

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

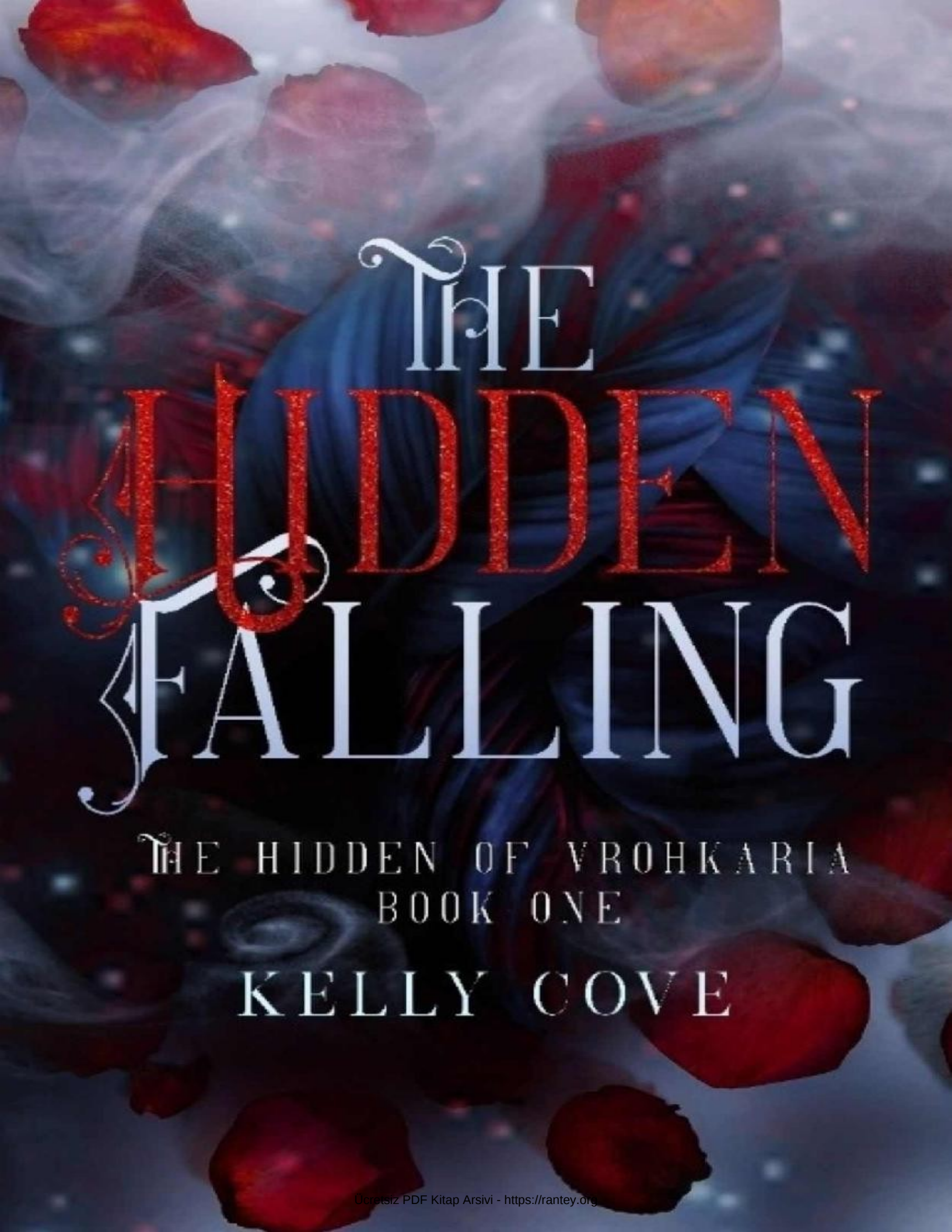
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HIDDEN FALLING

THE HIDDEN OF VROHKARIA
BOOK ONE

KELLY COVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KELLY COVE

Copyright © 2023 by Kelly Cove Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İncelemeler için kısa alıntılara izin verilir.

İzin için kellycoveauthor@gmail.com Kapak Tasarımı:

Incognito Designs

Kalynn Trammel tarafından düzenlendi

Harita @Saumyasvision/Inkarnate tarafından

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Seri Uyarı](#)

[Vrohkaria](#)

[HaritasıAdanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

On bir On iki

On üç On dört

On beş On altı

On yedi On

sekiz On

dokuz Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi Beş İki Yirmi

Altı Üç Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Dört

Yirmi Yedi Sekiz

Yirmi Dokuz Otuz

Otuz Bir

Otuz İki

.

Otuz Otuz

Otuz Otuz

Otuz Otuz

Otuz Dokuz

Üç Dört Beş

Altı Yedi

Sekiz Kırk

Kırk Bir Kırk

Kırk Kırk Kırk

Beş İki Üç

Dört Sonsöz

Teşekkür Come Stalk

Me

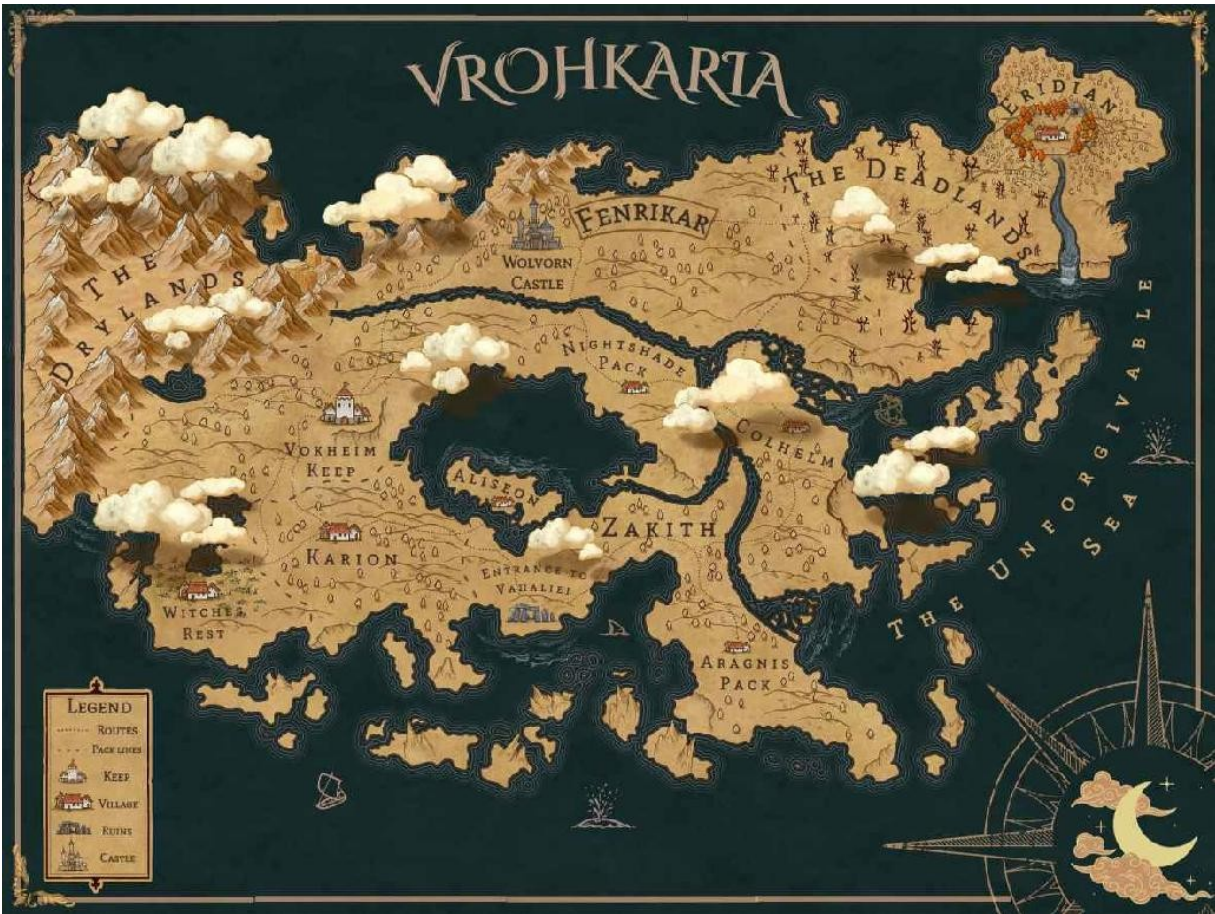
OceanofPDF.com

seri uyarisi

Bu seri sadece 18 yaşından büyükler için uygundur ve tetikleyici olabilecek konular içermektedir. Bu karanlık bir fantezi romantizmidir. Dünya nazik değildir, insanları ya da ana erkek karakteri de . O bir alfa-delik. Bu bir Düşmandan aşığı hikayesi. Bu seri zor ilerliyor, ama onlar HEA'lerine sahip olacaklar. Sonunda.

Körlemesine gitmek isteyenler için bu sayfayı atlayın. Herhangi bir tetikleyiciniz varsa okuyun. Lütfen unutmayın - Her kitapla birlikte daha fazlası eklenebilir.

Bu seri aşağıdakileri içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir sayfa/anılar/flashbackler veya referanslar. Çocuk istismarı, çocuk cinsel saldırısı, cinayet, grafik şiddet, işkence, ölüm, çocuk ölümü, tecavüz, açık seks, kaçırma, şüpheli rıza dahil olmak üzere istismar. Ana kadın karakterin Ana erkek karakter tarafından zarar görmesi (Kırbaqlama). Burada listelenmeyen belirli bir tetikleyiciniz varsa ve bu kitapta olup olmadığını kontrol etmek istiyorsanız, lütfen benimle e-posta yoluyla iletişime geçmekten çekinmeyin Kellycoveauthor@gmail.com

*Ellerini aya kaldırıp parmaklarının arasında
parıldamasını izleyenler için.*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

"Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı kadın, kanlı yüzünde dehşet okunuyordu. Bileklerine dolanmış zincirlerden kurtulmaya çalıştı. İki yanındaki iki sütunun tepesine bağlanmışlardı, kollarını genişçe tutuyor ve onu yerden sarkıtıyorlardı.

Altındaki yuvarlak taş platformun kenarında duran adam yüzünde bir sırıtişla, "Çoktan , Catherine," dedi. "Bu planlandı bir . Ortaya çıkan sorunu ortadan kaldırdıktan sonra sizi ihtiyaç duyduğumuz yere yönlendirmek kolay oldu."

"Ne?" Catherine yorgunluktan ve acıdan titrerken şok olmuş bir halde sordu. Zincirlerin derisine battığı bileklerinden aşağı kan damlıyor, sürekli akan kan alttaki gri taşın üzerine renk sıçramaları yapıyordu.

"Şey... görüyorsunuz, Derrik öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmeye çok yaklaşmıştı. Ayine devam için onunla hızlıca ilgilenmemiz gerekiyordu. Bir av kazası bunu yapmak için mükemmel bir yoldu, değil mi? ne diyorsun?" Kadının çaresizlik içinde sarsılmasını izlerken yüzüne yavaş ve memnun bir gülümseme yayıldı.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Bunu nasıl yaparsın?" Catherine hıçkırarak ağladı, gözyaşları yüzünden aşağı damlıyordu. "O her şeyi bu sürü için yaptı. Ailesi için!" diye bağırdı. "Sen onun en yakın arkadaşydın. İhtiyacın olduğunda yardım etti, olduğun kişi olmana yardım etti. Ona borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz? Ödeşmek mi?"

Bize mi?"

"Evet, şey... onun fedakârlığı gerekliydi, seninki de öyle," diye alay etti adam. Yükseltilmiş dairesel taş platformun üzerine çıktı ve kenarlarında kadim yazılar parlamaya başladı. "Merak etme canım, yakında bitecek."

Catherine çılgınca kendini zincirlerden kurtarmaya çalıştı, adam yaklaştıkça vücudunu bir o yana bir bu yana savurdu ve bacaklarını tekmeledi.

Pelerininin altından kararmış bir bıçak çıkardı.

Platformun kenarlarını çevreleyen figürler eskilerin dilinde ilahiler söylemeye başladı. Bunun ne olduğunu, ne olmak üzere olduğunu anlayan Catherine'in gözleri büyüdü.

"Ne farkında değilsiniz," diye fısıldadı Catherine. "Bu toprakları olması gerekmeyen yaratıklarla dolduracaksın. Aşağıda kalması ve asla yüzeye çıkmaması gereken yaratıklarla. Bunu geri alamazsın. Bunu iyice düşün. Zamanla pek çok insanın hayatı yok olacak," diye yalvardı Catherine, gözleri adamın karanlık bakışlarıyla yalvarıyordu.

"Endişelenmene gerek yok, canım. Sanırım birkaç sinir bozucu Aşağıdan gelen yaratıklar, özellikle de bana vermek üzere olduğun şeyle." Adam gülerek ona doğru süzüldü, böylece artık yüz yüze gelmişlerdi.

İlahiler daha yüksek sesle söylenmeye başlandı, eski yazılar daha parlak bir şekilde parladı.

Mor ve siyahın uğursuz karışımı, Catherine'in kalp atışlarıyla aynı ritimde atıyordu. Kukuletalı figürler kollarını başlarının üzerine kaldırdılar, parmak uçlarından uzanan kırmızı girdaplar Catherine'in asılı olduğu yere doğru akıyordu.

Adam Catherine'in yüzüne baktı ve neredeyse sevgiyle yanağını okşamak için bir elini kaldırdı. "Her zaman beni seçmen gerekiyordu. biliyor musun?" diye mırıldandı adam. Catherine'in gözleri adamın sözleri karşısında sertleşti, yüzünde tiksinti okunuyordu. "Bilseydin, belki de bunlar olmazdı ve ben de senin yerine geçmeni beklerdim."

"Sakın dokunayım deme-"

Boğazına inen bir bıçak Catherine'in sözünü kesti ve küçük bir inilti duyuldu. adamın sadist gülümsemesi genişledi. "Merak etmeyin, yakın zamanda kimseye dokunmayacağım. Hazırlanmam gereken şeyler var."

Catherine'in vücudundaki enerji yavaş yavaş tükeniyor, keder zihnini bulanıklaştırırken yorgunluk onu ağırlaştırıyordu. Bu duygu Çaresizlik ve kaybetmek üzere olduğu şey, üzgün ruhunun son kıvılcımını için ateşledi, dudaklarını sanki Zahariss'in kendisi konuşuyormuş gibi hareket ettirdi.

Catherine'in narin işaretleri yüzünde belirmeye başladı, kaşlarının üstünden kıvrılarak gözlerinin etrafından dolanıyor ve elmacık kemiklerinin altına iniyordu. Adam şaşkınlık ve huşu içinde onu izledi. Bu işaretleri daha önce hiç şahsen görmemiş, sadece tarihi metinlerde okumuştı.

Catherine kendisine ait olmayan bir sesle, "Bana ve benimkilere karşı haksızlık yapanları lanetliyorum," dedi. "Zaman içinde acı ve ıstırap hissetmek için özgürce verilmeyeni çalanları lanetliyorum. Bu toprakları son günlerine kadar lanetliyorum. Onun tazıları avlanacak, toplanacak ve soyuna karşı haksızlık yapan herkesi öldürecek!" Catherine çığlık attı ve işaretlerinden soluk renkli bir ışık fırlayıp gece gökyüzüne doğru uçarken hayatı gözlerinden yavaşça silinmeye başladı.

"Hayır!" diye kükredi adam, bıçağı havayı yararak tek bir hamlede kadının boynuna saplandı. Kan göğsüne aktı,

Çıplak bedeninden aşağıdaki taşa damlıyordu. Yaşam kanı parlayan rünlerin çizgilerine sızmaya başladı ve renklerini kırmızıya çevirdi.

"İşe yaradı mı? Neler oluyor?" dedi derin bir ses, giydiği pelerinin altından, platforma adım atmak için acele ederken.

Adam hâlâ cansız kadının önünde dururken altlarındaki zemin titremeye başladı, kadının teni mavimsi bir renk almıştı. Adam Kadının narin yüzündeki izler gitmiş, geriye adamın kendisinin olmasını istediği kanlı deri kalmıştı.

Platform altından çatırdamaya başladı. Siyah duman neredeyse öfkeyle ona doğru akarken aşağı baktı. Duman yükselirken keskin bir nefes aldı. Duman tenine temas etti, eskinin gücünü bedenine kabul ederken acının dikenleri arasından nefes aldı.

"Sanırım ritüelin işe yarayıp yaramadığını görmek için bir sonraki ay döngüsünü bekleyeceğiz," diye yanıtladı pelerinli figür çimenli açıklığa bakarken. Derin bir nefes aldı, güç akarken zalim bir gülümseme dudaklarını büktü. "Her iki durumda da, bu yeni bir başlangıç."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİR

RK R

Güvertenin korkuluklarına yaslanıyorum, sabahın erken saatlerinde havayı içime çekmeden önce sıcak kahvemden bir yudum daha alıyorum. Çiy kokusu ve Tanrılardan bugünün sorunsuz geçmesi için güç isterken başımı yükselen güneşe doğru eğip sıcaklığın sevgi dolu bir dokunuşla yüzümü okşamasına izin verirken bahar çiçekleri duyularımı gıdıklıyor.

Önümde dolaşan insanların bir sonraki güne hazırlandıklarını duyabiliyorum. Sessiz konuşmaları kulaklarıma ulaşıyor ama kimse bana yaklaşıyor. Henüz yaklaşmadı. Herkes acil bir durum olmadıkça yaklaşılmaması gerektiğini biliyor. Gün başlamadan önce içimde en az bir fincan kahve yoksa, kafanızı ısıtırıp koparma olasılığınız çok yüksektir. Ne yazık ki ben de o insanlardan biriyim ama durum bu.

Nefes alış verişimi yavaşlatıyorum ve kendimi merkeze almaya çalışıyorum, Eridian'a geri getirmek üzere yeni birini almaya hazırlanırken hiç hissetmediğim bir sakinlik istiyorum. Bir hafta önce gelen haberden beri onun gelişi için hazırlanıyoruz ve şu anda bizim için her zamanki gibi iş olsa da, bu sabah zihnimi bir gölge bulutu kaplıyor gibi hissediyorum.

Bu ara sıra oluyor, bu kapalı his, ama son zamanlarda daha sık oldu ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Hatta gidip Solvier'le bu konuyu konuştum ama o sadece geçiştirdi ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

İyi hissetmiyorum.

İçimi çekiyorum, kupamı ayaklarımın yanına bırakıyorum ve küllü sarı saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Kısa ön uçları hafifçe yüzüme düşüyor ve güvertenin merdivenlerinden inerken tenimi gıdıklıyor.

Eridian'ın merkezine doğru toprak patika boyunca yavaşça ilerleyerek sürünün çoğunun toplantı ya da yemek için bir araya geldiği buluşma yerine gidiyorum. Dağınık ağaçların arasında dairesel bir açıklık, oturmak için elle oyduğumuz banklar ve ortasında yemeklerimizi pişirdiğimiz gömme bir ateş çukuru var. Düzleştirilmiş toprak zemini ve kolay erişimiyle burayı sürünün toplanabileceği ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alabileceği bir yer haline getirdik.

Evime giden yol ben yürüdükçe biraz alçalıyor. Sabah şarkılarını cıvıldaayan kuşları ve birkaç tavşanın koşuşturmasını dinliyor, sabahın sakinliğinin tadını çıkarıyorum.

Buraya beri geçen dokuz yıl boyunca hiç bıkmadım. Buranın görüntüsü, kokusu, hissi. Bu hayat benim için çok değerli. kendimiz için yaptık.

Evimiz hiçbir şekilde lüks değil. Engebeli ama temiz, birçok kulübesi ve sadece hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz gereksinimleri var, ancak onu güvenle olabileceğimiz ve özgürce yaşayabileceğimiz bir yer haline getiriyoruz.

Eridian Ormanı gerçekten de yaşamak için çok güzel bir yer; akan nehirler ve şelaleler bizi çevreleyen kayalıklardan aşağı dökülüyor ve bizi güvenliklerinin içine alıyor. Burada akıp giden hayat bana enerji veriyor. Yılda sadece iki kez açan nadir çiçekler, sadece bakarak bile insanı dehşete düşürüyor.

Gece gökyüzünün altında parıldadıklarında pek çok kişinin onlara tanık olamayacağını bilerek. Asla eskimez. Varlığı size armağan edildiğinde, orman Sanki kimsenin açıklayamayacağı şekilde kendine ait bir hayatı varmış gibi. Sanırım bunun Solvier ile bir ilgisi olabilir. Her zaman aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor, ne de olsa bizi koruyor.

Vadide ne kadar تنها olsak da, onun koruması olmasaydı yaratıklar tarafından istila edilirdik. Evimizi çevreleyen ilk ağaçlarından oluşan halka istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutuyor. Ancak bu halkanın dışına çıkarsanız, bu korumayı kaybedersiniz ve çevredeki Ormanda kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalırsınız.

Etrafta çok fazla tehlikeli yaratık dolaşmıyor, ancak bazıları batımızdaki küçük kayalıkların tepesindeki Ölü Topraklar'dan geliyor. Rogure'lar varlıklarıyla bizi onurlandırmaya karar verdiklerinde buradan geliyorlar. Ormanın içinde av aramak için yamaçlardan aşağı iniyorlar, eğer biz onlardan önce davranmazsak biz de dahil.

Rogure'lar asla tek başlarına değildir ve akıllarında tek bir düşünce vardır, öldürmek. Canavar gibi tazılardır, derileri gri ve yıpranmıştır ve vücutlarından çürüyen topraklar halinde düşerler. İki çift dişleri kötü bir ısırık oluşturur, ancak ağızlarından damlayan siyah, zehirli köpük gerçek katildir. Kimse bu tazıların nereden geldiğini bilmiyor, sadece bir yerlerden gelmeye devam ettiklerini ve yavaşlamadıklarını, her ay döngüsünde sayılarının arttığını biliyor.

Edward, diğer şeylerin yanı sıra Vrohkaria'nın onlarla olan mevcut durumu hakkında beni bilgilendirmeyi seviyor. Birilerini toplamaktan başka bir amaçla buradan veya Ölü Topraklar'dan dışarı çıkmayı planlamasam bile, Eridian dışında neler bittiği konusunda beni bilgilendiriyor.

Bir kahkaha sesi dikkatimi çekiyor ve başımı yana çevirip koşarken ebelemece oynayan yavrularımızı görünce hafifçe gülümsüyorum

annelerinin etrafında dönüyorlar. Bu çocuklardan bazılarının yaşadıkları düşünüldüğünde bu iç açıcı bir manzara. Onların gülüşünü ve ebeveynlerinin onları izlerken gülümseyen yüzlerini görmek tüm sıkı çalışmamıza değiyor. Birazdan toplayacağımız kızı almaya gitme ihtiyacımı güçlendiriyor, böylece o da bu iyilikle çevrelenecek.

Edward'ın gözcüleri son birkaç gündür kızın dövüldüğünü ve kötü muamele gördüğünü rapor ettiler. Kimse daha fazla bekleme riskini göze almak istemiyor, Edward onu oradan çıkarıp geri dönüşü olmayan bir hasar önce. En azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak, bu başka bir şey.

Adımlarımı hızlandırıyorum, çiçek açmış ağaçların arasından yürüyorum ve bizi barındırdıkları için teşekkür etmek amacıyla elimi ağaçlara doğru uzatıyorum. Josie ve Danny'yi ateş çukurunun yanındaki topluluğun ortasında görüyorum. Josie'nin elinde bir kova var ve boştaki kolunu Danny'ye doğru çılgınca sallıyor. Tatlı su toplamak için nehre kimin gideceği konusunda tartışan çiftin gülünçlüğüne ofluyorum.

Ateş çukurundaki büyük tencereyi.

"Son üç gündür getiriyorum. Üç, Danny! Bu nasıl adalet?" Josie homurdanıyor, boştaki kolu hâlâ sağa sola sallanıyor.

"Her zaman yapıyorum. Zaten o muhteşem kışın için harika şeyler yapıyor. Neden şikâyet ediyorsun?" diye soruyor, çamur rengi gözleri hararetle kararırken kızın kışına bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Her zaman birbirlerinin boğazına sarılıyorlar, ama bu şeyden çok cinsel hayal kırıklığından kaynaklanıyor. Belli ki yine köpek kulübesinde.

İleriye doğru adım atıyorum, el yapımı ahşap banklar onlara doğru. "Danny, sadece suyu getir. Sırf sana çekmiyor diye onu kızdırmayı bırak. Bu senin hatan," diyorum ona, önlerinde durup ellerimi kalçalarımaya koyarak.

Danny'nin gözleri benimkilere kayıyor, Josie'nin... varlıklarına odaklandığı için yaklaştığımdan habersiz. Küçük bir ses çıkarıyor, yapmasaydı orada olacağını bildiğim bir gülümsemeyi bastırmak için dudağını ısırıyor.

"Özür dilerim Rhea," diye mırıldanıyor, belli ki hiç üzgün değil. Yerden iki kova alır ve Josie'nin dudaklarına ıslak bir öpücük kondurarak uzaklaşır. Ormanın hemen içindeki nehrin yönüne doğru.

Danny duyma mesafesinden uzaklaştığında Josie, "Tanrım, çok sinir bozucu," diye sızlanıyor. "Şu kovalardan birini kafasına geçirip sıkışmasını ummalıyorum." Omuzunu benimkine çarpıp kıkırdayınca ben de kıs kıs gülüyorum.

Ne kadar basit bir jest olsa da, bir bedeli olacağını düşünmeden dokunulmanın üstesinden gelebilmem uzun zamanımı aldı. On bir yıl sonra, hala en ufak bir temasta irkildiğim anlar oluyor. Ama artık nadiren oluyor. Josie yıllar boyunca sevgi gösterileri ve sürpriz dokunuşlarıyla bana çok şey öğretti. Artık dokunabiliyorum ve başkalarının dokunuşlarını alabiliyorum. terlemeden ya da savaş ya da kaç içgüdülerimi tetiklemeden. Tüm sürü üyelerim bana fazla dokunulmasından hoşlanmadığımı bilir ve bunu uzun süre yapmaktan çekinirler, bu da düşünceli oldukları için onları daha çok sevmemi sağlar.

Kurtların olması gerektiği gibi başkalarının sevgisini ve minnettarlığını hissedebileceğim bir noktada olmak güzel. Sadece küçük dozlarda olmasını tercih ediyorum, böylece çok bunalmıyorum.

Bir kurt şekil değiştirenin dokunulmaktan hoşlanmaması gariptir. Biz kurtlar çoğu zaman birbirimizle bu şekilde etkileşime gireriz ve bu bizim için gereklidir.

Kurt tarafı. Ama benim sürüm buradaki herkesin bir şeyler yaşadığını çoğu kişiden daha iyi biliyor. Farklı olmama saygı duyuyorlar ve her şeye burnunu sokmuyorlar ki buna minnettarım.

Josie bana bakıyor, kestane rengi saçları hareketle birlikte yüzünün etrafında dalgalanıyor, çok az kişinin yapabileceği bir anlayışla.

Josie ve Danny yıllar önce Eridian'a gelen ilk insanlardan bazılarıydı ve o zamandan beri benim için oradaydı. Bana sarılır sarılmaz Beni gördü, ben temasta kıpırdamadan dururken onlara yardım ettiğimiz için minnettarlığını haykırdı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı ve neyse ki bunun için onu zorlamadım. İşte o zaman benim sorunlarımda bana yardım etmeye başladı. Boyu sadece bir metre beş santim olmasına rağmen, gerektiğinde anaç yönü ortaya çıktığında pençeleri var.

"Daha fazla dayanamayacağını biliyorsun. Şimdi pes etsen iyi olur, böylece hepimiz huzurlu bir akşam yemeği yiyebiliriz," diyorum ve Danny'nin gittiği yöne doğru başımı sallıyorum.

"Evet, sanırım haklısın," diyor iç çekerek. "Eğer o benim eşim olmasaydı, şimdiye kadar onun taşaklarını alır ve bilezik olarak takardım." .

Josie buraya gelmeden önce yıllardır Danny ile birlikteydi. Birbirlerinin seçilmiş eşiydiler ve birbirlerini ilk gördüklerinden beri ayrılmazlardı. Bir keresinde bana anlık bir bağ kurduklarını ve bunu beslemekten başka bir şey yapamadıklarını söylemişti. Onu her şeyiyle seven birine sahip olduğu için mutluyum. Bu tür bir aşkın çok sık yaşandığını sanmıyorum, özellikle de kan bağından ziyade seçilmiş eşlerde.

Bir gün onlarınki gibi bir aşka sahip gerçeğine kendimi teslim ettim, hatta bir parçasına bile. Yine de bununla bir sorunum yok. Bir eş istemiyorum, bir eşin benden isteyeceği şeyi olabileceğimi sanmıyorum. Yine de Bazen düşünüyorum da, eğer her şey farklı olsaydı, hayatım farklı bir yol izleseydi, kendi ailemi kurmak isteyebilirdim. Kahkaha ve sevgiyle dolu bir hayat ve benim olan biri. Sadece benim.

Düşünceden sıyrılıyorum ve onu itiyorum. Kan bağlantımız aracılığıyla, *"Josh, yola çıkmadan önce son görüşmemiz için herkesin burada toplanmasını sağla," diye emrediyorum.*

", " diye anında cevap veriyor, muhtemelen biz konuşurken onları toplamaya başlamış bile.

Kan bağı, başka bir kişiyle doğrudan zihniniz aracılığıyla konuşmanızı sağlar. Bu çok kişisel bir bağlantıdır ve genellikle yalnızca size en yakın olanlarla paylaşılır. Kiminle konuşacağımızı seçebiliriz, ayrı ayrı ya da benim gibi birden fazla bağlantınız varsa hepsiyle birden. Kan değişimi yoluyla kurulur, daha sonra bu kan kullanılarak bağlantıyı temsil eden bir sembol derinize dövme olarak işlenir.

Çoğu zaman işe yarıyor. Diğer zamanlarda ise can sıkıcıdır, örneğin gün boyunca oturduğunuz yerden kalkıp ilgilenmeniz gereken bir sorun olduğunu öğrendiğinizde.

"Bugün dışarı çıkıyorsun, değil mi?" Josie batık ateş çukuruna atmak için bir kütük alırken dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

"Evet, Josh'a herkesi toplamasını söyledim. Ağaçların arasından kulübelere doğru bakarken, bugünkü gezinin birkaç üyesinin bana doğru geldiğini görebiliyorum.

"Tamam, seni yalnız bırakayım," diyor ve arkadaşının gittiği yöne doğru gitmeden önce beni hızlıca sıkıyor. Bir süre geri gelmeyeceklerini bildiğim için kıs kıs gülüyorum.

Arkamdaki banklardan birine oturup herkesin gelmesini bekliyorum. ağaçların arasındaki açıklığa bakıyorum. Gökyüzünün farklı tonlardaki bana kendi buz mavisi gözlerimi ve ailemi düşündürüyor.

Josh, Kade ve benim hayatımızın bu noktasında bulunduğumuz yerle gurur duyuyorum.

Yine de son zamanlarda Kade'in sürüden ya da daha doğrusu benden uzaklaştığını hissediyorum. Bunun daha çok beş ay önce on sekiz yaşına girdiğinde ortaya çıkan kurdu ile ilgili olduğunu biliyorum, ancak bugünlerde kurt formunda insandan daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor ve bu beni endişelendiriyor.

Kurdumuzu ilk aldığımızda, kontrol etmeyi öğrenmek ve gelişmiş duyulara uyum sağlamak zorunda kalmak her zaman zor bir dönemdir. Ama bir süredir kurdu var ve Kade'in yakın zamanda iki ayağına döneceğine dair bir işaret olmadığına göre, onunla gerçekten konuşmam gerekiyor.

İç çekerek başımı tekrar aşağı indiriyorum ve odun stoğunun merkezde ne kadar azaldığını fark ediyorum. Bugün ilerleyen saatlerde depodan daha fazla odun getirmek için aklıma bir not alıyorum. Burada mümkün olduğunca kendi kendimize yetiyoruz, ki bu çok fazla. Yiyeceğimiz için çevredeki ormanda avlanıyoruz ve buranın güneyindeki nehirde balık tutuyoruz. Aşağıya inemeyeceğimiz bir şey istersek

Edward burada, vadide, ihtiyacımız olan şeylerin çoğunu, bağlı ikisi arasında malları taşıyan bir çift tele-çalışan taş aracılığıyla gönderecek. Bunu sık sık kullanmamız gerekmiyor ama ihtiyaç duyulduğunda yanımızda olacak.

Sahip olduklarımızdan oldukça memnunuz. Huzurlu, sessiz ve en önemlisi güvenli.

Basit bir yaşam biçimi.

OceanofPDF.com

İki

RK R

"Alfa," diye hitap ediyor sarışın erkek, başını saygıyla eğerek gelip durdu. Gözlerimi deviriyorum ve kışını tekmelemek için uygun bir zaman olup olmadığını merak ederek bacağımı ona doğru uzatıyorum.

Eridian'ın Alfa'sı olmama rağmen bu unvanı kullanması konusunda ne hissettiğimi biliyor.

Açık gri gözleri bana bakarken parıldıyor, beni sinir ettiğini çok iyi biliyor. Sadece Ölü Topraklar'a gitme konusunda beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Ama cidden, önemli işlerimizin olduğu bir günde sadece Josh beni sinirlendirebilir.

Yapılacak şeyler.

Ona bakıyorum ve gitmeye hazır olduğunu görüyorum; koyu renkli savaş kıyafetlerini giymiş, kılıçlarını kalçalarına dayamış ve koyu sarı saçlarını her zamanki gibi topuz yaparak yüzünden uzak tutmuş. Arkasındaki diğer adamlar da kamuflaj giymiş, yola çıkmak için talimatlarımı bekliyorlar.

Ayağa kalkıyorum, at kuyruğumu sıkılaştırıyorum ve nefesimi üflüyorum. Planımızı uygulamaya koyma vakti geldi. Umarım Edwards'ın yardımı kızımızla buluşma noktasındadır ve umarım yalnızdır. Bazen beklerken sıkışıp kalıyoruz

Ölü Topraklar'da yaşayan yaratıklar tarafından geciktirildiklerinde ulaşmaları için. Diğer zamanlarda, onlara ulaşmak bizim için bir savaş olur. Her iki durumda da, oraya vardığımızda öğreneceğiz.

"Dün gece planın üzerinden geçtik, dolayısıyla ne yapmamız gerektiğini biliyoruz ama son bir kez daha üzerinden geçelim. Axel ve Finn, eve geri dönmemiz gerektiğinde burayı temiz tutmak için limana girdiğimiz yerde kalıyorsunuz. Josh, Taylor, Seb, Sarah'yı almak için benimle geliyorsunuz. Colten ve Hudson, siz de arkamızı kollayın ve herhangi bir soruna karşı gözünüzü dört açın. Sorusu olan var mı?" Her birine bakarak sordum.

"Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum ama tetikte ve uyanık olun. Ölü Topraklar'da normalden daha fazla hareketlilik var," diyor eğiten erkek Taylor. Başlarını sallayarak onaylıyorlar, yüzlerine bir ciddiyet geliyor.

Taylor 1.80 boyunda, kahve saçlı, kehribar gözlü, hızlı hareket eden ve gerektiğinde sert vuran bir güç merkezidir. Bizi en iyi olmak için eğitti ve karşılığında hiçbir şey beklemiyor. Buraya geldiği için minnettarım. O gelene kadar kılıç tutmayı bile zar zor biliyorduk.

Alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırırken bakışlarım Josh'a kayıyor. "Biz yokken her şey yolunda mı?" Eridian'dan ayrılmak beni her zaman tedirgin eder. Herkesin güvenliğini sağlamak benim sorumluluğum. Biliyorum Emin ve iyi korunacaklar, ancak Vrohkaria'da daha fazla Rogure görüldüğü ve Ölü Topraklar'da normalden daha fazla faaliyet olduğu haberleriyle, aklım aldığımız her bir güvenlik önlemi üzerinde dönüyor.

"Her şey ayarlandı ve hazırlandı," diye yanıtlıyor Josh ve başını hafifçe sallayarak ekliyor: "Kade hâlâ avda."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Josh da en az benim kadar Kade'in sürekli dışarıda olmasından bıkmış durumda. İç çekiyorum. Kade'in kurdu Axis'le olan hâkimiyet savaşı pek iyi gitmiyor. Yer değiştirip evimizi çevreleyen ormana gittiğinden beri neredeyse üç gün geçti.

Kade kurduna yeni kavuştuğu için kendini Axis'ten ayırmakta zorlanıyor. Kurtlarımızı aldığımızda hepimiz bunu yaşarız. Bir yıl ya da daha uzun bir süre boyunca kontrolün sizde olması beklenir, ancak bazen hakimiyet savaşı kaybedilir ve kurt kontrolü ele alır. Böyle bir durumda ya siz kazanıp kontrolü geri alana ya da başka biri sizi kontrol edene kadar kendi kontrolünüzü tamamen kaybedersiniz. Kade'in kurdu güçlü ve korkarım ki ormanda evden daha fazla zaman geçirmesi kurdunu kontrol altına alması için gereken hakimiyeti kazanmasına yardımcı olmuyor.

Solvier ile konuşup ona nasıl yardım edebileceğime dair bir tavsiyede bulunup bulunamayacağını öğrenmem gerekebilir. Her iki durumda da Kade, Josh'ı kızdırmak üzere.

Ama onun için daha da talihsiz olanı, onu yakaladığımızda önce benimle uğraşmak zorunda kalacak.

"Tamam, hadi gidelim o zaman. Akşam yemeği için zamanında dönmek istiyorum çocuklar. Gir ve çık," diyorum elimden geldiğince neşeyle. Sürünün güvenliği ve Josh'un bana attığı bakışla birlikte Kade aklımı kurcalıyor, neşemin yerinde yeller estiğini söylemek yanlış olmaz.

Topluluktan çıkıp batıya doğru yürüyoruz, kulübelerin arasından geçip ormana giriyoruz. Yürürken sessiziz, Ölü Topraklar'a girmeye hazırlanırken kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz. Her zaman tehlikelidir, ama yaptığımız şey bu.

Sopalar ayaklarımızın altında , ses kuşların melodisiyle birlikte rüzgârda yankılanıyor. Ağaç dalları üzerimizde nazikçe sallanıyor ve zengin zemin üzerinde ılık . Çok geçmeden

Evimizi çevreleyen ve bizi ötesindeki sık ayıran leylak ağaçlarının önünde duruyorum. Başımı kaldırıp, esintide kendi danslarına akan pastel pembe ve turuncu yapraklara hayranlıkla bakıyorum. Tatlılık ve toprak kokusu duyularıma çarpıyor ve derin bir nefes alarak beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Diğerleri sessiz bir şekilde beni bekliyorlar, bunun her zamanki halim olduğunu biliyorlar.

ayrılmadan önce rutin. İlerliyorum, elimi fildişi kabuğa bastırıyorum, avucumun altındaki pürüzsüz ahşabı hissediyorum. Gözlerimi kapatarak, beni ve ailemi korudukları için onlara sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Sürümü. Bize sadece var olmamız, yaşamamız ve bir çeşit huzur bulma şansına sahip olmamız için güvenli bir sığınak verdikleri için. Avucumda hafif bir karıncalanma hissettiğimde gözlerim açılıyor, duygularımın aktarıldığına dair ince bir onay. Gülümsüyorum, elimi bırakıp geri çekilmeden önce başparmağımı kabuğun üzerinde bir kez ovuşturuyorum.

"Her şey mi?" diye soruyor eğlenen bir ses. Sağa dönüp hafifçe yukarıya, erkek sesinin sahibine bakıyorum.

"Elbette, sadece teşekkür ediyorum." İçimizde en sabırsız o olduğunu bildiğim için Sebastian'a sırtıyorum. Aynı zamanda en uzun boylu o, bu da onun yanında kendimi bir sincap gibi hissetmeme neden oluyor. Sincaplar ilk ağaçlarına tırmanır mı? Ben hiç görmedim.

"Dünya'dan Rhea'ya." Parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor ve ben de ona göz kırpıyorum. "Evden her uzaklaştığımızda bunu yapmak zorunda mısınız?" Kara kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Vakit geçirmek için daha iyi bir yol bulabilirim."

Omuz silkiyorum, son cümlesini ve sincaplarla ilgili içsel sorumu görmezden gelerek onun alaca gözlerine odaklanıyorum. "Eridian'ın nankör olduğumu düşünmesini istemiyorum, önemli bir şey değil. Her neyse, Solvier her zaman toprağın takdir ediyor."

Hudson, "Solvier," diye mırıldanıyor ve ben ona bakıyorum. "Burada bulunduğum onca yıl boyunca onu bir kez bile görmedim. O lanet olası bir hayalet."

"Hayır, değil," diye kıs kıs gülüyor Colten, gelip dirsek atarak. "Sadece zamanını kimin hak ettiğini düşündüğü konusunda seçici."

"Seni küçük pislik," diye homurdanan Hudson genç adamı omzundan yakaladı. Hiç şüphesiz bir başka 'ilk kim pes edecek' raunduna hazırды.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, aralarına ellerimi göğüslerine koyarak. "Biz sağ salim döndükten sonra birbirinizi eşek sudan gelinceye kadar dövebilirsiniz."

"Hadi . Güneş battığında Ölü Topraklar'da olmak istemeyiz," diyor Taylor, leylak ağaçlarının arasından geçip koruyucu çember.

Takip ediyorum, kapıdan geçerken üzerime bir sihir aktığını hissediyorum. görünmez bariyere ve korunmasız ormana. Sanki örümcek ağıları vücudumdan tek bir yumuşak kayışla çıkarılıyor ve nihayet serbest kalmadan önce son saniyede beni çekiyor. Bunu ilk hissettiğimde korkmuştum, ama şimdi Evimizden çıktığımda ve evimize girdiğimde hissettiğim duyguyu kucaklıyorum.

Birbirimizden bir metre uzakta yürüyoruz ve çevremize karşı tetikte oluyoruz. Eridian ormanı da en az Ölü Topraklar kadar tehlikeli olabilir. İhtiyacımız olan son şey bir bulcar ya da bir bora ailesinin bizim için gelmesi ya da daha kötüsü bir Rogure sürüsü.

Neyse ki bir hiç rogure görmedik.

Bir süre sessiz kalarak, gözlerimizle ve el işaretlerimizle iletişim kurarak yürüyoruz. Burada bizimle olan ve kan bağı olan tek kişi Josh, bu yüzden gördüğümüz herhangi bir şeyi içsel olarak iletiyoruz, sonra diğerlerine bırakıyoruz Biliyorum.

Taylor hepimizin biraz önünde kalıyor. Dün gece kayalıkların dibine sessiz bir patika açmak için buradaydı, bu yüzden bizi oraya götüreceğine güvenerek bize rehberlik etmesine izin verdik. Adımları yere hafif ve yumuşak basıyor, ses çıkarmaması için sopaları ve yaprakları gözden geçiriyor. Onu takip ediyoruz.

Ormandayken genellikle bu kadar sessiz ama gitmemiz gereken bir yer varken beklenmedik saldırıların bizi yavaşlatmasını istemeyiz. Özellikle de Ölü Topraklar'a vardığımızda bizi neyin beklediğini bilmediğimiz için. Varışımızı geciktirme riskini göze alamayız.

Ormanın ağaç sınırına geldiğimizde, ağaçların arasında gizlenerek duraklıyoruz. Önümdeki çorak toprağın başlangıcını tararken, aramak için yukarı bakıyorum

Eridian'ı çevreleyen ve bizi vadisine hapseden kayalıkların tepesine. Zirveye giden yol dik ve engebeli, sizi ikiye bölebilecek birçok pürüzlü yüzey var. Herhangi bir tehlike belirtisi olmadan, tabana yöneliyoruz ve tırmanışa başlıyoruz. Zirveye tırmanmak bir saatten biraz fazla sürüyor. Kurtlarımızın bize içeriden yardım etmesiyle sadece yüzeysel kesikler elde etmeyi başardık.

Kendimi tepeden aşağı bırakıp ayağa kalkıyorum ve önüme bakıyorum. Çürüyen ama asla parçalanmayan karanlık, ölü ağaçların tepesini gördüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kıvrımlı ve ince dallar birbirinin etrafına dolanıyor, zaman etrafındaki diğer ağaçlara bağlanır. Ağaçların gövdeleri kuru toprağa derinlemesine kök salmış durumda. Kimse ne kadar derine indiklerini bilmiyor ve bunca yıldır bir tanesinin bile kökünden söküldüğünü ya da devrildiğini görmedim. Unutmayın, mecbur kalmadıkça Ölü Topraklar'a gitmem.

Taylor çantasından liman taşını çıkarır. Küçük ve kare şeklindeki bu gri taş, hepimizi belirlediğimiz yere götürecek kadar güçlüdür. O bize bakıp gitmeye hazır olup olmadığımızı kontrol ediyor. Başımızı salladığımızda öne doğru adım atıyoruz. Elimi omzuna koyuyorum ve diğerleri de aynısını yapmak için etrafımıza geliyor. Taşa dokunarak bağlandığınız sürece

doğrudan veya ona bağılı bir kişiye dokunarak, onlarla aynı konuma bağılantı kurabilirsiniz.

Kulaklarımı bir uğultu dolduruyor ve esintiye benzer bir sesle gözlerimi kapatıyorum.

Okşama bana dokunuyor, ama bu kısa süre sonra sıkıştırılma hissine dönüşüyor ve havanın ciğerlerimi aceleyle terk etmesine neden oluyor. Sadece birkaç saniye sürüyor ama her zaman son derece rahatsız edici.

His kaybolduğunda gözlerimi açıyorum ve elimi Taylor'dan hızla çekip kalçamdaki bıçağı kavriyorum. Hepimiz arka arkaya durup Ölü Topraklar'a bakıyoruz ve yakınlarda pusuya yatmış olabilecek beklenmedik yaratıklara karşı duyularımızı açıyoruz.

Zemin kuru, karanlık toprak kırık sopalar ve Etrafta yavaşça dolaşıp tehlike olup olmadığını kontrol ederken kaçınmaya çalıştığımız taşlar. Girdiğimiz küçük açıklıkta bizim dışımızda herhangi bir yaşam formuna dair bir işaret yok ve bıçağı tutuşumu gevşetiyorum.

Dönüyorum ve Taylor'ın liman taşını saklaması için Axel'e verdiğini görüyorum. Onu cebine koyar ve savunma pozisyonu alır. Liman taşları sadece sizi taşıyabilir. İçindeki güç bitmeden önce iki kez şarj ya da atılması gerekir.

Geri kalanımız Edward'ın yardımı ve kızla buluşmak için ilerlemeye başlarken Finn, Axel'in yanına yaklaşıyor ve etrafımıza göz kulak oluyor.

Diğerleri geride kalıyor ve eve gitmeye hazır olduğumuzda onlara ulaşabileceğimizden emin olmak için bölgeyi koruyorlar. Hudson ve Colten arkamızdan geliyor, Josh, Taylor, Seb ve ben sessiz adımlarla ilerlemeye devam ederken sırtımızı korumak için makul bir mesafe bırakıyorlar.

Ölü Topraklar ürkütücü, karanlık ve kasvetlidir, aralarında yeterince boşluk vardır. ağaçların arasından kolayca geçebiliriz. Burada gökyüzünü göremezsiniz. Yaprakları ya da çiçekleri olmayan koyu renkli kıvrık dallar bile öyle iç içe geçmiş ki

Başımızın üzerinde birbirlerine sıkıca kenetlenmişler ve arada ışığın süzûlebileceği hiçbir boşluk bırakmamışlar. Kurtlarımızın gelişmiş görüşü ve yeşilimsi parıltısı Ağaçlardan akan sıvı, burada görebilmemizin tek nedeni.

Bir süre yürüdükten sonra uzakta pelerinli bir figür beliriyor, yanında büyük bir kayanın yanında gevşek bir form tutuyor. Yaklaşırken içgüdüsel olarak yavaşlıyoruz, elimdeki bıçak parmaklarımı sıktıkça seğiriyor. Biz yaklaştıkça kukuletalı figür bize doğru dönüyor ve başını hafifçe eğiyor. Tekrar tuttukları forma bakıyorlar ve ben küçük, yumuşak bir inilti duyana kadar onu hafifçe sallıyorlar.

"Sarah, yardım . Uyan artık," diye ısrar ediyor erkek sesi ve elinden geldiğince onu ayağa kaldırıyor.

Sarah. Kurtarmaya geldiğimiz kız bu. Grubun rahatladığını hissediyorum ve Taylor'a başımı sallayarak bakıyorum. Josh'la birlikte Sebastian'a doğru yürürken o da onlarla aramızda mesafe kaldı.

Yavaşça ilerleyip kızın yüzüne baktığımda adam hala kızı dik tutmaya çalışıyor ve ani bir hareket var mı diye erkeği gözlüyor. Narin ama yara bere içinde olan Sarah yirmili yaşlarının başında görünüyor.

Kılıcımı kalçamda kınına sokarak bir elimi uzatıp kolunu nazikçe kavriyorum ve erkeğin onu ayağa kaldırmasına yardım ediyorum. Gözlerini hafifçe açmadan önce sessizce inliyor. Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor ve vücudunun elimin altında gerildiğini hissettiğimde daha da açılıyor.

"İyisin," diye fısıldıyorum usulca, başparmağımla kolunu okşayarak. "Beni Edward gönderdi." Gözleri yaşlarla doluyor ve gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, bir nefes alıp yavaşça bırakıyor.

Ta ki gözleri Josh'a dikilene kadar.

Çılgılık atıyor, erkeğin kollarında çırpınıyor, kendini tutuşlarımızdan kurtarıyor ve zayıf bacakları üzerinde sendeleyerek geri dönüyor. "Uzak dur," diye titrek bir sesle emrediyor.

Geriye doğru adım atarken bir elini önüne uzatıyor. Koyu renk saçları yüzüne , panik içindeki gözleri sağa sola dalgalanıyor. "Sana zarar vermeyeceğiz," diyorum ona sakince, ellerimi göstererek

"Ben zararsızım" sinyali. "*Josh, geride dur,*" diyorum bağlantıda.

Sağ tarafıma doğru ilerlediğini, o fark etmeden arkasından dolanmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ama fark etti, gözleri sürekli onun her hareketini izliyordu.

"*Kaçacak, Rhea,*" diye mırıldanıyor bana.

Ölü Topraklar Sarah'nın körü körüne ve tek başına koşturacağı bir yer değil.

"Sarah, Edward seni Eridian'daki evimize getirmemiz için bizi gönderdi. Bizde seni oraya götürebilmek için buraya gelmeni bekliyordum. Edward'a güveniyorsun, değil mi? Edward bize güveniyor. Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

Önce bana, sonra Josh'a bakıyor ve sonunda gözleri onu buraya getiren erkekle buluşuyor. "Bana tuzak mı kurdun?" Sarah titrerken bizden daha da uzaklaşıyor. "Beni bana yardım edecek birine götüreceğini söylemiştin."

"Hayır, tabii ki değil. Yardım etmek için buradalar," diye güvence veriyor erkek.

"O zaman neden burada?" Titreyen parmağıyla Josh'u işaret ediyor. "Bana yerleşimi bir kadının yönettiğini söylemiştin. Eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdı."

"Senin ve Alfa'mın eve sağ salim dönmenizi sağlamaya geldim," diyor Josh ona, daha önce kendisinde görmediğim bir merakla bakarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Gitmeliyiz Sarah, Ölü Topraklar'da uzun süre hareketsiz kalmak güvenli değil. Yerleşimi ben yönetiyorum, burası bizim evimiz. Josh ve diğerleri hepimizi güvende tutmak ve geri getirmek için benimle geldiler. Ölü Topraklar tehlikelidir. Bu bizim olduğu kadar sizin de güvenliğiniz için."

Hepimize bakıyor, başını sallıyor ve geri devam ediyor. Pelerinli erkek kapüşonunu çıkarıp ona doğru yürürken açık renk gözleri dinlemesi için yalvarıyor. "Sorun yok, Sarah-"

Çabuk.

Başım sola doğru uçuyor ve ağaçların arasında hareket eden bir gölge görüyorum. Ormanın karanlığı ne olduğunu net olarak görmemi imkânsız kılıyor ama orada bir şey var.

Bir çatırtı daha duyuyorum, sonra bir hırıltı.

Kalçamdaki bıçağa dikkatlice uzanırken hareketsiz kalıp yavaşça nefes alıyorum. Gözlerimi ağaçların üzerinde gezdirerek yarattığım nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sol ayağımı hareket ettiriyorum, vücudumu salyangoz hızında döndürüyorum, böylece her neyse onunla yüzleşmek.

"Josh, bu şey üzerimize geldiğinde Sarah'yı alman gerekecek. Onu al ve Axel ile Finn'in yanına git. Çocuklar sana yardım edecek." Kendimi hazırlarken ona .

"Onu yakalayacağım, endişelenme. Sadece dikkatli ol," diye cevap veriyor bağlantı aracılığıyla, koşmaya ve Sarah'yı her şekilde olursa olsun yakalamaya hazırlanmak için hafifçe yer değiştiriyor.

Sağımdaki erkeği hissediyorum, neyse ki o da tehlikenin farkında olarak bizim kadar hareketsiz duruyor. Kukuletasını çıkardığında yüzüne bir göz attım. Alnının ortasındaki ters üçgenin içindeki koyu renkli üç nokta, soluk teninde göze çarpıyor ve onun bir omega olduğunu anlamamı sağlıyordu.

Bu doğası gereği bir savaşçı olmadığı anlamına geliyor.

Yaratık aniden ağaçların arasından fırlarken önümden derin, uzun bir hırlama sesi geliyor. Pullu derisi gece kadar karanlık ve doğruca bana doğru geliyor.

Sarah çığlık atıyor, ben yaratığa doğru yönelmeden önce tiz sesi mekânda yankılanıyor.

Çarpışıyoruz, birbirimize çarpıyoruz ve uzuvlarımız birbirine karışarak yere düşüyoruz. Bora üzerime düştü ve ben de kılıcımı kaldırdım, Omzunun derinliklerine vuruyor. Bora çığlık atıyor, çenesi sesle birlikte açılıyor. Keskin, sivri dişler yüzüme doğru geliyor ve ben yana doğru hareket ederek onlardan zar zor kaçıyorum. Daralmış yüzündeki şakağına dirsek atıp onu sersemletirken, kalçalarımı kaldırıp onu üzerimden savuruyorum ve yana düşerken bıçağı omzundan aşağı sürüklüyorum. Yuvarlanıp ayağa kalkıyorum. Kendimi sabitliyorum ayağa kalkıp başını salladığında bir sonraki saldırıya hazır olmak için dizlerimi hafifçe büküyorum. Omzundan kan akıyor ve bıçağım bacağını kestiğinde oluşan yaradan dolayı topallıyor. Başını eğiyor ve ağzından tehditkâr bir hırıltı çıkıyor. Ben de hırlıyorum.

Bora genç görünüyor. Kuyruğundaki keskin sivri uçlar tam olgun bir boradan daha küçük. Bunun sadece bir yavru olduğunu anlayınca, annesinin nerede olduğunu merak ediyorum.

Hızlıca etrafıma bakıyorum ve diğerlerinin kaçıp Axel ve Finn'in yanına döndüklerini fark ediyorum.

Bora tekrar saldırıyor, güçlü arka ayakları onu güçlü kılıyor. Vurulmamak için son anda vücudumu çeviriyorum. Kılıcımı kaldırıyorum ve hızla geçerken yan tarafını kesiyorum. Döndüğümde yere düştüğünü görüyorum, aldığı yaralar yüzünden bacakları altına katlanmış. Genç bora dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor ve başını geriye doğru kaldırarak çığlık çığlığa bir feryat koparıyor.

Ürperiyorum, kulaklarımı ellerimle kapatırken daha fazla mesafe yaratmak için geri çekiliyorum. Ses aniden kesiliyor ve Bora'nın kemik rengi gözleri bana bakıp bekliyor. Etrafımdan hırıltılar yükseliyor ve donup kalıyorum.

Kahretsin. Annesi ve ailesi sandığımdan daha yakınmış.

Gitme zamanı. Şimdi!

Dönüyorum ve son hızla koşuyorum, ölü ağaçların arasından geçiyorum ve büyük kayaların üzerinden atlıyorum. Koşarken kontrol ediyorum, boraların hâlâ arkamda olduğundan emin oluyorum. İhtiyacım olan son şey Her taraftan beni pusuya düşürüyorlar. Yırtık bir dal kolumun üst kısmını derinlemesine kesiyor ve keskin acıyla tıslıyorum, kanın damladığını hissediyorum. Bana yaklaştıklarını anlamak için arkama bakmama gerek kalmadan ilerlemeye devam ediyorum. Nefes alışlarını ve hırıltılarının yaklaştığını duyabiliyorum.

Çok hızlılar.

"Limana yanaşmaya hazırız. Sen neredesin?" Josh bağlantının aşağısında bana soruyor.

"Bilirsin işte, sadece bir bora ailesiyle küçük bir yarış yapıyorum," diye onu, kırımın üstüne düşmemeye konsantre olmaya çalışarak.

"Rhea, bence şimdi şirinlik yapmanın sırası değil." Şirin mi? Arsız herif. *"Bizim limana mı geliyorsun, yoksa senin için gelmemizi mi istiyorsun?"*

İlerliyorum. *"Sarah'ı aldın mı?"*

"Evet, ve omega. Sarah küçük bir kovalamacadan sonra bayıldı, ben de onu yakaladım. O iyi. Onu Eridian'a götürmek muhtemelen daha kolay olacaktır. bilinçsiz zaten."

"Tamam, orada olacağım," diyorum ona. *"Hemen limana gitmeye hazır olun."*

İki ağacın ortasındaki dar bir aralığın arasından koşarak geçip geniş bir dönüş yaparak kendi etrafımda dönüyorum. Ağır nefesler kulaklarıma ulaşıyor Arkamda, bir ağız bileğime yapışmadan bir saniye önce. Etrafımda dönüyorum, dönüşle birlikte ayağımı dışarı gönderiyorum ve beni ısırmaya çalışan ağzın yan tarafına çarpıyorum.

İvme beni bir ağaca çarptırıyor, kendimi ağaca yüzümü dönmekten alıkoyarken sert kabuğu ellerime batıyor. Acıyı görmezden gelerek

Kendimi ittim ve Josh'a doğru devam ettim.

Peşimdeki boranın seslerini duymaya devam ederken, kurdumdan biraz daha hız alarak kuru orman zemininde süzülmemi sağlıyorum. Kurdum ilk başta direniyor, ama benim ekstra bir dürtmemle gücünün bir kısmını bana bırakıyor.

Bir başka ölü ağaç kümesinin etrafından dolanırken Josh ve diğerlerinin beni beklediğini görüyorum, hepsi birbirine dokunmuş, limana yanaşmaya hazır. Nefesim hızlı hızlı kesiliyor ve onlara doğru koşarken bacaklarım yeni doğmuş bir geyik gibi hissediyor.

Yaşlı bir bora aniden önümdeki ağaçların arasından atlıyor, dikenli kuyruğu havada, benimle kafa kafaya çarpışmaya hazır. Elimi kılıcımın kabzasına dolayarak yere doğru çeviriyorum, kendimi savunmaya hazırım. uçarken bir çelik parıltısı gözüme çarpıyor. Bora'nın kafasının tam yan tarafındaki hedefine isabet ederken yolunu takip ediyorum. Aniden durdu ve önümdeki zeminde kaymaya başladı. Öldü.

Seb'in

iyi nişan alır.

Ölü boranın üzerinden atlarken, özünün kürelerinin vücudundan yukarı doğru süzülmeye başladığını, yukarıdaki kalın ağaç dallarına doğru ilerlediğini ve sıcak beyaz bir parıltı yaydığını görüyorum.

"Acele et, Rhea!" Taylor arkama bakarken ona vermemi istiyor. Bora ailesinin geri kalanı görüş alanımıza giriyor ve doğruca üzerimize geliyor.

Son birkaç adımı koşarak atıyorum ve Taylor'ın bana uzattığı ele uzanıyorum. Ellerimiz birleştiğinde, Ölü Topraklar'dan güvenli bir yere doğru yola çıkarken, Bora'nın parçalayıcı feryatlarını duyuyorum, içlerinden birinin kaybının yasını tutuyorlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇ

RK R

Saniyeler içinde uçurumun dibine vardığımızda boranın feryatları hâlâ kulaklarımda çınlıyor, ruhumu parçalıyordu. Her ne kadar bora beni parçalara ayıracak olsa da ve genç olan önce bana saldırmış olsa da, o hala yaşayan, nefes alan ve sadece korumaya çalıştığı bir ailesi olan bir yaratıktı.

Taylor elimi bırakıyor, kabuğun avucuma yerdeki kanı fark ediyor. Kendi elini ters çevirip oradaki kırmızıya bakıyor, sonra kolumun üst kısmına bakıp yarayı inceliyor.

"Ben iyiyim," diye küçük bir gülümsemeyle onu rahatlatıyorum. "Sadece bir çizik."

Hala baygın olan Sarah'yı kollarında tutan Josh'a bakıyorum. Kayalıkların tepesine doğru bakmadan önce ona bakıyor, yüzünü inceliyor. Nefesimi üfleyerek bakışlarını takip ediyorum ve herhangi bir işaret var mı diye dinliyorum. yaratıklar üstümüzde. Ölü Topraklar'a oldukça uzak bir yerden geçtik, bu yüzden Bora'nın nerede olduğumuzu bileceğini sanmıyorum, ama emin olmak her zaman en garantisidir. Bize ulaşan hiçbir ses olmadığından, hiçbir şeyin izimizi takip etmediğinden eminiz ve eve doğru yola çıkıyoruz.

"Alex? Sen ve Finn takip edilmediğimizden emin olmak için biraz daha burada kalın." Alex başını sallıyor ve Finn'le birlikte bir mevzi oluşturmak için döner.

zahmetsizce kurtlarına dönüşüyorlar.

Taylor yanımda yürüyor, artık işe yaramayan liman taşını cebine sokarken sürekli ormanı tarıyor. Kolumdaki yaraya yine çaktırmadan baktığını görüyorum ama ona bunu belli etmiyorum. Bizi güvende tutmak için elinden gelen en iyi şekilde eğitiyor, bu yüzden birimiz yaralandığında bunu kişisel olarak alıyor.

Ne yazık ki kendimizi ağaçlardan koruyamıyoruz.

"O genç bora tek başına ne yapıyordu ki?" Colten arkamdan yüksek sesle düşünüyor. "O kadar gençken kendi başlarına işlemek için ailelerinden ayrılmazlar, bırakın bu kadar uzağa gitmeyi."

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Normalin çok dışında. Bunu neden yaptığını ya da ailesinin geri kalanının neden daha önce fark etmediğini hayal bile edemiyorum. Yavrularını korumalarıyla ünlüdürler.

Hudson, "Belki bir şey onu ürkütmüştür," diyor. Bu mantıklı olabilirdi ama sadece bir borayı ne ürkütmüş olabilirdi ki? Bir bora ailesi yirmi büyük olabilir. Birlikte acımasızdırlar ve ailelerini korurken kendilerini koruma duygusuna sahip değildirler, bu da onları tehlikeli kılar. Çoğu Bazen kaçmak, hepsiyle daha iyidir.

Boğazını temizleyen biri dikkatimi omega erkeğine çekiyor. Pelerininin kapüşonu hâlâ açık, koyu renk saçları gevşekçe çenesine doğru sarkıyor. Bakışlarını yere indirmeden önce kısa bir süre gözlerimin içine bakıyor. "Saatlerdir Ölü Topraklar'dayız ve burası huzursuzdu. Edward bana bir sorun olmayacağını söyledi ama pek çok yaratıktan kaçtık ve neredeyse hiç durup soluklanmak için zamanımız vardı. Edward'ın bana o bölgenin güvenli olduğunu söylediği kadar güvenli değildi."

Ona yakından baktığımda gözlerindeki yorgunluğu, daha önce fark etmediğim omuzlarındaki bitkin çöküşü görüyorum. "Zor bir dönem geçirdiğin için üzgünüm.

zaman. Ölü Topraklar'da hareketlilik artıyor ve bu endişe verici."

Ölü Topraklar ölümcül yaratıklardan payına düşeni alıyor. Genellikle bu kadar saldırgan olmazlar ya da son birkaç haftadır olduğu gibi uçurumların kenarına bu kadar yakın görülmezler. Yaratıkların vadiye inmeye çalışıp çalışmadığını görmek için her hafta çevreyi kontrol eden insanların var. Neyse ki gelmediler.

Birkaç yıl önce, birkaç bora ailesi Ölü Topraklar'dan uçurumlardan aşağı indi. Bora ve Eridian yaratıkları on üç gün boyunca birbirlerini katlettiler. Bu durum avladığımız hayvanları rahatsız etti ve bir süre yiyecek kıtlığı yaşandı. Ayrıca Eridian'ın etrafındaki koruyucu bariyeri aşmayı başaracaklarından da endişeliydik. Lilk ağaçlarının görünmez bariyeri, çemberinin içinde güçlü büyülerin kullanılmasını ve yaratıkların geçmesini engellese de, çok sayıda yaratık aynı anda geçmeye çalışırsa, bariyer onların içeri sızmasına yetecek kadar zayıflayabilir.

En son bazı yaratıkların geçtiği zamanı hatırlayarak derin bir nefes . O gün bazı iyi insanları kaybettik. İşte bu yüzden şimdi

Birileri kayalıkları ve Ölü Toprakları düzenli olarak kontrol ediyor. Herhangi bir yaratığın çok yaklaştığını görürsek, onları yönlendirmeye çalışırız veya rotalarını değiştiremiyorsak maalesef öldürürüz.

Devriyelere başladığımızdan beri bir daha böyle bir olay yaşamadık. "Senin adın ne?" Yürürken anılarımdan sıyrılarak omega'ya soruyorum. Onu Eridian'a getirmemin tek nedeni Edward'ın Sarah'ya bize eşlik edecek kadar ona güvenmesi ve tekrar yola çıkmadan önce dinlenmeye ihtiyacı olması.

"Ellian," diyor, saygı göstermek için başını öne eğerek.

"Pekala, Ellian, seni evimize götüreceğiz ve işlerin girmesi için birkaç gün vereceğiz. Biraz dinlendikten sonra seni olman gereken yere geri götüreceğiz," diye gülümseyerek ona güven veriyorum.

Gözlerini kaçırmadan önce bana nazik bir gülümseme ile karşılık veriyor. "Hiç şüphem yok."

Taylor homurdanır gibi bir ses çıkarıyor ve ben de göz ucuyla ona . Soru sorar gibi bir kaşını kaldırarak başını sallıyor ve ilerlemeye devam ediyor. Sanırım Ellian'ı yanımızda getirmemizden memnun değil. Ama Edward her zaman Ölü Topraklar'a yakın yaşamayanları seçer ya da

Bize getirmek için insanları aldıkları ev. Ellian'ın dinlenmeye ihtiyacı olacak. Ölü Topraklar'dan başka bir yere geçmeden ve uzaktaki evine tekrar seyahat etmek için günler harcamadan önce.

Ormanda sessizce ilerlerken, hareketsiz duran bir adama gizlice bakıyorum. Josh'un kollarında bilinçsiz Sarah. Biz yürürken Sarah hiç kıpırdamıyor bile ve Josh da sanki kucağında başka biri yokmuş gibi yürüyüp ek ağırlıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Çok ağır olmamalı. Bunu zamanla düzelteceğiz.

Sonunda ilk ağaçlarına ulaşıyoruz, görüşsüz bariyeri geçip Eridian'a giriyoruz. Rahatlayarak sarkıyorum, geçerken avucumu ağaca bastırıyorum. Hepimiz geri dönmeyi başardık, güvende ve hayattayız. Doğruca şifacının kulübesine gidiyoruz, Josh Sarah'yı oraya götürmek için aceleyle ilerliyor, kaşları endişeyle çatılmış. Meşe ağacından yapılmış kulübe toplantının solunda, etrafındaki diğer kulübelerin ortasında yer alıyor. Çok geçmeden oraya ulaşıyoruz ve Anna Josh'a kapıyı açıyor. Kapıya yaklaşırken geçip gider.

"Ellian'ı yedek kamaralardan birine götüreceğim," diyor Taylor. Ellian geniş gözlerle evimizin etrafına bakarken omega'ya kendisini takip etmesini işaret ediyor. Onu suçlamıyorum, diğerleri de buraya ilk geldiklerinde aynı şeyi yapmıştı.

Seb bana göz kırpmıyor ve ıslık çalarak toplantıya doğru ilerliyor. Muhtemelen kalan yemekleri bulacaktır. Dipsiz bir kuyu gibi yiyor.

"Umarım Sarah ile her şey yolunda gider, Rhea. Sonra beni bulmaya gelir misin?" Colten sesleniyor. Dönüp bana kaşlarını oynatırken yakalıyorum, bu da Hudson'dan kafasının arkasına bir tokat yemesine neden oluyor.

"yavrum, bırak ." Hudson kolundan tutup onu ilerletiyor. "Flört etme işini Sebastian'a bırak."

"Bana yavru demeyi kes," diye homurdanıyor Colten, kolunu kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"O zaman öyle davranmayı bırak," diye azarlıyor Hudson.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Onlar uzaklaşırken tartışmaya devam ediyorlar ve ben dönüp kulübenin içine yöneliyorum.

Dar koridorda yürüyorum ve sağdaki ilk odaya giriyorum. Odaya girip Sarah'nın yatağa uzandığını gördüğümde otlar ve ilaçlar duyularıma saldırıyor. Beyaz çarşaf, yastığın üzerinde başının etrafında uçuşan siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Anna bir yandan çırpınıyor, bir yandan malzemeleri topluyor, bir yandan da emir . "Pelerinini ve diğer kıyafetlerini çıkarın. Yaralarını gördükten sonra Ona biraz sıvı verin. Biraz ılık su ve havlu da getirin."

Josh'u göz ucuyla izlerken onun emirlerini yerine getirmeye gidiyorum. Yavaşça hareket etmeden önce pelerinini bir arada tutan pimi çıkarıyor. malzemeyi iki yana ayırıyor. Keskin bir nefes çeker, burun delikleri kanla kaplı küçük kaşorse üstünü alırken genişler.

The Deadlands'de kan kokusu aldığımı biliyordum ve eminim onu taşırken de kokusunu almıştır ama görmek çok daha farklı.

Bana bakıyor, gri gözleri acıyla dolu. benden ne yapmamı istediğini söylüyor. gidiyorum, boğazını temizleyip yataktan uzaklaşırken elini sıkıyorum. Ben devralıyorum, yavaşça

Su ve havlu almaya giderken kanlı giysilerini kesip soyuyor.

Anna, Sarah'nın yanında durdu ve kırmızı buklelerini yüzünden uzak tutmak için başının üstünde topuz yaptı. Ona bakarak başını sallıyor, kenara koyduğum kanlı giysilere bakarken gözlerinde hüznün var.

Josh elinde havlu ve bir kâsede suyla gelir, onları yatağın yanındaki masanın üzerine koyar. Anna dolaptan temiz bir sünger çıkarır ve suya daldırıyor. Suyun bir kısmını sıkarak süngerini Sarah'nın hafifçe ayrılmış dudaklarına götürür. Yavaşça sıkarak süngerini hafifçe ağzına doğru iter, böylece su boğazından aşağı süzülür.

Anna çalışırken ben de bir çarşaf alıp Sarah'nın belden aşağısını örtüyorum. Gözlerim karnındaki derin yarığa takılıyor, oraya dikkatsizce konmuş sivri dikişlerden kan sızıyor. Ellian tarafından mı yoksa Sarah'nın kendisi tarafından mı, bilmiyorum.

Josh, Anna'ya çalışması için yer açmak üzere bir heykel gibi geride dururken ben de Sarah'yı temizlemesine yardım ediyordum, vücudundaki yaraları ortaya çıkardıkça değerlendiriyordum. Çoğu derin ve enfekte olmuş, bu da bir şekil değiştiren için çok fazla şey gerektirir. Enfeksiyonu önlemek için kendini iyileştirmek için yer değiştirememiş olmalı ve bunun olmasını engellemek için ne yaptıklarını düşünmekten korkuyordum.

Şu anda bu düşünceyi kabul etmeyi reddediyordum.

Anna'nın sırtını görebilmesi için onu yana yatırdığımızda Sarah usulca inliyor. Anna durup mavi gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere dikerken onu nazikçe susturuyordum,

Sarah'nın sırtını dürtmeden önce. Ne yaptığını görmek için göz ucuyla bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında irkiliyorum.

Sarah'nın derisine harfler kazınmış, sırtının tamamı boyunca kaba çizgiler oluşturulmuş. Ağlıyorlar ve çiğler, etraflarındaki deri enfeksiyondan dolayı kabarık ve kırmızı. Yaşadığı acı karşısında kalbim sızlıyor, Hâlâ çektiği acıyı. Düşüncesi bile tüm bedenimi kaşındırıyor.

Anna bir kase merhem alıyor. Eridya Ormanı'ndan topladığımız bitkilerle yapılıyor, iyileştirici özelliklerinden en çok faydalanmak için her zaman yaşlı olanları seçtiğimizden emin oluyoruz. Kalın ve geniş, sarı bir fettle yaprağı alır ve üzerine bir kaşıkla kahverengi renkli merhem sürer. Yaprak merhemli tarafı aşağı gelecek şekilde Sarah'nın sırtındaki yaralardan birinin üzerine yerleştiriyor ve ardından

sırtı tamamen kaplanana kadar işleme devam eder. Bir tane sarıyoruz Yaprakları yerinde tutmak için etrafını bandaj benzeri bir bezle sarıyor, elimizden geldiğince nazikçe düğümlerle sabitliyoruz.

"Onu sırt üstü yatırır mısın lütfen?" Anna fısıldar.

Benden istenileni yapıyorum, Sarah'yı nazikçe sırt üstü yatırıyorum ve yüzüne . Acıyı hissediyormuş gibi ağzı seğiriyor, kaşları çatılıyor, nefesi biraz hızlanıp tekrar sakinleşiyor. Uykusunda bile bundan kaçamıyor ve bu düşünce beni üzüyor.

Karnındaki kesik üzerinde çalışmaya başlıyoruz, Josh sessizce izlerken eski dikişleri ayıklıyor ve kesiğe merhem sürüyoruz. Anna yarayı dikerek kapatmaya başlıyor. Ellerinin hassas bir şekilde ilerleyişini izliyorum, hızına her zaman hayran kalmışımdır.

Nasıl olduğunu görmek için gözlerimi Josh'a çevirdiğimde, onun Anna'nın hareketlerini dikkatle izlediğini görüyorum, gözleri çalışırken ellerinden hiç ayrılmıyor.

Birini bu halde görmekten nefret ediyor, çaresiz hissetmekten nefret ediyor. İkimizin de uzun zaman önce unutmaya çalıştığımız, benim yerde olduğum ve Josh'un ne yapacağını bilmediği anıları geri getiriyor. Bu istediğimiz bir şey değil.

ama geçmişimiz yüzünden ihtiyacı olanlara yardım etmeye sırtımızı dönemeyiz. Ben reddediyorum.

Ellerini nemli bir bezle temizlerken, kırık tırnaklarının kenarlarındaki kiri ve kanı almaya çalışırken Sarah kıpırdanmaya başlıyor. İnliyor ve göz ucuyla Josh'un bacağına seğırdiğini görüyorum. Sarah'ya odaklandığımda göz kapaklarının titrediğini görüyorum ve sonra yavaşça açıp birkaç kez göz kırptıyor. Parmakları elimin içinde seğiriyor ve bana doğru bakıyor.

kaşları çatıldı. Sonra gözleri büyüyor, nefes alış veriş artıyor ve bakışları Josh'a gelene kadar odanın içinde uçuşuyor.

"Sorun yok Sarah," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, başparmağımı elinin arkasında gezdirerek.

Beni görmezden geliyor, doğrulmak için hareket ediyor ve ani hareketten dolayı yüzünü buruşturuyor.

Josh öne doğru bir adım atıyor ama kız uzun, delici bir çığlık atınca duruyor. Beceriksizce yataktan atlıyor ve odanın köşesine doğru geri çekilirken ona biraz yer açmak için geri çekilmeme neden oluyor. Kendisine en yakın şeyi, deriyi kesmek için kullandığımız diğer ekipmanların arasında bulunan küçük keskin bir bıçağı kapıyor. Onu havaya kaldırıp her birimize doğrultuyor ve tek kelime etmeden bizi uyarıyor. Çaresizlik içinde onu kullanacağından hiç şüphem yok ama işi o kadar ileri götürmesine izin veremem.

"Josh, lütfen kulübeden çık, seni daha sonra bilgilendireceğim," diyorum bağlantıda, gözlerim Sarah'dan ona kayarken.

Sarah'ya bakar ve çenesini sıkar. Derin bir nefes alarak bir kez başını sallamadan önce yere bakar. Kapıya doğru yöneliyor arkasına bakmadan yavaşça kapatıyor.

Sarah kapının kapandığını duyunca biraz rahatlıyor ama bıçağı hâlâ bana ve Anna'ya doğrultuyor.

"Neden onu bırakıp tekrar yatağa girmiyorsun?" Anna yatağın üzerindeki çarşafı toplayıp ona doğru uzatarak sorar.

Çıplak vücudunu fark etmeden önce şaşkınlıkla çarşafa bakar ve sarsılır. Yanakları kızarıyor ve yavaşça öne doğru adım atıyor, titrek bir elle çarşafı tutup kendi etrafına sarıyor.

"Burada güvendesin, tatlım. Sana bunun sözünü veriyoruz," diye mırıldanıyor Anna ona nazikçe.

Anna'ya bakar. Dudakları titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Anna'nın Titreyen elindeki bıçak yere düşüyor ve o da onu takip ediyor, yorgunluk ayakta kalma isteğine galip geliyor.

Öne atıldım, kollarımı olabildiğince nazikçe ona doladım ve onu yatağa geri götürüyorum. Yerleştiğinde, odanın diğer ucundan bir sandalye çekip yanına oturuyorum ve gözlerimi onunkilere önce yumuşakça elini tutuyorum.

"Korktuğunu biliyorum. Yaralandığını biliyorum. Ama lütfen, sana yardım etmemize izin ver. Edward seni buraya gönderdi çünkü bana güveniyor. Yardıma ihtiyacı olan herkesi buraya gönderir ve biz de gönderdiği kişilerin yardım almasını sağlarız.

Yardım et," diyerek onu temin ediyorum ve elinin arkasına daireler çiziyorum.

Bana başını sallıyor, nefesi artık düzenli ve sakin. Bedenim rahatlayarak gevşiyor. Onun için yürümesi kolay bir yol olmayacak ama bu yolda ona yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapmak üzere burada olacağız.

Boğazımı temizliyorum ve boştaki elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Rhea, Eridian'ın Alfa'sı. Bana anlatabileceğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Her şeyi bir kerede anlatmak zorunda değilsin ama bunu sana kimin yaptığını ve şu anda paylaşmak istediğin diğer her şeyi bilmek istiyorum. Eğer bana hiçbir şey anlatmak istemiyorsan, bu sorun değil. Zaman ayırabiliriz."

Gözlerinden yaşlar dökölüyor ve derin bir nefes alıyor. Elimi sıkıyor ve sonra çarşafı vücuduna yaklaştıyor, bir çeşit koruma istiyor.

Sonra ağzını açar ve konuşur.

OceanofPDF.com

Dört

DRREUS

"Ölü Topraklar'a gitmek de ne demek?" Charles'a başımı eğip aklını mı kaçırdığımı merak ederek soruyorum.

Gözlerimi yardımcım Leo'ya çeviriyorum ve onun da tıpkı benimki gibi kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını görüyorum. Mavi gözleri kısa bir süre benim yeşil gözlerimle buluştuktan sonra yanımdaki koltuğuna yerleşiyor ve cevabını beklerken bakışlarını Lord Higher Charles'a çeviriyor.

"Dediğim gibi, Darius," diye iç geçirdi. "Nightshade sürüsünün bir üyesi kaçırıldı ve Alfa Christopher birkaç gün önce benden yardım istedi. Bu sabah olağan toplantımızdan sonra izcilerim tarafından bir olay dikkatime sunuldu. Onlara gözlerini dört açmaları için Christopher'ın kayıp sürü üyesinin resmini gösterdim ve kadının tarifine uyan bir dişi, başka bir kişiyle birlikte İki gece önce Deadlands'de. Gözcülerim onun yan profilini gördü ve bu çizimdeki kadın olduğu konusunda kararlılar. Başka kim olabilir ki? Kimse Ölü Topraklar'a isteyerek girmez."

"Sadece yüzünün yan tarafına bakarak kız olup olmadığını anlayamazlar," diye alay ediyorum.

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ancak, yanındaki kişinin onu yarı sürükleyerek ormana götürdüğünü söylediler."

"Ve bir sorun olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmediler mi?" Ben soruyorum. Ne lanet izciler bunlar.

"Tabii ki hayır. Onlara saçmalıklara müdahale etmeleri için para ödemiyorum." Devam etmeden önce karanlık kafasını sallayarak homurdanıyor. "Bir kokunun izini sürebilmeleri için bölgeyi araştırmaları için daha fazla gözcü gönderdim. Yaşadığımız şiddetli yağmur nedeniyle hiçbir iz yoktu. Senin ve Seçkinler'in Ölü Topraklar'a gidip bu kadını bulmanızı ve gerçekten de kayıp kadın olup olmadığını öğrenmenizi istiyorum. Nightshade üyesi."

"Biz kayıp insanlarla ilgilenmiyoruz." Masasının arkasında oturduğu yerden ona bakıyorum. "Yaratıkları ortadan kaldırıyoruz, güç artışlarını ve Rogure'ları durdurmanın bir yolunu arıyoruz." Sandalyede arkama yaslanıp bacaklarımı açıyorum, bu konuşmayı çoktan bitirdim. Neden Alfa'ya yardım etsin ki? "Sürüler genellikle sorunlarını kendi içlerinde çözerler, peki bu kız kim oluyor da onlardan yardım istiyor? dışarıdan yardım?"

Elitler olarak bile, biz bir sürüyüz. Sürü yapısının nasıl işlediğini biliyoruz. Bu gibi şeyler kurum içinde ele alınır ve sessizce halledilir. Dışarıdan yardım istemek çok sıra dışıdır. Lord Higher Charles'ın bu konuda *bizden* yardım istemesi ise daha da sıra dışı.

"Çiftleşmeye hazır." Ellerini masanın üzerinde birleştiriyor, koyu renk gözleri kararlılıkla benimkilere dikiliyor.

"Eşi onu arasın. Bu mesele bizi hiç etkilemiyor. Sizi de etkilemez."

Charles sert bir tonda, "Beni etkiliyor," diyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Leo yanımdaki koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, Yüksek'in ses tonundan benim kadar hoşlanmıyor. "Alpha Christopher bizim için önemli bir müttefik. Biz

Onunla elli yılı aşkın bir süredir ittifakımız var. Kendisi buraya yardım istemek için bizzat geldi ve ben de gelen her türlü yardımı yapacağıma dair kendisine güvence verdim."

"Onu araması için herhangi birini bulabilirsin. Neden Elitler? Daha önemli meseleler için başka yerlerde bize ihtiyaç var. Rogure'lar önemli bir mesele." Bana söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Bir şeyler dönüyor ve bilmek istiyorum.

Biz Elitler çoğunlukla Vrohkaria'da kargaşaya neden olan yaratıkları avlarız. Yüceler'in cadıları toprakları taradıktan sonra bir güç sıçraması isabeti aldığımızda, gidip araştırırız. Bu, birisi tarafından toprağı kutsamak veya çok sayıda yaralıyı iyileştirmek için yapılan bir büyü olabilir ya da bir köyde başıboş dolaşmaması gereken bir yaratıktan gelen bir güç sıçraması olabilir. Eğer yaratık avlamıyorsak, aktif olarak Vrohkaria'ya musallat olan Rogure'ları durdurmanın bir yolunu arıyoruz.

Kayıp kadınları aramıyoruz.

"Zaman sınırimız var. Siz en iyilerin en iyisisiniz. Onu bulabilecek biri varsa o da Elitler'dir." Bakışlarını üzerimden ayırmıyor, ben de ona bakıyorum ve bana bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlatana kadar tek kelime etmiyorum. Ağır bir iç geçirdi. "İyi bir soydan geliyor ve dört ay sonra anlaşmalı bir çiftleşmesi olacak," diye kabul ediyor sonunda ve beni şok ederek sessizliğe gömüyor.

"Ayarlanmış bir çiftleşme mi?" Leo benden önce soruyor. "Artık ayarlanmış çiftleşmeler yapmıyoruz. Çiftleşen çiftin doğurganlıkla mücadele ettiği kanıtlandı. Yüzlerce yıldır böyle bir şey olmadı."

"Bunun getirebileceği komplikasyonları biliyoruz, ancak bu düzenleme Nightshade sürüsüne Aragnis sürüsünde ve dolayısıyla Yüce'lerde yeni bir müttefik kazandırır. Diğer Higher'lar ve ben, önerilen anlaşmalı çiftleşmeyi kabul etmeyi kabul ettik. Ayrıca diğerlerinin de bu çiftleşmeye devam etmesine izin vermeyi kabul ettik.

başvurularının tarafımızdan onaylanması halinde düzenlemeler. Ayrıca şunları da arıyoruz

Mevcut ittifaklarımıza başka eşleşmeler de öneriyoruz," diyor Charles daha dik oturarak. "Halk otoritemizi sorgulamaya başladı ve Rogure'lardan en az etkilenen biz olduğumuz için isyanlara neden oldu. Bu eşleşmeler insanlara umut getirecek ve Yüce'lerinin yaptıklarına olan inançlarını yeniden kazanmalarına yardımcı olacak. Bunu onlar için yapıyorum. Bunu onlar için yapıyorum. Bu hepimiz için çok faydalı, özellikle de Rogure'lar yavaş ama emin adımlarla tüm Vrohkaria'ya ulaşır Fenrikar'a yaklaşırken. Yiyecek kaynakları azalıyor, malzemeler ve köyler parçalanıyor."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor. Haftalar Vrohkaria'nın bir yanını dolaşıyor, farklı bölgeleri ziyaret ediyorum. Bütün bunları görüyorum. İlk elden. Rogure'lar tarafından öldürülen çocukları kucaklayan anneler, yok edilen köyler, yiyecek için savaşan insanlar, malzemeler için işlenen cinayetler ve her şey daha da kötüye gidiyor. Özellikle de Rogure'ların sayısı artarken. Yine de bir konuda yalan söylüyor, yiyecek görüldüğü kadar kıt değil, çünkü burada kalenin içinde depolamış.

"Vrohkaria genelinde hepimizi bir araya getirmenin ve daha fazla ittifak kurmanın zamanı geldi. Sadece bu ay Fenrikar'da sekiz rogure sürüsü gördük ve her seferinde Wolvorn Kalesi'nin çevresindeki evlere daha da yaklaşıyorlar. Bir araya gelmeli ve onlardan sonsuza dek kurtulmalıyız," diye homurdanarak avuçlarını masasına vurdu.

"Gördüğümüz tüm Rogure'ları öldürüyoruz. Onları avlıyoruz ve daha fazlası gelmeye devam ediyor. Asıl kaynağı bulmamız gerekiyor ama keşif görevlerimizden bir sonuç çıkmadı. Nereden geldikleri ya da kaç tane oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Aramaya devam ediyoruz ama hiçbir şey bulamıyoruz. Yıllardır onlardan kurtulmaya çalışıyoruz. Daha fazla müttefik kazanmak ve düzenlenmiş Çiftleşmeler bunu değiştirmeyecek," diyorum ve Leo başını sallayarak onaylıyor.

"Bitti ve kızı bulmanı istiyorum." Ses tonu tartışmaya yer . Onun gözünde bu iş bitmiştir.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve iğrenç ofisin etrafına bakıyorum. Odanın ortasında oturuyoruz, arkasındaki pencere avluya bakıyor. Lord Higher Charles'ın pahalı ve nadir şeylere karşı bir zevki var. Bin yıllık, elle oyulmuş, beyaz ahşap masası, Anka kuşu bulmak kadar nadir bulunan bir ağaçtan yapılmış. Yüksek arkalıklı, tahmin ettiğiniz gibi beyaz, ahşap sandalyesi, ipek yastıklı koltuğun kenarlarına sihirli bir şekilde katı hale getirilmiş terbiyum ile gömülüdür. Üzerimizdeki avize yarı saydam cevherden yapılmış, sadece yirmi biri ve geniş, pahalı likör koleksiyonuna eşlik eden mavi kristal bardaklarını da unutmayalım. Nasıl yaparım Bütün bunları biliyor musun? Babam öldükten sonra bu odaya ilk adım attığımda, bana her şeyin çok nadir olduğunu anlatarak beni neredeyse kendimi sakatlayacak kadar sıkıydı.

tek bir nesne.

Kapısında bile büyü var, böylece kimse içeri giremiyor. Charles izinsiz kimsenin eşyalarına dokunmasından hoşlanmaz. Rogure'larla başa çıkmanın bir yolunu bulamazsak bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.

Rogures yaklaşık yirmi bir yıl önce, görünüşte hiçbir yerde yokken ortaya çıktı ve Vrohkaria'da kargaşa yaratmaya başladı ve *sadece* Vrohkaria. Rogure'lar büyük, deforme olmuş tazılara benz, vücutlarından çürümüş gri deri damlayan ve çift set keskin, sivri dişleri olan akılsız, kana susamış yaratıklardır. Kendileri gibi olanlardan başka her şeyi ve her şeyi öldürürler.

Rogure'ların nasıl ortaya kimse bilmiyor. Bazıları bunun kanlı cadılar tarafından yanlış giden bir büyü olduğunu söylerken, diğerleri fae'lerin bir lanet koyduğunu söylüyor

Vrohkaria'yı bencil sebeplerden dolayı. Diğerleri hala iblislerin kendi eğlenceleri için acı çektiğimizi görmek istediklerini düşünüyor. En son teori ise Tanrıların

Bize verdikleri topraktan faydalandığımız ve ona geri vermediğimiz için bizi cezalandırıyorlar.

Buna ne sebep olmuş olursa olsun, sayısız kez denedik ve başarısız olduk. onlardan kurtulmak ya da geldiklerini bulmak için. Ve daha büyük sayılarla geri gelmeye devam ediyorlar. Bu canavarları Vrohkaria'dan yok etmek için en güçlü cadılara bilinen tüm büyüler yaptırdık. Ancak tek başardığımız, görünürde gerçek bir son olmadan birkaçını kesmek.

"Nightshade ve Aragnis sürüsü arasındaki bu yeni ittifak ve gelecekte yapılacak daha pek çok ittifakla birlikte, sonuç hepimiz için faydalı olacaktır. Hem sayımız artacak hem de bölgeler arasında barış sağlanacak. Arama ekiplerini çok daha verimli bir şekilde gönderebileceğiz ve bu süreçte diğer bölgelere izinsiz girmeden bunu yapabileceğiz. Elbette, diğer sürülerle de topraklarını aramak için görüşmelerimiz devam ediyor

güneybatı ormanındaki cadılar gibi. Bunca yıldan sonra hâlâ bizimle herhangi bir ittifak kurmayı reddediyorlar. Ancak biraz daha baskı ve ittifaklarımızın büyüdüğünün bilinmesiyle cadılar gelecektir." Charles'ın yüzüne karanlık bir ifade yayılır ve sonra ifadesi nötr bir hal alır. "Ölü Topraklar'ın da bu bölgeye dâhil olması gibi sinir bozucu bir sorun var.

Henüz arama yapmadık ve kızı ararken bunu yapabilirsiniz." "O toprakları aramamızın bir sebebi var. Orada yaşayan yaratıklar ölümcül olabilir ve pek çoğu bu göreve uygun değildir. Ayrıca daha önce çünkü bölgeden gelen herhangi bir Rogure'a tanık olmadık.

Gereksiz yere hayatları riske atmaya gerek yok. Arazilerde dolaşan Rogure'ları öldürmek ve onları durdurmanın bir yolunu ararken, aynı zamanda sorun haline gelen diğer yaratıkları avlamaya devam etmek için arkamızda yeterli sayımız yok. Siz ve diğer Üst Düzey Yöneticilerden bazılarının kayıp kadını aramak için oraya neden kendiniz gitmediğinizi anlamıyorum."

"Oradayken haydut inlerini de arayabilirsiniz," diye ekliyor. "Biliyorsun, diğer Yüksekler ve benim burada yasaların uygulanmasını sağlamak için Vrohkaria onaylandı. Günlük toplantılar ve raporları gözden geçirmenin yanı sıra duruşmalara katılmakla da son derece meşgulüz. Şimdi bir de çiftleşme tekliflerini ve Kale'den gelip giden ve ilgilenmemiz gereken paketleri okumak gibi ek bir iş yükümüz var. Rogure'lardan kurtulabilmemiz için bu potansiyel çiftleşmeler çok önemli. Ofislerimizde öylece oturup hiçbir şey yapmıyoruz, bunu biliyorsunuz."

Şunu biliyorum ki, eğer bu kadın bizi isteyecek kadar önemliyse, bu her şeyden daha önemli olacaktır. Charles yedi Yüksek'in içinde en güçlü olanı. Güçlü kurdu ve güçlü büyüyle Vrohkaria'nın Yüce *Lordu* olmasının sebebi de bu. Boynunda asılı olan arma bunu kanıtlıyor. Peki o neden Seçkinler gitmek zorunda? Bu kadın umurumda değil. Beni ilgilendirmiyor.

Sandalyemde öne doğru eğilerek, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladım. "Elitlerimden bazılarının bir yandan kayıp kadını ararken bir yandan da Ölü Topraklar'daki haydut inlerini aramasını mı istiyorsunuz?" Başımı sallıyorum. "Bu bir intihar görevi."

"Sadece herhangi bir Elit değil, gitmeni istiyorum. Elbette istediğin kişiyi alabilirsin ve sen yokken sahip olduğun Elit işlerini devralacak insanlar tedarik edeceğim," diye teklif ediyor.

"Benimle bile, bu hala potansiyel bir intihar. Orada bulunan yaratıkların çoğunu biliyorsun ama hepsini değil. Kimsenin yok. Bilsek bile boş ver. herhangi bir Rogure ile karşılaşmak istemiyorum. Kadın ve onu kaçırان kişi muhtemelen çoktan ölmüştür ve Elitlerimden hiçbirini, stajyer olsun olmasın, çıkmaz bir görev için kaybetmeyeceğim," diye homurdanıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bana sırtıyor. Eğer babamın en yakın arkadaşı ve hayatım boyunca benimle hiç ilgisi olmayan amcam olmasaydı, yüzünde şimdiye kadar birkaç kırık kemik olurdu.

"Bununla başa çıkabilecek kadar güçlüsünüz. Yüce'nin otoritesi Vrohkaria şu anda özellikle Fenrikar'da sorgulanıyor. Rogure'lara karşı yeterince şey yapmamakla ya da soruna neden olmakla suçlanıyoruz ki bu çok saçma. Zaman geçtikçe, yönetmeye uygun olmadığımızı daha çok düşünüyorlar. İnsanlar kapımıza dayanacak ve

toprakları yönetmek için daha uygun olduklarını varsayıyorum. Yıllar önce Yüksek Lord olduğumdan beri büyük ilerleme kaydettim ve topraklara barış yerleşti. Bu yaratık salgını yoluna çıkan her şeyi yok ediyor ve korumak için çok çalıştığım barışı bozuyor. İttifaklar kurulmalı ve Rogure'lar öldürülmeli. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim, Darius. Yoksa babanın istediği gibi bir Yüksek olmaya ve değerini göstermeye hazır mısınız?" diye soruyor, masasının üzerinde bana doğru bir kadın taslağı kaydırıyor ve ben de ona pis bir bakış atıyorum. "Yoksa daha fazla... ikna edilmeye mi ihtiyacın var?"

Hırıltımı tutuyorum. Bu, babamdan ve onun ikna edici yöntemlerinden bahseden alçak bir darbe.

Beni bir Higher olmaya zorlayabilir ve Elit olmama rağmen bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Babam ölmeden önce beni Yüksek olmaya aday gösterdi. Bu adaylık hala geçerli ve her an istenebilir. Eğer reddedersem, Yüksekler babamın benim adıma ettiği yemine başvuracak ve adamlarımı kullanarak beni aralarında bir yere oturmaya zorlayacaklardır.

bana boyun eğdirecek. O adaylığı istemedenden önce yapmam gereken çok şey var. Beni köşeye sıkıştırdı ve o da bunu biliyor. Peki, başka var mı? Ya bir Higher olacağım ya da emrettiği gibi yapacağım.

"Peki," diyorum isteksizce, masasından krokiyi kaparak. "Ben gideceğim, sen de Yüksek kelimesini ve adımı ağzından uzak tutabilirsin." Tek bir hareketle ayağa kalkıp krokiyi cebe ve Leo arkamdan gelirken ofis kapısına doğru yürüyorum.

Kapının koluna uzanırken Charles'ın sesi beni duraksatıyor. "Gelişmelerden beni haberdar et, evlat. Dört ayın var. Bu ittifak son derece önemli. Hepimize yardımcı olacak ve insanların içini rahatlatacak."

Hiçbir şey söylemiyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, Leo da arkamdan geliyor.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyor, dolambaçlı koridorlardan giriş holüne doğru ölçülü adımlarla yürüyüp şatonun kapılarına ulaşıyorum. Şato görevlisi Hemsworth beni görünce kapıları açıyor ve saygıyla başını sallıyor. Tek kelime etmeden geçiyorum.

"Neden kabul ettin?" Leo, kalenin avlusuna doğru ilerleyip satıcıların ve mallarının yanından geçerken bana yanımda yürüyerek soruyor. "Hayır diyebilirdin."

"Hayır, Leo, . Biliyorsun babama yardım edeceğime söz verdim.

Elitlerin Alfa'sı olduğumda Charles neye ihtiyacı olursa olsun, istediğini elde etmek için sizi de kullanacaktı. Ya ona yardım edeceksin ya da Yükseltilere çıkacaksın.

Bunu gerçekleştirecek güce sahiptir. Kanunlar

beni ne zaman isterse dahil edebileceğini ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını belirtiyor. Hepimizi yok etmeden önce Rogure'lardan kurtulmalıyım.

Aileme yaptıklarının intikamını alacağım. Bunu başarmak için bu lanet olası kadını bulmam gerekiyorsa, bulacağım," diye homurdanıyorum ve etrafımıza bakan herkesi görmezden gelerek avluda hızla yürüyorum.

Elitlere geniş bir alan bıraktıkları düşünüldüğünde, insanlar arasında kolayca hareket etmek zor değil. Neler yapabileceğimizi, neler yapabileceğimizi biliyorlar,

Tek yaptığımız onları korumak olsa bile. Ama yine de bizden korkuyorlar.

Bazı adamların etrafında bir kalabalık oluşmuş, Yüce'lerin kendilerini Rogure'lara karşı korumadığı ve bu yaratıkların kaleye hiç saldırmamasının ne kadar garip olduğu hakkında bağıyorlar. Yüceler'in muhafızları çok geçmeden ortaya çıkar ve dinleyen kalabalığın arasına dalar, büyük ihtimalle onları tutuklayacak ve iftiralarından dolayı cezalandırılmayı beklemek üzere kalenin altındaki hücrelere götüreceklerdir.

"Biliyorum kardeşim," diye cevap veriyor Leo, bir muhafızın bir erkeği yere sermesini izlerken sesi alçak çıkıyor. "Ama muhtemelen çoktan ölmüş bir kız için seni oraya göndermek berbat bir şey. Ölü Topraklar'da geçiş törenimizi yaptık ve zar zor hayatta kaldık. Bu ne kadardı, yaklaşık yirmi beş yıl önce mi? Şimdi ne kadar kötü olduğunu bir düşünün."

"Biliyorum ama bunun için Ölü Topraklar'ın derinliklerine inmemiz gerekti. Daha ölümcül yaratıkların bize fazla sorun çıkarması için yeterince derine ineceğimizden şüpheliyim. Bir şekilde cesedini bulacağız ve eve döneceğiz."

"Öyle umalım. Gönüllü olur, alıştırma olarak birkaç stajyer alabiliriz," diye düşündü Leo, başını düşünceli bir şekilde eğerek.

"Bunu düşüneceğim, eğer o kadar derine inmeyeceksek bu onlar için iyi bir ders olabilir. Geri döndüğümüzde herkesle konuşurum," diyorum ve Vokheim kalesine geri dönmek için kale kapılarına doğru ilerliyorum.

Adamlarım bu haberden pek memnun olmayacaklar ama sonuçta Charles Vrohkaria'nın lideri ve o ne derse o olacak. Onu reddetmek Şu anda ihtiyacımız olmayan daha fazla soruna neden olur.

BEŞ

RK R

Ateş çukuruna odun atarken dik duruyorum ve alnımdaki teri siliyorum. Sabahtan beri yerleşkede çalışıyordum.

ev işleri ve bazı üyeler arasındaki çekişmelerle uğraşmak.

Çok sık olmasa da ara sıra oluyor. Bazı dişilerin yakında kızgınlık dönemine girecek olması da yardımcı olmuyor. Normal günlük işlerimizin üzerine eklenen iş yükünü dengelemek zor, özellikle de tansiyon bu kadar yüksekken.

Erkek ve dişileri ayırdığımızdan emin oldum, böylece Eridian'ın zıt uçlarında ve birbirlerine mümkün olduğunca az yakın olmaları için gerektiğinde rotasyon yapıyoruz. Erkekler, dişilerin kızgınlıkları sona erene kadar kurtlara dönüşmeyecekler, tabii ormanın çok dışında ve kızgınlıkları sırasında dişileri tahsis ettiğimiz üç katlı büyük kulübeden çok uzakta değillerse. Bu süre zarfında kendilerine yardım etmesi için bir erkek seçerlerse, kendi kulübelerine giderler.

Erkeklerin de testosteron seviyesi yüksek ve birkaç gün boyunca başka işlerle meşgul olacak insan sayısıyla birlikte, evimizi ayakta tutmaya yardımcı olmak için etrafta olmayanların boşluğunu doldurmamız gerekiyor.

Bu yemek için son kütüğü de çukura yerleştirdikten sonra yere oturuyorum, sırtım arkamdaki ahşap banka dönük. Eski sürümü terk ettiğimden beri yanımda taşıdığım küçük bıçağı çıkardım. Parmaklarımı kabzanın üzerinde gezdiriyorum, parmak uçlarımin altında ailemin dilinde oyulmuş '*kanımız kurt*' yazısını hissediyorum.

Yere bırakılmış kırık bir tahta parçasını alıp kesmeye başladım. Bunu yıllar önce rastgele yapmaya başladım, ne yaptığımdan emin değildim. hiç yapmıyordum. İlk yaptığım kurt oymasıydı ve tamamlamam birçok deneme ve birkaç hafta sürdü. Yıllardır oyma yapıyorum. Çok iyi değilim ama bunu yapmamın nedeni bu değil.

Tahtayı oyarken ellerimin pratik bir kolaylıkla hareket etmesi beni sakinleştiriyor. Metodik hareket, düşüncelerimi işlememe yardımcı oluyor. Aklımda çok şey olduğunda düşünceler. Bu bir çeşit ritüel haline geldi.

Ellian'ı bir liman taşıyla evine geri gönderdikten sonra Sarah'ya odaklandım. Hâlâ şifacı kulübesinde iyileşmeye çalışıyor ve iki ay döngüsünden sonra bile yaraları yavaş yavaş iyileşiyor. İyi iyileşiyorlar ama çok uzun süre tedavi edilmedikleri için kesinlikle iz bırakacaklar. Yaralandığında yer değiştirebilseydi iyi olacaktı, ancak vücudu onun izni olmadan değiştirildi ve yaşadıklarının bir hatırlatıcısı olarak fiziksel yara izleriyle yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak. Sonunda öğrenecek ki Yara izleri onun gücünü gösteriyor, ancak bu zaman alıyor ve bu kişiden kişiye değişiyor.

Sarah bana nasıl bu hale geldiğine ve bunu ona kimin yaptığına dair hikayesini anlattıktan sonra kendi zihnine çekildi ve çok sessiz kaldı. Konuşması, bana ne düşündüğünü söylemesi için ona baskı yapmıyorum, bazen şeytanlarımızla konuşmak bazı şeyleri sindirebilmemizin tek yoludur.

Yaraları sadece dıştan değildi. Anna konuşmamızdan sonra onu muayene etti ve hiçbir kadının gereken yerlerinden yırtılmıştı. Tecavüze uğradığı açıktı. Birçok kez. Sarah bana ona bir çeşit ilaç verdiklerini söyledi.

Vücudunuzu fel eder, ancak uyanıksınızdır ve olup bitenlerin tamamen farkındasınızdır. Ona ne yaptıklarını , duyabiliyor ve hissedebiliyordu ve tek yapabildiğı orada yatıp bir an önce bitmesini ummaktı.

Öfke tenimi kaplarken başımı sallıyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve biraz fazla güç kullanarak ahşabı tepesinde yuvarlak bir şekle sokuyorum. Gerçek bir kurtuluş olmadan öfkeye tutunmak zordur. Tek istediğiniz öfkeyi sorumlu kişinin üzerine boşaltmaksa, ama durum bunu yapamamanıza neden oluyorsa, bu çok yorucu. Bu tür bir öfkeyi uzun süre içinizde tuttuktan sonra sonucundan korkarak sonunda dışarı vurmaktan korkarsınız.

Eğer öfkemi dışa vurursam, bu sadece beni etkilemez. Eğer içgüdülerimi takip ederek sürü üyelerimin acı çekmesinden sorumlu olan herkesi parçalara ayırırsam, bu hepsini etkiler ve bunu onlara yapamam. Edward çoğunlukla istismar dolu bir hayattan kaçmak isteyen kurtları Eridian'a gönderiyor. İntikam için evimizi, güvenliğimizi bir kenara atamam ve başkalarının da bunu yapmasına izin veremem. Bir yerlerde bir yerleşim yerimiz olduğunu ve gizli kalmamız gerektiğini bilirler. Bu yüzden bir kez Eridian' kalmaya başladınız mı, artık oradasınızdır ve ayrılamazsınız. Kendim ve Ölü Topraklar'a gittiğimizde güvendiğim en yakın sürü üyelerim dışında.

Eğer biri Eridian'da yaşadıktan sonra ayrılırsa, tüm yerleşimi ve burada yaşayan insanları riske atabilir.

Bunu riske atamam.

Yeni bir sürü oluşturduğunuzda, bunu Vrohkaria'yı yöneten Yüce'bildirmeniz ve bir bölge talep etmek için izin almanız gerekir. Ve burada saklandığımız için onlara söylemedik. Bu da hiç kimsenin

. Çünkü bizi bulurlarsa, bu toprakların kanunlarını çiğnediğimiz için hepimiz defalarca cezalandırılacağız.

Özellikle de ben.

Kurtardığımız insanlar buraya gelmeyi kabul etmeden önce bunu anlıyorlar. Edward onları bilgilendiriyor ve bu güvenli limana gelmek isteyip istemedikleri ve şartları kabul edip etmedikleri onlara kalmış. Edward'ın ihtiyacı olan insanları nasıl bulduğunu ya da onlarla konuşmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama ihtiyacı olanlara yardım etmeye devam edebildiğimiz ve onlar buraya güvenli bir şekilde geldikleri sürece bunun bir önemi yok.

Yıllar geçtikçe sayımız arttı, aramıza katılan her yeni kişiyle evimiz yavaş yavaş genişledi. İlk başladığımızda bize yetecek kadar yiyecek olup olmayacağı, birilerini barındırıp burada bir hayat kurup kuramayacağımız konusunda endişeliydim. Ama herkes elini taşın altına koyuyor. İster su toplamak, ister bahçede sebze toplamak ya da odun kesmek olsun. Belli başlı işlerimiz var.

Avlanma konusunda yetenekli insanlar dışarı çıkıp yiyecek buluyor ve etrafımızda gereksiz yere öldürmemize gerek kalmayacak kadar av var. Asla açgözlü değiliz ve toprağın bize sunduğundan fazlasını almayız. Bu bizim için önemli.

Kucağımdaki talaşları üfleyerek elimi yeniden konumlandırıyorum ve ahşabın altından başlıyorum, bacaklar için çizgiler oyuyorum ve ilerledikçe yavaşça küçük ayrıntılar ekliyorum.

Sürü üyeleri toplantıya gelip gidiyor, bir şeyler bırakıyor ve daha sonra pişirmek için ateşe koymak üzere büyük tencereye su dolduruyorlar. Odunları yontmaya devam ederken benimle konuşmuyorlar, oyma yaparken sohbet havasında olmadığımı, aklımın başka yerde olduğunu biliyorlar.

Acaba Sarah istismara uğrarken birileriyle konuştu mu? Konuştuğundan bahsetmedi, sadece çok uzun bir süre boyunca orada olduğunu söyledi. En azından tam bir sezon. Orada çok yalnız kalmış olmalı.

tek başına, sadece kendi aklıyla. Bunu onun bildiğinden daha iyi anlayabiliyorum.

Ona ilaç verdiklerini söylediğinde çoğunu hatırlamayacağını ummuştum. Ne kadarını hatırladığından emin değilim ama bir kısmını hatırlıyor. Anna ile konuştuktan ve tıbbi günlüklerini inceledikten sonra, onu çaresiz tutmak için verilen dassil çiçeği olması gerektiği konusunda aynı sonuca vardık. Belirtiler başına geldiğini söylediği şeylerle uyuşuyordu.

Anlamadığım şey, neden birinin çiçeği almak için kendi yolundan gittiğidir. Fenrikar'ın batısındaki Kurak Topraklar'da, nemli yerlerdeki mağaraların derinliklerinde yetişir. Kurak Topraklar çoğunlukla çoraktır ve herhangi bir bitki ya da hayvan yaşamı yoktur. Bu yüzden kimse oraya seyahat etmez ya da orada yaşamaz. Sürüsü neden Sarah'ya ilaç vermek için bu kadar çaba harcasın ki?

Hasta herifler.

Başına gelenler dışında bana herhangi bir isim söylemedi, sadece sürüsünün bunu yaptığını ve dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Artık bana söylemesi için onu zorlamayacağım, tıpkı onu iyileşmek için vardiyaya geçmeye zorlamayacağım gibi. Bu ona yardımcı olabilir, ama

Bir süredir istemediği şeyleri yapmaya zorlanıyor ve ben bunu ona yapan insanların listesine ekleme yapmayacağım. Endişem şu ki, neredeyse iki ay oldu ve fiziksel, zihinsel olarak iyileşme olmasına rağmen, hiçbir şey pek değişmedi. Kulübeden bile çıkmadı ve herhangi bir erkek ona yaklaşırsa kendini kaybediyor.

En azından onu biraz temiz hava almaya ikna etmeye çalışmalıyım, diye düşünüyorum kendi kendime, en yeni oymamın detaylarını bitirirken, fazlalıkları üfleyerek

Şimdi oyulmuş tahtadan talaşlar. Bıçağımı botumun içine geri koyuyorum ve küçük bir gülümsemeyle yaptığım işe bakıyorum. Yer yer tırtıklı ve

Oymaya çalıştığım küçük desenlerin orasında burasında küçük çentikler var ama yine de Kade'in hoşuna gideceğini biliyorum.

Kurdum zihinsel olarak içimde uzanıyor, Kade'i düşününce gözlerini açıyor. Ona sürüden daha fazla değer veriyor. Ona göre, o onun yavrusu. Ben de onu öyle görüyorum. Onu yedi yaşından itibaren ben büyüttüm ve teyzemin oğlu olmasına rağmen benim için bir kuzenden daha fazlası. İlk başlarda onu büyütmek kolay değildi, pek çok mücadele ve şüphe vardı, ama kısa sürede her şeyi yoluna koydum ve bunu dünyaya değişmezdim. Çoğunlukla yaptığım her şeyi onun için yapıyorum.

Josh bağlantı aracılığıyla "*Çevre kontrol edildi ve Eridian sakın,*" diyor ve ben başımı arkaya eğip gökyüzündeki güneşi izliyorum.

"*Bu harika, uçuşumun kenarında her şey yolunda mı?*" Ona sordum.

"*Evet, sorun yok ve herhangi bir bora ya da diğer yaratıklardan da iz yok.*"

"*Ölü Topraklar'a girdiğimizden beri yeterince uzun zaman geçti. Sanmıyorum Bora nereye gittiğimizi biliyor. Her gece kontrol etmeyi bırak,*" diyorum ona, Sarah'yı aldıktan sonra bizi takip eden hiçbir sorun yaşamadığımız için şükrederek.

Sormadan önce bir duraksama oluyor. "*O nasıl?*"

Kimden bahsettiğini gerek yok, her gün soruyor. "*Beklediğim gibi, onu biraz dışarı çıkarmaya çalışacağım, biraz temiz hava ona iyi gelecektir sanırım.*"

"*Hmmm, belki,*" diyor tereddütle.

Bacaklarımı doğru uzatıyorum. "*Kabin dışılar için hazırlandı mı?*"

"*Evet. Bir şeyler için peşimi bırakmıyorlar. Bunu neden her seferinde bana yaptıklarını bilmiyorum,*" diye iç geçiriyor ve ben onun ellerini aşağıya doğru sürüklediğini hayal edebiliyorum

Yüzünü.

Dişiler ne zaman kızgınlık dönemine girseler, kadınların yaptığı gibi birlikte senkronize olsalar, her zaman kabine girecek bir şeyler için onu rahatsız ederler ya da her seferinde kendilerine yardım etmesini isterler. Ama o asla onlara katılmaz.

"Hadi ama Joshy, kadınların ilgisini seviyorsun," diye kıkırdıyorum.

"Tanrı aşkına. İşte lanet Joshy geliyor," diye homurdanıyor. "Bilerek beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben mi?" diye yalandan nefes alıyorum. "Asla."

Bağlantıda 'siktir git'e çok benzeyen bir şeyler mırıldanıyor ama emin olamıyor.
"Bugünlük işin bitti mi? Hala bir şey bulamadım.

Kade henüz gelmedi," diyor ve ben de teslimiyet içinde iç çekiyorum. Çocukla gerçekten konuşmamız ama son zamanlarda ona bir türlü ulaşamıyorum.

"Ofiste biraz işim var, sonra da koşuya . Birkaç saat için uygun musunuz?"

"Merak etme, sürüyü ben hallederim. Döndüğünde bana haber ver." "Evet baba,"
diye karşılık veriyorum. Onun kıkırdamaları bağlantıda yankılanırken ben
en yeni oymamı cebime koyup kızımlı kulübeme geri götüreceğim.

ALTI

RK R

Suyun kenarına oturmuş, suyun aşağıya doğru akmasını izliyorum.

Yukarıdaki büyük, dairesel açıklığın kenarları aşağıdaki havuzun büyüklüğünü yansıtıyor. Ay ışığı suyun üzerinde parlıyor, sanki binlerce küçük yıldız yüzeyi okşuyormuş gibi parıldamasını sağlıyor, renk dalgalarıyla dalgalanıyor.

sıçramalar. Küçük mavi-yeşil zerrecikler süzülüyor, burada bulunan birkaç leylak ağacının arasında havada süzülüyor ve sadece kendilerinin bildiği bir dansla birbirleriyle oynuyorlar. Bazıları avucumun içi kadar küçük, birkaçı ise daha büyük. Uçarken arkalarında bıraktıkları duman benzeri güce bakıyorum, sonra bu gücün özü arkalarında yok olup gidiyor.

Kendime ait olduğunu iddia ettiğim mağarada, kendi saklı cennetimde olmayı seviyorum. Suyun yumuşak şırıltılarla aşağıya akmasını ve kulağımın dibinden uçup geçen rüzgârgülllerinin huzur veren çırpınışlarını dinlemek huzur verici. Etrafımda döndüklerinde ya da yakınımda gezindiklerinde beni rahatsız etmiyorlar.

Kibarlıkları beni rahatlatıyor. Buraya geldiğimde saygılı olduğumu ve zarar vermek istemediğimi biliyorlar. Çoğunlukla, ormandaki birkaç zaman dışında onları görebileceğiniz tek yer burası.

Burayı ilk kez birkaç yıl önce tesadüfen bulmuştum.

Eridian Ormanı'nda bu kadar kuzeye gitmemiştik ve merak ettiğim için tek başıma yola çıktım. Uçurumun kenarına ulaştım ve kayanın içinde bir açıklık gördüğümde devam etmek üzereydim. İçeri girip tüneli takip ettiğimde, yukarıdaki açıklıktan akan doğal ışıkla gizli bir mağaraya çıkacağını ya da güçlü ve sağlıklı duran ilk ağaçları içereceğini hiç beklemiyordum. Görkemliydi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Saf güzellikle ilk karşılaştığınız an, sizi asla terk etmez. Durur, bakar ve her küçük ayrıntıyı içine çekersiniz. Sonra da onu her zaman için anılarınızda güvenle saklar, el üstünde tutarsınız. Bu mağarayı ilk gördüğüm an da o anlardan biriydi.

Burayı çok fazla kişi bilmiyor ve bilen birkaç kişi de burayı kendime mal ettiğimi bildikleri için sık sık gelmiyorlar. Bilgelerle birlikte. Ama kurtlar bir şey kendilerine ait olduğunda nasıl davranırlarsa ben de o şekilde davranıyorum. Burada evimden uzakta bir ev yaptım.

ve birkaç sandalye. Oymalarım kaya duvarlarında raf görevi gören yarıklarda sergileniyor, gururlu, değerli ve net bir şekilde görülebiliyor. Geceyi burada geçirmek istersem yatacak yerim bile var, ki fırsat buldukça bunu yapıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kurduma nazik bir dokunuş yapıyorum, onu başının üzerinden okşuyorum ve sonra zihnimde burnundan aşağı iniyorum. Bunu yapmama gerektiği kadar sık izin vermiyor ama burada birlikte vakit geçirmek beni olduğu kadar onu da sakinleştiriyor. Burayı çok seviyor, kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyor. I

İçimden bir ses bunun saklandığımız ama kapana kısılmadığımız için olduğunu söylüyor, yukarıdaki sanki dışarıdaymışız gibi hissettiriyor. Hâlâ huysuz bir kurt olsa da yenilenmek için yalnız kalmaya ihtiyacı var. Kade, Josh ve birkaç kişi dışında herkese tahammül ediyor. Topluluğun bir parçası olmak istiyor.

ama aynı zamanda tek başına ya da sadece ailesiyle birlikte olmak. Bu bazen bir çıkmazdır.

Ne kadar uğraşsam da on dört yıldır ortaya çıkmadı. onu cesaretlendir. Onu kabul ettim ve sonra bedenimin sunduğu güvenliğe kaptırdım. O özgürlüğünü kaybetti, ben de fiziksel anlamda kurdumu kaybettim. O hala İçimde, onun duygularını hala hissedebiliyorum ve verici bir ruh halinde olduğunda bana destek veriyor, isteksizce de olsa, ama benden bir dürtme ile kesinlikle gerekliyse yapacak. Yine de onu özlüyorum, ona sadece kısa bir süre tamamen sahip olsam da. Hoş bir deneyim değildi ama kurtlaşabilmek insanı kurt yapan şeydir.

Yer değiştiremediğim için kendimi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. "Seninle ne yapacağım ben Runa?" Yüksek sesle söylüyorum, sesim yankılanıyor onun tenimin altında hareket ettiğini hissettiğimde hafifçe boşlukta dolaşıyor.

Neye benzediğini bile bilmiyorum. Onu zihnimde net olarak göremiyorum, sadece orada olduğunu hissediyorum. Bir keresinde dışarı çıktığında, patilerime bakmak yerine hayatta kalmakla meşguldüm.

Ardıma yaslanıyorum, parmak uçlarımda altındaki zengin toprağı hissediyorum, bir yandan da üzeruçuşan ve birbirini kovalayan zerrecikleri izliyorum. Bazen onlar gibi davranıyorum kaybettiklerimizin özü, eve yakın kalmak. Yıllar içinde birçok kişi öldü, özellikle de insanları ilk kabul etmeye başladığımızda. Sadece birkaçımızın burada hayatta kalmayı öğrenmeye çalışması zordu. Pek çok hata yaptık.

Bir sürü hata yaptım.

Bir süreliğine güvenliğimizi saplantı haline getirdim, tek başıma avlandım, üyelerimi yerleşim yerlerinde tuttum ve ilk ağaçlarının sağladığı koruma çemberinden çıkmalarına izin vermedim. Kaybettiklerimizi ya Eridian'ın en uzak ucuna gömdük ya da onları öldüren yaratığa kaptırdık.

Onlar. Diğer şeylerin yanı sıra onların ölümünden dolayı hâlâ suçluluk duyuyorum. Taylor ve birkaç kişi daha katılana kadar kendimizi düzgün bir şekilde korumak için eğitim almamıştık. Bize güvenlik önlemleri ve doğru avlanma hakkında çok şey öğretti. Ona hayatlarımızı borçlu olduğumuzu söyleyebiliriz, çünkü o geldiğinde gerçekten kötü durumdaydık. Derme çatma barınaklarda yaşıyor ve kırıntıları yiyerek zar zor geçiniyorduk.

O hepimizi kurtardı ve o zamandan beri birçok kişiyi kurtardık ve hiçbirini kurtaramadık. Kendilerini kaybetmedikleri, vadinin sonuna kadar yürümedikleri ve Affedilmez Deniz'e atlamadıkları sürece.

Solvier bizi ilk ağaçlarının çemberi içinde elinden geldiğince korur ama içimizdeki şeytanlardan koruyamaz.

Sol tarafımda bir hareket duyuyorum ve tam Kade mağaraya girip beni görene kadar etrafına bakınırken başımı çeviriyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve yavaşça, neredeyse tereddütle bana doğru yürüyor.

Burnu sümüklü bir çocuktan, bir metre boyunda, on sekiz yaşında, saf kastan oluşan birine dönüşmüş. Altın sarısı saçlarının tepesi onu son gördüğümünden beri da kalınlaşmış ve benimkinden biraz farklı bir tonda olan mavi gözleri yorgun görünüyor.

O yanıma otururken ben de doğruluyorum, ikimiz de suyun akışını izliyoruz. havuzun kenarlarına çarpıyor ve bazı masum böcekleri sıçratıyor. Biz sessizce oturup kendi düşüncelerimizde kaybolurken Runa yüzeye yaklaşıyor. Benden uzaklaştı, hâlâ kurt olarak insandan daha fazla zaman geçiriyor. Sorduğumda beni başından savıyor ve iyi olduğunu söylüyor ama onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum. Genelde o bana söyleyene kadar beklerim, ama benim Sabrım . Endişeleniyorum. Hatta Solvier'i tekrar aramaya başladım, belki bir bildiği vardır diye ama son zamanlarda ortalıkta görünmüyor. Bunu sık sık yapıyor ama bununla nasıl başa çıkacağıma dair bir tavsiyeye gerçekten ihtiyacım var.

"İyi misin?" Başımı omzuna yaslayarak Kade'e usulca soruyorum. Cevabını beklerken şortumun ucunu karıştırıyor, gevşek ipliği parmağımın etrafında döndürüyor ve Edward'dan yeni kıyafetler yapmak için daha fazla malzeme göndermesini istemeyi aklıma getiriyorum.

"Evet, ben iyiyim Rhea," diyor iç çekerek ve başını benimkinin üzerine koyuyor.

Yanı başımızdan birkaç yosun uçup geçiyor ve Kade elini kaldırırken onu izliyorum. Küçük yosunlardan biri aşağı doğru uçuyor, elinin etrafında dönüyor ve sanki oraya tünemiş gibi avucunun üzerinde asılı duruyor. Kade parmaklarını oynattığında kıkırdıyorum ve yosun onun pozisyonunu etkiliyormuş gibi zıplıyor. Etkilemiyor ama yine de beni eğlendiriyor.

"? Seni birkaç gündür görmüyorum," diye fısıldıyorum, şakacı hayaleti rahatsız etmemeye çalışarak.

"Burada ve orada." Omuz silkiyor, başımı sallıyor. "Çok fazla avlandım ve dolaştım, Eridian çevresindeki tüm yeni kokulara alışmaya çalışıyorum."

Bunu yapıyor. "Sorun yok mu?" "Halledemeyeceğim bir şey değil," diye belli belirsiz cevap veriyor.

Ona bakmak için başımı omzundan kaldırıyorum, ama o bana gözlerini bile kırpmadan öylece bakıyor. Gergin bir sessizlikten sonra bana dönüp sıkıntılı bakışlarla ve yüzünde beni hemen tetikte tutan sert bir ifadeyle bakıyor.

"Ne oldu?" Bana söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı bildiğim için fısıldıyorum.

Dişlerini gıcırdatırken birkaç saniye tereddüt etti ve sonunda bana söyledi. "Bu sabah birkaç Rogure gördüm. Merak etme, icaplarına baktım" diye ekliyor, Rogure'lardan bahsedince gözlerimin açıldığını görünce.

Tek hamlede ayağa fırladım, panik içindeki gözlerim ona bakıyordu. "Onlarla ilgilendim de ne demek?" Bana söylediği şey karşısında dehşete kapılarak bağırıyorum. Yosun diğerleriyle birlikte uçup gidiyor, benim sesimi yükseltmemle ağaçların arkasına kaçıyor. Onları için kendimi kötü hissedeceğim ama paniğimle çok meşgulüm. "Orada kaç kişi vardı?"

"Üç, ve ben hallettim, yani sorun değil," diyor boyuna göre ayağa kalkıp benim 1.80'lik bedenimin üzerinde yükselirken.

"Sorun değil," diye tekrarlıyorum. "Hiç sorun değil. Tanrılar aşkına ne düşünüyordun?" Hırlayarak göğsünü dürtüyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"dedim ve ," diyor ellerini havaya kaldırıp bana dik dik bakarak. "Sorundan kurtuldum, artık yok. Neden bunu bu kadar büyütüyorsun?"

"Kade." Kendimi sakın kalmaya zorlayarak burnumun kenarını sıkıyorum. Runa derimin altında kılanıyor, onun da tehlikede olmasından hoşlanmıyor.

"Öldürülebilirdin, bunun senin için bir önemi var mı? Ve ben bunu neden şimdi duyuyorum?" Talep ediyorum. Panikliyorum. Onun için panikliyorum, Sürü için panik ve neden bazı Rogure'lardan beklenmedik bir ziyaret aldık. Etrafta daha fazlası var mıydı? Şimdi buraya mı geliyorlar?

"Josh" diye . *"Çevreyi kontrol et. Hemen! Üç Rogure Eridian'daydı, öldüler ama daha fazla olabilirler."*

"Kahretsin. Bu konuda seni bilgilendireceğim," diye acele ediyor, nasıl ya da neden olduğunu sormadan. I

Sesimdeki hafif korkuyu duyduğundan hiç şüphem yok. Bu benim için değil, diğer herkes için bir korkuydu.

O konuşurken Kade'e dönüp bakıyorum. "Buradan , uçurumun kenarındaydılar. Ben iyiyim. Sadece birkaç sıyrığım var ve hepsi de iyileşti."

bana, sanki üç tane lanet olası adam almaya karar vermesi önemli bir şey değilmiş gibi

Rogures kendi başına. Ona bakıyorum, gözle görülür bir yarası yok, bu da beni biraz sakinleştiriyor. "Ve ben daha yeni döndüm," diye devam ediyor. "Bu yüzden şimdiye kadar duymadınız. Çok uzun zaman önce olmadı. Kokunu aldığım da zaten bu yoldaydım. İşte buradayım."

"Yeni bir kurt olarak üç Rogure ile tek başına mücadele ettin. Geri çekilmedin ve bağlantı aracılığıyla beni ya da Josh'u aramadın, her şey yolundaymış gibi eve dönmeye karar verdin. Bunda kesinlikle yanlış bir şey görmediğini mi söylüyorsun?" İnanmayarak soruyorum, başımı ona doğru sallıyorum.

Kurdu alınca birden aklını mı kaybetti?

Bir omzunu kaldırıyor ve sanki dünya umurunda değilmiş gibi ellerini ön ceplerine ya da kargo pantolonunun içine sokuyor.

Sanki hayatıyla oynamamış gibi.

Patladım.

"Onlardan daha fazlası olabilirdi, Kade! Kahretsin, hatta olabilirdi. Büyük sürüler halinde seyahat ediyorlar, bunu *biliyorsun*. Burada durduğun için bile şanslısın," diye bağıryorum ve aptallığı yüzünden çocuğu boğmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sen daha beş ay önce kurdunu almış on sekiz yaşında bir çocuksun," diye homurdanıyorum ve ona doğru hırlamaya zorlukla direniyorum. "İçgüdülerini nasıl kontrol edeceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bağlantıdan beni ya da Josh'u çağırmalıydın. Yerleşkeye geri gelmeliydin ve biz de icabına bakardık. Hayatını bu şekilde tehlikeye atamazsın. Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yaptım!" diye kükrüyor, soğukkanlı tavrını kaybediyor ve patlamasıyla beni sessizliğe boğuyor. Adımlarını hızlandırarak devam ediyor: "Onları gördüm ve icaplarına baktım." Ağır ağır nefes alıyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. "Onları paramparça ettim ve kan ve bağırsaklarından başka bir şey kalmayana kadar boğazlarını yırttım. Yıllar önce yapmam gerekeni yaptım!"

Kafam karışmış bir halde, bir ileri bir geri adım atarken ona bakıyorum ve neden bahsettiğini merak ediyorum. Rogures'ı parçalara ayırmasının ve kendini tehlikeye atmasının yıllar öncesiyle ne ilgisi var?

Sonra aklıma geldi ve yüzüm anında düştü.

Kahretsin.

"Carzan," diyorum nazikçe, ona doğru yürürken aile dilimizin erkek sevecenlik terimini konuşuyorum. Volta atmayı bırakması için yoluna çıkıyorum, bana bakması için ellerimi yüzüne götürüyorum ama o başını sallıyor ve gözlerini sıkarak sessiz isteğimi reddediyor. "Bana bak, lütfen," diye yalvarıyorum ona, başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirerek.

Gözlerini bana açmadan önce derin bir nefes alıyor. Orada gördüğüm şey onun için kalbimi tekrar kırıyor. O mavi gözlerinde çok fazla acı ve azap var ve keşke hepsini ondan alabilseydim. Keşke genç kalbinde taşıdığı bu yaraları iyileştirebilseydim. Runa'nın da onun acısından etkilenerek kafamın içinde inlediğini duyuyorum.

"Yapabileceğin *hiçbir şey* yoktu," diye boğuldum ve yüzü Sözlerim karşısında iki büklüm oldu. "Sen bir *çocuktun* Kade, tıpkı Cassie gibi. Suç sadece ve sadece benim." Konuşmak için ağzını açtı ama başımı sallayarak sözünü kestim. "İkinizden de ben sorumluydum ve başarısız oldum. Ben, Kade. Sonsuza dek özür dilerim ve özür dilemenin durumu daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum." Keskin bir nefes alıyorum ve acıyla gözyaşlarımı geri kırıyorum. İkisini de koruyamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. "Onun ölümü benim omuzlarımda, Kade'in değil.

Seninkini. On üç yaşında bir çocuğun yapabileceği her şeyi yaptın. Bu değildi. Senin hatan değildi. Senin hatan değildi." Son sözleri fısıldıyorum, alnını benimkine yaklaştırıyorum ve beni duymasını umuyorum. Sesimdeki samimiyeti hisseder.

Titreyerek nefes alıyor, sonra kollarını bana doluyor ve sarılıyor. Başını benimkinin üzerine koyduğunda ellerim yanaklarından düşüyor. "Acıyor," diyor gırtlaktan gelen bir ses tonuyla ve gözlerimin arkasına daha fazla yaş batıyor. "Kurdum, onun kaybını hissediyor. Sahip olamayacağı bir şeyi istiyor. Asla sahip olamayacağı bir şeyi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Rhea." Omuzları titrerken yüzünü boynumun gömüyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Kollarımı ona doluyorum, gözyaşlarının tenimi kapladığını hissederken ona sarılıyorum.

Onu aldığı anda bunun hem ona hem de kurduna ne yapacağını hiç düşünmemiştim. Onun ve Cassie'nin bağı, eski sürümüzden ayrılmamızdan kısa bir süre sonra, tanıştıkları ilk andan itibaren görmüştüm. Birbirlerine aşık olmuşlardı. Cassie'ye karşı çok tatlı ve korumacıydı, Cassie de ona tapıyor ve her yerde onu takip ediyordu.

Bir gece, bir an, her şeyi değiştirdi. Kalp kırıklığı ve kederi geride bıraktı.

Bu şekilde hissetmesinin benim hatam olmasından, onun için en değerli olan şeyi koruyamamış olmaktan nefret ediyorum. O ve kurdu çok acı çekiyor ve bunu hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmedim?

"Senin için her zaman buradayım, her zaman. Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım," diye fısıldıyorum kısık sesle, kendimi onun için bir arada tutmaya çalışarak. "Zahariss ve Cazier'e zamanın kalbine yardım etmesi için dua ediyorum, Carzan."

Birkaç derin nefes alıp bana daha sıkı sarılırken gözyaşları boynumu ıslatıyor. "Arbiel cana," diyor, o kadar yürek parçalayıcı bir şekilde ki, tek bir gözyaşı sessizce yanağımdan aşağı düşüyor.

"Arbiel cana," diye tekrarlıyorum, onu rahatlatmak için bir elimi başının arkasını okşamak üzere kaldırıyorum. Yedi yaşından beri hep yaptığım gibi

yaşındayım.

Omzunun üzerinden en yeni oymama bakarken onu kendime doğru tutuyorum. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle Kade'in daha genç bir versiyonu. Çok masum ve özgür, hayat ve sevgi dolu.

Hayat gerçekleşmeden ve Rogures eşini ondan almadan önce.

OceanofPDF.com

YEDİ

RK R

Tıkırtı sesi beni çok ihtiyaç duyduğum uykumdan uyandırırken inliyorum. Dün gece döndüğümde geç olmuştu, Kade ve ben eve dönmeden önce saatlerce konuşmuştuk.

Josh, Kade'in öldürdüklerine rastladıktan sonra bölgede başka bir haydut izi olmadığını bildirdi. Onlardan geriye kalanlar Her neyse. Ölü Topraklar'dan sadece üç haydutun gelmesi son derece garip, ancak artık olmadığı için yine de minnettarım.

Tıkırtı devam ediyor. Bu sesi çıkaran her neyse, yerine getirmekten mutluluk duyacağım bir ölüm dileği var. Homurdanarak bir gözümü açıyorum ve solumdaki pencereye doğru bakıyorum. Küçük, tanıdık kanatlı bir yaratık Camdan bana bakıyor, gagasını cama vurmaya devam ederken kara gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Oflayıp gözlerimi ovuşturuyorum, Yataktan kalkma düşüncesiyle iç geçiriyorum. Ayaklarım ahşap zemine değerken esneyerek yorganı geri çekiyorum.

Pencereye doğru sürünüyorum, ulaşana kadar her adımda homurdanıyorum. O ayın hala gökyüzünde olduğunu fark ediyorum, bu da bana yataktan kalkmak için çok erken olduğunu söylüyor. Kanatlı yaratığa doğru dönüp bakıyorum ve

boynuna bağlanmış deri kayışı ve ucuna iştirilmiş küçük bir paketi fark ettim. Pencerenin altındaki kilidi açarak camı kaldırıyorum. Serin gece esintisi, gece gömleğimin örtmediği yerlerde çıplak tenimi okşuyor ve vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. I

Bir elimi uzatıp Illium'un başının üstünü ve siyah gagasının altını okşuyorum, o da benim dikkatim altında bana havlıyor.

"Üzgünüm ," diye . "Senin için gece yarısı atıştırmalığım yok. Çıkarken neden toplantıya gitmiyorsun, orada senin için bir şeyler olabilir," diyorum ona, yine usulca ötüyor ve başıyla elime sokuluyor. Boynunun arkasına uzanıyorum ve deri kayışı çözüyorum, kasları rahatlatmak için hafifçe kaşıyorum.

Croneianlar seçtikleri kişilere son derece sadık olan küçük ama zeki yaratıklardır. Gece mavisini uçlu kanatları ile gece kadar karanlıktırlar. gece gökyüzünde uçarken kolayca gizlenirler. Illium yıllardır Edward'ın isteği üzerine buraya uçuyor, küçük paketler ve mesajlar gönderiyor. yapabildiğinde ya da gerektiğinde. Ama onu hiçbir zaman gecenin bir , genellikle de başlangıcında buraya göndermedi.

"Teşekkür Illium," diye mırıldanıyorum, bir kez daha gökyüzüne doğru havalanmasını izlemeden önce ona hızlı bir vuruş daha yapıyorum, görünmeden.

Elimdeki küçük paketi inceliyorum ve yatağıma oturmak için hareket ediyorum. Rahatlayıp bacak bacak üstüne atarken bileğimin bir hareketiyle fenerler odamı ılık bir ışıltıyla usulca aydınlatıyor. Paketin etrafındaki deri kayışı çıkarıyorum ve kumaş malzemeyi yavaşça açıyorum. Daha önce görmediğim hafif, koyu renkli bir kristalle birlikte rulo yapılmış bir mektup düşüyor. Elime alıyorum, avucuma sığarken başparmağımı pürüzsüz kenarlarında gezdiriyorum. Bir karışım Taşın içinde mavi ve sarı ışıklar yanıp ve içindeki gücün yumuşak titreşimini hissediyorum.

Edward'ın bana ne gönderdiğini merak ederek mektubun etrafındaki ipi çözüyorum ve yuvarlayarak açıyorum. Edward'ın yazısını bazı harflerin kıvrımlarından hemen tanıyorum ve yüzümü süsleyen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Onu son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçti ve yüzünü görmeyi ve bana ailem hakkında anlattığı hikâyeleri özlemiştim.

Edward Vrohkaria'nın Yüce'lerinden biri, Fenrikar'da Wolvorn kalesinde diğer Yüce'lerle birlikte yaşıyor. Birbirimizle ben sürümü kazara terk ettikten yaklaşık iki yıl sonra tanıştık. O gün ziyaret ettiği küçük bir köyden Josh, Kade, Cassie ve benim için yiyecek almaya çalışıyordum. Beni yiyeceklere göz atarken gördü ve zayıf bedenimden almak istediğimi anlamasına rağmen hiçbir şey almadığımı fark etti. Satın alacak hiçbir şeyim yokken nasıl yiyecek alabilirdim? Dünyaya alışık değildim ve nasıl bir şey alacağımı bilmiyordum. İşler yolunda gitti.

Biraz yiyecek çalmaya çalışmak için çok sessiz olduğuna karar verdim ve Biraz sonra daha kalabalıktı. Köyden çıkıp küçük bir ormana doğru beni takip etti, ben de elinde kör bir bıçakla ona doğru yaklaştım. Diğerlerinin yanına dönebilmem için beni takip etmekten vazgeçmesini sağlamam gerekiyordu. Ne istediğini bilmiyordum ama şansını benimle denemek isteyen birine karşı kendimi ilk kez savunmak zorunda kalmıyordum.

Uzun bir süre bana baktı, ben de ona baktım, ya o gidene ya da onu yapmak zorunda kalana kadar vazgeçmeyi reddettim. Kokumu almaya çalışır gibi derin bir nefes aldı ve gözleri genişleyip hafifçe sulanmaya başladı. Orada öylece durmuş, bronzlaşmış yüzünden bir damla gözyaşının süzülüşünü şaşkınlıkla izlerken verdiği tepki karşısında kafam karışmıştı. Bir süre sonra bir isim fısıldadı, Her şeyi ve hiçbir şeyi değiştiren bir isim. İşte o zaman Edward bana ailemden ve Eridian'dan bahsederdi. Nasıl güvende olacağımı ve kimsenin beni bulamayacağını. Öldüğümü nasıl düşündüğünü.

, o bir yabancı ve daha yüksek biriydi. Ona nasıl güvenebilirdim? Bana bilmediğim pek çok şey anlattı ama bazı şeyleri de mantıklı hale getirdi, hayatımın neden böyle olduğunu açıkladı. Konuşmasını bitirdiğinde ikimiz de yerde oturuyorduk, etrafımızda ağaçlardan ve altımızdaki topraktan başka bir şey yoktu. Bana söylediği her şeyi düşündüm ve Ona güvenmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Burada açlıktan ölüyorduk, Josh ve benim evimiz yoktu ve bakmamız gereken iki çocuğumuz vardı. Ben de ona anlattım. Ona hayatımın bir kısmını ve kimlerle birlikte olduğumu anlattım ve yüzü ciddi olmasına rağmen gözünü bile kırpmadı. Eğer bilseydi, bana beni almaya geldiğini, yaşadığım hayata asla sahip gerektiğini ve beni koruyamadığı için üzgün olduğunu söyledi.

Ama bunlar sadece kelimelerdi ve geçmişi değiştirmek için artık çok geçti. O gece daha sonra oturduğumuz yerde buluşmamızı ve hepimizi Eridian'a götüreceğini söyledi. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek Josh'la konuştum ve bizi bu Eridian yerine götürmek için dönmesini beklemeye karar verdik.

Edward sözünü tuttu ve bizi o andan itibaren yaşayacağımız Eridian'a taşıdı. Bizimle kalamadı ama elinden geldiğince bize yardım edeceğini söyledi. Kaleye geri dönmek zorundaydı ve bir Higher olarak günlük önemli görevleri, ziyaret ettiği nadir zamanlarda uzun süre uzak kalamayacağı anlamına geliyordu. Aylarca Eridian'da yaşadık ve kendimize bir hayat kurmaya çalıştıktan sonra, Edward yeni bir hayata başlamak için bir yere ihtiyacı olan insanları bize göndermeye başladı. O zamandan beri bu şekilde devam ediyor.

Ve bunların hiçbirini değiştirmezdim.

Edward'ın mektubunu okumaya başladığımda yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve daha dik oturup kelimeleri tekrar tekrar okuyorum. Nefes alışım hızlanırken ellerim titriyor, kâğıdı sallıyor ve kelimeleri bulanıklaştırıyor. Saf korku beni ele geçiriyor ve mırıldandığım bir 'siktir' ile yataktan atlıyorum

ve duvara dayalı şifonyerime yöneliyorum. Bir elimle pantolonumu kapıp bacaklarımı içine sokuyorum, diğer elimle de mektubu sıkıca kavrayıp olabildiğince hızlı bir şekilde giyiniyorum.

Pantolonumu giydim, yatak odamdan aceleyle çıktım, giderken yataktan kristali aldım. Ayaklarım adımlarımla koyu renkli ahşap döşemeye çarpıyor, Kade'in kapısının önünden geçip merdivenlerden hızla iniyorum, her seferinde iki adım atarken tırabzanı tutuyorum. Alttan dönüyorum ve kulübenin arka tarafına, sağdaki kapıya yöneliyorum. Kolu itip kapıyı açtıktan sonra masamın etrafından dolaşıp sandalyeme çöküyorum, kristali ve mektubu masanın üzerine, eşyalarımın arasına koyuyorum.

"Sana ofiste ihtiyacım var. Hemen." Bağlantıya doğru aceleyle koşuyorum. Ellerimi saçlarımla arasında dolaştırıyor, düğümlere takılıyor ama hafif acıdan rahatsız olmuyordum.

Beklerken arkama yaslanıp sandalyemin kolçaklarını kavriyorum ve nefesimi sakinleştirmek için odaya bakıyorum. Ofisim sade. Koyu renkli bir ahşap Masa ve üç sandalye, sağındaki duvarlarda ağzına kadar kitapla dolu iki sıra kitaplık, yerden tavana pencerenin önünde duruyorum. Solumda, küçük ev yapımı minderleri olan iki oturma bankı ve küçük bir Ortalarında masa var. Odanın etrafına Kade'den ve sürü üyelerinden aldığım hatıralarla dolu raflar yerleştirilmiş.

Duvarlarım kulübemin geri kalanıyla aynı açık renkli ahşaptan ve yavruların benim için çizdiği çerçeveli resimler asılı. Hatta Kade'in küçükken çizdiği ama büyüdükçe ilgisini kaybettiği bazı resimler bile var. Arkamdaki kitaplık paket için. Küçük bilgiler içeriyorlar Sürü üyelerimin her birinin klasörleri. Burada kimlerin olduğunu ve varsa belirli konularda ne gibi sorunları olabileceğini bu şekilde takip ediyorum. Ayrıca hangi dişilerin kızgınlık dönemini tek başına ya da erkeklerin yardımıyla geçirmek istediğine dair ayrıntılar da var,

Hangi işleri yapmak istedikleri ve becerileri hakkında diğer bilgiler arasında. Sürü üyesi de dahil olmak üzere sadece birkaç kişinin bunlara erişmesine izin verilir. Onlar hakkında yazdıklarımı saklamıyoruz. Bu onların bilgisi, görmeye hakları var. Sır falan yok.

Tabii bu sırlar başkalarının bilmesi için tehlikeli değilse.

Masamdan bir kalem alıyorum, düşüncelerimi değiştirmeye çalışmak ve paniğe kapılmamak için elimde çeviriyorum. Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor,

Runa'nın tedirginliğini hissederek içimde seğirdiğini hissediyorum.

Eridian'ı bulamazlar, bulamazlar ve dahası Sarah'yı da bulamazlar. Kaçtığı kâbusa geri sürüklenemeyecek kadar çok şey yaşadı. Hayır, siktir et. Böyle bir şey olmayacak.

Ön kapının hızla açılıp kapandığını duyuyorum, ardından ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyuyorum. Bir saniye sonra Josh ofisimin kapısında duruyor ve darmadağınık görünüyor. Kot pantolonu çözülmüş, kalçalarından sarkıyor, koyu sarı saçları zamanki erkek topuzundan çıkmış ve elinde siyah bir tişört taşıyor, belirgin kaslarını ve dövmelelerini sergiliyor. Onun gri Gözleri beni karanlıkta anında buluyor ve beni zarar görmemiş halde görünce rahat bir nefes alıyor.

"Ölmüyorum Josh. En azından kotunu ." Bir kıkırdamaya zorluyorum, ama yüzündeki ifadeye bakınca kıkırdamam kesiliyor.

Şimdi masamın en üst çekmecesini açıp saçımı atkuyruğu yapmak için bir saç bağı çıkarırken iç geçiren benim ve ona fazladan bir tane atıyorum. I Josh kapıyı arkasından kapatırken elimi sallıyorum ve odanın etrafındaki fenerler yanmaya başlıyor. Mektubu masanın üzerinden ona doğru kaydırmadan önce kendine gelmesini bekliyorum. Mektubu aldı ve eliyle

Karşımdaki sandalyelerden birine oturmadan önce gözlerini hızla benimkilere dikti.

Sessizce oturup mektuba verdiği tepkiyi izliyorum, bir yandan da küçük kristali alıp havaya fırlatıyor ve tekrar yakalıyorum. Kaşları çatılıyor, sonra gözleri açılıyor ve benimkilere dikiliyor, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor. Sözsüzce başımı sallıyorum. Mektuba tekrar bakıyor ve okumaya devam ediyor, kelimeleri okurken gözleri hızla hareket ediyor. Birkaç dakika sonra, onun da benim gibi mektubu defalarca okuduğundan emin olduğumda, nihayet konuşuyor.

" ne lan?" diye mırıldanıyor. Bir bana bakıyor, bir mektuba, sanki değişecekmiş gibi, sonunda mektubu masama geri koymadan önce.

"Sarah'yı alamazlar ya da Eridian'ı bulamazlar, Josh. Yapamazlar," diye vurguluyorum, pencereden dışarı, çevredeki kayalıklara ulaşana kadar devam eden ormana bakıyorum. Kayalıkların tepesindeki ölü ağaçları seçebiliyorum, hiç değişmiyorlar, hiç hareket etmiyorlar. "Buradaki evimiz için, biraz huzur ve güvenlik duygusu bulmak için çok fazla ve çok uzun süre çalıştık. Eğer bulurlarsa ne yaparız bilmiyorum. Daha önce hiç keşfedilme ihtimalimiz olmamıştı."

Düşünürken dudağımı ısırıyorum. "Savaşabiliriz ama Edward o mektupta haklıysa, gelenlerle yüzleşecek kadar güçlü değiliz. Tahliye edebiliriz ama nereye gideceğiz? Bizi bulurlarsa Eridian'da kalamayız ama Vrohkaria'da bizim için en güvenli yer burası. Serbest geçiş izni olmadan başka bir bölgeye bile gidemeyiz ve topraklarda dolaşmak her zamankinden daha tehlikeli. Bizi bulamayacak kadar şanslı olabiliriz ama ya ormanda Solvier'e rastlarsa? Gönderirler mi?

onu yakalayacak ya da öldürecek kadar insan yoksa? Onu öylece görüp gitmezler ve o zaman bizi kesinlikle bulurlar. Bu sadece bir zaman meselesi olacaktır."

Ayağa kalkıp pencereme doğru yürüyorum, başımı serin cama dayıyorum ve içimden geçen pek çok duygunun saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum. Korku. Panik. Stres. Endişe. Dehşet. Bunlar o kadar hızlı akıyor ki, yan taraftan omzuma bir el inene kadar ciğerlerime hava almak için mücadele ettiğimi fark etmiyorum.

"Nefes al, Rhea," diyor Josh sakince. Derin nefesler yavaşça verişini dinliyorum. Kıpırdamadan durup onun nefes alış verişine odaklanıyorum, ta ki ben de onu taklit edip ciğerlerime çok ihtiyacım olan havayı çekene kadar.

Nefes alışım sakinleştiğinde arkamda durup başını omzuma yaslıyor ve ormana doğru bakıyor. Sol elimi avucunun içine alıyor, başparmağını küçük daireler çizerek sırtıma sürüyor ve beni rahatlatıyor. Ben derin nefes almaya devam ederken ikimiz de sessiziz, başımı camdan kaldırıp ona yaslanırken elini elimde sıkıyorum.

"Ne ya da ne geleceğini bilmiyorum," diyor bana olabildiğince nazik bir şekilde. "Bir yolunu buluruz, her zaman buluruz, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Eridian'a ulaşmalarına izin vermeyeceksin ve eğer ulaşırlarsa, ne olursa olsun sürüyü güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Ne sen pes edeceksin, ne de geri için. Burayı bulmalarının ne anlama geleceği konusunda korktuğunu biliyorum. Ama her zamanki gibi bir aile olarak seninle birlikte olacağım," diye söz veriyor ve yanağımı hafifçe okşayarak yanağımı dürtüyor. Runa'nın doğrudan yanağıma dokunduğunu hissediyorum, bu teması kendisi için de hissediyor. "Seni seçerek takip ediyorum, sürü olarak değil, bunu biliyorsun."

Sağ kolunu benim tarafımdan önüme getiriyor ve ben de derisini kaplayan desene bakıyorum. Kade ve benim ön kollarımızda da aynı desen var, sadece desenlerde küçük farklılıklar

kendimiz koyduk. İstedığımız zaman tasarıma ekleme yapabilmemiz için hepimizin birkaç boş alanı var.

Parmağımla ön kolunu izliyorum, kadim yazıları, çizgileri ve kıvrımları takip ederek boş merkezin üzerinde duran kan bağı işaretinin üzerinden geçiyorum, üzerine hafifçe bastırıyorum ve bağlantının zihnimde yarattığı karıncalanmayı hissediyorum. Bileğine ulaşana kadar aşağı doğru devam ediyorum.

Tanrılarımızın rünleri, Zahariss ve Cazier'in sembolleri birbiriyle iç içe geçiyor. Biri altta tam daire, diğeri üstte ana hatlarıyla belirtilmiş, her birinin içinde bir hilal ile birbiriyle hafifçe örtüşüyor. Bu dövmeler ailemin kutsal işaretleridir ve seçilmiş halklarına layık görülenlere verilir. Yakın çevrenizdekilere verilebilecek başka işaretlerimiz de var. Farklılıklar teninizdeki bu işaretlerin değerini azaltmaz, sadece farklı insanlar için farklı şeyler ifade ederler.

İşaretleri önümde bu kadar net görmek, kaybedebileceklerime bakmak bana paniğimi yatıştırma ve düşüncelerimi temizleme kararlılığı veriyor. Hayatımda çok korku yaşadım ve bunun beni yönetmesine izin vermeyeceğim. Bedeli çok ağır .

"Biz savaşıyoruz," diyorum Josh'a, sesim çelik gibi. "Sürüyü her ne pahasına olursa olsun koruyun. Ne pahasına olursa olsun Kade'i koruyun."

Tereddüt ettiğini hissediyorum, sonra başını sallayarak onaylıyor. Ormanda, olabilecekleri düşünürken kaybolmuş. Evimizin Yüce'lerin eline geçmesine izin vermeyeceğim ve sürülerimden hiçbirini almalarına izin vermeyeceğim.

yere geri dönecekler. Burada bir evimiz var ve onu almalarına izin vermeyeceğim.

Bedeli kendim olsam bile.

ElgHT

RK R

Josh'un yanağına hızlı bir öpücük kondurarak dönüyorum ve masama doğru ilerliyorum. Josh başka bir şey söylemeden ayrılıyor, herkesi toplamak için duygularını kontrol etmeye çalışırken aurası derisinin yüzeyinin altında titreşiyor.

Mektubu ve küçük kristali masamdan alıyorum, sonra en alttaki çekmeceye doğru çömeliyorum. Kan yüzeye çıkana kadar parmağımın ucunu ısıyorum ve kanlı parmağımı çekmecenin üzerine koyuyorum. Kırmızı sıvının ahşabı ıslatmasını izliyorum, karanlık rünler belirirken nefesimin altında fısıldıyorum, sonra soluk bir yeşile dönüşüyor. Parmağımı çekip çekmeceyi açıyorum, mektubu ve kristali diğer önemli eşyaların arasına güvenle Orada eşyalarım var.

Bunu yaptıktan sonra ayağa kalkıp tekrar merdivenlere yöneliyorum ve ofisimin kapısını arkamdan kapatıyorum. Merdivenlerin başına yaklaşırken yürüyüşümü yavaşlatıyorum, sahanlıkta Kade'in yatak odasının kapısını sessizce geçiyor ve içeride herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum. Sadece yumuşak horlamalarının sesi kulaklarıma ulaşıyor ve bana hala uyuduğunu haber veriyor.

Bu çocuk bazen çok derin uyuyor. Bizimki gibi işitme duyumuz varken onu bu kadar mışıl mışıl uyutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Yatak odama girmek için ilerlerken, şifonyerimden ihtiyacım olan şeyleri alıyorum ve oda ışıkla yıkanana kadar bileğimi oynatarak banyoma gidiyorum. Beyaz üniteler ve raflar, havlularımdan ve burada bulunan birkaç bitkiden gelen yeşil sıçramalarla beni karşılıyor. Bunun dışında her şey beyaz ve koyu ahşap. Duşun kapısını düğmeyi çeviriyorum, kıyafetlerimi lavabonun yanına koyarken suyun ısınmasına izin veriyorum. Beyaz çerçeveli aynada kendime bakıp, mağlup bir iç çekiş yapıyorum.

Hafif bronz tenim solgun, buz mavisi gözlerim yorgun ve küllü sarı saçlarımın kesinlikle yıkanması gerekiyor, sanki ben uyurken bir hayvan oraya yuva yapmış gibi görünüyor.

Berbat görünüyorum.

Duşa girip normal rutinime devam ettikten sonra koyu renk deri pantolon ve tişörtümü giyiyorum. Yatak odasındaki zulamdan kalçamdaki tutucuya bir bıçak ekliyorum ve günü tamamlıyorum. Merdivenlerden yalınayak inerek açık planlı mutfak ve yemek odasına geçiyorum, yaşam sıvısına doğru ilerlerken tezgahlar açık renkleriyle parlıyor.

Temiz bir fincan alıp kahve yaptıktan sonra tezgâhın üzerine çıkıp büyük yemek masasına bakıyorum. Josh, Taylor, Kade ve ben, Kade bazen sadece biz ve birkaç kişiyle birlikte yemek yemek istediğini söylediğinde bunu yaptık. Söylediklerini aklımdan çıkaramayınca, tıpkı ailemin kendi aileleri için yaptığı gibi, onun için de bunu gerçekleştirdik. Bu masada birlikte birçok yemek yedik. Hatta hala Kade ve Cassie'nin

Yan yana oturdukları tepede birlikte yaptıkları küçük oymalar, kıkırdamalar ve sadece kendilerinin bildiği sırlara gülümsemeler.

O öldüğünden beri o koltuğa oturmadı.

Bacaklarımı ileri geri sallayarak, sürüyle konuştuktan sonra Solvier'i bulup uyarabilir miyim diye merak ediyorum. Günlerce ortalıkta görünmeyebilir,

ama onu bulmaya çalışacak zamanım olduğundan bile şüpheliyim. Bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktır. Bu kadar basit, ama onunla konuşmam gerektiğinde hep ortadan kayboluyor gibi görünüyor.

Edward'ın mektubunda Sarah'yı arama ekibinin iki ay önce yola çıktığı yazıyordu ve o bunu ancak dün sabah öğrendi, beni en çok endişelendiren de bu. Seçkinleri Ölü Topraklar'a gönderme kararından neden dışlanmıştı? Edward bana Vrohkaria, yasaları ve Yüce'lerin orayı nasıl yönettiği hakkında her şeyi öğretti. Ayrıca bana Higher'ların birlikte nasıl çalıştığını da öğretti. Yani böyle önemli bir kararın alınması için tüm Yüce'lerin görevi onaylamak ya da reddetmek üzere oy kullanmak için hazır bulunması gerekiyordu ve son oyu Lord Higher kullanacaktı. Yine de Edward orada değildi. Ona söylenmemişti bile.

Seçkinler Vrohkaria'da önemli ve ölümcül görevler üstlenirler. İçin Elit'in en güçlü üyelerinden bazılarının Ölü Topraklar'a girmesi ve işlerinden bu kadar uzun süre uzak kalması sinir bozucu. Sarah neden bu kadar Önemli mi? Bana kim olduğunu hiç söylemedi ve ben de söylemesi için ona baskı yapmazdım ama ondan ne istiyorlar? Sürüsü istismar etti, aç bıraktı, ilaç verdi ve zincirledi. Ama onu geri istiyorlar, ne için? Bunu yapmaya devam edebilmek için mi?

Açık alanda yüksek sesle "Siktir et onu da, siktir et onları da" diye homurdanıyorum.

Eğer Elitler nereye gittiklerini bilselerdi, bize yaklaşık yürüyerek otuz üç gün. Sürü ve Edward dışında kimse Eridian'ı bilmiyor, Ellian bile buradan ayrıldıktan sonra Edward'la buluştuğunda unutmak için büyülenmiş olacaktı. Yine de bu büyüleri bulmak zor, bu yüzden Edward tarafından sadece kesinlikle ihtiyaç duyulduğunda kullanılıyorlar. Yani ne yazık ki, eğer Elitler burayı bulursa, hepsini büyüleyip hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam edemezdik.

Sürümüzde bir cadı var, Anna, ama böyle bir büyü için yeterince güçlü değil. Bildiğim kadarıyla bir liman taşını yeniden şarj etmesi günler sürüyor ki bu da temel bir büyü. Ama onları yeniden şarj etmek için gereken enerji türüyle çalışmıyor, bu yüzden bunu yapabilmesi bile bir lütuf.

Elitlerle başa çıkmanın en iyi yolunu düşünürken bacaklarım daha hızlı sallanıyor. Çoktan ölmüş, Ölü Topraklar'ın yaratıkları tarafından parçalanmış olabilirler ama buna dair bir kanıt bulamazsak hâlâ Sarah'nın peşinde olduklarını varsaymak zorundayız. Sürpriz yapma şansımız var. Onları bulup yönlendirebiliriz ya da bazı yaratıklara yem atıp onlarla başa çıkmalarını sağlayabilirim. Ama bunu yaparken görülürüm ve eğer bir ya da daha fazla Elit Bir şekilde hayatta kalırlarsa, geri dönüp Yüce'lere haber verecekler ve onların Eridian'ın üzerine felaket yağdırmasına neden olacaktı.

Diğer sorunum ise Sarah. Eğer Eridian'a ulaşmayı başarırlarsa, onu saklamam . Kulübeden ayrılmayı reddediyor ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak oradan çıkarırsam, durumun daha da kötüleşeceğinden korkuyorum. Onun İlerleme küçük ama var. Ziyaret ettiğimde bazen bana küçük bir gülümseme veriyor ve dassil çiçeğinin uzun süredir vücudunda olması nedeniyle yavaş iyileşen yaralarını kontrol ederken artık Anna ile kavga etmiyor. Onun ilerlemesini durduracak bir şey yapmak istemiyorum. ya da daha da kötüleştirir.

Daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştım. Elbette, etrafımızı saran yaratıklara karşı bizi güvende tutmak için sürü meseleleriyle uğraştım ama buraya gelen insanlar tarafından hiç tehdit edilmedik. Edward'ın bana uzun zaman önce tüm Vrohkaria'nın en korkulan savaşçıları olduğunu söylediği lanet Elitleri boş verin. Küçüklüklerinden beri avlanmak için eğitilirler.

ve en tehlikeli yaratıkları öldürebilirler, Tanrı aşkına. Bunlar Highers'ın silahları ve etkili silahlar.

Eridian'a geldiklerini, kadınları ve çocukları yakaladıklarını ve sürülerini izinsiz terk ettikleri için onları Yüce'lerin önüne sürüklediklerini düşününce ürperiyorum. Bir çocuğu annesinden ya da babasından ayırdığınız için. Bir çocuğu Vrohkaria yasaları saçmalık, sürü yasaları da öyle.

Daha çok hırlamaya benzeyen bir nefes veriyorum ve elimdeki bardağı lavaboya fırlatıp ilgisizlikle parçalanmasını izliyorum. Sarah'nın sürüsü için önemli olduğu açık. Ama nasıl? Edward buraya gönderdiği insanlar hakkında asla derinlemesine bilgi vermez, sadece isimleri ve cinsiyetleri ile gidip onları getirme zamanı. Bazen, bu bile değildir. Önemli olan tek şey masum olmaları. Eğer yapabildiklerinde ve bir tehdit oluşturmadıklarında yerleşim yerinde ağırlıklarını koyuyorlarsa, kim oldukları ya da nerede oldukları umurumuzda değil. geldikleri yer. Barışı korumak için bir hiyerarşimiz var, ancak burada günlük yaşamlarımızda hepimiz eşitiz. Elbette bu sürüler için normal bir durum değil ama zaten normal olan biz değiliz. Sarah her kimse, sürüsünde, Yüce'lerin onu alması için Seçkinleri göndermesine yetecek kadar önemli biri.

Bu da boka battığımız anlamına geliyor.

Karşımda, yemek masamın arkasındaki duvarda asılı duran büyükbabamın saatine bakıyorum. Saatin tik tak sesi odadaki tek ses. Düşüncelerim yarışıyor ve ona odaklanırken tezgahın kenarını ellerimle sıkıyorum. Edward yıllar boyunca bana pek çok kitap verdi. Okurken bir dede saatiyle karşılaştım ve aşık oldum. Yakındaki bir kasabaya bir tane satın alamayız, bu yüzden Eridian'daki çoğu şeyi yaptığımız gibi onu da yaptım. Lovers Falls yakınlarında yetişen ağaçlardan daha açık renkli bir ahşap seçtim ve bunu tüm gövde için, yan paneller için ise daha koyu renkli bir ahşap kullandım. Şeffaf camın aralarında ilk ağaçlarından kurutulmuş yapraklar var, bu da biraz

renk kattı. Saati oluşturmak uzun zaman aldı. Çok güzel ve en değerli eserlerimden

Ama zaman kontrol edemeyeceğimiz bir şeydir. Onu geri alamayız. Ne zaman saate baksam, kendime geçmişimdeki zamanın gittiğini ve saatin ibreleri gibi sadece ileriye gidebileceğimi hatırlatıyorum.

Saatin sabah altı buçuğa yaklaştığını görünce pencereden ağaçların tepelerinde parlayan sabah ışığına bakıyorum ve harekete geçme zamanının geldiğini anlıyorum. Sürü bu sabah onlara söyleyeceğim şeyi kesinlikle beklemiyor. Bu kesinlikle bir şok olacak. Tanrıların benim için olduğu gibi.

"Kade," diye sesleniyorum, bağlantı açık olduğu için şükrediyorum. Bir duraksama ve ardından inliyor. "Ne?"

"acil durum toplantısı. Giyinin ve mümkün olan en kısa sürede oraya gidin."

"Ha? Ne?" diyor, şimdiden panikliyor ve ben ona henüz hiçbir şey söylemedim bile.

"Sadece gel, açıklayacağım." Üst kattaki yatağından tökezleyerek çıktığını ve bir patlamanın ardından ağzından bir küfür çıktığını duyuyorum. Aceleyle bir şeye çarptığına şüphe yok.

"Josh, herkesi toplantıda bir araya getir. Vakit geldi." Tezgâhtan inip kapıya doğru yürüyorum, kısa bir süre durup yıpranmış botlarımı giyiyorum ve bağcıklarını daha sıkı bağlıyorum. Girişteki masadan bıçağımı alıp sağ botumun içine sokuyorum, kendime saplamamak için ekstra dikkatli davranıyorum. Her zaman yanımda taşıdığım silah ve teçhizatlarımı kontrol ettikten sonra sürüyle buluşmaya doğru .

Toplantıyı çevreleyen dağınık ağaçların arasında yürürken sürü üyelerinin çoğunun banklara ya da yere oturmuş olduğunu görüyorum,

yarı uykulu ve şaşkın görünüyorlardı. Onlara paniğe neden olacak bir şey söylemek üzere olduğum için nefret ediyorum ama onları etkileyecekse her zaman dürüst olacağıma söz verdim ve bu her zaman tutacağım. Çembere yaklaşıırken yüzümü boş tutuyorum, her zamanki bankıma doğru yürürken ve otururken adımlarım düzgün. Konuşmuyorum, sadece sessizce oturuyorum ve herkesin gelmesini bekliyorum. Ben orada oturmaya devam ettiğimde sürü konuşmayı kesiyor, birkaçı gergin bir şekilde yerlerinde kıpırdanırken ya da yavrularını sustururken başlamak için bana doğru bakıyorlar.

Josh sonunda aralarında Kade ve Taylor'ın da birkaç birlikte gelir. Josh gelip yanımda dururken hepsi oturuyor, burada tamamen güvende olmama rağmen her zaman koruyuculuk yapıyor. Bana herkesin burada olduğunu bildiren ince bir baş selamı veriyor ve kalabalığı tararken kollarını kavuşturuyor.

Ayağa kalkıyorum ve herkesin dikkati üzerimde kalıyor, onları koruyarak ve burada Eridian'da onlara bir hayat vererek kazandığım saygıyı gösteriyorlar. Her bir üyenin gözlerinin içine kısaca bakarak onları gördüğümü gösteriyorum ve sorgusuz sualsiz geldikleri için sesimi çıkarmadan teşekkür ediyorum. Danny'nin yanında oturan Josie'ye bakıyorum, gözleri endişe ve kaygı dolu. Burada bulunduğum bunca yıl boyunca günün bu saatinde hiç sürü toplantısı yapmamıştım, bir şeyler olduğunu biliyor. At kuyruğumu sıkılaştırıyorum.

Bekleyecek bir şey kalmadığı için ağzımı açıp onlara söylüyorum. "Bu sabah erken saatlerde bilinmeyen sayıda Elit'in şu anda Ölü Topraklar'da olduğu bilgisini aldım," diye açıkça belirtiyorum, dikenli çalının etrafında dolaşmanın bir anlamı olmadığını görüyorum.

"Elitler mi?" Kade çenesini ovuşturarak soruyor. Ben başımla onu onaylıyorum. "Ölü Topraklar'da işleri var?" Sürü üyeleri ondan bana bakıyor ve cevabımı bekliyorlar.

"Yüceler tarafından başka bir sürüden kayıp bir kadını aramaları istendi," diyorum ve tüm gözler hemen şifacının kulübesine çevrilirken artan gerginliğimi biraz olsun hafifletmek için parmak eklemlerimi kırıyorum.

"Açıkça söylemek gerekirse, evet, kişi Sarah," diye onaylıyorum. "Ancak burada sürüsünden ya da evinden talepte bulunmadan ve Yüceler tarafından onaylanmadan ayrılan tek kişi o değil. Hepimizin burada olmak için iyi sebepleri var, ancak Yüceler'in gözünde

ve hala burada yaşayarak yasaları çiğniyorlar. Elitlerin Ölü Topraklar'daki yerini ya da ölü mü yoksa sağ mı olduklarını bilmiyorum. Ama şu an itibariyle Eridian'ı her an bulabileceklerini varsaymak zorundayız." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup derin ve ince bir nefes alarak sözümü bitiriyorum.

Panik. Sürüm anında paniğe kapıldı.

Birkaç üye ayağa kalkar ve sanki Elitler bir ağacın arkasında saklanıyormuş gibi iri gözlerle etraflarına bakarlar. Bazıları bağırmaya başlıyor, bazıları ağlıyor, bazıları da çocuklarına . Genç bir erkek toplantıdan ayrılmaya çalışırken bir kova suyu deviriyor, nereye gittiğini bilmiyorum ama Taylor Onu gömleğinin arkasından tutup kışına oturtuyor ve çoğu insanın altına sıçmasına neden olacak bir bakış atıyor. Erkek tekrar gitmeye çalışmaz.

Şakaklarımı ovuyorum ve Josie'ye bakıyorum. Danny, sanki biri onu kendisinden koparmaya çalışıyormuş gibi onu yakınında tutuyor. Onların korkularını ve Onların paniğini duymak beni geriyor. Runa içimde homurdanıyor, gürültüden volta atıyor. Gözlerim Kade'e kayıyor, yüzü haberlerden dolayı hafifçe solmuş ve ellerimi sıkıyorum. Onun hiçbir şeyden korkmasını istemiyorum ama Yüce'ler Eridian'ı ele geçirirse neler olabileceğini biliyor. Özellikle de bizi.

Sürümüzle ilgili, biz ayrılmadan önceki yıllarıyla ilgili tüm detayları bilmiyor. Edward'dan onun anılarını gizlemek için bir hafıza taşı kullanmasını istedim.

Orada geçirdiği zamanı. Bunu yaptığımı bilmiyor ama onun daha fazla acı çektiğini goremezdim. Bildiği tek Şey, eski srmzn bizim için bir tehlike olduğu ve onlara yakın olduğu bir durum ortaya çıkarsa kaçtığı.

"Alfa?" Katy sol tarafımda ağlıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Oğlu Oscar'ı kucağında sıkıca tutuyordu. "Geri dnemem. Beni geri götürmelerine izin verme, lütfen!" diye hıçkırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve üç yaşındaki oğlunun kendisiyle aynı renkteki koyu saçlarına karışıyor. Buradan onun titrediğini görebiliyorum ve yeşil-kahverengi gözlerinde o kadar büyük bir dehşet var ki bunu doğrudan ruhumda hissediyorum.

Katy burada bizimle birlikte olduğu yedi ay çok yol kat etti ve şimdi kabuğundan çıkıp sürüye düzgün bir şekilde entegre olmaya başlıyor. Mücadele etmeden kimsenin sürümü elimden almasına izin vermeyeceğim. Sadece kazanabilir miyim bilmiyorum.

"Sakin ol," diye emrediyorum ve hemen oluyor, burnunu çekiyor ve yanaklarını siliyor. "Kimsenin seni evinden almasına izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun? Seni geldiğin yere geri gtrmeyecekler," diye hırılıyor ona, hepsine. Runa bana katılıyor, srmz için sahip olduğumuz koruma hissi içimizden akıyor. oğuna tahammül ediyor olabilir ama onlar onun tahammül etmesi gerekenler ve onları benimle birlikte koruyacak.

Üyelerin çoğu sızlanmaya ve başlarını yana çevirerek boyunlarını bana göstermeye başladı. Hakimiyetimi bıraktığımı ve auramın benden özgürce akmasına izin verdiğimi fark etmem bir saniyemi aldı.

Tüm Alfa kurtların kontrol edebildiğimiz bir baskınlık aurası vardır, serbestçe akmasına izin verebilir veya sıkıca kilitli kalmasına izin verebiliriz. Daha fazla istismara uğramış bir sürüde olmak

Buradaki tüm Alfa kurtlar, üyelerin rahatı için auramızı düşük tutar. Baskınlık yelerimizin çoğunu korkutuyor ve biz de onları olduklarından ya da hala olduklarından daha fazla korkutmak istemiyoruz.

Zihinsel olarak Runa'yı okşuyorum, kendimi toparlamama ve kontrolü yeniden kazanmama yardımcı olması için ona sakinlik gönderiyorum. İhtiyacımız olan son şey sürünün şu anda daha fazla sıkıntı içinde olması.

"Özür dilerim," diyorum onlara, başımı kısa bir süreliğine eğerek. "Hepimizin sakinleşmesi gerekiyor. Katy, Oscar senin huzursuzluğunu hissediyor. Onun için sakin ol," diyorum ona nazikçe, şu anda benim için mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir ses tonuyla. Devam etmeden önce boynumu bir o yana bir bu yana uzatarak herkese bakıyorum. "Güvenliğiniz, hepinizin güvenliği benim önceliğimdir. Seçkinlerin hiçbirinizi Üstlere rapor etmesine izin vermeyeceğim. Sizi götürmelerine izin vermeyeceğim ve sizi burada korumasız bırakmayacağım," diye yemin ediyorum. Sözlerimi duyduktan sonra biraz rahatlıyorlar, onları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilerek biraz daha dik oturuyorlar.

"İşin iyi yanı, şu anda Elitler bize yakın değil. Hâlâ Ölü Topraklar'dalar. Ya bora yiyeceği olarak ya da canlı ve kayıp olarak. Bununla başa çıkabiliriz. Durumu ele almak için yanımda bir ekiple Ölü Topraklar'a gideceğim. Geride kalanlardan tek istediğim uyanık olmaları, cesur olmaları ve beni beklemeleri." Söyleyeceklerimi duyduklarından emin olmak için duraklıyorum. "Eğer çok uzun zaman geçtiyse ve ben dönmediysem, Alfa görevlerini Kade'e bırakıyorum. O sizin için en iyisini yapacaktır."

Kade'in son zamanlarda kurduyla ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu biliyorum ama sürüye herkesin mutlu olacağı şekilde bakacak ve onları güvende tutacak. Ona güveniyorlar. O benim Eridian varisim ve genç olmasına rağmen onu lider olması için yıllarca eğittim. Kade'ye bakıyorum ama o gözlerini dikmiş bana bakmayı reddediyor. Duygularına rağmen, sürünün önünde kımıldamaz bir güç gibi oturuyor, güçlü ve kendinden emin.

Dönüştüğü adama kendi kendime gülümsüyorum. Artık çocuk olmadığını ve onu güvende tutmak için pamuklara saramayacağımı kabul etmem gerekiyor. Hayatı boyunca yine tehlikeyle karşı karşıya kalacak, ancak bu tehlikenin ne olduğunu kontrol etmeye çalışabilirim.

Ve Elitler'in onlardan biri olmaması için kararlıyım.

OceanofPDF.com

DOKUZ

RK R

Sürü, kovulduktan sonra teker teker dışarı çıkıyor, bir güç ve destek gösterisi olarak ayrılmadan önce bana kısa bir süre dokunuyorlar. Runa onların dokunuşuyla sakinleşiyor, sakinleştikleri ve sorunu halledeceğimize güvendikleri için mutlu.

Josie en son Danny ile yanıma geldi, benim için, hepimiz için duyduğu korkudan gözyaşlarını tutamadığı için gözlerinin kenarları kızarmıştı. Bu birbirimizi son görüşümüz olabilir. Onu tuttum ve kendime çektim.

Kır çiçekleri duyularımı dolduruyor, onun en sevdiği koku. Yumuşak bir çığlık atıyor ve ben de sırtında yatıştırıcı daireler çizerek onu nazikçe susturuyorum.

Danny elini omzuna koyuyor, şefkatle sıkıyor ve onu benden uzaklaştırıyor.

Birbirimize bakıyoruz, aramızda konuşulmamış pek çok kelime geçiyor. Tek bir ses bile çıkmıyor ama ne söylediğimizi çok iyi biliyoruz.

Bize geri dön.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor Josie, sesi kelimelerle birlikte titriyor. Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrudan konuşamıyorum, ikimiz de bunun sözünü veremeyeceğimi bildiğimiz halde ona güvende olacağımı söylüyorum.

Danny onu toplantıdan uzaklaştırıyor, adımları yavaş ilerliyor.

Ağaçların kenarına vardıklarında Josie bana bir kez daha bakıyor, dönüp gözden kaybolmadan önce gözlerinden hüznün akıyor. Muhtemelen kulübelerine geri dönecekler ve bu gece birbirlerine sıkıca sarılacaklar, sanki dünyada sadece onlar varmış gibi. Bu düşünce içime keskin bir acı veriyor. Hiç böyle bir şey yaşarmıydım? Bana sımsıkı sarılacak ve sanki dünyalarıymışım gibi bakacak birine sahip olabilir miydim? Kimseye izin verir miydim?

Hiç şansım olur muydu?

Colten iç geçiriyor ve kendini ağır bir şekilde bankın üzerine atarak beni iç karartıcı düşüncelerimden çekip . "Peki, ne durumdayız?" diye soruyor.

"Col," diye tersliyor Hudson, genç erkeğe öyle sert bakıyor ki her an düşüp ölmesini bekliyorsunuz. Taylor ve Sebastian durduğumuz yere yaklaşarak etrafımızda bizi dinleyen olup olmadığını kontrol ediyor.

Colten omuz silkiyor, yere bakıp pantolonunu karıştırıyor. "Ne?" diye , umursamaz bir tavırla. "Mucize eseri bizi burada bulamazlarsa sıçtık demektir. Eğer bir görevleri varsa, sonuna kadar giderler. Babam da aynen böyleydi. Kafayı takar ve yapmaya koyulduğu şeyi tamamlayana kadar ortadan kaybolurdu. Onlara Elit denmesinin bir nedeni var. Onlar yaptıkları işte en iyiler. Onları gibi bir üne sahip olan çoğu insan genellikle yollarından uzak durur. Vrohkaria'da yaşıyor olabilirler ama

kendi başlarına bir sınıftır. Yüksekler bile onlara karşı temkinli."

Bu, Edward'ın bana ya da Vrohkaria'nın tarihine ilişkin metinlerde okuduklarıma dayanan bir haber değil. Elitler uzun zamandır

Yüzlerce yıl önce, Kral ve Kraliçe öldükten sonra ilk Yüksekler Konseyi tarafından oluşturuldu. Ama bunu Colten'dan bu kadar ciddi bir şekilde duymak tüylerimi diken diken ediyor. Bir Seçkin'in nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyor.

"Şöhretlerini biliyorum, yani bir kısmını, ama herkes gibi onlar da kan kaybediyor. Elit ya da değil, sürüyü ne pahasına olursa olsun korumak zorundayız." En yakın sürü üyelerimin her birine bakıyorum ve ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğini bilerek onaylarcasına başlarını sallıyorlar. Kade sessiz kalıyor, hala bana bakmayı reddediyor.

"Sarah hâlâ hareket edebilecek durumda değil," diye araya giren Josh, dönüşümü Elitler'den uzaklaştırıp başını şifacının kulübesine doğru eğdi. "Eğer Elitler Eridian'a girerse, Sarah hareket ettirilemez. Bununla başa çıkamaz." Kaşlarım ona şaşkınlıkla kalkıyor. Onun neyle başa çıkıp çıkamayacağını nereden biliyor? Onu haftalar önce geldiği günden beri görmemiş.

Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu merak ederek parmaklarımla dudağımı sıkıyorum. Eğer onu taşımak zorunda kalırsak, sakinleştirici vermemiz gerekecekti, aksi çok riskli olurdu. Yine de, uyuşturulmak ve farklı bir yerde uyanmak

Tekrar bir yere yerleştirilmesi ruhsal durumu için iyi olmaz. Ama iş o noktaya gelirse Elitlerle birlikte dönmek zorunda kalmaktan .

"Bence onu şimdilik olduğu yerde bırakmamız en iyisi," diye teklif ediyorum ve Josh'un omuzları gevşiyor. Göğsü derin bir nefesle yükseliyor, sonra yavaşça bırakıyor. *İlginç*. "Kaç tane tuzak var?" diye sorarken gözlerimi tekrar Taylor'a dikiyorum.

taşlarımız var mı?"

Taylor başını eğiyor, kehribar rengi gözleri düşünürken odaklanıyor. "Sekiz," diyor sonunda. "Birkaç tane de yavaş olanımız var."

"Hmmm," diye düşünüyorum, aşağı uzanıp botumdan çıkarıyorum ve elimde döndürüyorum. Sürü üyeleri gittiğinden beri Sebastian'ın kendi bıçağıyla yaptığı hareketleri taklit ediyorum. Birkaç dakika sonra onu izlediğimi fark ediyor ve daha zor hareketler yapmadan önce kahverengi gözleri keyifle parlıyor. "Pislik herif," diye homurdanıyorum.

ona ayak uydurmak. Kıkırdıyor, bana göz kırpmıyor, sonra bıçağı çeviriyor ve karşısındaki zavallı, masum ağaca fırlatıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Hudson bakışlarımı kendini beğenmiş yüzlü Seb'den ayırarak soruyor.

Bıçağımı botuma geri koyuyorum ve Hudson'a dönmeden önce ellerimi kalçalarımaya yerleştiriyorum. "Elitlerle başa çıkmanın en iyi yolunun, eğer hayattalarsa, ki büyük ihtimalle öyledir, Elitlerin yaratıklarını kullanmak olduğunu düşünüyorum.

Deadlands onlara karşı. Eğer yaratıkların çoğunu bulundukları yere götürebilsek, istila edilecekler ve sadece iki seçenekle baş başa kalacaklar. Ölmek ya da geri çekilmek." Kimsenin ölmesini istemiyorum ama onlar ya da sürüm arasında kalırsam her seferinde sürümü seçerim.

"Katılıyorum." Taylor başını sallar. "Eğer işe yararsa, burada kimsenin bilmeyecekler ve Sarah'nın da öldüğü sonucuna varmak zorunda kalacaklar."

Hudson, Josh ve Seb başlarıyla onaylarken Colten ayağa kalkıp gerinerek, "Bence işe yarayabilir," diye ekliyor. Kade yanıt vermiyor.

"Yine de bir sorun var," diyor Taylor, gözleri benimkileri tutarak. "Eğer ölürlerse, başka Elitler ya da Yüce'ler onları aramaya gelmez mi?"

anasını. Bunu hiç düşünmemiştim. Yüksek sesle inledim. "Bu yüzden onları geri göndermeli ve aramadan vazgeçmelerini sağlamalıyız." Başımı salladım, boyun eğdim.

Bu onların ölmesinden daha zor olacak. Eğer başarısız , büyük ihtimalle eve dönemeyeceğiz. "Edward da bize yardım edemez. Elitlerin tam olarak nerede olduğunu bilmiyor ve Ölü Topraklar'a gönderildiklerini bile bilmemesi gerekiyor. Bu konuda tek başımızayız."

Edward bize yardım edebilseydi, ederdi. Yıllar boyunca insanların buraya gelmesine ve bize yardım etmek için birçok kez hayatını tehlikeye attı. Eğer Highers ne öğrenirse idama mahkum edilir. Çok fazla yasayı çiğnedi. Defalarca.

Her zaman Edward'ın bizim güvenlik ağıımız olduğunu düşünmüşümdür. Ve şimdi bunun aniden yok olmasıyla, bizi yakalayacak hiçbir şey olmadan serbest düşüşe geçtik. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamışken, bu kadar ciddi bir sorunla kendi başımıza yüzleşmek korkutucu. Sonuç, sürünün her bir üyesini henüz görmediğimiz şekillerde etkileyecek.

Arkadaşlarıma, en yakın insanlara bakıyorum, onlar da aynısını yaparken yüzlerini ezberliyorum. Hissetmemek için kendimi zor tuttuğum bir çaresizlik duygusuyla hava değişiyor. Bu onları evimizde son görüşüm olabilir ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Hıçkırıklarımı bastırmak için kabaca öksürüyorum. kaçmak istiyor, bu da adamların gözlerini benden kaçırmalarına ve bu savunmasızlık gösterisini fark etmemiş gibi neden oluyor.

Sebastian yeni bir bıçağı agresif bir şekilde çeviriyor, çenesi gergin. Taylor son derece hareketsiz duruyor ve sanki tüm cevaplar ondaymış gibi yere sertçe bakıyor. Colten ensesini ovuşturarak gökyüzüne bakıyor ve Hudson gözlerini Colten'ın mavi gözlerinde kararlı bir ifade var. Josh hâlâ bana bakıyor, yüzümün yan tarafındaki bakışları yüz hatlarımin üzerinde geziniyor. Ve ben... Ben Kade'e bakıyorum. Keskin çene hattı, güçlü burnu, yüksek elmacık kemikleri, rüzgârda hafifçe dalgalanan saçları. Sağ kolundaki dövme kadar her ayrıntıyı ezberliyorum, çizgiler ve girdaplar arasında gururla sergilenen kan bağı.

Dövmelerini on sekizinci doğum gününden sadece saatler önce, ailemin kurtlarını almadan önce tamamladıkları kutsal bir ritüelin parçası olarak yaptırdı. Bu, insanın kendisini kutsaması, Tanrılarımıza olan inancını göstermesi, kurduna saygı göstermesi ve ailesine olan sadakatini göstermesidir. O gece benim için çok değerli bir anıdır.

Kalbime yakın, hayatındaki bu anıtsal an için orada olabildiğim ve onu kalıcı olarak işaretlemeye dahil olduğum için minnettarım. Ona ailem diyebildiğim için gerçekten gurur duyuyorum.

Ancak Şu anda burada kalması yönündeki kararımdan memnun değil. Sürünün ihtiyaç duyduğu her Şeyi seve seve yapacağını biliyorum ama o bizimle gelmesi gerektiğine inanıyor. Bunu bilmem için konuşmasına gerek yok, sadece onu düşüncelelerini ölçebilecek kadar iyi tanıyorum.

"Finn, Axel ve Eliza'ya biz ayrılırken kurda gitmelerini söyle Josh. Biz ayrıldıktan sonra Kade'in kafasını toparlaması biraz zaman alabilir."

Josh isteğim üzerine hafifçe başını sallıyor, birlikte büyüttüğümüz adama bakarken tek kelime etmiyor. Kade'e doğru yürüyor ve yanına oturuyor, ben izlerken ikisi de sessizce oturuyor. Kade gençken çok fazla tartışırlardı. O her zaman önce davranıp sonra düşünen bir çocuktu, etrafındaki tehlikelerin farkında değildi. Josh ona sürekli olarak nereye gittiğine bakması ya da dar bir delikte tavşan kovalamaya karar vermeden önce düşünmesi ve kendini sıkıŐtırması konusunda öğüt verirdi. Ama onları otururken görmek

yan yana, vücut dilleri her Şeyi anlatıyor. Üçümüz de eski sürümüz sayesinde bir bağ kurduk ve bu kopmaz bir bağ. Uzun bir süre eski yerimizde iyi bir hayatımız olmasını, ailelerimiz tarafından kuşatılmayı, seilmeyi ve bakılmayı diledim. Artık bunu dilemiyorum. Evim burada, insanlarım burada. GeçmiŐimi değiştirmezdim çünkü seçtiğim ailemle birlikte buraya geldim.

Josh, yüzünde küçük bir gülümsemeyle Kade'in omzunu dürtüyor. "Hadi ama Carzan, her Şey o kadar da kötü değil. Sürüyü güvende tutmak için sana burada gerçekten ihtiyaç var. Seni öylece yolumuzdan ekmiyoruz. İşlerin yolunda gitmesini sağlamalı ve ihtiyacı olan herkese yardım etmelisin. Bu konuda sana güveniyoruz."

"Sana orada yardım edebilirim," diye Kade. "Artık kurdum var, başka bir kişi Elitlerin gitmesini sağlamak için başka bir Şans."

"Aynı zamanda kaybedebileceğimiz başka bir kişi daha var," diye açıklıyorum, ona ihtiyatla bakarak. "Sen benim yerime geçmek üzeresin Kade, benim yerime geçebilecek tek kişi sensin."

Biz burada değilken yapabilirsin. Paketin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koymalısınız. Onları rahatlatmak ve yönlendirmek için sana bakacaklar. Burada yaptığım her şeyi sana ben öğrettim. Sen 11 yaşından beri buradayım. Şimdi öne çıkman ve duygularını bir kenara bırakman çok önemli. Birkaç günlüğüne, birkaç haftalığına ya da sürekli olarak ihtiyaç duydukları şey olacağından hiç şüphem yok." Son kelimeyi yutkunarak söylüyorum, bunun bir olasılık olmasından nefret ediyorum ama bundan saklanamayacağımızı da biliyorum.

Geri dönemeyebileceğimizi görmezden gelemeyiz.

Ölü Topraklar, içeriye daha da tehlikeli oluyor. Her türlü yaratıkla karşılaşabilir ve hiç şansımız olmadan öldürülebiliriz.

Kade başını sallıyor, bana bakmayı reddederken yumruklarını dizlerinin üzerinde sıkıyor. "Sen muhtemelen ölmek için dışarı çıkarken beni burada bırakmana izin vermemi mi bekliyorsun? Biz her zaman birlikteyiz."

"Öyle olduğumuzu biliyorum." Öne doğru yürüyüp yanına oturuyorum ve sıkılı yumruğunu elime alıyorum. Parmaklarını açıyorum ve parmaklarımızı birbirine bağlıyorum. Bu durumdan az onun kadar ben de hoşlanmıyorum. Onu hiç görememe ihtimali

Çok fazla düşünürsem tekrar yüzleşmek beni yıpratacak. Ama alternatif bir seçenek değil.

"Yardım edemeyeceğinizi söylemiyorum, aksini düşünseydim sizi sorumlu yapmazdım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz.

kendimizi içine sokuyoruz. Körlemesine gidiyoruz. Burada sürüyle, özellikle de yavrularla ilgilenebilecek birine ihtiyacım var. Seni seviyorlar ve son zamanlarda daha uzun süre dışarı çıktığın için seni çok özlediler." Elini nazikçe sıkıyorum. "Seni geride bırakmaktan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama doğru karar bu. Bu şekilde devam etmemiz gerektiğini biliyorsun.

Sürü için alınan bu kararları duygular yönlendiremez." Senin için, diye ekliyorum kendime. Bağlantıyı ona fısıldıyorum. *"Lütfen anlayın."*

Küçük bir hırıltı çıkarıyor ve sonra bir nefes üflüyor. Sonunda bana , gözleri üzgün ama verdiği karardan emin. Başını sallıyor ve burada kalacağını kabul ederek beni kucaklıyor. Rahatlayarak ona yaslanıyorum ve omzunun üzerinden Josh'a bakıyorum. Josh bana küçük bir gülümseme veriyor ve kollarını ikimize de dolayarak bizi kendine çekiyor. Birkaç değerli, sessiz an boyunca birbirimize sarılarak oturuyoruz, kurtlarımız tenimizin altındaki diğer kurtlara sürtünürken birbirimizi soluyoruz. Ta ki Seb ağzını açmaya karar verene kadar.

"Ben de katılabilecek miyim, yoksa üç kişiyle mi sınırlı?" diye soruyor. Ağzımı açıp ona yeni bir göt deliği açmadan üzerimize atladılar. Onu sözlü olarak parçalamak için aldığım nefes, sırtımda onun ağırlığını hissettiğimde ciyaklamaya dönüşüyor.

Sonra bir baktım, diğer çocuklar da yığına ekleme yapıyor ve bizi banktan toprak zemine düşene kadar eziyorlar. Güldüm. Birinin yan tarafını çimdiklediğimde yüksek perdeden bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve de homurdanıyorum. Oh, bu daha sonra kullanabileceğim iyi bir rüşvet malzemesi. Josh'ın birinin saçını çektiğini, Kade'in altımızda ezilerek toprak yediğini ve Hudson'ın koltuk altında biriyle olduğunu görmek için gözlerimi ileri kaydırıyorum. Tanrılar onlara yardım etsin.

"Tap out! Pes ediyorum!" Bir yerden boğuk bir ses geliyor ve birinin öğürme sesi kulaklarıma çarpıyor. Ciyaklayan Seb'i sırtımdan itiyorum ama arsız bir meme ucu çimdiklemeden ve Kade'in üzerinden yuvarlanmadan önce değil. Üstündeki ağırlığımızdan sonra zar zor nefes alıyor gibi görünüyor. Taylor yanımda duruyor, kollarını kavuşturmuş ama gözlerindeki eğlenceyi görebiliyorum. Hâlâ kıkırdarken doğruluyorum ve Colten'in dört ayak üzerinde öğürdüğünü görmek için ona bakıyorum.

Bu noktada Hudson'ın koltukaltındaki Colten olduğunu söylemek yanlış olmaz. Daha da kötüsü, Hudson gömleksiz. Zavallı adam

birkaç saat boyunca dişlerinden kıl toplayacak.

"Sen." *Çek.* "Kirli." *Heave.* Colten, Hudson'a pis bir bakış atarken, "Piç," boğulmayı başarır. Hudson ona sırtarak karşılık verir.

Bu sırada Sebastian yerde, benim de için fazla bulaşıcı olan kahkahalarla ağlıyor. Ben de onlarla birlikte Colten'ın aleyhine gülerek yere düşüyorum. Yine de iyi bir sporcu ve sonunda tek tük saçlarını tükürerek bize katılıyor.

"Etrafım aptallarla çevrili," diye kıkırdıyor Kade, yüzündeki kiri siliyor ve nefes almaya çalışırken masmavi gökyüzüne bakıyor. Ben de bulutsuz gökyüzüne bakarak ona katılıyorum. Hava ılık ve hafif bir esinti var, ağaçlar da onunla birlikte sallanıyor. Böyle korkunç bir haber için ne kadar güzel, huzurlu bir gün.

"Evet, ama biz senin aptallarınız," diye cevap veriyorum yüzümde sahte bir gülümsemeyle, sürümün, çimenlerin ve çiçeklerin kokusunu içime çekerek. Bahar benim en sevdiğim mevsimdir. Umarım her şey planlandığı gibi giderse onu tekrar görebilirim.

Her iki durumda da, eğer yaptığım son şey buysa, Kade onu görmeye devam edebilecek. Duygularım boğazımı tıkıyor ve gözlerim yanıyor ama bana hükmetmesine izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Yüzleşmek üzere olduğumuz bilinmezlik için kafamın net olması gerekiyor.

"Arbiel Cana." Bir fısıltı ama güçlü bir şekilde çıkıyor. Aynı anda hem bir yemin hem de bir ifade.

ON

DRREUS

"Charles'ın aklını kaçırdığına eminim. Tanrılar aşkına bizi buraya gönderirken ne düşünüyordu?" Leo arkamdan homurdanıyor. "bu lanet olası ölü yerdeyiz. Hiç bitmiyor." Ben de aynı şekilde homurdanıyorum. Ölü Topraklar'da her şey hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.

Elitlerin tarihinde hiç kimse Ölü Topraklar'ın bu kadar derinlerine gitmemiştir, on iki yaşında geçiş törenimiz için bile. Derinliklerine inenler ise bir daha asla geri çıkamadı ve bu topraklarda kol gezen yaratıklara yenik düştü.

Ölü Topraklar'da gerçekte kaç yarattığın yaşadığını bilmiyoruz, ancak metinlerde birçoğu hakkında okudum ve onlarla uğraşılmaması gerektiğini bilmek için yeterince çizim gördüm. Elit stajyerlerimizden ikisi birkaç gresinle karşılaştıkları için yaralandılar bile ve ben de yaralanacaklarını sanmıyorum. başka bir saldırıda hayatta kalmak.

Gresinler ince, soluk yeşil derili, pençeli elleri ve yanaklarından kıvrılan uzun dişleri olan uzun, sıska yaratıklardır.

Yeterince yakın. Sıska bedenlerine rağmen güçlüler ve stajyerlerimden birinin karnını pençeleyip diğerini delmeyi başardılar.

Bacağından. Ölü ağaçların arasından ilerlerken geride kaldılar ve Gresinler onları kolay hedef olarak gördü.

Yaratıkları daha fazla hasar vermeden indirdik ama şimdi grubumuzun ortasında iki yaralı var ve hızlanmamız gerekirken bizi yavaşlatıyorlar. Daha hızlı iyileşmeleri için kurtlarına geçmelerini sağladım. Bunu yapmak onlara zarar verdi ama uzun vadede hepimize faydası olacak. Atıştırmalık olarak görülmek istemiyorlarsa geride kalmamaları gerekirdi. Aptallıklarına karşı kendi kendime başımı sallıyorum. Eğer gerçekten arkada olmanın kendilerini güvende tutacağını düşünüyorlarsa, buradaki ilk derslerini zor yoldan öğrendiler demektir.

O zamandan beri başka gresin görmedik. Buradayken pek çok başka yaratıkla karşılaştık, ancak gresinler şimdiye kadarki en kötüsüydü. Kendi başımızın çaresine kolayca bakabiliriz, ancak burada Elit stajyerlerin olması farklı bir hikaye. Bir bıçağı zar zor doğru tutabilen aptalları savunurken savaşmak zorunda kalmak konsantrasyonunuzu bozuyor.

Hepimiz bunun bizimle gelmeye gönüllü olan stajyerler için iyi bir eğitim deneyimi olacağını düşündük. Eminim şimdi bu kararlarından dolayı pişmandırlar, çünkü ben pişmanım.

Vokheim'da kalmalıydılar.

Damian sonunda Leo'ya, "Charles düşünmüyordu kardeşim," diye homurdandı. "Bazı boktan görevlerde bulundum, ama ben bile bunun pastayı ve üstündeki kreması aldığını kabul etmek zorundayım. Kaç tane yaratıkla karşılaştık bu topraklara girdiğinden beri? Ve bu kadından ya da onu buraya getiren kişiden hiçbir iz bulamadık." Yerdeki bir taşı tekmeliyor. "Muhtemelen ölmüşlerdir, Tanrı bilir ne tarafından yutulmuşlardır. Burada hayatta kalmalarının imkânı yok," diye sözlerini tamamlarken ağaçtan bir dal koparıyor ve hayal kırıklığı içinde parmaklarıyla ölü kabuğu sıyrıyor.

"Kesinlikle öldüler," diye homurdanıyor yanımdaki Zaide, yüzündeki çatık kaşlar burada olmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gösteriyor. İtiraf etmeliyim ki ben bile burada olmaktan sıkılmaya Haftalar ve haftalar geçti ve yaşayan başka bir insana rastlamadık.

Sessiz kalıyorum, konuşmaya katkıda bulunma zahmetine girmiyorum.

Ölü ağaçların etrafında yürümeye devam ediyoruz, hareket ettikçe kırık dallar ayaklarımızın altında çatırdıyor. Burada sahip olduğumuz tek ışık kırıntısı, kararmış ağaçlardan sızan sıvıdan gelen yeşilimsi parıltı. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama o pisliğe dokunmayacağım. Yaklaşık üç gün önce ortaya çıkmaya başladı ve şu anda ne kadar derinde olduğumuzdan kaynaklandığını hissediyorum.

Tüm bunlara Leo'nun ve bazı stajyerlerin şikâyetleri de eklenince, gerçekten şikâyet edecek bir şey bulabilmek için birinin elini kesmek üzereyim.

Birkaç saat daha yürüyoruz, elimdeki zaman taşı bizim için zamanı ve günleri takip etmeye yardımcı oluyor. Dallar gökyüzünün görüntüsünü kapattığı için burada bunu söylemenin başka bir yolu yok. Ağaçların arasında küçük bir açıklığa varıyoruz, sağ tarafta çamur gibi bir su havuzu var. Etrafında az miktarda büyüyen parıldayan mantarlarla gece gibi durgun.

Adamlarıma "Kampı kurun," diye emrediyorum ve herkes eşyalarını yanlarına bırakıp ihtiyaçlarını yerleştirmeye başlıyor. Kürkler yere seriliyor, su kapları yeniden doldurulmak üzere yerleştiriliyor ve kurutulmuş yiyecekler elden ele . Elit bir cadı olan Maize, biz dinlenirken istenmeyen ziyaretçileri uzak tutmak için etrafımıza geniş bir daire şeklinde koruma kristalleri koymaya başlıyor. Her birine dokunduğu gibi

onları yere koyar ve berrak renkleri masmavi renge dönüşerek aktif hale geldiklerini bize bildirir. Onlardan gelen ışık dinlenme yerimizi aydınlatacak kadar parlak, bu da yardımcı oluyor.

Kendi çantamı bırakıyorum ve ışık sızmayan bir ağaca yaslanıp ekibimin etrafı karıştırmasını ve gece için dinlenme yerlerini hazırlamasını izliyorum. Yaralı olan iki kişi merkeze yakın bir yerde kıvrılmış, kendilerine acıyorlar. Tuhaf sesler kulaklarıma çarpıyor. Fısıltılı çığlıklara benzeyen bu sesler yanımdan akıp gidiyor ama onları taşıyacak bir esinti yok. Çözmek için başımı eğiyorum ve kamp yapmak için her durduğumuzda duyduğum sesin aynısı olduğunu fark ediyorum. Sesin geldiği yaratıkla henüz karşılaşmadık, onu tespit edip potansiyel tehdidi ortadan kaldıramadık, ancak yakında karşılaşabileceğimizi düşünüyorum.

Ağaçların arasından çevremizi tarıyorekibimi çalışırken güvende tutuyorum. Leo uydurma kampımızın ortasına yakın bir yerde ofluyor ve sırt üstü yatarak yukarıdaki kıvrımlı dallara bakıyor. Kollarını başının arkasına koymadan önce bacaklarını büküyor, onu uykusunda öldürebilecek ölümcül bir arazinin içinde değilmiş gibi rahatlıyor. Ona başımı sallıyorum ve yaklaşan Zaide'ye bakıyorum. Yanımdaki ağaca yaslanmış, kınında sakladığı kılıçlarıyla diğerlerini izliyor.

"Bir şey hissediyor musun?" diye soruyor.

Duyularıma odaklanıyorum ve başımı sallıyorum. "Her zamankinden farklı bir şey yok." Arada küçük güç artışları hissetmenin dışında, buraya girdiğimden beri uğursuz bir his . Sanki bir şey beni çağırıyor ve ben onu durduramıyorum. Ya da reddedemiyorum.

"Daha ne kadar devam edeceğiz?" diye soruyor. "Tüm bu kurtarma görevi anlamsız." Gözleri hâlâ çantamızda, ağırlığını değiştirerek cevabımı bekliyor.

"Emin değilim. Charles'ın son teslim tarihine kadar hala iki aydan fazla zamanımız var. Ama sana katılıyorum, ölmüş olmalı ve bir ceset bulacağımızdan bile şüpheliyim.

Şimdi." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Daha bir tane bile

ne de herhangi bir haydutun buraya girdiğine dair bir kanıt var. Ben bilmiyorum.

Charles'ın ne beklediğini biliyoruz, ama hiçbir bulamadığımız kesin.

o." Gözlerimi ağaçlardan ayırmıyor, herhangi bir hareket olup olmadığını izliyorum.

"Son teslim tarihine kadar devam edeceğiz ve sonra geri döneceğiz. Eğer çok erken dönersek, peşimize düşer."

"Elbette," diye mırıldanıyor cevap olarak. Başka bir şey teklif etmiyor ama ben gidene kadar yanımdan ayrılmayacağını biliyorum.

Cebimden kare şeklindeki beyaz zaman taşını çıkarıyorum. Taşın çizgiler siyah, aralarda daha kısa çizgiler var. Tepeye yakın bir çizginin parıltısını görünce gecenin geç bir saati olduğunu anlıyorum. "Biraz dinlen, biz Yarın daha çok yer kaplayacağız." Sürüden birkaç iç çekme ve duyuyorum ama onları görmezden geliyorum. Çaba sarf etmek istemiyorlarsa, Elit olmamaları gerekirdi. Tembel piçler.

Gereken her şeye sahip olduğunuzu kanıtlayana kadar Elit unvanına sahip olamazsınız ve sıkı çalışma hakkında sızlanmak kışınıza tekmeyi basıp eve gönderilmenize neden olur. Elit olmak basittir. En iyisi olmak için çabalar ve emek ya da harcamazsınız. İkisinin arası yoktur.

Maize bana doğru yürüyor, daracık şortunun içinde kalçaları sallanıyor. Benden bir adım ötede durduğunda birkaç erkek onun kışına bakıyor.

Güzel ve masum davranıyor, ama kimsenin düşündüğü kötü bir çizgisi var. Koyu renk saçları, açık renk gözleri, büyük memeleri ve çoğu kişinin takılıp düştüğü kışıyla istediğini elde etmek için varlıklarını kullanmaktan çekinmiyor.

"Kristaller tamam. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?

Alfa mı?" Sesi dumanlı ve baştan çıkarıcı, gözlerindeki şehvet dolu bakışla çoğu erkeğin ağzının akardı. Ben çoğu erkek gibi değilim. Uzun zaman önce birkaç kez onun ağzını kullandım ama o bana

Duygularım. Belli ki ihtiyaçlarımı karşılamak için yanlış kadını seçmişim. Ben duygu istemiyorum. Sadece rahatlamaya ihtiyaım olduğunda sevişmek istiyorum.

"İhtiyaım olan tek şey bu," diyorum umursamazca, ağaçların arasından dışarı bakmak için dönerken bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum. Ben onun varlığını görmezden gelirken o birkaç dakika önümde kalıyor. Sonunda nefesinin oflayıp pufluyor ve uzaklaşıyor.

Leo yerde kıkırdıyor, benim onu savuşturduğuma tanık oluyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. O küçük puşt, beni ne kadar rahatsız ettiğini ve boynunu kırmak istediğimi biliyor.

Son zamanlarda içimdeki bu huzursuzluk çok daha fazla.

Eğer Yüce'ler beni başka bir koltuğa sürükleyip kendilerinden biri haline getirmeselerdi ben de bunu yapmaya zorlanırdım. Maize benim sürümde, bir Elit olabilir ama Yüce'lerin onu ceplerinde ve siklerinde tuttuklarından hiç şüphem yok. Ağzını kullanmayı bırakmamın bir başka nedeni.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp oturuyorum ve sırt çantamdan kurutulmuş et çıkarıp bir parça alıp sert dokusunu iğniyorum. Tadı bok gibi ama buradaki tek besin kaynağımız bu. Sadece temiz suyumuz var çünkü Mısır su uvallarımızı çoğaltıyor ve onlar bile azalıyor.

Son yemeğimi de yedikten sonra kollarımı dizlerimin üstüne koyup ilk nöbet için olabildiğince rahatlıyorum. Zaide derme çatma kampımızın ortasına doğru ilerliyor, geçerken Leo'nun bacağını tekmeliyor ve Leo bir uzvunu kaybetmiş gibi uluyor. Daha nceki yakınmalarıyla Zaide'yi kızdırmış olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum ve herkesin uyurken eşit nefesleri dinleyerek duyularımın genişlemesine izin veriyorum.

Hiçbir şey, en ufak bir hareket bile yok.

Sadece uzaklarda bir yerde küçük bir g uğultusu.

Karıştırma sesiyle uyanıyorum ve gözlerim hızla açılıyor. Kampın etrafına baktığımda kimsenin hareket etmediğini, en ufak bir kıpırtı bile olmadığını görüyorum. Gözlerim son nöbeti tutan Damian'a kayıyor. Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Ani bir hareket, sonra başımı eğdiğimi görünce düzeliyor, bir sesin geldiğini tespit etmeye çalıştığımı biliyor. Yumuşak, zar zor ama duyuyorum.

Kurumuş bir toprak sıyrığı. Hafif bir dal kırılması.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kampın sağ tarafına doğru ilerlerken kılıcım çoktan elimde. Damian yavaşça beni takip ediyor, adımları arkamda sessiz, konsantre olmam gerektiğini biliyor. Koruma kristallerine ulaştığımda duruyorum, ses gelip kaşlarım birbirine çarpıyor. Damian'a bakıyorum ve başımı diğerlerine doğru sallıyorum, onları uyandırmak için sessiz bir komut. Sessizce koşarak uzaklaşıyor ve ben ağaçların arasından geriye bakıyorum, gözlerim kısılıyor. Hiçbir şey hareket etmiyor, ama hava yoğun ve ağır hissediliyor, yine de Bıçağımı elimde daha sıkı tutarken bir şekilde sıcak.

Duyularımı serbest bırakıyorum ve önümde *bir şey* hissediyorum. Elitlerin geri kalanının ayağa kalktığını, aniden uyandırıldıkları için tetikte ve temkinli olduklarını hissediyorum. Omzumun üzerinden, hâlâ kurt formlarında olan iki yaralı stajyer Max ve Rilo'ya bakıyorum. Kulakları dinlemek için dikiliyor, Ama hâlâ ayakları üzerinde biraz yavaşlar. Gözlerim daha sonra Zaide'ye takılıyor, elinde kavisli, ikiz bıçakları, diğerlerinin önünde savunma pozisyonunda bana doğru odaklanıyor. Leo bir ok çentikliyor uzun yay, sol omzumun hemen yanından nişan alıyor, gözlerim

Başka bir yerde. Jerrod arkaya geçiyor, vücudu hepimizi görebileceği bir açıda ve çift ağızlı baltasını elinde tutuyor.

Gözlerim ağaçların üzerinde dolaşırken önümdeki bir noktaya takılıyor, gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Benim üzerimde. Ayaklarımı hafifçe aralıyorum ve gelecek olan şeye hazırlanmak için sırtımı dikleştiriyorum.

Hava gergin. Biz yaratığın kendini göstermesini beklerken ormanın karanlığı boğucu. Ve ortaya çıktığında, omurgasını söküp bize saldırmaya çalışan diğerlerine bir uyarı olarak ağaçlara asacağım.

Karıştırma sesi tekrar geliyor, ama bu sefer daha yakın ve geriye doğru sıyrılırken derin bir uyarı hırıltısı çıkarıyorum, kurdum yüzeye yaklaşırken yüzüm bir hırıltıya dönüşüyor. Arkamızdan aniden boğuk, ıslak bir fokurtu geliyor ve dikkatimi çektiği için başım o tarafa doğru kayıyor. Karanlık su havuzunun yanında, bir kadın tırtıklı dişlerini adamlarımdan birinin boynuna geçirmiş.

Dişlerini avının derinliklerine batırırken gözleri zevkle dönüyor. Weston'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor, dehşet ve acı gözlerini dolduruyor. Elimden başka bir şey gelmiyor.

etini parçalamasını, kanını yerken yere sıçramasını . Ne yaparsam yapayım böyle bir ısırdıktan kurtulamazdı. Dişlerini ona geçirdiği anda ölmüştü.

Vücudu gevşerken bedenim geriliyor, gözleri kararıyor ama o rahat durmuyor, kimsenin yemeğini ondan alamayacağından emin oluyor. Öfkeyle hırlayarak yaratığa doğru dönüyorum, koruma çemberimize girdiği için bile öfkeliyim. Elitler su havuzundan geri çekiliyor, gözlerini ondan hiç ayırmıyorlar, bu yırtıcının az önce bizim avımız olduğunu biliyorlar.

Leo'nun mavi gözleri kısa süreliğine onunkilere kayıyor, sonra dikkatini arkamda beni örten kargaşaya veriyor. Ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyorum.

Ama Elitlerimden birini öldürerek ve kampımıza gelme cüretini kendi ölümünü seçti.

Çökük, karanlık gözleri benimkileri tutuyor, ben ona doğru ilerlerken hâlâ erkeğimin etini çiğniyor. Ayak bileklerine kadar gelen suda ayaklarını sürüyerek havuza geri dönüyor ve ben öne atılarak çenesini yakalayıp sıkıca kavıyorum. Weston'ı , kolumu tırmalarken bedeni ayaklarımızın dibine bir yığın halinde düşüyor. Acı dolu bir ses çıkarıyor ama aldırımıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve içinde uyandırdığı şeyi görmesine izin veriyorum.

Gördükleri karşısında hareketsiz kalır. Kolları gevşekçe yanına düşer ve gözleri dehşet dolu. Bıçağımı yavaşça kaldırıp alnının dayıyorum, hareketsiz kalması için çenesini sıkıca kavıyorum. Bıçağı yavaşça solgun, buruşuk tenine doğru iterek, kafatasına batırdığımda acının yanmasını hissetmesine izin veriyorum. Şimdi çığlık atıyor, yeni bir çabayla benimle savaşıyor, ama önemli değil.

Kampıma girdiği anda hayatını kaybetmişti. Benimkilerden birini öldürdüğü için sonu acı .

Bıçağı kavrayışım sıkılaşıyor ve kabzasına kadar ileri itmeden önce onun yüksek perdeden ciyaklamasının tadını çıkararak büküyorum.

Sonra herkes gibi o da sustu.

ON BİR

RK R

Ölü ağaçların arkasına çömeliyor, onlardan sızan parlayan sıvıyı tıkamak için bez şeritleri kullanıyoruz. Tamamen karanlıkta kalmak için bunu yaparken luicium'u üzerimizden uzak tuttuğumuzdan emin oluyoruz, geçici kamplarında uyuyan Elitleri uzaktan izlerken gölgeleri kendi avantajımıza kullanıyoruz. Kahverengi saçlı bir erkek etraflarındaki ağaçları tarayarak nöbet tutuyor ama bizim burada olduğumuzu fark etmiyor.

Günlerce aradıktan sonra şansımızın yaver ve ya gittiklerini ya da yanlış yöne gittiklerini düşünmüştüm. Ama Taylor gece dinlenmenin güvenli olup olmadığını kontrol etmek için önümüzde keşif yaptığında geri döndü ve bize onları bulduğunu söyledi. Eşyalarımızı çabucak topladık ve ormandaki hava gibi sessiz bir şekilde ağaçların arasından onlara doğru yürüdük ve herhangi bir zayıflık bulmaya çalışarak onları gözlemlemeye koyulduk.

Siyah saçlı bir erkeğin aniden gözlerini açtığını gördüğümde oradaki ağrıyı hafifletmeye çalışarak dizlerimin üzerinde biraz sürünüyorum. Hareketimin ortasında donup kalıyorum, dizim sertleşmiş zeminden hafifçe kalkarken kalbim küt küt atıyor. Sonra başını eğiyor ve sessiz, akıcı bir hareketle ayağa kalkıyor ve gözlerim her hareketini takip ediyor. Onun cüssesinde bir adam için bu mümkün olmamalıydı ama

Bunu deneyimli bir savaşının kolaylığıyla yaptı. Uzun boylu, muhtemelen karşılaştığım diğer tüm erkeklerden daha ve uzadıkça uzuyor.

bize doğru yaklaşıyor. Etrafımdaki diğerlerinin onun hareketleri karşısında gerildiğini hissediyorum, hiçbirimiz onu izlerken kılımızı bile kıpırdatmıyoruz. Tamamen siyah giyinmiş, tişörtü vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, kaslı vücudunu ortaya çıkarıyor.

ve belirgin kaslar. Yakasından boynuna süzülen dövmeleri merakla inceledikten sonra kollarından aşağı inen ve dirseklerinin kıvrımında duran dövmelere bakıyorum.

Dizimi yavaşça yere indirdiğimde, uyluğum çabadan yanıyor, gözlerinin doğrudan bize doğru indiğini hissettiğimde nefes almayı bırakıyorum. Ağır bakışları üzerimden ayrılmıyor gibi görünüyor. Gözlerimi tereddütle kollarından indirip elindeki kara kılıca bakıyorum,

hafif kavisli ve . Dalgınca kuru dudaklarımı yalıyorum. Dizlerini biraz büküyor ve gözlerim daha fazla dayanamayarak tekrar yüzüne dikiliyor. Burada bir şeyin olduğunu, onları izlediğini bildiğini fark ettiğimde nabzımın atışları artıyor.

Bakışlarında öfkeyi gördüğümde uzuvlarım donuyor. Sanki içimde sürünüyormuş gibi hissediyorum, sanki karşımızdaki yırtıcı tarafından katledilmek üzere olan bir tür avmışım gibi. Runa düşüncelerime homurdanıyor ve derimin altına sert bir dürtü veriyor. Bizim av olarak grlmemizden hoşlanmıyor. Biz bundan çok daha fazlasıyız.

Uzun bir nefes vermeden önce ciğerlerim genişliyor, bu duygudan sıyrılıyor ve gözlerimi yanındaki erkeğe çeviriyorum. Nöbet tutan erkekle aynı erkek. Siyah saçlı erkekten biraz daha küçük ama o da bize doğru bakıyor, gölgeleri tararken yüz hatları gergin. Aniden kampın merkezine doğru ilerliyor ve uyuyan diğer bedenleri uyandırıyor. Hemen ardından, sarışın bir erkek bize doğru bir ok doğrultuyor, gözleri sert

ve açık. Çift bıçaklı bir başka erkek ayağa kalkıp merkezde saldırı pozisyonuna geçerek tehditle doğrudan yüzleşmeye hazırlanırken, baltalı devasa bir adam daha geriye doğru ilerliyor.

Hâlâ bana bakmakta olan uzun boylu erkek, vücudumdaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden olan alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor. Sesle birlikte vücudum ısınıyor, koluma karıncalanmalar yayılıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor

Bir kez daha başlamadan önce. Derin ve şiddetli sese verdiğim tepkiyle kaşlarım çatılırken Runa başını içimde dikleştiriyor, kulaklarını öne eğmiş dinliyor. Bir başka ses aniden kulaklarıma ulaşıyor ve bedenimi saran sıcaklık buz gibi soğuyor. Siyah saçlı erkek dönüp arkasına bakıyor ve ben de sağa doğru eğilip onun bakışlarını takip ederken ellerimle ağacın ölü kabuğunu kavriyorum. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu.

Solgun, korkunç bir kadın figürü dişlerini birinin boynuna geçirmiş, dişlerini daha da sıktıkça adamın önünden kan damlıyor. Lanet olası bir su cadalozu. Kahretsin. Yaratığa dönmeden önce yanımdaki ağacın arkasına saklanmış olan Josh'la hızlı ve endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Su cadısı aniden dişlerini adamdan ayırdı ve ben

Birkaç kez yutkundü. Ağzından sarkan pütürlü, kanlı eti görmek hoşuma giden bir şey değil. bulanıklaşmaya başlıyor, nefeslerim küçük, hızlı pantolonlarda çıkmaya başlarken kalbim bir çentik atıyor.

"Rhea, çok gürültü yapıyorsun!" Josh bağlantıdan sesleniyor, ama kafam bulanık, sanki suyun altında dinliyormuşum gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve hissettiğim baş dönmesini engellemek için sakinleşmeye çalışıyorum. Daha önce böyle bir şey görmemiş değilim. I cesetler ve korkunç yaralar görmüştü. Ama bunu aniden görmek, boynunu parçalayan adamın yüzündeki ifadeyle birleşince

Kontrol edemediğim bir tepkiyi başlatmaya yetecek kadar. bir sakatlıktan kurtulma şansı olmadığını bildiği için saf, katıksız bir dehşetle bakıyor. Buna tanık olmak çok zor.

Yumuşak, buluta benzer bir dokunuş başımın tepesine bastırıyor, bu his kafa derime saplanan acı verici bıçak darbeleriyle yüzümü buruşturmama neden oluyor. Belli belirsiz parmaklar acıyı dindiriyor ve sonra alnım boyunca yanağıma kadar iniyor ve

baş dönmesi başlıyor. Nefes alışım düzene girerken, hayalete benzeyen okşayış yanlıştır ama aynı zamanda hoş geliyor.

Bir el omzuma dokunuyor ve sarsılıyorum. Gözlerimi açıyorum ve çömelen Josh'un endişeli, gri gözlerine baktığımda zihnim açılıyor. *"Sana ulaşmaya çalışıyordum. Bağlantıyı kapattın,"* dedi. omzumu hafifçe sıkarak endişeyle anlattı.

Bağlantıyı kapattım mı? Hissetmedim bile.

Kaşlarım düşünceyle çatıldı. Bağlantı nasıl kapandı ve benim bundan nasıl haberim olmadı? Bağlantınız kapandığında, kafanızın içinde boş bir alan gibi olur. Sonsuz bir boşluk, oradaki boşluğun sahibi olan kişinin varlığıyla doldurulmayı bekliyor. Rahatsız edici ve sinir bozucu. Bu yüzden Kade'in bizi dışarıda bıraktığında bundan nasıl bu kadar etkilenmediğini anlamıyorum.

Başımı sallıyorum. *"bilmiyordum,"* diye cevap veriyorum. Elim alnıma götürüp parmaklarımı yanağımda gezdirirken hâlâ hafif bir

Bir şeyin bana dokunduğu yerde karıncalanma. O da neydi öyle?

Onu ve Josh'un meraklı bakışlarını görmezden gelip kampa doğru bakıyorum. Su cadısının elindeki adam öne doğru yığılıyor ama yere düşmesine izin vermiyor. sıkıca tutuyor, avını yanında tutuyor. Uzun boylu, siyah saçlı erkek ona doğru emin ve kararlı adımlarla yürüyor ve ben ne yapacağını görmek için öne doğru eğiliyorum. Adamın eli fırlıyor, kadının çenesini sıkıca kavırıyor, kadın ölü adamı yere bırakırken adamın duruşunda en ufak bir endişe belirtisi yok.

onu serbest bırakması için adamın elini pençeliyor. Dehşete düşmüş bakışlarını önündeki adama kilitlemiş bir halde tamamen hareketsiz kalışını sabitlenmiş bir şekilde izliyorum. Erkek, kavisli, siyah bıçağını yavaşça kadının alnına yaklaştırıyor ve ardından gri derisine doğru bastırmaya başlıyor. Kadın çığlık atmaya başlayınca bıçağı durduruyor, ses etine saplanan silahtan duyduğu acıyı yansıtıyor. Çığlıkları kadar yüksek ki, sanki hemen gibi, sesleri bastırmak için ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Siyah saçlı erkek ve bizim gibi hevesle izleyen kamptaki diğer bazı erkekler dışında herkesin aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Birkaç dakika sonra bıçağı kadının kafatasına , kadının çığlık sesi anında kesildi ve yerini

Kemik kırılması. Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde artık sessiz olan gecede yankılanıyor. Bıçağı yukarı doğru tek bir hamleyle geri çekip kadının kafasını yarıyor ve koyu renkli kan adamın üzerine ve yere dökülüyor. Su cadalozu birkaç dakika boyunca dik duruyor, görmeyen gözleri ileriye bakıyor, ta ki geriye düşüp bir sıçramayla su havuzuna inene kadar. Kıpırdamıyoruz, erkek ona bakarken izliyoruz, saf hayvani bir hareketle başını yana eğiyor. Sanki onunla işinin henüz bitip bitmediğinden emin değil.

Orman donmuş gibi görünüyor. Omuzlarım geriliyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor, çığlıklarının Ölü Topraklar'daki başka yaratıkları uyandırıp uyandırmadığını görmek için bekliyorum. Birkaç dakika hiçbir hareket sesi olmadan geçiyor ve ben rahatlayarak yere yığılıyorum. Kamptaki diğer insanlara bakıyorum ve yayını bize doğru çeviren sarışın adam hariç hepsinin erkeğe odaklandığını görüyorum.

İşte bu kadar. Onların dikkati dağılmışken, okçu tarafından fark edilmeden kalabilirsek, bu bizim şansımız.

*"Josh, Taylor buraya hızlıca bora getirebileceğini söyledi, değil mi?" onaylıyor.
"O kristallerin büyük bir boraya karşı dayanacağını sanmıyorum.
Bora ailesi. Orijinal plana sadık kalalım."*

Sağımızda Seb'le birlikte bir ağacın arkasına yaslanmış olan Taylor'ın dikkatini çekmek için hafifçe el sallıyor. Josh ona planımızı uygulamaya koyma zamanının geldiğini işaret ediyor ve Taylor başını sallamadan önce gözleri sertleşiyor. Taylor ağacın kenarından kampa doğru kısa bir süre baktıktan sonra Hudson ve Colten'ı da alarak sessizce ormanın derinliklerine doğru uzaklaşıyor. Seb, Taylor'ın bıraktığı yere çömeliyor ve çantasını bir ağacın arkasına koymadan önce mümkün olduğunca sessiz bir şekilde çantasından birkaç taş çıkartıyor.

Kamptan sessiz mırıltılar geliyor ve bazı insanların yerde yatan erkek cesedine doğru ilerleyişini izliyorum, üzüntüleri yüzlerine kazınmış Yüzler. Bir adamın ölümünü kendi çıkarım için kullandığım için kendimi kötü hissediyorum ama bu fırsatı kaçıramam. Elimi kaldırıp görevimize başlamamız için işaret ediyorum ve koruma kristallerinden iyice uzaklaşmak için saklandığım yerden geri çekiliyorum.

Daha gerideki bir ağaçta buluşuyoruz ve tekrar ayrılmadan önce taşları hızlıca . Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kamplarının etrafından dolaniyorum. Görme ve duyma sınırlarını aşarak koyu mor taşları yere bırakıyorum. Sessiz kalmak için kırık dallardan kaçınırken, Josh ve Seb'in de aynı şeyi yaptığını bilerek etrafta dolaşmaya devam ediyorum ve sonunda onların etrafında bir çember oluşturuyoruz. Tıpkı onların koruma kristalleriyle yaptıkları gibi.

Kampın etrafında güvenli bir mesafeden dolaşırken, gözümü onlardan ayırmıyorum.

Siyah saçlı erkek hâlâ onu son gördüğüm yerde duruyor ve okçu hâlâ bizim olduğumuz yere nişan alıyor, yani fark edilmeden hareket ettiğimizi biliyorum. Josh'u biraz ilerimde, elindeki taşı yavaşça yere bırakırken görüyorum.

"Bu sonuncusu. Seb, Taylor, Hudson ve Colten'in dönmesini bekliyor. Artık uzun sürmez." Kendisine en yakın ağaca yaslanmış, gözleri Elitlere odaklanmışken, topuzunu yerinden oynatmamaya dikkat ederek bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor.

Eğilip taşı yerden biraz yüksekte tutuyorum, zamanı geldiğinde yere bırakmaya hazırım. Taylor bu ormanda hepimizden çok daha uzun zaman geçirdi, o yüzden Bora'nın izini nasıl çabucak sürebileceğini biliyor. Ayrıca onları nasıl kızdıracağını da biliyor ve Hudson ve Colten'in da yardım etmesiyle, sanırım bora için kızgınlık hafif bir ifade olacak.

Ölü adamı merkeze taşırlarken hala kampı izliyor, kaslarımız gergin ve hazır bir şekilde boranın gelmesini ve bizim de güvenli bir mesafede durun.

Gözlerimi kapatarak, yapmak üzere olduğum şey için suçluluk hissetmemeye kendimi zorluyorum ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Boştaki elimi yere koyuyorum ve geleceğini bildiğim hafif titremeyi bekliyorum. Çok geçmeden yüzeyin gümbürtüsü avucumu gıcıklıyor, hafif bir uyarı ve gözlerim parlayarak açılıyor. Başımı hafifçe kampın sağ tarafına doğru hareket ettiriyorum, boranın ilk işaretini görmek için endişeleniyorum. Titreme yoğunlaşıyor ve Elitler şaşkınlıkla yere bakarken kızıl saçlı adam bir dizinin üzerine çöküp avucunu yere koyuyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor.

silahını kınından çıkarır ve ağaçlara doğru bakar. Diğerleri bir şeylerin ters gittiğinin farkına varır ve yaklaşan saldırı için toplanır, iki kurt ortada savunma pozisyonu alır, ancak artık çok geçtir.

Düzinelerce bora karanlığın içinden fırlayarak onlara doğru koşuyor. Gece kadar siyah, dişleri dökülmüş ve kuyrukları diken, öfkeli. Kamp silahlanıyor, silahlar hazır. Koruma kristalleri daha parlak parlıyor

Bora görünmeyen bir bariyere çarpıyor. Bir dizi inleme ve viyaklama sesi çıkararak yere düşüyorlar ama kısa süre sonra hırlayarak ikinci bir raunt için geri dönüyorlar. Kampı hafif bir ışıkla çevreleyen masmavi bir parıltı belirir.

Dalgalar su gibi içinden akıyor. Boralar vazgeçmiyor, dişleri, kuyrukları ve pençeleriyle bariyere saldırarak onlara ulaşmaya çalışıyorlar. Dalgalar büyüdüğünde taşı yere koyuyorum ve taş tepki vererek koyu mor bir parıltı yayıyor. Yere yerleştirdiğim diğer taşların da tepki verdiğini ve hazır olduğunu bildiren loş ışığı görüyorum.

Geri çekilip bir ağacın arkasına saklanıyorum, parlayan taşlar aydınlanırken Josh da beni takip ediyor. Mor bir ışık çizgisi koyduğum taştan çıkarak solundaki bir sonraki taşa ulaşıyor ve sonra dönmeye devam ederek taşları birbirine bağlıyor ve sonunda tekrar benim taşıma ulaşıyor. Tüm taşlar şimdi koyu, mor bir ışıkla titreşiyor, bu da yüzüğün artık tamamlanmış ve çalışıyor. Parlayan ışıktan yavaşça uzaklaşıyorum, görünmemek için güvenli bir mesafeye hedefliyorum. Adımlarım biraz hızlanıyor, koşmaya hazırım

Bora'yı beklemek için buraya gelmeden önce belirlediğimiz buluşma yeri.

Bariyerin nasıl görmek için omzumun üzerinden kontrol ettiğimde tam bir sprintle koşmaya başlamak üzereydim. Ama adımlarım duraksıyor ve Kendi ayaklarımın üzerine düşmekten kendimi kurtarmak için en yakın ağaca uzanmadan önce gözlerim açılıyor.

Ama ağaç beni doğrudan bana bakan öfkeli, siyah saçlı erkekten kurtaramayacak.

ON İKİ

RK R

Ben olduğum yerde donup kalırken katil bakışları beni yakalıyor. Başka tarafa bakamıyorum, tüm sesler onun bakışlarının esiri oluyorum. Bora hırlaması yok, kamptaki insanlardan bağıriş çağırış yok, sadece... birbirimizi izlerken sessizlik. Birbirimizi izlerken

Gözleri yere inip koruma kristallerinin dışında onları çevreleyen parlayan mor halkayı bulduğunda bana olan garip tutumu kırılıyor. Arkasından hızla boraya bakarken gözleri yavaşça benimkilere dönüyor ve parmaklarım sert ağaç kabuğuna gömülüyor. Runa adımlıyor

Dizlerim titrerken ve ter ıslatırken içimde. Bunun ne anlama geldiğini anladığımda yüksek perdeden bir ses kulaklarımı dolduruyor.

O beni gördü. Kimse bizi göremez. Burada olduğumuzu bilirler ve nedenini merak ederler. Cevaplayamayacağımız sorular sormaya başlarlar.

Görülemeydik ve ben başarısız oldum. Başarısız oldum. Burada olduğumu nereden biliyordu ki? Ben dikkatliydim, o ise bora yüzünden dikkati dağılmıştı. Bundan emindim. Yine de siyah saçlı erkek doğrudan bana bakıyordu.

Bora ailesinin etraflarındaki koruma bariyerine saldırmamasına aldıriş etmiyor, eninde sonunda onu yıkacaklarını umursamıyor. Elitlerinin yeteneklerine o kadar güveniyor ki, onlar sadece zararlı gibi görünüyorlar. Hatta eğer

Bora'nın bariyere saldırarak kendini öldürmesi ya da Elitler tarafından öldürülmesi gibi küçük bir ihtimal vardı, Elitler yine de ayrılamazdı. Yerleştirdiğimiz tuzak taşları tam bir gün boyunca kimsenin çemberden çıkmasına izin vermeyecek, ancak herkes girebilir. Artık burada onlarla birlikte sadece Bora'nın olmadığını biliyorlar, bu da işleri değiştiriyor.

Josh aniden yanımda beliriyor ve paniğim daha da artıyor. Yüz hatlarımı inceliyor, vücudumda yara olup olmadığına bakıyor. İyi olduğumu görünce hafif kaşları birbirine yaklaşıyor, ama sonra elimi

Parmaklarımı yavaşça ağaç kabuğundan ayırıyor ve incelemek için yüzüne yaklaştırıyor. Elimdeki kanı görünce kanlı parmaklarıma bakıyor ve ağacı ne kadar sert kazdığım için kabuğun deriyi delip geçtiği yeri görüyor. Ağaçtan tekrar parmaklarıma bakıyor ve sonunda yüzüme baktığında duraksıyor. Bakışlarımı takip ederek sonunda neye görüyor ve elimi sıkıca kavradığında şok olmuş bir nefes alıyor.

Erkek bizi izlerken Josh elimi tutuyor, bakışları tenimizin değdiği yere doğru ilerliyor. Dudakları kıpırdamaya başlıyor ve kamp uyurken nöbet tutan kahverengi saçlı adam şok içinde bize bakmadan önce ona doğru yürüyor. Konuşurlar, yüzleri diğer erkeğin yüzü karışana kadar gerilir. Siyah saçlının gözleri biraz açılıyor.

saçlı erkek onunla konuşmaya devam ediyor. Uzun boylu erkek, tuzak taşlarının yaydığı mor parıltıyı işaret ediyor ve kahverengi saçlı adamın yüzü sertleşiyor ve sonra bize ters ters bakıyor.

Şimdi Josh'un elini sıkıca tutma sırası bende. Onların bizi izlemesini izliyoruz, bir endişe kaplıyor. Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Diğerleriyle buluşmak için kararlaştırdığımız yere geri dönemeyiz. Elitler bir şekilde Higher'lara bir mesaj göndermeyi başarır, bunu bileceklerdir.

Bizi takip etmek için hangi yöne gideceklerini bilmiyorlar. Artık hayatta kalamazlar. Burada kalıp Bora'nın onların bitirdiğinden emin olmalıyız. Adamlar er ya da geç gelip bizi bulacaklar, umarım gözden kaybolurlar ve biz de yeni bir plan yaparız.

Bora çabalarını yenilemeye başlıyor ve adamlar bize sırtlarını dönmeden önce bana son bir kez bakıyorlar. Koruma bariyerleri daha fazla dalga oluşturuyor ve herkese her an yıkılacağını haber veriyor. Yüzümü tamamen onlara dönüyorum, artık görüldüğümüze göre saklanmanın bir anlamı yok. Josh yanımda duruyor, hala elimi tutuyor ve bir bakışımızı paylaşıyoruz

Bora'yı değerlendirmeden önce. Bazıları yerde ölü yatıyor, özleri başımızı örten kıvrımlı dallara doğru süzülüyor. Diğerleri durdukları yerde seğiriyor, bariyere her çarptıklarında bariyerin onlara verdiği acıdan dolayı hâlâ inliyorlar. Saldıranların çığlıkları daha da yükseliyor, avlarından uzak tutulmanın verdiği hayal kırıklığıyla hırlamaları daha da saldırganlaşıyor.

Daha sağa bakıyorum ve en büyük olanının bariyerden uzaklaştığını ve sonra tekrar ona doğru döndüğünü görüyorum. İri, dar yüzü alçalırken, dikenli kuyruğu düz ve geriye doğru hareket eder ve gözleri bariyere odaklanır. Hırıltılı bir uluma sesi çıkarıyor ve diğer boralar da bu sese katılıyor.

Hava. Bu ailenin reisi. Büyük bora ileri atılır ve diğerleri de onu takip ederek hep birlikte bariyeri hedef alır. Sert ve hızlı bir şekilde vururlar, dalgalanmalar öncekinden daha fazla genişler, daha yaygın hale gelir.

bora saldırısı. Büyük, başlı bora çivili kuyruğunu havaya kaldırır ve bariyere bir kez daha çarpmak için havada savurur. Bariyer hareketsiz kalır.

Herkes durur. Ve

sonra kırılır.

Boralar saldırmak için ileri atılıyor, heyecanlı hırıltıları etrafımızdan duyuluyor ama Elitler hazır. Bir ok havada uçarak boralardan birinin göğsünün ortasına saplanıyor ve kalbini delip geçerek anında öldürüyor. Kızıl, örgülü saçları kafasının ortasından aşağıya doğru inen Elit, baltasını yukarı doğru savuruyor ve ardından acı dolu bir ulumayla başka bir boranın üzerine iniyor. Kampın ortasındaki kurtlara saldıran iki bora, diğer Elitleri ezip geçiyor ve tek gördüğüm dişlerin ete saplanması, pençelerin karınları sıyırması ve yerdeki kanlı kürkleri. Beklentiyle değil ama korkuyla izliyorum. Bora'nın burada olmasını ölüm olacağını bilerek planladım ve ölümleri benim üzerimde.

En iyisi bu, diyorum kendime. Başka bir yolu yok.

İkiz bıçaklar şiddetle parıldarken, başka bir siyah saçlı erkek borayı kesiyor, şakaklarına yakın başlarını hedef alıyor ve kolaylıkla hareket ediyor, hızla birinden diğerine saldırıyor. Baş bora yerde yatan başka bir adamı parçalıyor, kolu ağzından sarkıyor. Bora onu bırakıyor ve daha fazlası için geri dönüyor. Sertçe yutkunuyorum ve uzun boylu, siyah saçlı erkeği arayarak onu engelliyorum.

Onu her şeyin ortasında buluyorum, siyah bıçağı o kadar hızlı hareket ediyor ki üç yaratık kısa sürede yerde ölüyor. Dönüp bıçağını havadan bir diğerinin ağzına saplamasını ve sonra serbest kalan elinin onu sabit tutmak için boynunun arkasına inmesini izliyorum. Bıçak eli aşağıya doğru eğiliyor ve silahının ucu boranın kafasından çıkıp ağzının çatısından içeri . Onları öldürmedeki gücü ve pratik kolaylığı, hareketlerindeki hız ve hassasiyet karşısında dudağım uçukluyor.

Havada bir kurdun çılgılığı duyuluyor ve bir bora kurdun boğazını parçalayıp yere kan sıçratırken gözlerimi sese doğru kaydırıyorum.

Bu tam bir katliam. Bir katliam.

Bakışlarımı kaçırarak yere bakıyorum. Sürümü ve Kade'i korumak için bunun yapılması gerektiğini bilsem de, bu ölümlerin sebebi benim. Bu düşünce beni utançla dolduruyor.

Çatışma bir süre daha devam ediyor. Ben yere bakmaya devam ederken Josh hala elimi tutuyor, Elitlerin öldüğünü doğrulamak ve sürüye tekrar güvende olduğumuzu söylemek için eve gidebilmek için bitmesini bekliyorum.

Sonunda hırıltı, çığlık ve feryat sesleri kesiliyor ve nihayet kafamı kaldırıp geride kalan karmaşaya bakmaya karar veriyorum. İnsan, kurt ve bora cesetlerinin yere saçıldığını görünce nefesimi tutuyorum. Kırmızıdan parıldıyor Tuzak taşlarının ışığında katliamı izliyorum. Gözlerim onları tarıyor, parçalanmış şekilleri ve bozulmuş yüz hatlarını inceliyor, kendimi ne yaptığımı görmeye zorluyor ve aynı zamanda ne farkına varıyorum. Gözlerimi yerden kaldırmadan önce ne bulacağımı biliyorum. Bakışlarının bize doğru yöneldiğini, yüzümde delikler açtığını hissedebiliyorum. Kendimi çelikleştiriyorum, omurgam dik, başım dik ve hayatta kalan Elitlere bakarken yüzüm dikkatlice boş. Beklediğimden daha fazlası var. Gergin duruşlarını, sert gözlerini ve öfkeli bakışlarını Onları incelerken yüz ifadeleri.

Bunlar Elitler. Sahip oldukları itibar budur. Korkusuz. Acımasız. Acımasız. Öldürdükleri yaratıkların kanı ve etiyle kaplı, gerçekten de korkunç görünüyorlar.

Uzun boylu, siyah saçlı erkek omzumun üzerinden bakıyor, sert gözleri benimkilere dönmeden önce burun delikleri açılıyor ve yüzümde herhangi bir duygu göstermeyi bastırıyorum. Onun ne gördüğünü biliyorum. Geldikleri yöne doğru geldiklerini duydum, saklanmaya çalışmak anlamsız olurdu. Hissediyorum Taylor, Sebastian, Hudson ve Colten arkamda, Runa onları selamlamak istercesine tenimi dürterken sessiz bir güç. Durumu değerlendirmiş olmalılar.

ve en iyi seçeneklerinin Josh ve benim yanımda durmak olduğuna karar verdiler. Elitler kapana kısıldı, bu yüzden saklanmaya gerek yok.

"Peki, sizce bunu nasıl oynamalıyız?" Çocuklara sessizce sordum. "Beni gördüler ve şimdi hepimizi gördüler. Eridian'ı bulma ya da Yüce'lere bizi burada gördüklerini söyleme fırsatına sahip olamazlar. Taşlar güçlerini kaybetmeden önce bir günümüz var."

"Her zaman daha fazla bora ya da başka bir yaratık alabiliriz?" Josh elimi bırakıp onları ceplerine sokmayı öneriyor. "Gresin belki?"

Parmaklarımı uzatıyorum, kan akışının elime geri geldiğini hissediyorum. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Sürpriz unsurunu zaten kullandık. Yine hazırlıksız yakalanmayacaklar. Bütün bir bora ailesini ne kadar çabuk yok ettiklerini gördünüz. Onlardan çok fazla yakalamadığımız sürece işe yaramayacak ve o da buraya en yakın aileydi ve gresinler de tehlikeli."

"Onları . Ringin içine girip onları yorabilir miyiz?" Taylor seslendi. "Birkaç yaratık daha bulabilirim ve yorulduklarında onları buraya geri getirebilirim."

Elim, bıçağımın belimdeki kayışı kavırıyor. "Şu anda tek seçeneğimiz bu gibi görünüyor-"

Siyah saçlı erkek aniden ileriye doğru hareket edip, artık işe yaramayan koruma kristallerinin ötesinde onları çevreleyen mor halkaya bakarken sözümü kesiyorum. Botlarının parmak uçları halkaya dokunmadan hemen önce duruyor ve aşağıya bakıyor. Bariyer daha ileri adım atmasını engelliyor ve diğer Elitlerle konuşurken kaşları birbirine yaklaşıyor. Hala onları duyamayacak kadar uzaktayız ama yüzündeki çizgiler onlarla konuşurkenki gerginliği ele veriyor. Aralarında bir dişinin de bulunduğu diğerleri yaralılarla ilgilenirken, daha fazla Elit, daha iri olan erkeğin yanında yürüyor ve arada bir bize doğru bakıyor.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum, onlara doğru ilerlerken kendimi destekliyorum. Yaklaştığımızda konuşmayı kesiyorlar, her hareketimizi izliyorlar ve silahlarımıza bakıyorlar. On beş adım duruyoruz. Kılıcımın kabzasını kavriyorum, koyu sarışın bir erkek konuştuğunda yerleştirdiğimiz taşların içinden onlara saldırmaya hazırım.

"Sen de kimsin lan?" Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyu Josh'a yöneltiyor. Josh sessiz kalır. "Kampımıza borayı sen mi yerleştirdin ve bu taşları sen mi koydun?" Etraflarını saran koyu mor parıltıya başını sallıyor.

Yaralıları tedavi etmeyi bitirmiş olması gereken siyah saçlı kadın, yüzünde bir hırıltıyla arkalarından yaklaşıyor ve bize bir hastalıklmışız gibi bakıyor. Ona aldırmiyorum ve hala beni izleyen, sessizce gözlemleyen sessiz, uzun boylu erkeğe bakıyorum. Acaba bu ekibin lideri o mu?

Her üye yönlendirme için ona bakıyor gibi görünüyor.

Kızıl saçlı erkek daha sonra alçak sesle konuşuyor ve dikkatimi çekiyor. "İnsanlarımızı öldürtmek hoşuna gitti mi? Onların katledilmesini izlerken eğlendiniz mi?" Baltası hâlâ elinde, büyük ihtimalle bize fırlatmak için çeviriyor. Sözleri karşısında kendimi alaya almaktan alıkoyuyorum. Tabii ki bundan zevk almadım. Bunların hiçbirini istememiştim ama işte buradayız. Bok gösterisi merkezi. Daha kötü şeyler yaptıklarından hiç şüphem yok. Vrohkaria'nın her yerinde bir şeyleri öldürürken kim onları yargılayabilir ki?

Sessizliğimizden giderek tedirgin oldukları için tek kelime etmeden mesafeli duruyoruz. Bunu uzatmanın bir anlamı yok ve sohbet etmek için yaklaşmadık. Elimdeki küçük keseden açık renkli bir taş alıyorum.

kalçalarındaki kayışa takılı, için başparmağımı içine kazınmış rune üzerinde ovuşturuyorum. hareketliliği hissedince, adamların emrimle saldırıya geçmeye hazırlandıklarını anlıyorum. Başka seçeneğimiz yok.

Elitler bizi gözlerinde cinayetle izliyor, ancak olabilecekleri hiçbir şey yok. Taşların içine hapsolmuş durumdalar ve çıkış yolları yok, sadece tuzak taşları tükenene kadar savunma yapabilirler. Ama o zamana kadar onları yıpratmış ve dışarı çıkarmış olacağız. Dikkatli olursak, onların standartlarına uygun değiliz.

Elimi kaldırarak kolumu başımın üzerine getiriyorum ve bariyerin içinden ayaklarının dibine atmaya hazır hale getiriyorum. Taş yere düşer düşmez harekete geçecek ve belirli bir yarıçap içindeki her şeyin hareketlerini yavaşlatacak.

Atışımı daha güçlü yapabilmek için sağ ayağımı daha geriye kaydırıyorum. Tam taşı bırakmak üzereydim ki siyah saçlı erkek çömelip elini menekşe renkli bariyerin üzerine koydu. Duraksayarak parıldamasını, mor ve yarı saydam bir şekilde yanıp sönmesini izliyorum ve sonra dehşet içinde tamamen kırılıyor. Tuzak taşları, taşıdıkları parıltı kaybolana kadar teker teker patlayarak etraflarındaki küçük parçalara ayrılıyor.

Şok içinde geri çekildim ve çocuklar da benimle birlikte hareket etti. Bu imkansız. Kimse tuzak taşlarını kıramaz. En yüksek sihirle yapılmalrı yıllar alır, çoğu yaratığı tutacak kadar güçlüdürler. Edward onları bana yıllar boyunca topladığı koleksiyonundan vermişti. Şimdi sekiz tanesi öylece yok oldu ve ihtiyacımız olduğunda bile çalışmadılar.

Çocuklar arkamda geriliyor, az önce olanları beklemeden yavaşça geri çekilirken gözlerimizi önümüzdeki Elitlerden ayırmıyoruz. Sayıca azız, tuzak taşları kırıldı ve bizi parçalamak ister gibi bakıyorlar. Onlarla savaşp kazanamayız. Hepsine karşı koyup hayatta kalamayız. Siyah saçlı erkek doğrudan bana doğru geliyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve etrafımdaki erkekleri görmezden geliyor. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Taşı ayaklarının dibine fırlatıp Josh'un elini tutuyorum, dönüyorum ve diğer adamları hareket edip kaçmaları için itiyorum.

Plan bir kez daha değişti ve nasıl hayatta kalacağımızdan emin değilim.

o.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

RK R

Koşuyoruz, kurtlarımız bize mümkün olduğunca hızlı hareket edebilmemiz için gereken ekstra desteği veriyor. Ölü ağaçların arasından sıyrılarak ve sertleşmiş toprağa ağır adımlarla basarak ilerliyoruz. Peşimizden geldiklerini duyabiliyorum ve sanki nefesleri ensemde, bir parça et için kaşınıyor. Gitmek zorundayız.

Uzaklaşmalı, yeniden toplanmalı ve başka bir planla geri dönmeliyiz.

Sadece önce onları kaybetmemiz gerekiyor.

Nefes nefese, ağaçlardaki dar bir aralığın arasına sıkışıyorum, bir ok az önce geçtiğim kabuğa düşmeden önce havanın vızıltısını duyuyorum.

Kahretsin. Eğer o anda hareket etmeseydim, omzumu delip geçecekti. Sağımda benimle aynı tempoda koşan Hudson ve Colten'a, solumda Josh, Sebastian ve Taylor'a bakıyorum. Sanki koşuyormuşuz gibi.

fareler hep birlikte. Onlardan daha çok var, hepsi aynı yöne bakıyor ve eninde sonunda bizi yakalayacaklar.

"gerek," diye . "Biz altı kişiyiz ve onlar en az on sekiz kişi, bu şekilde hiç şansımız yok." Muhtemelen iki ya da daha fazla kişiyi aynı anda alabilirler. Taylor belki bir tanesiyle başa çıkabilir.

Ama geri için durum pek iyi görünmüyor. Biz yaratıklarla savaştık, bunun gibi savaşçılarla değil. Korunmamızın onların standartlarına uygun olduğunu sanmıyorum.

Biz ilerlerken Taylor bir dalın altına giriyor. "İtiraf etmekten nefret ama katılıyorum. Ayrılmak en iyi seçenek. Liman taşı çantalarımızın yanında, onlara doğru geri döndük. Birimiz geri dönüp onu almaya çalışabilir."

"Bunun için çok riskli," diye nefes alıyor Hudson, bir ağacın etrafından dolaşıp tekrar yanıma geliyor. "Birimiz farklı bir yöne giderse hemen fark ederler."

Kurtların ulumaları havada yankılanıyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum, açıktaki bir kökün üzerinden atlayarak. "Hadi ayrılalım. Ölü Topraklar'ın sonuna yakın ikinci yerde buluşuruz," diye fısıldıyorum, Elitlerin buluşma yerimizi duyması riskini almak istemiyorum.

Başlarını sallayarak onaylıyorlar ve hızımız artıyor. Colten'ın pantolonu yerden çıkan büyük bir ağaç köküne takılıyor ve Hudson onu tutup çekene kadar neredeyse neden oluyor. Colten'ı önden sürükleyip sağa doğru başka bir yöne itmeden önce pantolonunu boyayan kana hızlıca baktığını fark ediyorum. Omzunun üzerinden arkasına bakan Hudson, yanımdan vızıldayarak geçen bir başka oktan kıl payı kurtulup farklı bir yöne doğru ilerliyor.

"Git," diye ısrar ediyorum Josh'a. Beni terk etme konusundaki isteksizliği gözlerinden okunuyor ve kendimi hissetmeme neden oluyor. Başımı sallayarak ona sorun olmadığını söylüyorum ve o da gitmeden önce elimi kısa bir süre sıkıyor. Sebastian, Taylor'la birlikte ayrılırken bana endişeli bir bakış atıyor, o da başıyla küçük bir selam veriyor.

Bir nefes veriyorum ve omzumun üzerinden hızlıca bir göz atıyorum. Onu gördüm Runa'yı biraz daha güç vermesi için dürtüyorum. Elit kurtların ulumaları kemiklerimi titretirken buna gerçekten ihtiyacımız olduğunu bildiği için hiç düşünmeden bana veriyor. Bacaklarım daha hızlı hareket ediyor ve

Ağaçların arasında ilerlerken kollarım yanlarımda hareket ediyor, bir yandan önümde olabilecek her şeyi dinlerken bir yandan da arkamdan gelen Elitleri duymaya çalışıyorum.

Artık arkamda daha az ayak sesi var, yani onlar da diğerlerini takip etmek için .

Benimkilerin de kurt olması daha iyi olabilirdi ama kurt formunda ağaçların arasındaki dar boşluklara sığmak zor. Umarım kaçabilirler. Bu ormanı Elitlerden daha iyi biliyoruz.

Yıllardır komşusuyuz. Elitlerin buraya geçiş törenlerinin bir parçası olarak geldiklerini biliyorum ve yılda bir kez gerçekleştiğinde Ölü Topraklar'dan kaçınıyoruz, ancak bizim kadar derine inmiyorlar. Daha önce de Ölü Topraklar'da insanları bizimle birlikte Eridian'a geri getirmek için birçok farklı yer var, bu yüzden küçük bir avantajımız var.

Ağaçların arasından dolanarak ve karanlığa doğru ilerleyerek sabit bir tempoda ilerliyorum.

Arkamdaki aceleci ayak seslerini hâlâ duyabiliyorum ama küçük boşlukları kendi avantajıma kullanarak yavaş yavaş ilerliyorum. Neyse ki başka ok gelmiyor. Muhtemelen bana net bir atış yapamazlar. Bu düşünceyle, onları atlatıp diğerleriyle buluşmaya kararlı bir şekilde ilerliyorum.

Saatlerdir koşuyormuşum gibi geliyor. Bacaklarım titriyor, nefeslerim kısa ve hızlı geliyor ve yorgunluğun biliyorum. Aklımda diğerleri var. Bulundukları yere ulaştılar mı? Güvendeler mi? Yakalandılar mı? Düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyor, endişe ve onlara ulaşma kararlılığı arasında gidip geliyor ama bedenim yavaşlıyor, ve kaslarım ağrıyor. Runa bana gücünün bir kısmını vermeyi bıraktı.

Kısa bir süre önce, onun da rezervleri azalıyordu ve vücudumun her ağrıdığını hissediyordum.

Bir kayanın üzerinden atlayıp bataklık suya iniyorum ve hemen durup dinliyorum. Arkamda ne ayak sesleri ne de hırlayan kurtlar duyuyorum. Aslında hiçbir şey duymuyorum. Duyularımı tetikte tutarak su gibi çamurun içinde ilerliyorum. İğrenç ama kokumu gizleyecektir. Su alanı uzun, neredeyse bir nehir gibi, ama akışı yok. Alt bacağımda bir şey süründüğünde, bana dokunan şeyin ne olduğunu bilmek istemediğimden daha hızlı hareket ediyorum.

Aceleyle yaptığım hareketlerle üzerime sıçrayan su, izin vermem gerekenden daha fazla gürültüye neden oluyor.

Suya girdikçe daha da derinleşiyor, artık belime kadar geliyor. Soğuk iliklerime kadar işlerken tüylerim diken diken oluyor. Devam ederken kollarımı yüzeyin üzerinde, bıçağımı elimde tutuyorum. Arada bir durup dinliyorum, hâlâ yalnız olduğumdan emin oluyorum, hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Ürkütücü bir durum.

Ben suyun içinde yürürken su sıçratıyor.

Sonuna ulaştığımda kendimi yukarı çekiyorum, tutunmak için büyük bir kayaya tutunuyorum. Ona yaslanıp nefes alıyorum, dişlerim takırdıyor, sonra yüzümü buruşturarak botlarıma bakıyorum. Siyah sıvı akıtan yosun benzeri iplerle kaplılar. Ayaklarımı teker teker sallıyorum, lanet olası sıvıyı çıkarmaya çalışıyorum. ve başarısız oluyorum. Pes ediyorum, doğrulup yürümeye devam etmeden önce hızlıca nefes alıyorum. Şu anda yedek konumumuzdan çok uzakta olmamalıyım ve bu düşünce adımlarımı hızlandırmak için beni biraz dürtüyor. Botlarım yere vurduğunda duyduğum tek ses gıcırta oluyor, burada ağaçlar daha seyrek büyüdüğü için hareket etmek için çok daha fazla alan var. Kılıcım elimde gevşek bir şekilde yanımda sallanırken görüşüm biraz dalgalanıyor.

biraz, ağaçlar ikiye katlanmaya başlıyor ve ben kafamı sallayarak temizlemeye çalışıyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var, umutsuzca.

"İyi misin? Bir süredir senden haber alamıyorum," diye bağlantıdan Josh'a sesleniyorum ve karşılığında hiçbir şey alamıyorum. Tekrar. Durup bağlantıyı kontrol ediyorum, hâlâ açık olduğunu hissediyorum, o zaman neden bana yanıt vermiyor?

İlerlemeye devam ediyorum, l syum özsuyunun parıltısı yolumu aydınlatmaya yardımcı oluyor.

Altında küçük, gizli bir mağara gibi oyuk bir alan olan büyük,  l  bir ağacın yanından geçiyorum. Nerede olduğumu hemen anlıyorum. Bu son işaret Yerine ulaşmam uzun sürmez. Rahat bir nefes alıyorum, bir süreliğine de dinlenebileceğim düşüncesiyle omuzlarım   k yor. Büyük ağacın etrafında dönüyorum, güvenli yere ulaşmaya hevesliyen bir ses beni yolumda durduruyor. Derin, net ve arkamdan konuşuyor.

"Seni buldum, küçük kurt." Gözlerim irileşiyor, elimdeki bıçak titriyor ve dönüp benden yaklaşık on adım ötede duran uzun boylu erkeği görüyorum. Runa sesle birlikte başını kaldırıyor ve yorgun bacaklarının üzerinde yükseliyor.

Omuzlarım kasılırken hızla göz kırpıyorum, kalbim boğazımda Elit'e bakıyorum. Bana bakarken başı hafifçe eğiliyor, koyu renk saçları kaşlarının üzerinde duruyor. Kireç yeşili gözleri, buz mavisi gözlerime öfkeli bir niyetle bakıyor. O bir adım ileri atınca ben de bir adım geri atıyorum.

Uzun zamandır yapmadığım bir şey. Elimi bıçakla birlikte kaldırıyorum, sıkıca tutuyorum ve ona doğrultuyorum. O ilerlemeye devam ediyor, ben de geri çekiliyorum. Benden daha uzun, daha geniş ve beni kolayca alt edebileceğini biliyorum, özellikle de bitkin halimde. Gözlerim onun formunda, yan tarafında seğiren çıplak ellerinde geziniyor.

Kendi elimdeki silahı. Ben ona bakarken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Ona geri dönüyorum ve yoğunluğu beni sertçe yutkunmaya itiyor. Bundan nasıl kurtulacağım?

Birkaç adım ötede aniden ileri atıldı ve ben de içgüdüsel olarak yere çömelip kılıcımı havada savurarak kalçasına nişan aldım. Saldırıdan kaçınmak için yana kayıyor ve ben de yana yuvarlanıp olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum. Dizlerim hafifçe bükülü, sağ ayağım geride, bana tekrar saldırması için hazırım. Yüz yüze geldiğimizde yüzüme düşen saçları savuruyorum ve o da saç tellerini takip ederek tekrar tenime düşene kadar izliyor. Sonra beni değerlendiriyor, sert gözlerini elimdeki bıçağa kaydırıyor ve bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. Sanki az önce yaptığım hareketi beklemiyor ama aynı zamanda eğlenceli buluyor. Öfkeyle bakıyorum.

Bir kez daha üzerime geliyor, güçlü ve çıplak elleriyle beni yakalamaya çalışıyor, ben onu keserken o her hamlemden kaçıyor. Alnımda ter birikiyor ve devam ettikçe uzuvlarım zayıflıyor ve titriyor. Bir ileri bir geri gidiyoruz, ama biliyorum ki kendini tutuyor, benimle oynuyor, benimle alay ediyor. I

Bora'yı keserken neler yapabileceğini gördüm, bu onun için çocuk oyuncağı ve bu düşünce beni sinirlendiriyor. Onu öldürmek ya da ondan kaçacak kadar uzun süre hayatta kalmak için çabalarımı yenileyerek öfkeyle bir hırıltı çıkarıyorum.

Hırlamamla bir an duraksıyor ve çıplak kolunun yan tarafını kesmeyi başarıyorum, kan anında yüzeye çıkıyor. Karşılık vermeye çalıştığında geri çekiliyorum, aniden durmadan önce kaçındığım orta bölümüme bir tekme hedefliyor. Çatık kaşlarıyla kolunda açtığım yaraya bakıyor, sanki onu kestiğimi fark etmemiş ya da kestiğime inanmamış gibi. Yarılmış eti incelemeyi bitirdiğinde yavaşça bana bakıyor ve kemiklerimi titreten bir hırıltı çıkarıyor. Runa bile bu sesle içimde geri çekiliyor ve daha da fazlası, kötü, kavisli, siyah bıçağını çıkardığında

belindeki kılıfından çıkardı. Elinin etrafında kolaylıkla döndürerek bir kez daha bana doğru ilerlemeye başladı.

Sanırım oyun zamanı sona erdi ve bundan sağ çıkamayacağımı biliyorum.

Onunla dövüşüp bunu kazanamam. Ben yaratıklarla savaşıyorum, beyinleri ve kasları olan insanlarla değil. Lanet olası bir Elit'i boş verin! Göğsümün çökmeye başladığını hissediyorum, boğazım olduğu düşüncesiyle sıkılıyor. Beni öldürecek, Eridian'ı ve içinde saklanan herkesi bulacak. Hepsini geri götürecektir. ve yavruları annelerinden ayıracak. Sonra Kade'i alacak ve Yüce'ler onu eski sürümüze gitmeye zorlayacak.

Görüşüm tekrar bulanıklaşıyor, nefesim kesik kesik gelirken Elleri titriyor. Ölümüm beni beklerken onu ağır çekimde izliyormuşum gibi hissediyorum. Gittikçe yaklaşıyor ama ben hareket edemiyorum, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bıçağını kaldırırken ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Uyuşmuş hissediyorum, vücudumu hissedemiyorum. Ne bacaklarımı, ne kollarımı, hatta ne de kalbimin atışını. Yüzünde alaycı bir ifadeyle bir şeyler söylüyor ama ben duyamıyorum. Artık hiçbir şey duyamıyorum.

Yüzüm karıncalanmaya başlıyor ve bu vücudumda bir sarsıntıya neden oluyor. Dokunuş soğuk ama hissediyorum. , uyuşukluktan, panikten ve kalbimi saran yumruktan başka bir şey hissediyorum. Bir iz Soğukluk şakaklarıma ilerliyor ve ben erkeğin bıçağını boğazıma doğru getirişini izlerken bir saniye boyunca orada kalıyor. İtişip kakışıyorum ve ucu derimi sıyrıyor, kanımın sıcaklığını boynumda hissederken tıslamama neden oluyor. aşağı akıyor. Aşağıya, aşağıya, aşağıya, tişörtümün başında durup kumaşın içine sızana kadar. Erkek, yakamdan tutup beni ayağa kaldırmadan önce ilgisiz bir şekilde akışını izliyor. Soğuk dokunuş hareket ediyor ve yanağımı sertçe dürtüyor ve işte o zaman nihayet

kendimi savunmak için kendi kılıcımı kaldırıyorum, ama o beni aniden yana fırlatıyor.

Yere çarpmadan önce bedenim havada uçuyor, yuvarlanırken acı dolu bir ses beni terk ediyor. Sonunda bir ağaca çarpana kadar küçük taşlar ve dallar açıkta kalan sıyrıyor. Vücudum uyuşuk halinden tamamen uyandığında acı içinde titriyor ve kendimi dizlerimin üzerine topluyorum, hareketle inliyorum. Bulanık görüşümü erkeğe doğru kaldırıyorum, doğrudan bana doğru mu geliyor yoksa düşürdüğüm bıçağı almak için zamanım var mı diye merak ediyorum. Ama bunun yerine, gördüklerimi algılayabilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bir su cadalozunun bedeninden yuvarlanan kafanın, az önce içinden geçtiğim bataklık suyun yarısına girip yarısına çıkmasını izliyorum. Su cadalozunu tanıımıyordum bile.

oradaydı. Erkek, kafaya tiksintiyle bakıp tekmeledikten sonra az önce bana yaptığı gibi havaya fırlatıyor. Uzakta suya düştüğünde bir sıçrama sesi duyuyorum. Ayaklarının dibindeki ölü bedeninden hiçbir öz çıkmıyor, toprakla dans edecek kadar değerli değildi. Hayır, onun yerine aşağıda çürüyecek.

Ayaklarıma doğru sendeleyerek ilerliyorum, ayağa kalkmadan önce elim bir anlığına botuma geliyor. Sonunda sınırına ulaşan bedenim titremeye başlıyor. Erkek, delici bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce son bir kez bataklık suyuna bakıyor ve bana doğru sinsice yaklaşıyor. Geri çekilmem için bir uyarı hırıltısı çıkarıyorum ama o duraksamıyor. Yeterince yaklaştığında kolumu kaldırıyorum ve elini boğazıma dolamasına izin veriyorum. Bacaklarımı altımdan çekip tekmeliyor ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Kalçalarımın üzerine biniyor, yüzü benimkinin bir santim üzerinde gezinirken tüm ağırlığıyla üzerime bastırıyor. Homurdanıyorum, dişlerimi gıcırdatarak acı dolu bir tıslama çıkarıyorum ve beni yere sabitleyen pisliğe bakıyorum.

Nabzım hızlanıyor ve boğazıma dolanan parmakları tepki olarak seğiriyor, kalbimin güm güm atışını kendisi için hissediyor. Kalbimin atışını Beni yakalamadan hemen önce botumdan çıkardığım bıçağı boynuna dayadım. Yere düştüğümüzde bıçağı boğazına dayadım. Hayatına son vermeye hazır bir şekilde bıçağı derisine bastırıyorum ama boştaki eli bileğime dolanıyor ve bıçağın daha ileri gitmesini engellemek için bileğimi kavıyor. Diğer elimi kaldırıp kısa tırnaklarımı koluna batırıyorum ve ileriye doğru itmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum.

Bir kez daha birbirimize bakıyoruz ve ben derin derin nefes alırken o Yüzümü, gözlerimi, burnumu ve kemiklerimi inceledikten sonra bakışlarını boğazımı kavrayarak aşağı indiriyor. Bir an duraksıyor. Muhtemelen avucundaki kanımı görünce yeşil gözleri parlıyor ve ardından Gözlerimi bir kez açıyorum. Onun ağır kokusunu, sedir ağacını, nemli toprağı ve daha fazlasını istediğim bir gücü içime çekiyorum. Başka tarafa bakamıyorum Gözlerindeki ya da gözlerinin benimkilere odaklanıp kilitlenmesinden. Sanki o da başka tarafa bakamıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu yerinden oynatmak için hafifçe hırlıyorum ama o bir kaya gibi. Tamamen hareketsiz. Eli boğazımda sıkılıyor, çenesi titrerken hareket etmemem için bir uyarı ve gözleri benimkilere daralıyor.

"Ülkenin kanunlarını çiğnedin, küçük kurt." Mırıltısı alçak ve ölümcül, ben onun altında kıvrılırken tam bir yırtıcı.

İlk kez konuşuyorum, cevabımı mırıldanarak ama yine de güçlü bir şekilde veriyorum. "Bu benim adım değil."

Bileğimi sıktı. "Artık öyle." Ters ters

baktım. "Ve ben hiçbir yasayı

çiğnemedim."

Gözleri kararıyor. "Elitlerimi öldürmeleri için yaratıklar gönderdin. Sen de en az onlar kadar suçlusun. Cinayet yasalara aykırıdır."

"Ölü Topraklar Vrohkaria yasalarına tabi değildir." Küçük, istikrarlı bir şekilde Devam etmeden önce boğazımdaki sıkılaşılan kavramadan nefes alıyorum. "Burada kanun yok ama izinsiz giriyorsunuz."

"İzinsiz girmek mi? Ölü Topraklar sahipsiz ama hâlâ Vrohkaria'nın yönetimi altında. Sana ait değil," diye homurdanıyor, gözleri hâlâ sert ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak yeşil. Luicium özsuyunun ışığı onları parlatıyor ve beni derinliklerinde büyülüyor. Bana uzun bir kıştan sonra karın yüzeyinden görünen taze otları hatırlatıyorlar. Büyüleyiciydiler ve göt deliğine güzel bir görüntü bahşedildiğini inkar edemezdim, sert bir şekilde.

O saf alfa.

Koyu renk, dağınık saçları gevşekçe sarkıyor, öndeki tutamlar gözlerinin hemen üzerinde bitiyor. Burnunun ortasından ince, beyaz bir yara izi geçiyor, sağ tarafta sola göre biraz daha uzun. Çelik gibi keskin çene çizgisi ve üzerindeki küçük bir yara izi dikkatimi şu anda sert bir çizgi halinde olan dudaklarına çekiyor. Bunu, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hareket eden bir vücuttaki tüm sert kaslarına ve gücüne ekleyin... Bir Elit olarak becerilerinden tamamen farklı bir şekilde tehlikeli.

"Bu toprakların bana ait olmadığını ve nereden biliyorsun?" Bileğimi büküp başımın yanında yere çarparken soruyorum, bıçağı daha sıkı kavrayıp bırakmayı reddederken benden bir inilti çıkmaya zorluyor.

"Sen bir hiçsin küçük kurt, işte bu yüzden Ölü Topraklar sana ait değil," diye tıslıyor bana, beni yakından izleyerek. "Hakimiyetiniz bir omega'nınki kadar düşük. Amatör bir savaşçı gibi hareket ediyor olabilirsin, ama gerçek şu ki yeni doğmuş bir yavru kadar kırılgansın. Elitlerimi öldürdüğün için seni kırmak kolay olacak. Yavaş olacak. Acele etmeyeceğim. gözyaşı, kan ve sidik yığını, zavallı, küçük hayatından çıkarılmak için yalvarıyor.

Hayat," diyor şiddetle, bu düşünce gözlerini parlatıyor. Az önce söylediği sözleri ve kafamın içine yerleştirdiği hayali görmezden gelmek için yüzümü karartmaya zorluyorum. "Seni Yüce'lere götürdükten sonra suçlarının bedeli kanınla ödenecek, ama ondan önce bana Ölü Topraklar'da ne halt ettiğini söyleyeceksin ve-"

Üzerimden fırladı, koyu, gri bir kürk bulanıklığı ona yandan çarptı. Onu takip etmek için başımı çevirmeden önce hızla gözlerimi kırptırıyorum, boğazımdaki eli gittiğine göre ilk tam nefesimde boğuluyorum. Bir kurt tehditkâr bir şekilde uluyor ve kalbim içimde çılgınca çarparak başımı kaldırıyorum. Kurda bakıyorum, kafamı sallıyorum çünkü gördüğüm şey mümkün olamaz.

Boynunun yanından akan kan karanlık toprağa düşüyor ve şok olmuş bir nefes . Açılan gözlerim pislik erkeğin durduğu yere gidiyor, kurda ölümcül bir niyetle bakarken yüzünde zalim bir sırıtma var. Siyah kılıcını havaya kaldırdığında vücudum titriyor, kanın metalden aşağı ve kabzanın üzerine damlamasını izliyorum.

Kurttan gelen kan. Kade'den gelen kan.

ON DÖRT

RK R

Bıçak elimde, vücuduma dolan acıyı görmezden gelerek olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum, titrek bacaklarımla ileri atılıp Kade ile erkeğin arasında dururken her şeyi görmezden geliyorum. Bu pisliğin Kade'e tekrar saldırmasını engellemek için kollarımı açtığımda içim titriyor, elimdeki küçük silah umutsuz.

Ama ona ulaşamayacak. Koyu renk saçlı

Erkek beni yakından izliyor, önce bana sonra kurda bakıyor.

"Kade! Burada ne halt ediyorsun?" Bağlantının aşağısında bağıriyorum.

"Şimdi git ve hemen eve dön. Lütfen," diye yalvarıyorum ama sesim ona ulaşmıyor. Sessizlikten başka bir şey yok. Bağlantıyı tamamen kapattı.

Omzumun üzerinden Kade'e bakmadan önce gözlerimi şaşkınlıkla izleyen erkekten ayırmıyorum. Homurdanıyorum ve bıçağı daha sıkı kavriyorum, yükselen mide bulantısını yutkunararak bastırıyorum. Normalde mavi olan gözleri daha koyu, irislerinin kenarlarından gümüşe doğru kanıyor ve göz bebekleri daha büyük. Şu anda yetkili olan Kade değil, Axis.

Siktir!

Hayır, , hayır. *"Josh, yardımına ihtiyacım var,"* diye ama yine de cevap alamıyorum. Beni terk etmek isteyen panik sesini durdurmak için dudağıımı ısırıyorum

Axis'in gözlerinin içine bakıp Kade'e dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey yok. Kade orada değil. Tanrım, ne yapmam gerekiyor?

Yerde hareket eden botların sesiyle başımı erkeğe çeviriyorum ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor. "Hayır!" Ağlıyorum.

"Yapma." Konuşurken sesimin çatlamasından nefret ediyorum ve Runa içimde huzursuzca hareket etmeye başlıyor, sıkıntımından dolayı bir inilti onu terk ediyor.

Erkek duraksıyor, gözleri boynumda çılgınca atan nabza doğru yol bulurken başını sallıyor. Gözleri Kade'e kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, hırıltılı bir ses onu terk ediyor. Kılıcını, metal ön kolunun dışından geçecek şekilde tutacak şekilde çeviriyor ve yaklaşıyor. Kade'e yaklaşıırken elimi kaldırıp küçük kılıcımı ona doğru fırlatıyorum. Kılıcı kolayca savuşturup kendi silahıyla vurarak uzaklaştırıyor ve ben de bana doğru gelmesini bekliyorum. Bıçağımla ya da ellerimle kendimi daha fazla acıya hazırlıyorum, sırtımdaki kurda yaklaşmasına izin vermemeye kararlıyım.

Arkamdan vahşi bir hırlama geliyor. Tam kurda doğru döndüğümde, erkek kurda doğru hücum ediyor ve yanımdan geçerken beni yere düşürüyor.

"Hayır!" Birbirlerine çarpmalarını izleyerek çığlık atıyorum. Ayağa kalkmak için çabalıyorum ama bacaklarım işbirliği yapmayı reddediyor. "Dur!"

Erkek, Kade'in kafasının yan yumruğuyla vurarak onu bir anlığına sola savuruyor ama Kade tekrar üzerine atılıyor, ben dehşet içinde onu izlerken kuduz sesler çıkarıyor. Erkek kurda her yaklaştığında onu geri savurmaya devam ederken parmaklarımı ellerimin altındaki kuru toprağa gömüyorum. Bana yaptığı gibi onunla oynuyor ve Kade daha fazlası için geri dönmeye devam ediyor. Aldığı her darbe vücuduna bir yara daha ekliyor. O yapmayacak Dur, peşini bırakmıyor. Tek arzusu erkeği parçalara ayırmak olan çılgın bir canavar gibi davranıyor. Vücudunun farklı yerlerinden kan akıyor.

Vurulduğu ve kesildiği yer, zemin ıslanırken. Kade'in koyu gri kürkü kan yüzünden daha da koyulaşmış.

Kade tekrar geriye savrulduktan sonra erkeğin kolunu parçalamaya çalışıyor ama erkek omzunu keserek acı içinde inlemesine neden oluyor. Vücudumun hareket etmesini ve ona doğru koşmasını istiyorum, durmasını sağlamak için sırtındaki kaygan kürkü tutmayı başarıyorum, ama vücudunu sertçe bana itiyor ve beni bırakmaya zorluyor. Bir ağaca çarpıyorum ve sert ağaç kabuğu kolumu ve yüzümün yan tarafını keserken tıslıyorum. Elimi kaldırıyorum ve kesiklerden sızan kanı hissediyorum.

"Kade," diye inliyorum, o devam ederken acı yayılıyor, ruhum ondan çıkan vahşî hırıltılarla çığlık atıyor. "Lütfen... lütfen Dur," diye yalvarıyorum. Onu bu kadar kontrolden çıkmış görünce gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. Ağaçtan inerken görüşüm bulanıklaşıyor, ona doğru sendeleyerek ilerlerken hareketlerim ağır ve yavaş. Sanki orman etrafımı sarıyor, karanlık, kıvrımlı dallar kalbimin etrafını sarıyor ve onu delip kan kaybından ölmeme neden olana kadar sıkıyor. "Carzan, yeter," diye yalvarıyorum, dizlerimin bağı çözülürken nefesim düzensizleşiyor. Affetmeyen zemine sertçe iniyorum ve dizlerim acıyla yanıyor. "Lütfen!" Ona bağıriyorum, boğazımdan yırtılan çığ bir ses. Durmak zorunda, çok fazla kan kaybediyor. Kendini öldürtecek.

O. Has. Yapmak. Durmak.

Erkek başını çığlığımın sesine doğru çevirip önce dizlerimin üzerindeki bana, sonra da gözlerimdeki yaşlara bakıyor. Kade ona tekrar saldırırken homurdanıyor ve başka tarafa bakıyor ama bu sefer Kade'i ensesinden yakalıyor ve yüzüstü yere yatırıyor, dizleri kurdun iki yanında duruyor. Bunu o kadar zahmetsizce yaptı ki, bir metre boyundaki kurdu kolaylıkla idare etti.

Kurdun soğuk bakışları bana yönel, erkek Kade'den "Yer değiştir," diyor. Kade etrafındaki havayı ısıyor, ağzından yere tükürük damlıyor. Erkek boştaki elini başının arkasına koyuyor ve zorluyor. "Vites değiştir, şimdi," diye derin bir hırıltıyla emrediyor, kendisinden yayılan baskınlık Kade'in genç kurdundan çok daha üstün.

Emre karşı koyamayan Kade'in göz bebekleri küçülmeye başlar, irislerinin etrafındaki kanayan gümüş geri çekilir ve koyu mavi gözleri normal tonuna dönmeye başlar. Vücudu kasılır. Kemikleri hareket etmeye, tüyleri deriye doğru çekilmeye ve dişleri kısaltmaya başlar. Koyu saçlı erkeğin altında bir zamanlar kurdun olduğu yerde bir erkeğin belirmesi uzun sürmez. Nefes nefese kalan Kade'parmakları toprağı kazıyor, yüzü yaralarından ve iradesi dışında değişmesinin emredilmesinden dolayı acı içinde burkuluyor. Oturduğum yerden kalktım. Dizlerinin üzerine çöküp Kade'in kanlı ve morarmış bedenine bakarken dövüş gücü ve yere yığılır.

"Şimdi, neden bazı sorulara cevap vererek başlamıyoruz?" diye soruyor erkek bana doğru yönelirken. "Sen de kimsin ve bu şehirde ne işin var? Deadlands?"

Sessiz kalıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi, Kade'i ondan nasıl uzaklaştıracığımı düşünürken alt dudağımın iç kısmını ısıyorum. Bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor. Çok uzun sürdüğünde, Kade'in saçlarından bir tutam yakalıyor ve başını geriye atarak boynunu açığa çıkarıyor. Bıçağı gelip boğazına dayandığında sarsılıyorum ve parmaklarım kıvrılıp avuçlarıma gömülüyor. I sertçe yutkunur. Erkek bıçağı biraz daha derisine bastırıyor ve Kade'in gözleri benimkilere kayıyor.

Mavi gözlerinde yorgunluk, meydan okuma ve bir özür buluyorum, bana söyleyemediği her şeyi anlatıyor. Titreyen ellerimi başparmağımın üstüne koyuyorum.

Kalçalarımı pantolonumun vıcık vıcık kumaşına sıkıştırarak bağlantıdan ona ulaşmaya çalışıyorum ama hâlâ açılmıyor.

"Hmmm, biraz daha motivasyona ihtiyacın var mı?" Erkeğin yüzünde zalim bir sırıtma beliriyor ve bir sonraki anda Elitler, sürü üyelerimi de yanlarında sürükleyerek ağaçların çıkıyorlar.

Bu manzara karşısında yüzümü dikkatlice boş bırakmaya zorlamadan önce gözlerim hafifçe açılıyor. Onlara bakmıyorum, odağımı açıkça sorumlu olan erkekte tutmayı seçiyorum. Gözümün ucuyla Josh'u öne doğru sürükleyen başka bir siyah saçlı erkek görüyorum, onu sağımda dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor. I ona doğru bakıyorum ve ellerinin arkadan, parlayan ve derisini kesen bir iple bağlı olduğunu fark ediyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sorun yok," diye beni rahatlatmaya çalışıyor Josh, sonunda bağlantısı açıldı. "Eğer bir açıklık bulabilirsek, Kade'i al ve doğru koş-" Bağlantı aniden ve gözlerim Josh'a bakıyor, yüzü acı içinde iki büklüm oluyor. Neler oluyor?

"Özel bir konuşma yapmak kabalık olur. Söyleyecek bir şeyin varsa sorularıma cevap verebilirsin," diye mırıldanıyor pislik ve gözlerim tekrar ona dönüyor. Konuştuğumuzu nereden biliyordu? Kade'in başını daha da geriye çekerek dudaklarından acı dolu bir çığlığın dökülmesine neden oluyor. İçim bu sese isyan ediyor ve ağzımdan kaçan uyarı hırıltısına engel . Runa erkeğin yavrusuna yaptıklarına sinirleniyor ve lider Kade'den bana bakarak burada avantajın kendisinde olduğunu onaylıyor. "Ee?" diye soruyor.

Runa kendini gözlerimin doğru zorlarken gözlerim parlıyor ve onu geri çekiyorum. Burada kazanamayız. Çok az , burada olanlar da bağlı ve ben tamamen tükendim. Ayrıca Kade'i riske atamam. Hiçbir şey Kade'i riske atmaya değmez. İsteksizce, "Benim adım Rhea. Ölü Topraklar'da yaşıyoruz."

"Rhea," diye adımı tiksintiyle sınıyor ve ben bir bastırıyorum. "Ölü Topraklar'da yaşıyorum da ne demek? Burada hiçbir şey yaşayamaz, burası yaşanmaz bir yer. Tüm zamanlar boyunca öyleydi. Bana yalan söyleme."

"Değilim," diye acele ediyorum, bakışlarım Kade'e gidiyor. Formu biraz çöküyor ve bıçağın derisini kesmesine neden oluyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Yaşadığımız yerde hayat dolu bir bölge var," diye hızlıca cevap veriyorum, Kade'in boğazından sızan kanı görünce panikliyorum. Onu bırakması için her şeyi söylüyorum.

", burada öyle bir şey yok," diye homurdanıyor. Bıçağı Kade'in boynundan alıp omzunun arkasına doğrultuyor, ucu tişörtünün içinden geçip tenine değiyor. "Bizi öldürmeye çalışman için seni biri mi gönderdi? Denemek için aptal olmalısın."

"Hayır, kimse bizi seni öldürmemiz için göndermedi," diye cevap veriyorum. Gerçek bu. Bize onları öldürmemiz söylenmedi, bu bizim kararımızdı. "Yalan söylemiyorum. Ölü Topraklar bizim eve." Duraklıyor, devam etmek için bana bakıyor. "Ben... eğer seninle Yüce'lere gelirim, onların gitmesine izin verecek misin? Tuzak taşlarını yerleştiren bendim ve Bora'nın senin için gelmesine ben sebep oldum." İtirafım karşısında Elitlerin yüzüme sert bakışlarını görmezden geliyorum. "Seni bulduklarında ne yapacaklarını biliyordum. Adamlarından bazıları öldü ve bunun sorumlusu sadece ve sadece benim."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Benimle pazarlık yapabileceğini mi sanıyorsun? Şu anki pozisyonunda? Oh, küçük kurt. Stajyerlerimin ölümünün bedelini hepiniz ödeyeceksiniz."

Kaşlarını çatıldı. "Stajyerlerin mi?"

"Ben Elitlerin Alfa'sıyım," diyor rahatça ve yüzüm soluyor. O sadece bu takımın lideri değil... o lanet olası bir Alfa. Titremeye başladım. "Öldürülen adamlar benim stajyerlerimdi. Uzun yaşaması gereken hayatları kısa kesmek hakkında ne düşünüyorsun?" diye alay ediyor ve adamlar yanıt olarak hırlıyor.

Gözlerindeki nefrete bakamayarak yere baktım. Yapmam gerekeni, sürümü korumak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Köşeye sıkışmıştık. Tek seçenek olduğunu düşündüğüm şekilde hareket ettim. Görevlerinde acımasız oldukları için Sarah'yı aramayı bırakmazlardı. Ormanın bu kadar derinine inmişler ve hayatta kalmışlar. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

kayalıkların tepesinde durup Eridian'a bakmadan önce. Şimdi, yaptıklarımızın en ufak bir önemi yoktu. İnsanları, genç insanları bir hiç uğruna öldürdüm. Çünkü şimdi Yüce'nin en şiddetli silahı olan Elitlerin Alfa'sının pençesindeyiz ve sonucun ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Başarısız oldum. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Affet beni Zahariss.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor, sesi küçümseyici. Başımı sallıyorum, hâlâ yere bakıyorum, suçluluk duygusunun beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum, bu durumun boğmasına izin vermemeye çalışıyorum. Onu aşağı it Rhea. "Zavallı," diye tükürüyor ve sözleri karşısında hafifçe irkilmeme engel olamıyorum.

"Zavallı, kurdunu bile dışarı çıkaramıyorsun. Nasıl doğduğun lanet bir mucize! Orospu ananın amından çıkar çıkmaz boğulmalıydın! Aww... ağlıyor musun? Zavallı acınası

Küçük kız. Anneni istiyor musun? Şey, anne-"

"Rhea!" Josh bağılıyor ve ben gözümü kırıştıtarak ona doğru bakıyorum. Onu tutan erkeğe karşı mücadele ederken gözleri vahşi, diğerleri de aynısını yaparken bana için ayakta durmaya çalışıyor. Başımı ve parmak eklemlerimi gözlerime bastırarak anılardan sıyrılıyorum.

Böyle bir anının içine çekilmeyeli uzun zaman olmuştu.

Boğazımı temizliyorum ve ellerimi tekrar indiriyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum Josh'a. Sonra Alfa'ya bakıyorum ve "Tek başıma kabul ediyorum" diyorum.

Elitlerinize yaptıklarımın sorumluluğunu üstleniyorum. Kararınızı kabul ediyorum, ancak geri kalanını bunun dışında bırakın."

"Hepiniz işin içindeyken neden tek başına sorumluluğu kabul ediyorsun?" diye soruyor bana, kaşlarını kaldırarak.

"Ben bu sürünün Alfa'sıyım," diyorum üyelerimi selamlarken. Omurgam dikleşiyor ve çenem deklarasyonla birlikte kalkıyor. Bana böyle hitap edilmesinden gurur duyuyorum.

Eridian'ın Alfa'sı. Bu bir onurdur.

"Eşi olmayan dişi bir Alfa mı?" Tepkisini kontrol etmeden önce başımı salladığımda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Çok fazla dişiler artık kendi başlarına sürü yönetmiyor. Genellikle sürüyü birlikte yöneten bir Alfa erkek ve dişi vardır. "Yani bu senin eşin değil mi?" Başını Josh'a doğru sallıyor ve bu soru beni şaşırtıyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Benim eşim yok."

"Ve bu senin sürün mü?" Tekrar başımı salladım. "Bunların *hepsi* senin sürün mü?" Tereddüt ediyorum ve o da bunu anlıyor. Bir an için düşünceli görünüyor ve Colten'ı önünde diz çöktürmüş olan esmer, sarı saçlı erkeğe doğru bakıyor. Sarışın erkek diğer Elitlere, özellikle de biraz daha geride kalan yaralılara bakıyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve daha önce yaralılardan bazılarının yaralarını temizleyen kadını görüyorum.

"Maize," diye sesleniyor sarışın ve kadın ona doğru bakıyor. "yaralı var ve durumları ne kadar kötü?"

"Üçü ağır olmak üzere altı yaralı var. Yer değiştirseler bile geceyi çıkaramayabilirler. Birinin akciğerinde kırık bir kaburga olduğundan şüpheleniyorum. Yaşama şansı varsa bir şifacıya ihtiyacı var Leo," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, doğrudan bana bakarak.

Alfa'nın yüzü tekrar sertleşiyor ve ben Kade'ye kaybettiği kana bakıyorum. Yavaş, hırıltılı nefesler alırken gözleri düşüyor ve saf korku . Bundan sonra söyleyeceklerimin tek nedeni bu. "Yaralınızı bir hastaneye götürebilirim.

Şifacı,' diye aceleyle söylüyorum ve adamlarım şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Sonra Kade'e doğru bakıyorlar. Kısa süre sonra gözlerinde endişe parlıyor. Josh tekrar çırpınıyor, gözlerini Kade'e dikmiş ona ulaşmaya çalışıyor ama diğer siyah saçlı erkek onu sabit tutuyor. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmaktan başka seçeneğim yok. Kade'in yardıma ihtiyacı var ve şu anda ona yardım edebilecek tek bir kişi var. "Seni bir şifacıya götürebilirim," diyorum kimse konuşmayınca daha yüksek sesle, dikkatlerini çekmek için. Devam ederken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Ona daha fazla zarar gelmeyeceğine yemin edersen seni götüreceğim." Kade'i işaret ediyorum. "Ya da sürüme. Ya da evimizdeki herhangi birine," diye ekliyorum.

Sözlerim etkisini gösterince herkes sustu. Görevde başarısız oldum ve şimdi Elitleri evimize davet ediyorum. Onları o kadar uzak tutmaya çalıştığım ev ki, bunun için öldürmeye hazırdım. Onun için öldürdüm. Ama Kade'den yardım almalıyım. Daha saatlerce yer değiştiremeyecek. Vücuduna çok fazla yük bindirir ve Elit Alfa onu zayıflamış haliyle geri dönmeye zorlarsa bunu başaramayabilir. Ve bu bir seçenek değil. Sürümü her şeyin önüne koyuyorum... Kade hariç her şeyin. Eridian'a gitmeyi kabul ederse bir yolunu bulacağım. Ama şu an önceliğim Kade.

Sonunda Alfa benimle konuştu. "Bana evinin nerede olduğunu söyleyene kadar yavruya işkence edebilirim."

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum, bunu yaptığı düşüncesi isteği uyandırsa da sesim sabit. "Ama o masum. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok. Sadece beni korumaya çalışıyordu. "Ama o masum. burada."

"Ölen stajyerlerim masumdu," tükürüyor, bana bakarken burun delikleri alevleniyor.

"Biliyorum," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Bana ne uygun görürsen onu yapabilirsin, ben de seni şifacıya götüreceğim." O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Sözlerimin doğruluğunu görsün. Beni Yüce'lere geri götürmesi gerekiyorsa, olsun. Ama Eridian ve oradaki yaşamlar gizli kalacak. Eğer ben yapamazsam, Solvier bunu yapmanın bir yolunu bulacaktır. Sadece zamana ihtiyacım var.

Birkaç dakika yüzümü inceledikten sonra yaralısına doğru baktı ve sonra tekrar bana dönerek, "Adamlarımı bir şifacıya götürmek ne kadar sürer?" diye sordu.

"Çantamda geride bıraktığım bir liman taşı var." Geldiğimiz yöne doğru başımı sallıyorum. "Eğer onu almaz ve yürüyerek gidersek, ne kadar hızlı hareket ettiğimize bağlı olarak günler sürer."

"Bir liman taşımız var. Onu kullanacağız," diye karar verir. "Damian, taşı al ve herkesi bir araya topla," diye emrediyor kamplarında nöbet tutan kahverengi saçlı erkeğe. "Leo, Zaide, bize saldıran pislikleri toplayın." Colten'in önündeki sarışın erkek onu kollarından tutup kabaca yukarı çekti ve Hudson'ın onun yanında diz çöktüğü yerde hırlamasına neden oldu. Diğer koyu saçlı erkek Zaide de Josh'a aynısını yaparken Sebastian ve Taylor ayağa kaldırılırken homurdanıyor. Onlar bana sırtarak bakarken, sürüme kaba davranmalarına engel olamayarak hırlıyorum. Umursamazca. Bekleyin pislikler.

Alfa ayağa kalkıyor ve kılıcını kınına sokarken benim de ona doğru bakmama neden oluyor. Eğilip bilinci yerinde olmayan Kade'i kaldırıyor ve omzunun üzerinden atıyor. Kıyafetlerine damlayan kanı umursamıyor gibi görünerek yana doğru ilerliyor ve bıçağını yerden alıyor. Bana doğru yürüyor, boştaki elini aşağı indirip at kuyruğunu kavrarken yüzü ölümcül.

Saçlarımı sıkıca tutarak, ben ona ters ters bakarken başımı arkaya attı.

Bana doğru hırlıyor. "Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, yavrunun boğazını keser ve sana izletirim. Anlaşıldı mı?"

Kafa derimdeki acıyı görmezden gelerek, "Evet, temiz," . Bıçağımı botuma geri koyarken kıkırdaması karanlık ve alçak. "Sonra oynarken görüşmek üzere."

"Darius, herkes hazır," diye sesleniyor sarışın erkek Leo. Darius, Alfa pisliğine koyulacak bir isim.

Beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor, yüzü yüzüme yaklaşırken başım hâlâ garip bir açıyla arkaya eğik. "Berbat ettin, senden daha fazla şekilde Biliyorum." Beni saçlarımdan tutup herkesin bir araya toplanmış, limana yanaşmaya hazır olduğu yere sürüklüyor. Damian ona bir taş uzattığında durdu. Herkese sırtını dönüyor ve bana bakıyor. "Liman taşı tut ve konumu ayarla."

Saçımı sıkıca tutarken taşı bana uzatıyor ama başımı düzeltmemi izin veriyor. Herkes birbirine dokunmaya devam ediyor ve kırmızı, örgülü mohawk adam Darius'un yanında duruyor, bir elini omzuna koymadan önce gözlerini bana çeviriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nereye yanaşmak istediğimi hayal ederken avucumda karıncalanma hissediyorum. Genelde kayalıkların dibine yanaşırdım ama Kade için zaman çok önemli, bu yüzden Eridian Ormanı'nın hemen içi yeterli olacaktır. Oraya tek iyi yanı, hâlâ nerede olduğunu bilmemeleri. Konumu başka bir liman taşında saklayabilirler, ancak oradan evimize doğru tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlar ve bu göz ardı etmeyeceğim bir avantaj. Ayrıca Eridian'ın içinde büyü kullanamayacağınızı da bilmiyorlar.

Bariyer, böylece konum hakkında başkalarıyla iletişim kuramazlar, bu da bana bunu bir sır olarak saklamalarını nasıl sağlayacağımı düşünmem için bir fırsat verir.

Ya da onları tekrar öldürmeye çalış.

Gözlerim açılırken Darius'a "Hazır," diyorum ve taşı geri veriyorum. "O zaman liman zamanı," diyor bana bakarak. "Bakalım nerede sen yaşa, küçük kurt."

OceanofPDF.com

ON BEŞ

RK R

Eridian Ormanı'na vardık ve birkaç kez gözümü kırıştırdım.

şimdi aydınlık bir alan ve evin rahatlatıcı, tatlı kokusunu içime çekiyorum. Güneş gökyüzünde yüksekte, bu yüzden öğlen civarında olduğunu biliyorum, bu da sürü üyelerinin çoğunun toplantıda öğle yemeğini yediği anlamına geliyor. Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir. Herkes tek bir yerde olduğu için hepsi Elitlerin geldiğini görecektir, böylece yanlışlıkla birine rastlayıp hayatlarının şokunu yaşamayacaklar.

Elitler ormanın etrafına bakar, sağlıklı ağaçlar, çalılıklar ve meyvelerdeki yaşam bereketini görünce yüzlerinde bir şok ifadesi belirir. Uzakta bir kuş cıyaklıyor ve hep birlikte yukarı bakıyorlar, havada süzülüp arkalarındaki kayalıkların yanından hızla geçerken yolunu takip ediyorlar.

"Ne oluyor lan?" Damian ağaçların arasından görünen kayalıkların tepesine doğru bakarak soruyor.

Omuz silkiyorum ve hâlâ saçlarımı tutmakta olan Darius'a bakıyorum. Onun tutuşu

bırakmadan önce bir saniyeliğine geriliyor. Bana dönmeden önce etrafı , şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. "Evimize hoş geldiniz," diyorum aşırı tatlı bir sesle, sözlerimdeki iğneleyici ifadenin gürültüsü

Çiftleşme mevsimi. Tıpkı kayalıkların ardında kayboluşunu izledikleri kuş gibi.

Darius'un gözleri kararır. "Ağzını topla Rhea, tabii senin yerine kapatmamı istemiyorsan." Ağzımı tekrar açacak oluyorum ama Kade'den gelen küçük bir inilti dikkatimi ona çekiyor.

Hemen ilerliyorum, Darius her hareketimi izliyor, elimi Kade'in kanlı yüzüne götürüp sarı saçlarını gözlerinden nazikçe çekiyorum. O Dokunduğumda iç çekiyor, beni ve Runa'yı orada hissediyor, ben geri çekilip gitmemiz gereken yöne doğru başımı sallamadan önce. Kade için endişelendiğimi saklamanın bir anlamı yok. Onu zaten zayıflığım olarak görüyor, bu yüzden kendimi tutarak inkar etmeyeceğim.

Hızlı adımlarla yürüyoruz, kalbim boğazımda doğruca Eridian'a ve Anna'ya gidiyoruz. Kade'in vücudundaki kanama yavaşladı ama henüz tehlikeyi değil. Eridian'ı çevreleyen leylak ağaçlarından sadece birkaç metre uzaklaştığımızda ayaklarım yavaşlıyor ve içimden endişe akıyor. Onları buraya getirmekle doğru şeyi mi yapıyorum? Fazla seçeneğim yok ama sürümün ziyaretçilerimize iyi tepki vermeyeceğini biliyorum.

Baharın bitmek üzere olmasıyla renkleri koyulaşan ağaçlardaki çiçeklerin kokusunu içime çekiyorum. Tatlı kokularının beni eve buyur etmesine izin vererek dönüp Darius'la yüzleşiyorum. "Bu ağaçların arasından geçerken baskınlığını düşük tutmanı istiyorum." Konuşmak için ağzını açtı ama kestim. "Bu önemli ve daha sonra açıklayacağım, ancak sakatlananlara mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bakmamız gerekiyor. Ve bunu yapmak için de hakimiyet auralarını mümkün olduğunca azaltın." Boğazımı temizliyorum. "Şifacının bu kadar yaralı için yeterince büyük olmadığından yedek bir kabin kullanabiliriz."

Darius ve Elitler tek kelime etmeden bana bakıyorlar ve ben de hepsine çıkışıyorum. "Anladınız mı?"

Darius bana öfkeli bir bakış ama umurumda değil. Burada alfa benim, onlar değil ve ilerlemek için yapılması gereken de bu. Biz birbirimize bakmaya devam ediyoruz, benim mavi gözlerim onun yeşil gözlerine bakıyor, ta ki o bana isteksizce başını sallayana kadar. Darius ve Elitlerin aurasının düşük bir kaynamaya doğru küçüldüğünü hissediyorum ve içim rahatlıyor. Ben de başımı sallarken sessiz bir iç çekiyorum. Umarım bu, sürümle tanıştıklarında onlara yardımcı olur.

İlerliyoruz ve ben göz ucuyla ona bakarken Darius yanıma kayıyor. İlerideki leylak ağaçlarına, çiçekleri usulca yere düşen ağaçlara, sonra da ağaçların arasından görebildiği birkaç kulübeye bakışını izliyorum. Gözleri her yere odaklanmış ve gezinirken yüzü sert bir ifadeye bürünmüş. Şüpheli ve bunu anlayabiliyorum. Bu olay ezelden beri burunlarının dibindeydi ve hiç bilmiyorlardı. Kimse bilmiyordu.

Leylak ağaçlarının arasından geçerken elim en yakın ağaçta geziniyor ve Darius'un görünmez bariyeri hissedince ürperdiğini görüyorum. Başını bana doğru çeviriyor, ben de omuz silkiyorum, sırtışıımı elimin arkasına saklıyorum ve açıklama zahmetine . Geçerken arkamızdan Elitlerinin mırıldanmalarını duyuyorum ama ilerlemeye devam ediyorum, kendimi benimkinin altında yer alan soldaki daha büyük bir gitmeye hazırlıyorum. Eridian'a girdiğimizde her şey sessiz, kabinler boş, yerleşim yerimizin dairesel şekli biz yaklaşıma kadar terk edilmiş durumda. merkezde toplanıyor.

Etrafı saran dağınık ağaçların arasından başların bize doğru döndüğünü görüyorum ve evde olduğumu gördüklerinde heyecan mırıltıları bana ulaşıyor. Sonra Elitleri görüyorlar ve telaşlı sesleri bana çarpıyor. Anneler yavrularını yakın tutmak için kucaklamaya başlıyor, diğerleri siniyor ve daha etkilenmemiş üyelerden bazıları koruyucu bir şekilde önlerinde durmak için hareket ederken çığlıklar atıyor. Selamlamak için bir elimi kaldırıyorum ve onlara küçük bir gülümseme veriyorum, Darius'un yanımda mırıldandığı 'ne oluyor lan' sesini duymazdan gelirken onları rahatlatmaya çalışıyorum.

"Josh, önden gidip Anna'ya ilgilenilmesi gereken yaralılarımız olduğunu söyleyip onu yedek kulübeye götürebilir misin?" Ona soruyorum. Ayrıca Anna'yı şifacıların kulübesinden uzaklaştırmasını ve Sarah'yı sessiz tutmasını istiyorum. O bulunamaz. Arkasındaki kısa boylu, siyah saçlı erkek Zaide onay için Darius'a bakıyor ve sabrım tükenmek üzereyken ona hırlıyorum. "Yardımlarımızı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Onu ve diğerlerini çözün," diye homurdanıyor Darius, merakla toplanmış olan sürüme bakarak. "Onlar bizim için bir tehdit değil, burada değiller," diyor onlara kesinlikle olduğu gibi bir pislik güveniyle. Zaide başını sallayarak Josh'un ellerini çözüyor, diğerleri de onu takip ederek sürü üyelerini bağlarından kurtarıyor. Josh serbest bırakıldıktan sonra bileğini ovuşturuyor ve Zaide'ye pis bir bakış atıyor Şifacının kulübesine gitmeden önce.

"Yaralıları şuraya koyabilirsin," diyerek önümüzde, solda yer alan büyük, yıpranmış kulübeyi işaret ediyorum. Darius'a "Sürümle konuşmam gerek, hemen," diyorum ve toplantıya doğru yürümek için dönüyorum. Kolumdan sert bir şekilde geri çekildim ve gözlerim Darius'unkilere kayarken sürümün geri kalanı uyarı homurtularını duymazdan geliyor.

"Damian, yavruyu al ve diğerleriyle birlikte kulübeye götür. Ben de Birazdan gel," diye emrediyor, gözlerini benden ayırmadan. Kade'i omzundan indirip bir et parçası gibi Damian'a uzatışını izliyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Ölümcül bakışlarımı görmezden geliyor ve diğer Elitlere hitap ediyor. "Çevreyi ve geldiğimiz yerin etrafını kontrol edin. Bugün daha fazla sürpriz , değil mi?" diyor bana sert bir bakış atarak.

"Taylor, Seb, onlarla gidin lütfen. Mağara adamlarının evimizi dağıtmasına ve masum böcekleri korkutmasına izin veremem," diye homurdanıyorum, Darius'un son sözlerini duymazdan gelerek

Elinden kurtulup ilerlemeye devam ediyorum. Hudson ve Colten benimle gelirken Darius da arkamdan geliyor.

Bebek bakıcım var. Muhteşem.

Sürüme yaklaştığımda yüz ifadeleri dehşetten öfkeye kadar değişiyor. Her ne kadar öyle olmasa da her şeyin yolunda olduğunu bilmelerini sağlamak için onlara küçük bir gülümseme veriyorum. Josie hızla öne doğru geliyor, kestane rengi saçları uçuşarak Danny'nin kollarından kurtuluyor ve bana çarparak sıkıca sarılıyor.

Sürümün önünde zayıflık göstermek istemediğimden, vücudu benimkiyle birleşirken acı çığlığımı .

"İyi misin?" diye fısıldıyor, sesi titriyor. Benden uzaklaşıp bana bakarken açıkta kalan tenimdeki, özellikle de boynumdaki kurumuş kanı fark ediyor ve gözleri açılıyor. "Kade gitti-"

"Biliyorum ve iyiyim. Merak etme," diyorum ona. "Gelin, herkes otursun," diyorum yüksek sesle, herkesin dikkatini çekerek. Hepsi oturduktan sonra, uzun boylu Alfa arkamdayken isteksizce de olsa, toplantıya giriyorum ama bankların kenarlarında duruyorum. Darius yanıma yerleşiyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde onu tokatlamak istememe neden olan sert bir ifadeyle. Bunun yerine boğazımı temizliyorum. "Bazı sorunlarla karşılaştık. Elitler, Bora saldırısında yaralanan adamları iyileşene kadar bizimle kalacaklar," diye duyuruyorum. Bu bir yalan değil. Bora tarafından saldırıya uğradılar. Sadece buna benim sebep olduğumu söylemedim ama Darius'un yanımda gerildiğini hissettiğimde bildiklerinden şüpheleniyorum. "Sürü için bir tehdit değiller. Bu onların alfası, Darius." Ona doğru başımı salladım. "Elitleri herhangi bir soruna yol açmayacak ve sınırlara saygı gösterecek, değil mi?"

Darius, kim olduklarından bahsedilince donup kalan sürünün yüzüne bakıyor. Darius'un yüzü dikkatle boş ama burada her şeyin yolunda gitmediğini seziyor olmalı. O Elitlerin Alfa'sı. Onların korkularını anlayabilir.

. Yüzlerindeki dehşeti görüyor, sessiz çığlıklarını duyuyor ve eğilmiş başlarını fark ediyor olmalı. Onun varlığının onlara bunu yapıyor olması kanımı kaynatıyor ama bunun için sadece kendimi suçlayabilirim.

Konuşmadan önce bir kez başını sallıyor. "Yaralı Elitlerimiz iyileştikten sonra ayrılacağız ve Alfa'nızla bazı işler hakkında konuştum. gerekiyor" diyerek onları temin etti. Onlara söylediklerimi kabul isteksizdi ama kabul etti. Aynı zamanda kendini serbest bırakabilirdi.

bastırdığı hakimiyeti. Yere diz çöküp

boyunlarını bir kalp atışında açığa çıkarır. Kafamı bedenimden yavaşça ayırmak istediğini düşününce neden bunu yapmadığını merak ediyorum. Küçük Şimdilik merhamet, sanırım, onları evlerinden sürüklemeye ve çocuklarını onlardan almaya karar verene kadar.

Elitler bunu ilk kez yapmıyor.

Sürüme sesleniyorum. "Burada işler normal seyrinde devam edecek. Programını değiştirmek isteyen olursa, yedek kabinde işimi bitirdikten sonra bana haber versin.

yaralıları bakılıyor. Öğle yemeğinden sonra günlük işlerine devam edemeyecek olanlar kamaralarına dönmekte serbesttir. Sizi daha sonra kontrol etmeye geleceğim, tamam mı?" Onlara soruyorum. Tereddütle başlarını sallıyorlar, anneler hâlâ çocuklarını kucaklarında tutuyorlar. Colten'e yakın duran Hudson'a bakıyorum, başımı hafifçe sürüye doğru sallıyorum ve o da tereddüt etmeden başını sallıyor. Onlarla kalacak ve olabildiğince iyi olduklarından emin olacaklar.

Çantama bir baş selamı veriyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek kulübeye doğru ilerliyorum,

Darius neredeyse kızımdayken çaresizce Kade'e ulaşmaya çalışıyorum. O yanıma gelene kadar yürüyüşümü yavaşlatıyorum ve Anna'nın kulübesinin önünden geçerken nefesimi tutup içeriden Sarah'nın sesini duymak için kulak kabartıyorum. Ama neyse ki her şey sakın. Hissediyorum

Birkaç adım sonra bakışları üzerime çevrildi ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Omzunun üzerinden hâlâ toplanmakta olan sürüme ve sonra tekrar bana bakıyor. "Neden bu kadar ?" diye soruyor. "Onlara ne yapıyorsun? Hizaya gelmezlerse onları öldürmekle mi tehdit ediyorsun?"

Ne oluyor lan?

İzlerimde duruyorum, öfke tenimi kaplıyor. "Ben onlara ne yapıyorum?" Yavaşça konuşuyorum, kelimeleri test ediyorum. Ciddi olamaz. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona fısıldayarak tıslıyorum. Ona yaklaşıyorum, ayak parmağımın ucunda duruyorum. "Seni lanet olası aptal. Korktukları sensin. Senden ve buraya giren her Elit'ten." Göğsünü dürtüyorum, onlara zarar verdiğimi, onları tehdit ettiğimi ima ettiği için ona kızıyorum. Bu saçmalık için çok yorgunum. "Buraya hiç kimse gelmedi, lanet olası bir grup Tanrı Eliti bir yana.

Bir bok bilmediğin halde beni onları korkutmak için bir şey yapmakla suçlamaya cüret etme!" Geri adım atıp Kade'in bulunduğu kulübeye doğru tepinmeden önce ona öfke kusuyorum. Güçlü ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve omzumdan dönüp öfkeli Darius'la yüzleşiyorum. "Beni hırpalamayı keser misin?"

Beni görmezden geliyor, yüzüme doğru alçalıyor. "Elit stajyerlerimden bazılarını öldürdün. Hepimizi öldürmeye çalıştın. İşte busun, küçük kurt. Katil bir kaltak. O yüzden bana onlara ne yaptığını söyle. Şimdi."

Onun sözleriyle adeta titreşiyorum. Ben bir katilim. Sürümü hayatta tutmak için öldürdüm. Kade'i hayatta tutmak için öldürdüm. Kendimi hayatta tutmak için öldürdüm. Kendi halkımdan bazılarını öldürdüğüm için suçlu hissediyor muyum? Evet, ama hepsini değil. Bazıları aşağıdaki karanlık olana gönderilmeyi, sonsuza dek işkence görmeyi hak etti.

Ama masumlar? Bunun ezici ağırlığını ruhumda hissediyorum. Onların ölümlerini sanki bana bağlıymış gibi hissediyorum, bana musallat oluyorlar. Ama başka seçeneğim yoktu ve ailemi korumak için yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım. Bunu unutmamalıyım.

Yapmalıyım.

Gökyüzüne bakıyorum ve gözlerimi kapatıp güneşin sıcaklığının yorgun bedenimi ısıtmasına izin veriyorum. Zahariss'ten güç ve bağışlanma dilemek için. Konuşurken gözlerim hâlâ kapalı. "Stajyerlerinden bazılarını öldürdüm," diye kabul ediyorum. "Yapmak zorunda olduğumu hissettiğim şeyi yaptım. Bana inanıp inanmamak sizin sorunuz. Yaptığım şeyi değiştiremem ama arkasındaki sebep gerçek." Gözlerimi açıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum, kendi sözlerime verdiğim her tepkiyi izliyor. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm ama bunu yaptığım için üzgün olduğumu söyleyemem." Başımı sallıyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum. "Çok fazla şey risk altında." Kade'e ulaşmak için daha hızlı yürüyorum, şu anda önceliğim o. Alfa'nın sorularıyla eğlenmek değil.

"Çok fazla risk var da ne demek?" Kahretsin.

"Yaralıyı gördükten sonra sorularınıza cevap vereceğim. Şimdilik bu konuyu kapatın. Burada kalıp sizinle tartışmaktansa yapacak daha önemli işlerim var. Sanki tüm sorularını savuşturabilecekmişim gibi elimi sallıyorum. Cevap istiyor ve alacak da. Belki de sadece doğru olanları değil.

Kulübeye varıyoruz, yıpranmış basamakları tırmanıp içeri giriyoruz. Açık plan oturma ve mutfak alanı derme çatma bir kulübeye dönüştürülmüş.

Anna için çalışma alanı. Paletler yere serildi, kürkler ve temiz

Yaralarını değerlendirmek için adamdan adama geçerken üzerlerinde çarşaf var. İçeri girdiğimde beni gözetliyor, omzumun üzerinden bebek bakıcıma kısa bir süre bakıyor

İnsanlara ona bir şeyler vermeleri için emir yağdırmadan önce, bunların hiçbirinin onu bunaltmasına izin vermiyor. İçten içe bilmeme rağmen.

Josh odanın en sağında, çıplak vücudunun yarısı çarşafı örtülü, baygın yatan Kade'in yanında duruyor ve ben de koşarak yanına gidip dizlerimin üzerine çöküyorum. Gördüğüm bakışları görmezden geliyorum ve

titrek elimi Kade'in yüzüne götürdüm, elmacık kemiğini okşadım ve başımı ona doğru salladım.

"Seni aptal çocuk," diye fısıldadım, duygularım endişe ve öfke arasında sıkışmıştı. Güvende olmalıydı. Ölü Topraklarda değil, evinde olmalıydı. Bu planın bir parçası değildi.

Kade'e bakarken Josh'a kısa bir süreliğine bakıp son durumu öğrenmek istiyorum. Üstü başı kan ve toprak içinde ama vücudundaki kesik ve çürükleri hâlâ görebiliyorum. Boynundaki kesik artık kanamıyor ve vücudundaki yara Şakak ve omzunun üzerinde zaten bir miktar merhem var, kahverengi madde ona karşı kalın. Vücudundaki diğer yaralar iyileştirici merhemden arındırılmış, kendi kendilerine iyileşmeye bırakılmış.

Normalde tek seferde bu kadar çok kişiyi tedavi zorunda kalmadığımız için elimizde fazla bir şey olmadığından şüpheleniyorum.

"Anna söylüyor," diye başlıyor Josh. "Yaralarındaki kanamayı tehlikeli hale gelmeden durdurdu ve ben de ona biraz kan verdim.

Kaybettiklerinin bir kısmını yerine koymak için küçük bir destek. Çoğunlukla bitkin durumda ve birkaç gün dinlenmesi gerekecek. O zamana kadar kurda dönüşmesini istemiyor, daha önce vardiyaya zorlandığı için son enerjisini de tüketmiş." Bir elini yüzünde gezdiriyor, yorgunluğu gözlerinin etrafındaki gerginlikten anlaşılıyor.

"Ayrıca susuz kalmış, omzunda derin kas hasarı var ve daha fazlası

Kesikler ve morluklar biraz acıyacak ama sorun değil. Ona süngerle su vermeye devam etmemi söyledi." Fısıldamadan önce yanındaki küçük masada duran su dolu kaseye başıyla işaret ediyor. "Lanet olası Ölü Topraklar'da hiç bulunmamalıydı.

Tanrılar aşkına ne düşünüyordu?"

"Bilmiyorum." Kaseyi alıyorum, süngerini çıkarıp hafifçe sıktıktan sonra Kade'nin dudaklarına götürüyorum ve suyun yavaşça ağzına akmasına izin veriyorum. "Uyandığında onunla konuşacağım, hadi onu tekrar

biraz daha dinlendikten sonra kamarama gelmesini istiyorum. Kendi odasında olmasını istiyorum."

Darius'un "Bana bir bıçak ver," duyuyorum ve bu sert sesle başım dönüyor. Anna ona bir bıçak uzatıyor ve o da Elitlerinden birinin yanına çömelip ucunu kaburgalarının yanına yerleştiriyor. "Kanı ıslatmak için bir şey getir." Anna bir bez alıp bıçağın olduğu yerin altına tutuyor, ben de kalkıp daha yakından bakmak için yanına gidiyorum.

Adam solgun, nefesleri ıslak halinde geliyor. Darius'un bıçağı adamın derisinde kaydırmasını izliyorum, kan anında yüzeye çıkıyor ve

Anna onu aşağıda tuttuğu bezin içinde toplar. Darius daha sonra bıçağı tekrar kesiğin ortasına götürüyor ve düz bir çizgi halinde daha derine itiyor. Bıçağı yavaşça geri çekmeden önce neredeyse kabzasına gelene kadar durmuyor. Darius bıçağı bırakıp bezi tutmayı devralırken Anna, "Benimle değiş tokuş yap," diyor.

Anna adamın yanına çömeliyor ve elini

Gözleri tekrar açılmadan önce bir anlığına kapanıyor. Kısa bir süre bana bakıp izin istiyor, ben de dudağımı çiğneyip dizlerimin üzerinde sürünüyorum. Odada bizimle birlikte olan Elitlerin sayısına bakıyorum ve sonra başımı sallamadan önce adamın yavaşlayan nefeslerine bakıyorum. Başka biri ölürse, Darius'un söylediklerini dinleyeceğini sanmıyorum. Ben karnına bıçak yeme olasılığı daha yüksektir.

Anna'nın gözlerini kapattığını, yüzünün konsantrasyonla buruştuğunu izliyorum. Herkes sessizce izliyor, hepsinin yüzünde şaşkınlık okunuyor. Birkaç saniye sonra elini yavaşça geri çekiyor, yarasından çıkan kan ipi onu takip ediyor. Yanına oturmadan önce aceleyle kenardan bir kâse kapıyorum. Gözleri açılıyor ve kan elimde tuttuğum içine dökmemeye dikkat ederek yönlendiriyor. Anna'nın kan büyüğü kullandığını gören Elitlerin keskin nefesler aldığını duyuyorum ve içten içe ürperiyorum.

Darius, bakışları benim üzerimde olsa bile. Eminim bu da yapmak isteyeceği başka bir konuşma olacaktır. Bu işlemi tekrar tekrar tekrarlıyor.

adamın nefesleri daha net hale gelir ve ciğerlerinden kan kalmaz.

"Her şey tamam," diye pantolonunu indiriyor Anna, kızıl saçlarını ensesinden kaldırıp kendini yelpazelerken alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. "Akciğerini delen kırık kaburgayı yerine yerleştireceğim. Bunu yaparken akciğerinden tekrar kan almam gerekecek ve umarım ilk seferde bunu başarabilirim. Kırık kaburgası yerine oturana kadar yer değiştiremez, aksi takdirde yer değiştirmesi kaburgayı akciğerine doğru hareket ettirebilir. Eğer daha ileri giderse," diye devam ediyor ve başını sallıyor. "Hasarı onarabileceğimi sanmıyorum. Kaburga yerine oturduktan sonra durumunu değerlendireceğim ve sonrasında yer değiştirebilecek kadar sağlıklı olup olmadığına karar vereceğim. Bacağında dikiş atılması gereken kötü bir yara var ve bileğinin de kontrol edilmesi gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve bana dönmeden önce mutfaktaki lavaboda ellerini yıkamak için hareket ediyor. Bana ve Darius'a "Her şey yolunda giderse yaşayacak" dedi. Sonra da Odadaki diğer herkese diyor ki. "Şimdi, ben çalışırken hepiniz gider misiniz? Konsantre olmak için sessizliğe ihtiyacım var. Burada bunu yapamayacak kadar çoksunuz ve ilgilenmem gereken daha pek çok kişi var."

Kade'e son bir kez bakmadan önce Anna'ya küçük bir gülümseme veriyorum. Kulübeden çıkarken Josh yanımda yürüyor, Kade'in tehlikeyi atlatmasıyla adrenalinim azalırken yorgunluk beni çok etkiliyor. Başımı yasladım Josh'un omzuna yaslanıp çenesini başıma dayıyor ve kemiklerimdeki ağrıya rağmen iç çekiyorum. Tam gözlerimi kapatıyordum ki bakıcım arkamızdan konuştu.

"Cevap zamanı," diye homurdanıyor ve ben . Sadece yatağa kıvrılıp bir hafta uyumak istiyorum.

Bunların hiçbirini olmamış gibi davranmak istiyorum ve ben ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken Elitler evimin her yerinde gezinip ensemden nefes almıyor. Çünkü her şeyi bilemez ama ona bir şeyler vermek .

OceanofPDF.com

ON ALTI

RK R

Darius kapımın yanındaki duvara yaslanmış bana bakarken ben ofis koltuğumda oturmuş kahvemi yudumluyorum. Birkaç gündür bu tür bir açmazın içindeydik. dakikalar oldu ve ruh halim çoktan bozuldu. Duş aldım ve iyileşme sürecine yardımcı olması için Ölü Topraklar'da aldığım kesiklere biraz merhem sürdüm, ancak vücudumdaki ağrılara yardımcı olacak hiçbir şey yapamıyorum. Yorgunluk sınırlarımı çoktan aştığı için uyumayı tercih ederdim ama işte buradayım, cevaplayacağımı söylediğim soruları cevaplamaya hazırlanıyorum. Sayılır.

Josh'un yanı sıra Taylor, Sebastian, Hudson ve Colten da benimle birlikte. Hepsi masamın etrafında yanımda duruyor, Josh her zamanki gibi bana en yakın olanı. Zaide ve Damian ayakta dururken Leo karşımdaki sandalyede arkasına yaslanıp rahatlıyor, sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak hepimizi izliyor.

Yine de rahat pozunun sadece bir maske olduğundan şüphem yok.

İçimi çekip kupamı masama bıraktıktan sonra sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Bunu şimdi yapmak istemiyorum ama sürümü taciz etmelerinden çok daha iyi. "Devam edin, sorun," diyorum sıkılmış bir ses tonuyla, sorularından korkuyor olsam da başlamaları için elimi sallıyorum.

"Hepiniz ne zamandır buradasınız?" Leo önümde, ofisimin etrafına ve pencereye doğru bakarak soruyor. Evimizi merak edeceklerini biliyordum ama bunu hemen soracaklarını düşünmemiştim.

"Biz burada doğduk," diye yalan söylüyorum, yüzüm nötr bir maskeye dönüşüyor.

Darius başını sallayarak, "Bu mümkün değil," diye ekliyor. "Tarih boyunca Elitler, Vrohkaria'daki her yere gittik. Bu burada değildi, bunca zamandır burada olmasına imkân yok. Biz bilirdik."

"Nereden biliyorsun?" Omuzlarımı kaldırarak ona soruyorum. "Ölü Topraklar'ın derinliklerindeyiz. Her zaman buradaydı, sadece sen hiç rastladım." Bundan emin değilim ama Solvier bana her zaman burada olduğunu ve yüzlerce, yüzlerce yaşında olduğunu söyledi.

Darius bana "Biliyor olurduk," diye garanti veriyor ve ben de göz devirmemi bastırıyorum. "Seçkinler, Yüce'lerden Vrohkaria'nın tüm tarihine erişebilir. Onlar bilginin koruyucularıdır. Onların kayıtları buranın var olduğunu gösterirdi, bu yüzden saçmalık diyorum." Bana sert, yeşil bir bakış fırlatıyor ve geri adım atmıyor. Ben de öyle.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Biz her zaman burada kendi başımızaydık. Vrohkaria'daki her şeyden ve her türlü medeniyetten uzakta. Kendi kendimizi idame ettiriyor ve barış içinde yaşıyoruz."

"Madem barış içinde yaşıyorsunuz, o zaman neden herkes bu kadar korkuyor?" Darius masamın önünde Leo'nun yanında durup bana dik dik bakarak soruyor.

Kollarımı kavuşturduğum ön koluma dokunuyorum ve ona nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Hayatımız boyunca burada yaşadıysak, neden bu kadar korkuyorlar? Kahretsin, bunu iyice düşünmemiştim. "Kısa bir süre önce bazı sorunları vardı."

"Hangi sorunlar?" diye üsteleyince dişlerimi sıkıp pencereden dışarı bakıyorum.

Bu konuya girmek istemiyorum ve bunu onlara söylemek de bana düşmez ama onlara bir şey vermem gerekiyor. "Bakın," diye başlıyorum, başımı ona ve diğer Elitlere doğru çevirmeden önce. "Size kişisel deneyimlerini anlatarak onların güvenine ihanet etmeyeceğim. Size söyleyeceğim şey, bazı şeylerin olduğu ve büyük korkunç adamların onları korkuttuğu, tamam mı? oldu ve bitti, ancak zihinsel olarak hepsi bundan yüzde yüz iyileşmiş değil. Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar ve burada huzur içinde yaşıyorlar. Ancak sizi buraya getirdiğimden beri bu onlar için sorun yaratıyor ve bununla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmam gerekecek. Sizden onları daha fazla korkutmamak için baskınlığınızı düşük tutmanızı istedim. Toplantıda da gördüğünüz gibi pek bir işe yaramadı ama auranızı serbest bıraksaydınız tepkileri daha kötü olurdu."

"Bu yüzden mi auran bir Omega'nınki gibi? Neredeyse hiç yaymıyorsun Damian kitap raflarıma doğru yürürken ve yıllar boyunca topladığım kitaplara bakmaya başlarken "baskınlık" diyor.

"Bütün mesele de bu zaten," diyorum, nefesimi üfleyerek ve sakinleşmeye çalışarak.

Eşyalarımı dokunmasını görmezden gel. "Omegalar tehditkâr değildir. Nazik ve kibardırlar, bu yüzden sürünün kendini güvende hissetmesini sağlamak için baskınlığımızı her zaman mümkün olduğunca düşük tuttuk."

"Yani burada bir şey oldu ve o zamandan beri sürünün geri kalanı güvende hissetsin diye hepiniz baskınlığınızı düşük tutuyorsunuz öyle mi?" Darius yavaşça, yüzümde bir çatlak bulmak için bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, yarı doğrularımı yutmadığını hissetmeme rağmen yüzüm hala boş. Ama ne bekliyor ki? Bütün sırlarımızı dökmemi mi? Hiç şansın yok. Burayı gizli tutmanın, onun Yüce'lere söylemesini engellemenin bir yolunu bulmalıyım. Ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Beni geri götürecekt.

Eğer diğerlerinin burada kalmasına ve Eridian'ın varlığının gizli tutulmasına izin vermesi için onu ikna edebilirsem bunu kabul edeceğim.

"Elit stajyerlerimden bazılarını öldürerek ve diğerlerini yaralayarak zaten yasaları çiğnediğini biliyorsun." Darius'un bakışları soğuklaşır. "Ayrıca evinizi ve sürünüzü Üstlere bildirmeyerek de yasaları çiğnediniz.

Yaralarım iyileştiğinde benimle geri gelecek, cezayı çekecek ve cezan benim ellerimde olacak. Ama ondan önce," diyerek arkamdaki adamların itirazlarını kesiyor ve Leo'ya bir el sallıyor.

Leo yerde duran paketten bir şey çıkarıyor. Elinde buruşturulmuş küçük bir kâğıt parçası gibi görünüyor, ta ki onu düzleştirip masamın üzerine koyana ve ters çevirene kadar. bana doğru kaydırırken yüzümün tepki vermesini engelliyorum ve kâğıda bakarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Koyu renk, omuz hizasında saçlar, şeker gibi gözler, parlak bir gülümseme ve narin bir yüz. Şaşkınlıkla bakarken kaşlarımı çatmaya zorluyorum.

"Bu kim?" Gözleri benimkilerden ayrılmayan Leo'soruyorum.

"En Ölü Topraklar'da olmamızın sebebi bu." Resme dokunuyor. "Onun tarifine uyan bir kadın, Ölü Topraklar'a girerken görülmüş.

Deadlands'de başka birlikte. Sürüsünden alındı ve onu geri getirmekle görevlendirildik."

Onu sürüsünden kurtarmak daha doğru olur. "Ne kadar zaman önce Ölü Topraklar'a gelirken görüldü?"

Darius bana "İki aydan biraz fazla oldu," diye bilgi verdi. Yani onu buraya getirdiğimizden beri onu arıyorlar ve hâlâ vazgeçmiş değiller. Harika.

Alt dudağımın içini çiğniyorum. "Siz onu görmediniz mi?" diye soruyorum. Başlarını salladıklarında devam ediyorum. "Ölü Topraklar'a giren herkes ölmüş sayılır." Darius'un düz bakışları karşısında onunla alay ediyorum. "Ölü Topraklar'a

Elitler, kesinlikle. Ama başka biri en iyi ihtimalle birkaç gün dayanabilir. Hayatta olmasına ve dışarıda bir yerlerde olmasına imkân yok."

Darius başını eğiyor. "O burada değil mi?"

"Hayır," diye yutkunuyorum. "Neden olsun ki? Buraya kimse gelmedi ve ormanda sizden ve yaratıklardan başka kimseyi görmedik. Siz ormanın varlığından bile haberdar değilken bu kadın buraya nasıl gelmiş olabilir?" Bana bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Buz mavisi gözlerim onun açık yeşil gözleriyle çarpışıyor, ne bir şey ele veriyor ne de geri adım atıyor

Zayıf noktalarını ararken. Bana inanıyor bilmiyorum ama bize kesinlikle güvenmediğini biliyorum.

Açılmadan önce ofisimin kapısı çalınıyor. Anna hepimizi burada görünce olduğu yerde durdu ve omuzlarını düzelterek bana baktı. "Herkesin durumu stabil, ancak birkaç saat dinlenmeleri gerekecek.

Seyahat etmeden önce haftalarca dinlenmeleri tavsiye edilir" diyor ve onları burada istemediğimizi düşünerek bize bu bilgiyi vermekte isteksiz olduğunu biliyorum. "Özellikle de Jase," diye devam ediyor. "Kaburgası yerine oturdu, ancak akciğerinin iyileşmesi zaman alacak ve şu anda yer değiştirmek bir seçenek değil, çünkü

O ya da bir başkası. Değişiklik için çok yorgunlar. Kade üst kattaki odasına çıkmaya hazır. Uyumasına yardımcı olması için ona fazladan bir ağrı kesici verdim, yarın sabaha kadar kendine gelebilir." Kadın konuşmasını bitirdiğinde Darius'un yüzünü gök gürültüsü gibi öfke kaplamıştı.

"Teşekkürler Anna. Dinlen ve toplantıya git." Ona dönmeden önce pencerelerime doğru bakıyorum. "Akşam yemeği hazır olur." Başını salladı ve Geldiği gibi hızla ayrılır, giderken mohawk örgülü Elit' yanından geçer. Adam onu takip ediyor, şüphesiz ona göz kulak oluyor.

Kade'in odasına taşınmaya hazır olmasına sevindim. Şu anda onu yakınımda istiyorum.

"bir kan cadısı, değil mi?" Zaide ofisime girdiğinden beri ilk kez konuştuğunu belirtiyor. Sesi sessiz ama yine de güçlü. O bir Sadece gerektiğinde konuşan bir erkek tipi.

Masamda öne doğru eğilip ellerimi birbirine kenetliyorum. "O bir kan cadısı," diye onaylıyorum ve bana meraklı bir ifadeyle bakan Darius dışında hepsi keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Kurt olmadığını biliyordum ama kanlı bir cadı beklemiyordum," diye tükürüyor Damian, sonunda yanımıza gelip kitap raflarımı yalnız bırakarak. "Süründe tehlikeli bir varlık barındırıyorsun Rhea. Bütün kanlı cadılar görüldükleri yerde öldürülmelidir."

"O kanlı cadı adamlarını kurtardı," diye homurdanıyor Josh sağımdan, masamın yanına gelerek.

"Peki bu kimin suçu?" Damian karşılık veriyor ve Josh'a neredeyse birbirlerine degecek kadar yaklaşıyor. "O yaralara sen sebep oldun."

Josh onun yüzüne bakar, boyları . "Ve yaralıları kurtardık. Diğerleri ölmemiş olsaydı, onları da kurtarırdı."

"Onu öldürmeye hakkımız var. Onu canlı bırakmaya hakkımız yok!"

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem arkamdaki kitaplığa çarpıyor. Damian'a hırlarken herkes bana dönüyor, "Ona dokunmayacaksın. Onun teline bile dokunmadan seni paramparça edeceğim!" Runa'yı gözlerimde hissediyorum ve göz büyüyor, öfkem arttıkça boynumda bir karıncalanma hissi oluşuyor.

Hudson arkamdan yaklaştı ve elini omzuma koydu. Bunun olacağını hissetmiştim ama yine de irkildim. Karıncalanma duruyor, anında kayboluyor ve kendimi kontrol altına almayı başarıyorum.

"Kimse ona dokunmayacak, Rhea," diyor Hudson bana nazikçe, Sebastian, Colten ve Taylor homurdanarak onaylarken. "Onlar bizim bölgemizdeler, onların değil.

Vrohkaria yasaları burada geçerli değil."

"O haklı," diye ekliyor Taylor. "Onu öldüremezler."

Darius Damian'ın kolunu tutuyor ve onu geri götürüyor. "Vrohkaria'yı Yüce'ler yönetiyor," diyor Darius bana, gözleri formumun üzerinde gezinirken.

"Daha önce de söylediğim gibi, Ölü Topraklar onlar tarafından sahiplenilmiyor." Başımı sallıyorum ve masamın kenarındaki Josh'a yaklaşıyorum. "Eğer istersen Öldürülen adamlar için adalet, sizinle birlikte savaşmadan Yüce'ye gitmeyi kabul ediyorum."

"Milal-" Josh başladı ama sözünü kestim.

"Kendi isteğimle gideceğim ama karşılığında bir şey istiyorum." Ben de Onlara anlatırken omuzlarım dik ve başım dik, Highers'a gitmek önemli bir şey değilmiş gibi , oysa içten içe çok korkuyorum. Edward ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmamı söyledi ve yaptıklarından sonra nedenleri anlaşılabilir. Ben de kabul ettim, tabii ki kabul ettim. Ama sürümü kurtaracaksa, onlara gideceğim.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor Darius. Kimse kıpırdamayınca, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek kadar baskın bir hırıltı . Darius'un Pencereleler takırdıyor, yer sallanıyor ve tek bir hırıltının sahip olduğu güç karşısında dehşet ve korku arasında sıkışıp kalıyorum. Ama ayakta kalmaya devam ediyorum. Bu odadaki insanlar hafif boyun eğme belirtileri gösteriyor. Normal bir kurt olsaydım ben de aynısını yapardım ama normal değilim. Ve onun da öyle olduğunu sanmıyorum.

Adamlarım başımı salladığımda isteksizce odadan Darius'bakıyorum, Darius ve ben birbirimize kilitlenmişken diğer Elitler onları takip ediyor.

Başka birinin gözlerine bakarken hiç onunkiler kadar büyülenmemiştim.

Kapının tık sesini duyar duymaz masanın yanından önümde duruyor. Yerimde duruyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum, kokusunu ciğerlerime çekmemeye çalışıyorum. Bir saniye sonra eli

Boğazıma sarıldı ve kitaplığın yanındaki duvara doğru itildim. Bu hareketi beklemediğim için gözlerim açılırken bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum ve sonra ona dişlerimi gösterirken gözlerim kısılıyor.

Sinmeyeceğim.

"Kimsin sen?" diye soruyor ve kaşlarım çatılıyor. "Sana zaten söyledim."

"Neden buna inanmıyorum?" Başparmağı boynumun kenarında geziniyor, boğazımı sıkıca tutuşuna kıyasla nazik bir dokunuş.

Sorusunu duymazdan gelerek ona tekrar "Highers'a gideceğim," diyorum. "Eğer sen-"

"Benimle pazarlık yapabileceğini düşünmeni komik buluyorum," diye alaycı bir şekilde gülüyor. Burnu burnuma değene kadar yüzünü indiriyor, ben onun pençesinde nefes almaya çalışırken doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Ellerim çıplak bileğini kavrayıp beni tutuşundan kurtarmaya çalışıyor. Bu işe yaramayınca dizimi kaldırıp bacaklarının arasına nişan alıyorum, ama o hareket ediyor, küçük Aramızdaki mesafeyi açtı ve kalçalarımı uyluklarının üst kısmıyla duvara sabitledi. "Bana ne yapacağını söyleyecek durumda değilsin, küçük kurt. Adamlarımın ölümünün bedelini ödeyeceksin, ya Başrahiplerin emriyle ya da sadece benim yüzümden. Ama istesen de istemesen de benimle birlikte geri döneceğinden asla şüphe etme."

"Bunu biliyorum," diye . "Ama Eridian'ın geri kalanını rahat bırak. Kimseye buradan bahsetme."

"Eridian?" Başını eğiyor, gözleri hala benimkileri tutuyor ve yemin ederim gözlerinin irislerinin kenarlarından siyaha doğru kanamaya başladığını görüyorum.

Normal.

Neydi o?

"Evimize ve onu çevreleyen ormana böyle diyoruz," diyorum aceleyle, çünkü konuşmak için daha fazla hava almamı sağlayacak kadar gevşetiyor tutuşunu. Onun parmakları nabzımın üzerinde duruyor ve geniş çapta atarken onu izliyor.

"Yükseklere buradan bahsetmek için bir neden yok. Hiçbir yasayı çiğnemedik."

"Burada yaşam olduğu için buranın kayıt altına alınması gerekiyor. Yüce'ler Vrohkaria'daki tüm bu tür yerlerin bilinmesini talep ediyor. Burayı kendi toprakları olarak ilan etmemiş olmaları önemli değil. Buna hiç gerek duymadılar çünkü burası her zaman yaşanmaz olarak biliniyordu. Şimdiye kadar anlamsızdı."

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve gözleri bir saniyeliğine oraya kayıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Onlara söyleyemezsin," diye vurguluyorum. "Bunun bir anlamı yok. Ne işe yarar ki?"

"Yüzüne o bakışı tekrar yerleştirmeyi başarabilirdi." "Ne bakışı?"

Kekeliyorum, yüzümü boş tutmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

"Yavruyu elime aldığımda yüzünde beliren saf dehşet ifadesi. Neden Yüce'lerin burayı bilmesini istemediğin konusunda bu kadar kararlısın?" diye soruyor, sonra beni boğazımdan tutup masanın üzerine sırtüstü yatırıyor, bacaklarım onun iki yanında sallanırken üzerime abanıyor. "Ne saklıyorsun, küçük kurt?"

Beni soktuğu pozisyondan dolayı homurdanıyorum. Onu üzerimden itmek için ayaklarımı kaldırmaya çalışıyorum ama o çok büyük. Hareket edemiyor ve ben bitkin düşüyorum. Boştaki elini iki bileğimden tutup başımın üzerinde kavrarken kısık bir kıkırdama çıkarıyor. Boynumdaki nabızı tekrar hissediyor, dokunuşunun altında hızla atarken başparmağını içeri sokuyor.

"Bırak beni, pislik!" Sırtımı kamburlaştırıp onu üzerimden atmak için kıvranıyorum.

Çabalarım beni daha fazla yormaktan başka bir işe yaramadığında, tekrar yatağa yığılıyorum.

masaya oturup gözlerimi kapattım ve çaresizlik hissiyle nefes almaya çalıştım. Bir daha asla hissetmeyeceğime dair kendime yemin ettiğim çaresizlik.

"Bana gerçek cevaplar vermeye hazır mısın?" diye mırıldanıyor ve nefesini yanağımda hissediyorum, çok yakın ama dokunmuyor.

Neden bu kadar yakın? Ve neden onun kokusunu ikinci bir palto gibi üzerime sarmak istiyorum?

"Tüm sorularınızı cevapladım. Adamlarından bazılarını öldürdüm, anladım." Gözlerimi açıyorum ve ona gerçeği söylerken gözlerinin içine bakıyorum. "Ama inan bana, başka seçeneğim *yoktu*."

Gözleri Ölü Topraklar'da olduğu gibi yüzümde geziniyor. "Neden?" soruyor, bileklerimi ve boğazımı tutuşu bir anlığına sıkılaştırıyor.

"Sürümü gördün. Yabancılardan korkarlar. Eğer Yüce'lere söyleseydin, hepimizin gitmesini ve burada yaşadığımızı ilan etmemizi isterlerdi. Güçlü Alfalar tarafından kuşatılmayı kaldıramadılar. Yapamazlar.

Bununla başa çıkamazlar, zaten korkmuş durumdalar. Vrohkaria'nın başkentine gidip yabancılar tarafından kuşatılmaya zorlanmak mı?" Başımı iki yana sallıyorum. "Buna dayanamazlar," diye fısıldıyorum, bu düşünce boğazımı sıkıyor. "Bunun olmasını engellemek için her adımda herkesle ve her şeyle savaşacağım. Sonunda kaybedersem kaybederim ama sürüm güvende olacak. Kade güvende olacak."

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Onları geri alamayacağını anlaması gerekiyor, ama güvenlikleri için onları paketlerden aldığımızı söylemeden bunu nasıl yaparım?

Seçkinler Yüce'lere aittir ve bir Yüce'ye asla güvenemezsin. Tabii Edward değilseniz.

"Yavru mu?" Alay ediyor. "Zayıflığını bu kadar kolay ele veriyorsun. Boğazına bir bıçak dayayarak seni istediğim her şeyi yapmaya zorlayabilirim. Zaten bana saldırdığı için bunu yapmalıyım."

"Kade'in bir zayıflık olduğunu zaten biliyorsun, o halde bunu inkâr etmenin ne anlamı var? Ve onu biraz rahat bırak. Daha yeni kurdunu aldı ve çok şey yaşıyor."

"Herkes kurdunu aldığında zor bir dönemden geçer. Bu doğal bir süreçtir."

"Kade için bundan daha fazlası söz konusu, o acı çekiyor ve kurdu da öyle." İç çekiyorum ve tavana bakıyorum. "Onun için önemli birini kaybetti ve kurdu da Yas tutuyorum." Beni izlediğini hissedebiliyorum, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor ama . Kade'in verdiği mücadeleyi anlamasını istiyorum ki onu cezalandırmasın.

Gergin bir sessizlikten sonra nihayet konuşur. "Adamlarım iyileştikten sonra benimle Yüce'lere geleceksin. Onlara Eridian'dan bahsedip bahsetmeyeceğime oraya vardığımızda karar vereceğim." Donup kalıyorum, gözlerim ona kayıyor. Bir şans var

onlara söylemeyecek mi? Bu kadar kolay olamaz. "Ama görünüşe göre yaralarım iyileşene kadar birkaç hafta biz Elitlerle takılacaksın." Bana bunu söylerken yavaşça sırtması zalimceydi. "Buradayken ormanda bu kadını aramaya devam edeceğiz. Bu kulübede en yakın adamlarım için odalar hazırlasan iyi olur. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim küçük kurt."

durup bana bakmadan önce başparmağını bir kez daha nabzıma batırıyor. Bakışları vücudumun tek bir santimini bile kaçırmadan üzerimde geziniyor ve yanaklarım ısınıyor. Homurdanıyor, bana son bir kez bakmadan önce ofisimden çıkıp gidiyor. Kıpırdamadan yatıyor, sıkıntılı nefesler alıyor ve boğazıma dokunma isteğime direniyorum. Hâlâ eli boğazıma dolanmış gibi hissediyorum.

Basit hayatımız artık o kadar da basit değil.

Peki ya Darius yalan söylediğimi öğrenirse? Hepimiz bunun acısını çekeceğiz.

OceanofPDF.com

YEDİ

RK R

Sabah ışığı pencereden süzölüyor ve odadaki bazı nesnelerden yansıyarak odaya renk saçıyor. Dün gece uyku kolay gelmedi. Evimde yabancılar olduğu için endişelenmek ve Kade'in uyandığına dair herhangi bir işaret için kulaklarımı açık tutmak arasında, en iyi ihtimalle sadece birkaç saat uyuyabildim.

Yatakta kalmanın hiçbir anlamı olmadığını bilerek geriniyor ve kıcıımı kaldırıyorum. Bir tişört ve şort kapıp hızlı bir duş alıyorum. Giyinip odamdan çıkıyorum, kapımı arkamdan kapatıyorum ve Kade'in kapısını çalmadan önce kabin içindeki sesleri dinliyorum. Diğer taraftan gelen horlama sesi hâlâ uyuduğunu haber veriyor, ben de aşağıya, mutfağa iniyorum.

Tırabzanı dönüyorum ve yemek masamda oturan Darius'u görünce neredeyse olduğum yerde duruyorum. , botlarını bağlıyor ve ben kollarındaki kasların esneme şekline bakmamaya çalışıyorum. Ne zaman aniden böyle şeyleri fark eden biri haline gelebilir mi? Onu görmezden geliyorum ve mutfağa gidiyorum.

"Günaydın küçük kurt," diye mırıldanıyor Darius ve ben bu ses karşısında ürperiyorum.

Sesi neden olmak zorundaydı? Derin ve alçak , tenimi okşar gibi. Nefesimin altında mırıldanıyorum ve onu görmezden geliyorum, ama o görmezden gelmiyor. Bunu takdir ediyorum. Birkaç saniye arkama geçip neredeyse enseme soluması bunu açıkça ele veriyor. "Günaydın dedim, küçük kurt."

"Sabah mı oldu? Kahretsin. Fark etmedim bile, öğlen olduğunu sanmıştım. Bilirsin, güneş yeni doğarken," diye söylendim ve bir almak için hareket ettim. İçine su doldurup ocağın üzerine koydum ve ateşi yaktım.

"Gördüğüm kadarıyla sabah insanı değilsin," diyor ve başımın tepesinde bir dokunuş hissediyorum, bu da bir an donup kalmama neden oluyor. Neden bana dokunuyor?

"Acaba bunu ne ele verdi?" diye mırıldanıyorum, ondan uzaklaşıp bir fincan alıyorum ve içine biraz kahve granülü ve sıcak su dolduruyorum. Darius'un etrafından dolaşarak masaya doğru ilerliyorum ve oturuyorum. Darius Beni takip ediyor ve tekrar oturup beni izliyor. Onu görmezden geliyorum ve hayat iksirimi içip pencereden dışarı bakarken orada yokmuş gibi davranıyorum.

"Neden bizim taşlar burada çalışmıyor?" diye soruyor aniden ve sessizliği bozduğu için neredeyse yerimden sıçıyorum.

"Eridian korunuyor. Yerleşim içinde çoğunlukla büyü kullanamayız, ister nesnelerden ister kendimizden olsun. Yeterince güçlü olmadıkça ve toprak size izin vermedikçe. Ormanda olmadığınız sürece kurt formlarımıza da giremeyiz."

Göz ucuyla bakıyorum, koltuğunda geriye yaslanmış, koyu renk tişörtü göğsünü sıkıca sarmış. "Toprak izin vermedikçe mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve sonunda ona doğru çeviriyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve göğsümde bir sıcaklık yayılmaya başlıyor. "Evet, toprak. Yaşıyor ve nefes alıyor, tıpkı senin gibi

ve beni. Neyin kullanılıp neyin seçiyor." Bir yudum alıyorum ve söylediklerimi onaylamasını izliyorum.

"Atalarımızın yüzlerce yıl önce, eskiler varken yaşadığı gibi yaşıyorsunuz gibi geliyor." Omuz silkiyorum çünkü biz burada öyle yaşıyoruz. Onlar da başlasa akıllıca olur. "O zaman ne kullanmanıza izin veriyor bu... arazi?" Yeşil gözlerini deviriyor ve saçmaladığımı düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Buna karar vermek bana düşmez," diyorum ona ve üst kattan bir kapının açıldığını, ardından da sert ayak seslerinin merdivenlerden indiğini duyuyorum. "Sana neyi layık gördüğünü söyleyemem." Bir boğaz temizleniyor ve Kade yemek odasına girip Darius'a kaşlarını çatarken başımı ona doğru çeviriyorum.

Onu kontrol . Üzerinde sadece koyu renk bir pantolon var, bu da çıplak gövdesinde iyileşmekte olan yaralarına bakmamı sağlıyor, neyse ki. Biraz solgun ve yorgun görünüyor ama onun dışında iyi. Bana doğru geliyor ve mutfığa gitmeden önce yanağını yanağıma sürüyor. Fazla uzaklaşmadan kolunu tutuyorum ve bana oflayarak karşılık veriyor. Ayağa kalkıp parmaklarımı omzundaki dikişli yaranın etrafında gezdirdikten sonra boğazına ve şakağına yakından bakarken bana gülüyor. Yaralar güzelce kapanmış ve biraz kızarıklık dışında iyi iyileşiyorlar.

"Ben iyiyim Rhea," diye fısıldıyor usulca ve bana küçük bir gülümseme verirken benimkinden farklı bir tonda olan mavi gözlerine bakıyorum.

"Git biraz yemek ye, sonra konuşuruz, tamam mı?" sallıyor ve ben de bırakmadan önce kolunu sıkıp gitmesine izin veriyorum.

Yerime dönüyorum, Darius benimle Kade'in arasına fazlasıyla ilgiyle bakarken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Elitleri Ölü Topraklar'ı araştırmaları için gönderiyorum. Büyüleri tükendiği için taşlarımızı kullanamayacağımıza göre, oradaki yerleri takip etmenin en iyi yolu nedir?"

"Taylor'ı sizinle gönderebilirim, Ölü Topraklar'ı hepimizden daha iyi biliyor ve adamlarınızın kaybolmamasını sağlayabilir. Ayrıca geride kalanların sürü üyelerimle aralarına mesafe koyduklarından emin olmanı istiyorum.

auralarını düşük tuttuklarından emin olun. Onlarla konuşmaları gerekiyorsa, bunu dikkatli bir şekilde ve en azından aralarında iyi bir mesafe bırakarak yapmalıdırlar.

Eğer herhangi birimiz

Elitlerinizin çizgiyi aştığını görürsek harekete geçeriz. Bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

Başını sallıyor, ayağa kalkmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Yine de neden bu sürünün Alfa'sı olduğunu bilmiyorum," diye başlıyor. "İhtiyaç duyulduğunda bir şeylerle ilgilenmen gerektiğini anlıyorum. Koşullar gerektirdiğinde ve sadece o zaman bunu yapmak için iznim var." O

ellerini masanın üzerine koyuyor ve öne doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Ama yapmaman gereken hiçbir şeyi deneme, küçük kurt. Zaten boka batmış durumdasın ve ekstra sonuçlardan hoşlanmayacaksın." Ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, giderken ön kapı arkasından kapanıyor.

Bu ilginçti.

Josh'a ulaşıyorum, bağlantılarımız neyse ki tekrar açık. *"Taylor'ı Ölü Topraklar'a giden Elitlerle birlikte gönderin. Taylor'ın onları tam olarak izleyemeden nasıl yönlendireceğini bileceğinden eminim.*

nerede . İsterseniz işiniz bittiğinde uğrayabilirsiniz." "Anladım. Kade uyanık mı?" diye cevap verir.

"Kesinlikle öyle."

"Güzel," diyor ve Kade yanıma otururken bağlantı kapanıyor, hâlâ Cassie'yle oturduğu yerde oturmuyor. Kahvemi tekrar içmeden önce omzunu dürtüyorum.

Dağ gibi yemeğini sessizce yiyor ve ben ona "Bitirdin mi?" diye sormadan önce tabağındaki son meyveye geliyor.

Başını sallıyor, tabağını kendisinden uzaklaştırmadan önce ağzına bir beктаşı üzümü atıyor. "Artık öyleyim," diye nefes vererek karnını sıvazlıyor.

"Güzel." Kupamı yere bıraktım ve kulağını tutarak onu kendime doğru çektim. "Şimdi neden Ölü Topraklar'da olduğunu açıklayabilirsin," diye onu oturduğu yerden kaldırıp ofisime doğru sürüklüyorum.

"Ah, , ah, kahretsin Rhea, acıyor," diye sızlanıyor onu kendime çekerken.

"Sadece kulağını kafandan ayırmaya çalıştığım için şanslısın.

Eridian'ın her yerinde kışınızı tekmeleyecek. Ayrıca, bir kulağını bile kaçırmayacaksın, zaten dinlemiyorsun ki." Ofisimin kapısını açıyorum ve onu da yanımda getirip masamdaki sandalyeye . O otururken ben de adımlamaya başladım.

Kade kulağını ovuşturuyor ve kaşlarını çatarak beni izliyor. "Rhea-" "Hayır.

Hayır, Kade. Bana Rhea deme, seni küçük pislik. Bir ölümün var mı keşke?!" Bağıriyorum. "Biz ayrılmadan önce hayatını riske atmaya karar vermen yetmedi mi? Ölebileceğin Ölü Topraklar'a gelmek zorunda mıydın?"

"değildi," diye itiraz ediyor ama ben bunu duymaya hazır değilim.

Saçlarımı çekiştirdikten sonra başımın üstünde bir düğüm haline getiriyorum.

"Aynen öyleydi, Kade. Dışarının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun.

Ne yapıyorduk," diye tısladım ona. "Oraya girerek kendinizi tehlikeye biliyordunuz. Ve sadece bu da değil..." Ön kapı açılırken onu işaret ediyorum. "Sürümüzü riske attın. Onlara göz kulak olacağına güvendiğim için seni görevlendirdim. Ama bunun yerine onları yalnız ve savunmasız bırakıp Ölü Topraklar'da körü körüne kimi aramaya çıktınız? Beni mi?

Elitler mi?"

Josh ofise girer ve sandalyedeki bok çuvalını görür, Kade'in

Bana bakarken gözleri yanıyor. "Ah." Josh'un pencerelerin yanına oturmadan önce söylediği tek şey bu.

Kade hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor, ben öfkelendikçe dudakları sert bir çizgide sıkışıyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Cevap ver bana!" Talep ediyorum.

İç çekiyor, ayağa kalkmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor. Belli etmemeye çalışarak hafifçe yüzünü buruşturuyor ama ben görüyorum. Şu anda bunu yaptığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama lanet olsun, neredeyse ölüyordum. Yaptığı şey pervasızca, aptalca ve çok sorumsuzcaydı.

Kade ellerini ceplerine soktu. "Ölü Topraklar'a gitme kararımın düşüncesizce olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama bir oylama yaptık."

"Oylama mı?" Josh kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor.

"Evet," diye başını salladı Kade. "Günlerdir ortalarda yoktun. Hepimiz endişelenmeye . Josie birkaçımızın gidip sizi aramasını önerdi. Ben hoşlanmadım ama sürünün geri kalanı aynı fikirdeydi. Ya ben yalnız gidecektim ya da Bazıları onlara yapmamalarını söylesem de seni bulmak için gizlice kaçacaktı. Bektan bir durumda en iyi seçenek olduğunu düşündüğüm şeyi seçtim," diye iç geçiriyor ve çıplak ayaklarına bakıyor.

Bu işleri değiştirir. Bir sonraki döveceğim Josie'nin kızı. Neden bunu ona ve sürünün geri kalanına önerdin ?

"Bu gerçekten çok aptalca," diye mırıldanıyor Josh ve ben de başımı sallıyorum. "Görünüşe göre Gazap Rhea birini hedef alacak."

Onu işaret ediyorum. "Hey! İstersen sana nişan alabilirim." Bu lakaptan nefret ediyorum.

"Yine olsa yine yaparım," diye söze giriyor Kade ve ben ona bakıyorum.

İç çekiyorum, içimdeki mücadele bitiyor. "Ne yaptığını ve neden yaptığını anlıyorum. Bu başka bir durum olsaydı senin olurdu. Ama Kade, durum çok vahim ve tehlikede olan çok şey var. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben ve Adamların dışarı çıkması, buraya gelmelerini engellemek içindi ama sen ve sürünün kararı, neredeyse kan kaybından ölecekken bu kadarı mühürledi." Benim

Kade bana yaklaşıyor, beni bedenine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. "Sanırım artık bir önemi yok, ama sen Bilinmeyen bir duruma girmeden önce artıları ve eksileri gözden geçirmelisiniz. Yapılması gerekenin bu olduğundan emin olmalısınız. Kendinizi bir daha asla böyle bir tehlikeye atamazsınız."

"Biliyorum, özür dilerim," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. "Her şeyi berbat ettim."

Başımı göğsüne doğru sallıyorum. "Ben de özür dilerim." Acı çekerken bağırdığım için. Elitleri buraya getirip onu tehlikeye attığım için. Başarısız olduğum için.

"Carzan," dedi Josh. "Seni hâlâ azarlamam gerekiyor ama Rhea'yı burada bırakıp başka bir yerde yaparız." Kade beni bırakıp odadan somurtarak çıkarken homurdanıyor, Josh da peşinden. Gözlerimi kapatıp sadece nefes alıyorum.

Günaydın amına koyayım.

ElgHTEEN

RK R

"Elitlerin Eridian'ı gizli tutmasını nasıl sağlayacağımız konusunda bir fikriniz var mı?" Çocuklara sessizce sordum. Darius, Eridian'ı gizli tutmayı düşüneceğini söyledi ama bize sağlam bir şey lazım, belki değil.

Elitlerin önünde birbirleriyle atışmalarını izliyoruz. Biz sadece Ormandaki ilk ağaçlarının dışında ve bizi duyamayacakları kadar uzaktayız. Bazı Elitler kurt formunda, bazıları değil. Akşam yemeği için avladığımız geyiği kendime doğru çekiyorum, kanlı ellerim bacaklarında kırmızı izler bırakıyor.

"Hiçbir fikrim yok Milal. Ama her Highers'a gitmene izin vermeyeceğim." Josh yanıma yaklaşıyor ve Elitlerin hareketlerini dikkatle .

İki kurt birbirlerine saldırıyor, pençelerini savuruyor ve dişlerini ısıırıyorlar. Dikkatle izliyorum. O kadar iyi eğitilmişler ki, biz onların yanında yavru köpek gibi kalıyoruz.

Colten, "Onları öldürebiliriz," diye düşünerek dikkatimi ona çekti. "Zehir mi?"

Hudson başını sallar. "Kokusunu bir mil alırlar. Çok iyi eğitilmişler. O kadar kolay olmayacak."

"Uykularında boğazlarını kesebilirim," diyor Sebastian, en sevdiği bıçağını her zamanki gibi fırlatmaya hevesli bir şekilde elinde döndürerek.

"Onlar bilmeden yeterince yaklaşabileceğinden şüpheliyim. Orada," diye iç geçiriyorum ve Darius'un iki Elit'e yaklaşp onları bir savunma hamlesine yönlendirmesini izliyorum. Yüzü bir otorite maskesine dönüşmüştü. Onlardan hareketi tekrar tekrar yapmalarını isterken boyun eğmeyen bir duruş.

Maize ona doğru yaklaşarak bozar ve maskesi kızgınlıkla kırılır. Ellerini çılgınca sallıyor ve Leo onun ne dediğini dinleyerek yanına gidiyor.

Elitler birkaç gün önce buraya geldiğinden beri Maize'i pek görmedim. Çoğunlukla Elitler'in diğer üyeleriyle takılıyor ya da kendi başına gidiyor. Cadı Darius'a göz koymuş gibi görünüyor. Bu beni rahatsız etmemeli, bunun için bir sebep yok.

Ama ne zaman gözlerini ona dikse, gözlerini yerinden çıkarmak istiyorum.

Leo başını sallıyor ve Zaide'ye doğru yürüyüp onu Darius'un yanında bırakıyor ve bir dizi yumruk atmaya başlıyor. Maize bariyeri işaret etmeye başlıyor ve ben kılıcıyorum. Ne sikimden bahsediyor bu?

Darius ona el sallamaya başlıyor ama gözleri ilk ağaçlarının hemen dışında bana takılınca donup kalıyor.

Maize onunla konuşmaya devam ediyor ama onun dikkati sadece benim üzerimde, av sırasında üzerimi kaplayan kanda ve gözlerinin parladığını görüyorum. Vücudu dönüyor ve bana doğru bir adım atıyor ama Maize onu durdurmak için kolunu tutuyor. Duraklıyor ve başını ona çevirerek elinin teninden düşmesini sağlıyor. Ona doğru çıkardığı hırıltıyı zar zor duyabiliyorum ama etkisi oluyor çünkü Başı eğik, fırtınalar kopuyor.

Geri dönüyor ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyor. İdman yapan Elitlerin arasından geçiyor, kazara vurulmak ya da herhangi birinin arasında kalmakla ilgilenmiyor. Adımları, benden birkaç metre uzaklaşana kadar aramızdaki mesafeyi tüketiyor. Gözleri vücudumda geziniyor, geyiğe bakmadan önce kanla kaplı bölgelere daha fazla dikkat .

Onun ilgisiyle vücudum karıncalanıyor ve verdiğim tepkiyle kaşlarım çatılıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor ve gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Sürü için akşam yemeği," diye cevap veriyorum, onun incelemesi karşısında hissettiğim sıcaklığın yanaklarımı kızartmasına izin vermeyerek. "Yaşlı bir geyikti, artık üreyemiyordu. Fazla zamanı kalmamıştı, o yüzden bugün iyi bir seçim oldu.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Onu yaşlı olduğu için mi avladın? Neden daha genç, daha sağlıklı olanı seçmediniz?"

"O zaman üreyebilen genç, sağlıklı ve hala doğurgan bir dişiye ortadan kaldırırız ve sayılarını makul seviyede tutarız. Böylece nüfuslarının azalmasından endişe etmeden geyik avlamaya devam edebiliriz." Taylor benim yerime ona cevap veriyor, kehribar rengi gözleri Darius'un arkasındaki Elitlere bakıyor.

"Sadece diğerleri kadar yetenekli olmayanları mı avlıyorsun?" Darius kaşlarını çatarak soruyor ve bunun neden kafasını karıştırdığını anlayamıyorum.

"Her zaman değil ama çoğunlukla. Ve biz sadece yemek için avlanırsınız, kovalamak ya da öldürmek için değil." Omuz silkiyorum ve daha fazla kanı temizlemek için elimi şortuma siliyorum. Darius hareketi takip ediyor ve gözlerindeki bakış karşısında duraklıyorum.

"Alfa," diye selamlıyor bir erkek. Axel ve Finn bana doğru yürürken Darius ve ben başımızı çeviriyoruz. "Kayalıkların etrafında her şey yolunda. Yakınlarda bir şey olduğuna dair bir işaret yok. Oldukça sessiz."

"Tamam, güzel," diyorum ona. "Dinlen. Ben hâlâ dışarıda mı?"

"Evet," diyor Axel. "Koşuya çıkmak istedi." Kapıya doğru bakıyor. Elitler boğazını temizleyip Darius'a bakmadan önce ilgiyle idman yapıyordu. "Bazılarımız seninle idman yapsa sorun olur mu?" Onun sözleri karşısında kendi tükürüğümle boğuluyorum ve hafifçe eğilip öksürürken Josh sırtımı sıvazlıyor.

Önümden bir hırlama sesi geliyor ama sonra gözlerim şaşkınlıkla Darius'a kayınca kesiliyor. Gözleri Josh'un üzerinde, ifadesi düzelmeden önce tehlikeyi haykıran bakışları Axel'e bakıyor.

"Senin ya da bir başkasının neden onlarla idman yapamayacağını anlamıyorum. Yine de stajyerlerden bazılarıyla idman yapman daha iyi olabilir," diye öneriyor Darius.

Oh, uyandı ve şiddeti seçti, anlıyorum. "Tecrübeliler," diyorum gururla. Elbette, tam olarak onların seviyesinde değiliz, ama dövüştüğümüzde kavgacı piçleriz. Ayrıca, Taylor bize bildiğimiz her şeyi öğretti ve bir şekilde eğitim aldı.

"Darius," diye sesleniyor Leo, belli ki kulak misafiri olmuş, biz de ona doğru bakıyoruz. "Bırak oynasınlar. Eğlenceli olacak." Şerefsiz sırtıyor, mavi gözleri eğlence içinde dans ediyor ve kanım kaynıyor.

Doğrulup Darius'un etrafından dolanıyorum, geyiğin bacaklarını bırakıp doğrudan Leo'ya yöneliyorum. Beni merakla inceliyor ve çevremizdeki Elitler izlerken hareketlerini yavaşlatıyorlar. Leo'nun ağır bakışlarını hissediyorum. Darius arkamda, ama dönüp gözleriyle buluşmayı reddediyorum. Önce yapmam gereken bir şey var.

Leo ellerini savaş pantolonunun ceplerine sokuyor, duruşu benim yaklaşmamla rahatlıyor. Ondan iki adım uzaklaştığımda gülümsüyor, başını eğerek eğleniyor. "Oynamak ister misin-" Yumruğum uçarak çenesini hedefliyor ve yere inerek kafasını yana savuruyor. Ben bacağımı savurup ayaklarını altından çekerken vücudu da onu takip ediyor ve sert bir gümbürtüyle yere düşüyor. "Siktir," diye homurdanıyor ve şok içinde bana bakıyor.

Elitler etrafımda keskin nefesler alıyor ve Colten kaybedip bana tezahürat yaparken arkamdan kahkahalar . Sırıtiyorum. "Oynamak mı?" Parmağımı çeneme vuruyorum. "Seni kışının üstüne koymam için oynamanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum."

"Az önce ne oldu lan?" Leo ayağa kalkıp pantolonundaki kiri fırçalarken soruyor.

"tekmeyi yedin," diye kıkırdıyor Damian. "Olan bu."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Leo, bana doğru gelmeye başlamadan önce. Hızlı olmam gerektiğini bildiğim için tam o ukala herife aparkat atacaktım ki, o da ben de gözümüzü kırpamadan tekrar kışının üstüne düştü.

Darius onun üzerinde yükseliyor, ona bakarken yüz hatları taş kesilmiş. "Rakibini hafife aldığın için kışının üstüne düştün. Bu stajyer hatası için biraz daha yerde kalabilirsin."

Darius bana doğru döndü ama ben çoktan uzaklaşmıştım. "Axel, neden diğerlerine Elitlerle antrenman yaparken sana katılmak isteyip istemeyeceklerini sormuyorsun? Eminim bunu kabul edenler için iyi olacaktır." Finn'le birlikte yürümeden önce başını sallıyor.

Adamlara ulaştığımda eğildim ve geyiğin bacaklarından tutarak onu arkamda yere doğru . Bariyere doğru yürürken, bir şey geyiği çekiyor. Bir hırıltıyla dönüyorum, avıma dokunan birine karşı dudaklarımda bir hırıltı.

Darius geyiği çekiştirerek bana kaşlarını ama ben bırakmıyorum. "Bırak onu, küçük kurt. Daha çabuk değişbilmen için onu taşıyorum."

"Neden?" Merak ediyorum.

Bir an duraksıyor, gözleri kararırken geyiği sıkıca kavırıyor. "Çünkü seni kanlar içinde görmek bende seni avlama isteği uyandırıyor."

Sözleri karşısında yutkunuyorum, içimdeki Alfa'nın meydan okumasına neden olacak şekilde beni avlama düşüncesi karşısında. Ondandır ve vücudumun anladığımdan emin olmadığım bir şekilde tepki vermesini sağlama şeklinden uzaklaşmak isteyerek bırakıyorum.

Geyiği kolayca kaldırıyor ve ben sürüklemekte zorlanırken sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna atıyor. Birbirimize bakıyoruz ve dünya ikimize daralıyor, başka hiçbir şeye değil. Birkaç kez yarattığımız bu baloncuğa kimse giremez ve kimse onu durduramaz, biz bile.

Runa gözlerime geliyor, dikkatimi ve odaklanmamı emretme şekli karıştırırken onu dikkatle izliyorum.

Adamlarımın olduğunu hissediyorum. Elitlerin de öyle olduğunu biliyorum. Ama sanki varlıkları sessiz, varlığımın kenarlarındaki fısıltılar gibi ve tek katı form önümdeki. O kendi başına bir güç, etrafımızdaki tüm oksijeni kaplıyor ve gözlerimin her zaman onun üzerinde olmasını talep ediyor, aksi takdirde bunu yapamadığım için boğulacağım. Ama bu duygunun tek taraflı olduğunu sanmıyorum. O da bana beni anlamaya çalışır gibi bakıyor, tıpkı benim gibi ne gördüğünü anlamaya çalışıyor.

İkimizin de cevabı bildiğini sanmıyorum.

Ben sabit dururken o öne doğru bir adım atıyor, başımı geriye doğru eğerken vücudumun hareket eden tek parçası başım, gözlerinden başka yere bakamıyorum.

Onun

Bakışları yine yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Gözlerimin, elmacık kemiklerimin, şakaklarımın, burnumun üzerinde geziniyor, ta ki bakışları boynumun kenarına kayana kadar,

Sonunda hareket edip dudaklarıma konmadan önce. Kokusu bana ulaştığında etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor ve vücuduma sıcaklık yayılıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve başı eğiliyor, gittikçe . Ağzı benimkine dokunmaktan bir nefes uzakta ve nefes aldığımı sanmıyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Kulağıma doğru fısıldamadan önce yanağıma, tenime zar zor dokunuyor. Titriyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen Rhea, sana avımı nasıl avladığımı ve yuttuğumu gösteririm." Etrafımda dolanıyor, ben orada durup havayı içime çekerken ve az önce ne merak ederken dünya yeniden odaklanıyor. Tekrar.

"Tanrım," diye nefes alıyor Sebastian. "Siz ikiniz birbirinize şimdi de beni becer bakışları mı atıyorsunuz? Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket." Onun sözleri karşısında ağzım açık kalıyor. "Ateşli bir felaket, ama yine de bir felaket.

Boğazımı temizleyip eve , "Beni becer bakışı yoktu," diye itiraz ediyorum.

Josh, "Biraz vardı," diyor ve ben ona ihanet dolu bir bakış atıyorum. Omuz silkiyor. "Sadece onun düşman olduğunu unutma."

"Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldanıyorum. O bir numaralı düşmanım, hatta ona verdiğim tepkiyle daha da düşmanım. Eridian'ı avuçlarının içinde tutuyor ve Eridian'ı saklamak için onunla iyi geçinmenin ya da onu öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

Şimdi, o bana baktığında daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmediğim bir şey hissettiğim gerçeğini görmezden gelmem gerekiyor.

Arzu.

Ve bu, kesinlikle hayır demek.

NINETEEN

DRREUS

"Kadının görüldüğüne dair bir haber var mı?" Leo'ya soruyorum. Rhea'nın kamarasının güvertesindeyiz, Leo en üst basamakta otururken duvara yaslanıyoruz, ikimiz de Eridian'a bakarken kollarımız bacaklarının arasında sallanıyor.

Buradan etrafımızı çevreleyen ana konut kabinlerini ve Rhea'nın toplanma yeri olarak adlandırdığı, sürüyü ilk gördüğüm yeri görebiliyoruz.

Bir haftayı aşkın buradayız. Taylor, Zaide ve Damian, Ölü Topraklar'ı araştırmak için bazı adamları yanlarına alıp

Elitler güvende. Görünmez bariyerden girdiklerinden beri liman taşlarımızın büyüğü tükendiği için buraya geri dönebilmelerinin tek yolu yürüyerek gitmek, bu yüzden kaybolmamaları için dikkatli olmalıyız.

Eridian'ın etrafındaki bariyerin o taşları nasıl kuruttuğunu hâlâ anlamış değilim. Yüceler'in bir araya gelip bir bariyer oluşturması dışında böyle bir bariyere rastlamadım ve bu da ancak cadılar yüksek seviyedeysen mümkün.

Cadılar meclisiyle birlikte güneybatı ormanlarında yaşayanlar hariç,

Vrohkaria'daki en güçlü cadılar Yüce'lere aittir. Ama onlar Yüce'nin iradesine ve yasalarına boyun eğmeyi reddettiler ve hala

şimdi işbirliği yapmıyorlar. Peki Eridian bariyerini nasıl aldı? O cadılardan mı?

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," diye homurdanıyor Leo ve sonunda bana cevap veriyor. "Tüm bu arama ve kurtarma çalışmaları çok anlamsız. Onu ya da Rogures'ı zaten hiç bulamayacaktık."

"Katılıyorum, ancak ya Yüksek ya da bu olacağım ve herhangi bir şey yapmadan önce Rogure'lardan kurtulmam gerekiyor. Vrohkaria'daki topraklar görünürde sonu olmayan bir şekilde boka batıyor ve insanlar birbirleriyle savaşıyor. sonra da suçlu olduğunu düşündükleri kişileri işaret ediyorlar. Eğer bir çözüm bulamazsak, Rogure'lar her şeyi yok ettiğinde geriye hiçbir şey kalmayacak." Yüksek olmak umurumda bile değildi.

Babamın olmamı istediği bir şeydi ve o zamanlar ben de kabul etmişim. Ama işler değişti. Topraklar değişti amına koyayım. "Biz Elitleriz, Vrohkaria'yı korumamız gerekiyor ve bunu başaramadık."

Başarısızlığın tadı acıdır ve ardında öfke bırakır. Elitlerin amacı korumaktır ve biz bunu bile yapamıyoruz.

"Ancak bu kadarını yapabiliriz, Darius. Rogure'ların tüm sorumluluğunu tek üstlenemezsin," diye iç geçirerek etrafı taradı ve Rhea'nın sürüsünün günlük işlerine devam etmesini izledi.

"Ailem için adaleti sağlayacağıma yemin ettim ve sağlayacağım. Hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek." Aynı konuşmayı daha önce de defalarca yapmıştık. Leo bana çok fazla şey üstlendiğimi söylüyor, ben de bunun benim sorumluluğum olduğunu söylüyorum.

Elitlerin Alfa'sı. Bu sadece ikimizi de kızdırıyor. Başımı sallıyorum ve konuşmanın yönünü değiştirerek etrafta dolaşan insanları izliyorum. "Bu yerde doğru olmayan bir şeyler var ve ben bunu çözemiyorum." Eridian var olmamalı. Hiçbir kayıt ya da harita Ölü Topraklar'da yaşam olduğunu göstermiyor.

Vrohkaria'nın tarihi boyunca. Eridian bir anomali ve nasıl ortaya çıktığını bilmemek beni kızdırıyor.

"Biliyorum, bu kesinlikle normal değil," diyor Leo. "Ama siz çözemezseniz, bizim de çözme şansımız yok." Sürünün adamlarıma bir Merkezin etrafında dolaşırken, biri görünür görünmez yavrularıyla birlikte kaçışıyorlar. Jerrod bir anne ve oğlunun koştuğu yöne bakıyor, etmeden önce boş alanı izlerken duraklıyor. "Neden böyle davranıyorlar? Sanki hiç başka bir insan görmemiş gibiler."

"Bilmiyorum ve Rhea'nın bana söylediği saçmalıklara da inanmıyorum." Bu kadının ağzından çıkan yalanlar onun nasıl bir kurt olduğunu gösteriyor.

Yalan söylediği zamanlar var ve geçen hafta bunları anladım. Elitlerin Alfa'sından saklanabileceğini düşünecek kadar saf.

Alay ediyor. "Onun ağzından çıkanlara inanmak için aptal olmak gerekir."

Başımı sallıyorum. O gün ofisinde bana söylediği şeylerin yarısına inanmıyorum. Sanırım o da bunu biliyor, ama söyleyemeyeceği neyi saklıyor?

Highers'a nerede yaşadıklarını beyan etmenin nesi sorun? Hiç mantıklı değil. Hatta şu anda olduklarından daha iyi bir hayat yaşayabilirler. Burası bok çukuru değil, ama Türkiye'de standart olarak kabul edilen bir şey de değil.

toprakları da. Sürünün yapılanma ve çalışma şekli bile tuhaf. "Daha fazla soru sormaya başlamanın zamanı geldi. Bu işi bıraktığımı düşünüyor.

birkaç gün yalnız bıraktım. Sadece gözlemlediğimi fark etmeliydi. Adamların her gün bana rapor verdiğinden haberi yok." Aptal kurt. Kendi evinde güvende olduğunu sanıyor. Yakında artık hiçbir yerin onun için güvenli olmadığını anlayacak. Benden değil. Onun kokusunu aldım. Toprak ve yağmur suyu, nerede olduğunu tam olarak kestiremediğim bir vahşiliğin ipuçlarıyla birlikte.

daha önce kokusunu almış olabilir. Her iki durumda da, yeterince yakınsa onu her yerde takip edebilirim ve kurdum bu düşünceyi seviyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" Leo ayağa kalkıp kollarını sallayarak hâlâ Rhea'nın çantasını inceliyor.

"Hayır, git ve adamları dün ayrıldıkları kayalıkların dibinde bekle," diyorum ona. "Yakında dönecekler."

İtiraf etmeliyim ki, Ölü Topraklar'ın bulunduğu kayalıkların tepesine çıktığımızda gördüklerim karşısında hâlâ şoktayım. Kayalıklar garip bir dikdörtgen vadiyi çevreliyor.

Aşağıda, içinden akan yaşamı koruyan Eridian dedikleri yer var. Vadide uzun, sağlıklı ağaçlar yetişir ve iki farklı büyüklükte Gördüğüm en mavi suya sahip göller. Garip kuşlar var ve orada yaşayan bazı sıra dışı hayvanlar. , vadideki tek açıklık olan Affedilmez Deniz'e doğru kenardan dökülen su gibi görünen bir açıklık var.

Eridian' çevreleyen uçurum kenarlarından çıkan şelaleler var ve vadinin merkezine doğru baktığınızda, şimdi ilk ağaçları olduğunu bildiğim, renkleri diğer ağaçların normal yeşilleri arasında canlı bir halka var. Bu Eridian'ı çevreleyen koruma çemberi.

Bu yerle ilgili her şey doğal değil. Bunun bunca zamandır burada olduğuna inanmayı reddediyorum.

Geçici dinlenme yerimiz olan Rhea'nın evinin merdivenlerinden inip toprak patıkada ilerliyorum. Leo, bariyerin dışındaki ormana doğru sağa gider ve kayalıklara doğru ilerler. Orada bazı yaratıklar ve

Ormanda hayvanlar var ama Ölü Topraklar'daki gibi değil, o yüzden gerek yok. İlerlemeye devam ediyorum, sonra Rhea'nın kokusunu sola sapıyorum, heyecanla kıpırdanan kurdum için bir işaret.

Benim tek yapmak istediğim kurdu boğmakken, o küçük kurdun yanında olmayı seviyor.

ama belki de ben onun içindeyken yapmalıyım. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Stajyer olsunlar ya da olmasınlar, gerçek şu ki küçük kurt bazılarını öldürdü ve hatta hepimizi öldürmeye cüret etti. Onun gözlerine baktığımda her şeyi ve her şeyi nasıl unutursam unutayım, bu unutulamaz.

Şu lanet gözler.

Devam ediyorum, sonunda leylak ağaçlarının yanına geliyorum. Görünmez bariyerden geçerken onları inceliyorum, ruhuma karşı zaman hissettiğim bir okşama hissediyorum. Kurdum Drax, bu his karşısında neredeyse mırıldanıyor, ondan memnuniyet sızıyor ve ben de içimden hırlıyorum onu. Hızımı arttırıyorum, ormana doğru ilerliyorum ve etrafımdaki duyularımı açıyorum. Küçük kurdun izini sürerken bana özel bir şey ulaşmıyor, sadece Her zamanki hayvan sesleri etrafta sıcıyor.

İleride ayak seslerini duymam uzun sürmüyor, sessiz ama benden saklanacak kadar da sessiz değil. Ağaçların arasından ilerliyorum, beni gördüğünde gözlerindeki kıvılcımı görmekten heyecan duyuyorum. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama yapıyor. Bana verdiği tepki hiç olmadığı kadar ilgimi çekiyor ve benim ona verdiğim tepki de kendi kıcımı tekmelemek istememe neden oluyor.

Onu Ölü Topraklar'da gördüğüm ilk andan itibaren, her şey onu avlamak istedi. Ona ulaşmak için. Gözleri iriydi, dudakları ayrılmıştı, göğsü kabarmıştı ve onu yere yatırıp gözlerinin farklı bir nedenle irileşmesini izlemekten başka bir şey istemiyordum.

Drax da beni çok zorluyordu. Derimi yırtmak ve ona koşmak istiyordu ve onu kontrol altına almak için çok fazla kontrolüm gerekiyordu.

Ona verdiğimiz tepki normal değil.

Adımlarının sesini takip ediyorum, hafif ve narin, sonunda onu ileride görüyorum, elini ağaçlardan birine dayamış, gözleri kapalı. Duruyorum ve onu yakından izliyorum. Aldığı sabit nefesleri, duruşunu ve hareketsiz dururken şortunun içinde kışının yuvarlak kıvrımını. Başımı eğiyorum.

Ne halt ediyor bu?

Sessiz ve emin adımlarla , ta ki sırtına gelene ve vücudunun sıcaklığının içime işlediğini hissedene kadar. Dudaklarım kulağının yanına kadar yavaşça öne doğru eğiliyorum. Onu hareketsiz görüyorum, nefesi kesiliyor ve varlığını hissettiğini bilmek sırtımına neden oluyor. "Ne yapıyorsun, küçük kurt?" Mırıldanıyorum, onlar hareket ederken alt dudağım kulağına değiyor.

Dönüyor ve ben başımı geriye atıyorum, o bana bakıyor, buz gibi gözleri Mavi gözleri öyle öfke dolu ki beni zorluyor. Onlarda tekrar gözyaşı görmek istiyorum. Sulanırken en berrak cam gibi parladıklarını görmek istiyorum. Bunu istiyorum.

Canım
çekiyor.

Sikeyim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerim aşağı kayıyor. Göğüsleri koyu renk tişörtünün üzerinde geriliyor, nefes alış verişleriyle usulca yükseliyor ve ellerimde nasıl hissedeceklerini hayal etmekten kendimi alamıyorum. dış izlerimle nasıl görüneceklerini. Çenemi sıktım ve sikimin inmesini istedim.

Ona karşı duyduğum bu çekim sonunda başıma bela olacak.

Gözlerimi uzaklaştırıp yukarı kaldırıyorum, yavaşça boğazına bakıyorum ve gözlerine geri dönmeden önce duraklıyorum. İncelememle alay ediyor, dönüp yanımdan uzaklaşmadan önce bana sert bir bakış atıyor. İçimden kıkırdıyorum. Bir avcıya asla sırtını dönmemesi gerektiğini bilmiyor mu?

Ve ben sıradan bir avcı değilim.

Birkaç kısa adımda ona yetişip, elimi kürek kemiklerinin arasına yerleştiriyorum ve onu en yakındaki ağaca doğru itiyorum. Onu orada sabit tutarken duymazdan geldiğim küçük bir ses çıkarıyor. Onu seviyorum

Dokunuşumun altında çaresizlik. "Konuşmam bitmemişti," diyorum, sesim kısık. Bana küfürler savururken gözlerini yandan görebilmek için eğildim.

"Seni pislik! Bırak beni!"

"Şimdi bunun neresi eğlenceli? İyi bir kurt olup biraz terbiyeli davranacak mısın?" Çıkardığı küçük hırıltılara sırtarak ona soruyorum.

Çok sevimli.

Hiçbir şeyi sevimli

bulmuyorum. Kendi

kendime

homurdanıyorum.

"Bana terbiyeden mi bahsediyorsun?" Bana vurmak için başını geriye atıyor, ben de boştaki elimi at kuyruğuna götürüp ellerimi saç tellerine doluyor ve başını geriye atıyorum.

Fokurdayan gözlerine bakıyorum ve sırtıyorum. "Uslu duracak mısın?" Hiçbir şey söylemiyor, ben de saçlarını daha çok çekiştiriyorum ve onu ağaca daha sıkı bastırıyorum.

Göz göze geldiğimizde nefesi kesiliyor ve ben onun derinliklerinde kayboluyorum. Gözbebekleri büyümeye başlıyor ve kurdunun onun içinden beni izlediğini biliyorum. Drax'ın kendi gözlerime gelmesine izin veriyorum, ikisine de dalga geçmediğimi gösteriyorum.

Sonunda, gergin bir andan sonra, öne doğru yığılıyor. Başını hafifçe sallıyorum, kelimeler istiyorum. "Evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, onu serbest bırakıyorum ve kıyafetlerini düzeltmesini izliyorum. Öfke dalgalar halinde akıyor ve nasıl tepki vereceğini beklerken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirmeme neden oluyor.

Altı dört bedenimle onun üzerinde yükseliyor olabilirim, ama o küçük bir savaşçı.

Birbirimizle ilk karşılaştışımızda gördüğüm dövmesini ilgiyle inceliyorum. Sağ  n kolunda ve dili eski, o kadar eski ki ne yazdığını anlayamıyorum ama bileğindeki r nleri tanıyorum.

Eski kurt Tanrıları Zahariss ve Cazier'i sembolize ediyorlar. "Neden üzerinde eski Tanrılar var?" Gözleri soru sormak için benimkilerle buluştuğunda başımla kolunu işaret ediyorum.

Elini dokunmak için yukarı kaldırıyor ve omuz silkiyor. "Neden ki? Biz kurtuz, değil mi?"  izmeli ayağını toprağa s rt yor.

"Farklı türde kurtlar var ve artık kimse eski Tanrıları takip etmiyor. Yüce'nin kurallarına uyuyorlar. Sen yaşındasın? Yirmili yaşların sonundasın ve eski Tanrıları mı takip ediyorsun?" Başımı ona doğru eğiyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yirmi sekiz ve ben her zaman onları takip ettim. Bütün sürü biliyor. Burada yaşadığımız hayat ve bize sağladıkları yiyecek için onlara şükranlarımızı sunuyoruz. bize sağlar. Ne de olsa üzerinde yürüdüğümüz topraklar onlar. Bize kurtlarımızı da onlar verdi, o halde neden onlara şükranlarımızı sunmayalım ve onları onurlandırmayalım?"

"Efsanelere göre delirmişlerdi, özellikle de erkek olan Cazier. Zahariss ve onun arasında, topraklar onların çılgınlığıyla  r meye başladı ve bizi hiçbir açıklama yapmadan bırakarak ortadan kayboldular. Neden biri kontrolden çıkmış ve bizi terk etmiş Tanrıları onurlandırmak istesin ki?" Beni takip etmeyince omzumun üzerinden bakmadan önce ormanın derinliklerine doğru yürüyorum. Ondan yanımdaki noktaya bakıyorum, ne demek istediğim çok açık. Ofluyor yanıma gelmeden önce biraz mesafe bıraktı. Ben de hemen o mesafeyi kapatıyorum, istediğini elde etmesine izin vermiyorum.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyor bana cevap vermeden önce. "Bizi terk etmelerini bilmem ama bize kurtlarımızı armağan ettiler. Bunun için ve yarattıkları her şey için onları nasıl onurlandırmayız?"

diyor, tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ama ben tekrar yaklaşınca vazgeçiyor.

"Efsaneye göre Cazier eşiyle birlikte olamadığı için biraz delirmiş ve Zahariss onsuz iyi gitmiyormuş. Kadın arazide yaşarken o aşağıda yaşıyordu. Hemen hemen Uzun süre yan yana durmaları bile imkânsızdı. Kadın yukarıda yürüyor, adam da aşağıda onun ayak izlerini takip ediyordu. Birbirlerine çok yakındılar ama asla dokunmuyorlardı. Onlar ve yaşadıkları hayat için üzülüyorum.

Eşinden ayrı kalmak seni delirtmez miydi? Onların yanına gidememek?"

"Bilmiyorum ve pek de umurumda değil. Bir eşe sahip olmak beni ilgilendirmiyor, özellikle de seni delirtiyorsa." Bir omzumu kaldırdım. Bir eş umurumda değil ya da istemiyorum. Hayatının senin kontrolün olmadan bir başkasının kiyle iç içe geçmesi mi? Hayatta olmaz.

"Gerçekten bir konuda hemfikir miyiz? Şok oldum." Bu konuda ona inanıyorum. Bana bakarken gözlerini kocaman açıyor ve kaşları sanki bir konuda hemfikir olduğumuza gerçekten inanamıyormuş gibi birbirine çarpıyor.

Homurdanıyorum ve devam ediyorum. "Yani sana kurdunu verdikleri için mi eski Tanrıları takip ediyorsun?"

Başını sallıyor. "Ben ve sürüm de öyle. Tanrılar burada bizimle olmayabilir ama gördüğümüz ve dokunduğumuz her şeyde onlar var." Biz geçerken elini bir çalının yaprağında gezdiriyor. "Hissetmiyor musun?" diye soruyor ve ben ona bir bakış atıyorum. "Kaçıyorsun. Gerçi bir Elit olduğun için her şey kan ve bağırsaktan ibaret sanırım.

"Biz Elitleriz. Yapmamız gerekeni yaparız." Bana yan gözle bakmasını görmezden gelerek ona söylüyorum. "Ölü Topraklar'da olacağımızı biliyor muydun?"

Sorum üzerine kaşları kalkıyor ve yürürken onu izlemeye devam ediyorum. Başını yavaşça sallıyor. "Tesadüfen karşılaştık ve rol yaptık.

Orada olduğunuzu nereden bilebilirdik ki? Biz The Luicium toplamak için birkaç günlüğüne Deadlands'e gideceğim." Benim şaşkınlığım üzerine ekliyor. "Bazı ölü ağaçlardan çıkan parlayan sıvı. Onu kavanozlara koyar ve Eridian çevresindeki yerlerde ışık olarak kullanırız. Her neyse, sadece aynı anda aynı yerdeydik, hepsi bu."

Yalan söylüyor. Konuşması bittiğinde gözlerimi kaçırmamasından, yürürken yeri izliyormuş gibi yapmasından ve konuşurken parmaklarının iki yanında seğirmesinden anlıyorum.

Ne saklıyorsun, küçük kurt?

"Rogures hakkında ne biliyorsun?" Saçmalıklarını yüzüne vurmak yerine soruyorum. Şimdilik. Kendisi sürüsüyle birlikte kendi küçük vahalarında kalırken, Vrohkaria'nın geri kalanının nasıl acı çektiğini bilseydi şaşırdım. Bu düşünce beni çabucak kızdırdı.

"Onları tanıyorum," diyor yavaşça. "Bazıları buraya gelip ormanda. Onlardan kurtulduk ama geçen yıl görülme sayıları arttı." Başını sallıyor ve durup bana bakıyor. Parlak, masum gözleri benimkileri tutuyor. "Nereden geldiler ki?"

"Kimse bilmiyor. Ölü Topraklar'da olmamızın bir başka nedeni de bu. Kayıp kadının yanı sıra haydut inlerini de arıyoruz. Nereden geldiklerine dair hiçbir fikrimiz yok, Yüce'lerin de yok." Başka tarafa bakıyor. "Ben Elitlerimi Vrohkaria'nın dört bir yanına götürerek asıl yuvalarını bulmaya ya da onları durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Tek bildiğimiz, topraklara musallat oldukları, gördükleri her şeyi öldürdükleri ve parçaladıkları ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedikleri.

"Onlardan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Her şeyi mahvediyorlar." Üzüntü, kaybolmadan önce yüzünde hızla . "Yine de burada yaşadığım onca yıl boyunca Ölü Topraklar'da hiç in görmediğimi söyleyebilirim."

"Bunca yıldır burada mı yaşıyorsun? Hep burada olduğunu sanıyordum?"
Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Evet," diye elini bana doğru salladı. "Ben sadece hayatta olduğumdan beri demek istedim." Hmm. "Peki ya ailen? Daha önce hiç in gördüler mi?
Neredeler ki?"

"Geriye kalan tek ailem benim seçtiğim aile," diyor soğuk bir şekilde, yüzündeki tüm duygular kaybolmuş, kaşlarım çatılıyor. "Eridian'da yaşayan hiç kimse haydut inleri görmedi. Çevremizi onlar için kontrol ederken çok titiz davranırız. Yıllar önce bir sürü vadiye geldi ve çoğumuzu öldürdü. O zamandan beri işimizi şansa bırakmadık. Bazıları birkaç gün önce ortaya çıktı. aylar önce, ama sadece birkaç , sürüleri küçüktü. Nereden geldiklerini bilmiyoruz ve o zamandan beri hiç görmedik."

Duruyoruz ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bakışlarının yönelmesini görmezden geliyorum. "Ölü Topraklar"bu kadar derinlerine inmiş olmalarına bile şaşırdım. Oradan hiç çıktıklarını , siz de buraya pek gelmiyorsunuz. Bu topraklardan uzak kalmak ne kadar güzel olmalı. onlar tarafından rahatsız ediliyorsunuz. Başkaları acı çekip ölürken siz burada huzur içinde hayatınızı sürdürüyorsunuz."

"Acı çekmediğimizi mi sanıyorsun?" tıslıyor bana, gözleri öfkesinden kısılıyor ve benimkiler meydan okumaya yükseliyor. "Anlamını bile bilmiyorsun!"

Onunla alay ediyorum, önemsiz sürtükmüş gibi ona bakıyorum. "Yani, burada Rogure'lar tarafından birkaç kez saldırıya uğrayabileceğini ve bunun Acı mı çekiyorsun?" Elim dışarı fırlıyor ve çenesinden yakalayıp parmaklarımı derisine batırıyorum. Yüzünü buruşturdu ama başka bir şey yapmadı. Ses. Bu beni daha çok kızdırıyor. "Annelerinin kollarından bebekleri duyuyor musunuz? Anneleri onları kurtarmaya çalışıp başaramazken

Onlar mı? Hayatları için kaçan insanların ılıklarını duyuyor musun, sadece avlanıp parçalanmak için mi?" enesini sallıyorum. "Vrohkaria'nın tamamı her gün acı çekerken siz burada kendi küçük cennetinizde yaşıyıp huzur içinde vakit geçiriyorsunuz! Vrohkaria'da yaşıyan tüm insanlar her gün acı çekerken, sen burada kendi küçük cennetinde huzur içinde vakit geçiriyorsun.

Yaşadığınız yerde yüksekler!"

Diğerk elimi kaldırıp göğsüne bastırmadan önce ona homurdanıyorum. Yere dşıyor, ben onun üzerinde yükselirken kıcının üzerine iniyor. "Ne-"

"Eridian'ı kendine saklayacak kadar bencil bir sürtük olmasaydın pek çok kişı kurtarılıp buraya getirilebilirdi." Sözünü kestim ve söylediklerim karşıısında gözlerinde acı parladı. "Yüzlercesi toprakta çürümek yerine burada mutlu bir şekilde yaşayabilirdi. Ruhunda daha fazla ölüm var stajyerlerimden daha fazla görünüyor." Elleri iki yanında kenetlenir. "Biz ne zaman Buradan ayrıldıktan sonra seni Highers'a gtreeğim ve sen de onlara . Orada, hepsinin ve katılan halkın önünde duracak ve onlara kendi halkına yardım edebilecekken güvenli bir sığınağı nasıl herkesten sakladığını anlatacaksın!"

Lanet aileme yardım ettim.

Gözlerini bana dikmiş, çenesini sıkmış ama tek bir kelime bile etmiyor. Ona tiksintiyle bakıyorum ve onu çok erken öldürmeden önce sırtımı dönüyorum. Drax geri dönmem için beni drterken ondan uzaklaşıyorum ama gidebilir. Burayı üstlere bildirmemesini dşındke, lanet olası vadiyi paramparça etmek istiyorum. Kaç tane Burada yaşayabilecek, biz Rogure'ları durdurmanın bir yolunu ararken bariyerin içinde güvende tutulabilecek insanlar... Bu çok değerk olurdu ve o bunu kendine sakladı. Diğerklerini umursamadan

Vrohkaria eriyip gidiyor ve ölüyor. Onun gibi insanlar

Sorun. Bencil, kendini beğenmiş ve geri kalanımızı çürümeye terk ederken sadece kendilerini düşünüyorlar. Yakında eve döndüğümüzde şoka girecek. Tüm hayatı değişmek üzere.

Eridian yakında insanlar tarafından istila edilecek ve bu konuda arkasına yaslanıp evinin ele geçirilmesini izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yok.

Bu arada, adamlarımı öldürdüğü için cezalandırılmak üzere ellerime bırakılacak.

OceanofPDF.com

YİRMİ

RK R

"Aşğılık herif," diye mırıldanıyorum ayağı kalkıp peşinden giderken. Biz acı çekmiyor muyuz? Sürümün her üyesi öyle ya da böyle acı çekti. Tanrı aşkına, yüzünde bunu açıkça görebiliyor. Tek yaptığım, ailem de dahil olmak üzere diğer insanların hayatta kalmasına yardımcı olmak ve o bana bencil diyor! Bu aşırı büyümüş bebek bakıcısının küstahlığı. Higher'ların Eridian'a el atacağını düşünüyorsa siktirip gidebilir.

Onlara bir bok söylemeyeceğim.

Hızlanıyorum, nefesimin altında hırlıyor ve gittiği yönü takip ederken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Sonunda onu epey ileride fark ediyorum, geniş omuzları attığı her ağır adımda geriliyor.

Ormanın zeminine bakıyorum ve küçük bir taş alıp birkaç kez havaya fırlatıyorum ve nişan almadan önce pürüzlü kenarlarını hissediyorum. Kolumu geri getiriyorum ve Runa'dan aldığım ekstra güçle taşı ileri doğru fırlatıyorum. Taşın havada süzölüşünü ve hedefine mükemmel bir şekilde ulaşmasını izliyorum. İşte bu! Sebastian'ın bana ağaçlardaki hedeflere nasıl bıçak atılacağını öğretmesi gerçekten işe yaradı.

Darius'u kürek kemiklerinin arasından, daha önce beni ağaca sıkıştırdığı yerden vurmanın keyfini çıkarmakla kadar meşgulüm ki, aslında ne kadar hareketsiz fark etmiyorum. Sadece başını yavaşça sağa çevirdiğini gördüğümde, vücudunun hareket eden tek kısmının o olduğunu fark ediyorum. Parmaklarında bir seğirme ya da omuzlarında bir inip kalkma yok, sanki nefes bile almıyor.

Yanlış bir hareket yapmış olabilirim.

Yavaşça, çok yavaşça, sonunda bana dönene kadar dönerken alt dudağımın içini ısıırıyorum. Ormanın zeminine, taşın durduğu yere doğru bakıyor ve başını hayvansı bir şekilde ona doğru eğiyor. Koyu renk saçları gözlerinin hemen üzerinden sarkıyor. Onun bakışları karşısında donup kalıyorum ve bir durgunluk kaplıyor. Kalp atışlarım , avuçlarım terlemeye başlıyor ve nihayet bana bakmak için başını kaldırdığında gözlerim açılıyor, gözlerinin içine bakarken içimden bir nefes çıkıyor. Beyazların olması gereken yerde saf siyah gözleri. İri yeşil gözbebekleri parlıyor ve bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki ruhuma kadar hissediyorum. Onu gördüğümde küçük bir adım geri çekiliyorum, onun şokuyla, ama o beni takip ediyor, bana doğru bir adım atıyor.

Duraklıyorum ve o da duruyor.

Darius'un kurdu her hareketimi izliyor, başı hâlâ eğik, vücudu hâlâ gergin, hazır ve avına ulaşmak için bekliyor. Burun delikleri alevleniyor ve sonra beni yerime mihlayan derin, alçak bir hırıltı çıkarıyor. Vücudum bu sesle titriyor ve Runa gözlerimin içine bakıyor, benimle birlikte onu izliyor. Yumuşak bir şekilde sızlanıyor ve artık egemenliğini özgürce bırakan erkeğe bakıyor. onu geri tutuyorum. Runa bize vurdukça kıllanıyor ve bizimkini serbest bırakmamı sağlamaya çalışıyor ama bu çok kızgın kurdu dürtmek olurdu ve şu anda bunu yapmak istemiyorum. Güçlü olabiliriz ama Darius ve kurdu da saf Alfa, saf güç. Değişimi elinde tutabilmek ve kontrol edebilmek ama yine de bir bütün olarak çalışabilmek

Tamamen birlikte... Gözleri bunu doğruluyor ve bunu neden yapabildiğinin tek bir açıklaması var. Son derece öfkeli bir erkekle yüzleşirken şu anda bile istemediğim bir açıklama.

Olabildiğince hareketsiz duruyorum, kokusu her zamankinden daha güçlü bir şekilde bana doğru sürüklenirken onun beni izlemesini izliyorum. Sedir ağacı, fırtına sonrası gelen nemli toprak ve güç. Önünde diz çökmemi ve huzurunda eğilmemi isteyen saf lanet güç. Bacaklarım titremeye başlıyor ama onları kilitliyorum, eğilmeyi reddediyorum.

Bana doğru yavaş ve ölçülü adımlar atıyor, bir avcının avını takip ettiği gibi beni takip ediyor. Kaslı vücudu yoğun bir hassasiyetle hareket ediyor, bana doğru attığı her adımda yerin titrediğini hissetsem bile adımları sessiz. Yakındaki ağaçlar onun yaydığı güçle titreşiyor ve ben yutkunuyorum, Burada ne yapacağımı bilemiyorum. Runa benimle savaşmaya devam ederken vücudum titriyor.

Bırakmayı reddettiğim hâkimiyetimi serbest bıraktığımda aklımda sadece içgüdüsel bir şey kalıyor.

Koş.

Ben de
öyle
yapıyoru
m.

Dönüyorum ve havalanıyorum, Runa'yı bana biraz güç vermesi zorluyorum çünkü buna ihtiyacımız olacak. Arkamızdaki Alfa'ya karşı mücadele edemeyiz, bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Yine de kaçma ihtiyacıyla birlikte aklımın bir köşesinde başka bir düşünce dolaşıyor. Bu sadece kaçmak için koşmamız değil, arkamızdaki erkeği değerlendirme ihtiyacımız.

Buna layık olup olmadığını görmek için
garip bir dürtü. Eğer beni
yakalayabilirse.

Küçük kayaların ve açıktaki ağaç köklerinin üzerinden atlıyorum, ağaçların arasından dalarken ve dalların altından eğilirken arkama bakmaya bile cesaret edemiyorum. Darius'un havayı titreten hırıltısını duyuyorum ama bu sefer öfkeyle değil,

Bu... onay. Bu alışılmadık ses karşısında kaşlarım çatılıyor ama bu sesin içimi nasıl aydınlattığını görmezden gelerek yoluma devam ediyorum.

Hızlıyım ve bu ormanı iyi bilirim. Burası benim evim. Neredeyse Burada her yerde var ve ihtiyacım olan avantaj da bu. İlerideki nehirlerden birini hedefliyorum. Eğer onu geçebilir ve suyun altına hızlıca girebilirim, diğer tarafa geçtiğimde kokumu gizleyecek ve bana onu kaybetmek ve sakinleşmesini sağlamak için daha fazla şans verecek.

Ona taş atmak elbette çocukçaydı ama o piç bunu hak etmişti. Sözleri canımı yaktı ve acı çekmediğimizi varsaymak kanımı kaydattı, ben de bir taş attım. Bunu takdir ettiğini sanmıyorum. Yüzümü buruşturdum ama duyularım açık, sadece önümdeki hayvanların hareketlerini duyuyorum, yaklaştığında kaçıyorlar. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Onu kaybettim mi? İleride akan suyun sesini duyuyorum ve bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum.

nehir sadece uzakta. Omzumun üzerinden bakıyorum, ağaçlardan başka bir şey göremiyorum ve bir nefes çekiyorum. Sanırım onu gerçekten kaybettim, ama yine de Nehrin diğer tarafına. Eninde sonunda bana yetişecek, ama önce beni bulması .

Büyük bir ağacın etrafından süzülüyorum ve suya nişan alıyorum. Bir sıçrayışla vuruyorum, serinliğinin tenime sızdığını hissediyorum. Ormanın çok derinlerinde olduğu için ısıtmak için fazla güneş ışığı almıyor ama en azından dondurucu değil. Mümkün olduğunca az ses çıkararak olabildiğince hızlı ilerliyorum. Yolun yarısına geldiğimde su artık belime kadar gelmişti, tam suya dalmak üzereydim ki çarpıştık ve beni suyun altına ittiler. Çıglık atmak için ağzımı açıyorum ama tek alabildiğim bir ciğer dolusu sıvı. Beni saran kolların arasında çırpınıyorum, ayaklarımı tekmeleyerek onu yerinden oynatmaya çalışıyorum. Havam tükeniyor, ciğerlerim daralıyor ve aniden yüzeye çıkarıldığında daha şiddetli kıvranmaya başlıyorum. Suyu kesiyorum, sıçrıyorum ve

Sırtımdaki erkekten kurtulmak için çırpınırken derin nefesler alıyorum. Kollar göğsümün etrafına sıkıca sarıldığı için fazla uzaklaşamıyorum, kendi kollarım da Göt herifin kollarında kıvranmaya devam ederken bacaklarım nehir yatağını iterek bana yardım etmeye alışıyor.

Bir elimi kaldırıp ön kolunu kavıyorum, kısa tırnaklarım deriyi tırmalıyor, ta ki burnu boynumun yan tarafına, kulağımın hemen altına bastırana kadar. Hâlâ dokunuşundan etkileniyorum. Bana dokunmaması gereken yerde.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve kolunu bana dolamışken bunu hissetmemesine imkân yok. Hırıltısı alçak bir gümbürtü.

Burnunu tenime daha da sokuyor ve benden kaçan küçük sesi tutamıyorum. Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, daha da yaklaştırıyor ve hissediyorum ki sertliğı kazıyor. Karnım düşüyor ve meme uçlarım onu hissetmekle, onun sıcaklığıyla, onun kokusuyla geriliyor. O nefes alırken

Bir elini yavaşça boğazımın ön tarafına sarana ve başımı yana yatırıp tenime karşı konuşurken boynumun daha fazlasını ona gösterene kadar bir elini yukarı kaldırıp yan tarafımı yavaşça okşuyor.

"Kaçmamalıydın, küçük kurt," diye gürlüyor alçak boğuk bir sesle. "Bu beni heyecanlandırıyor." Etimi ısırtıyor ve bedenim onun ilgisiyle kızartıyor.

"Kızgındın," diye nefes alıyorum, dişleri boynumda gezinip beni usulca ısırtırken bilinçsizce başımı daha da eğiyorum. Boğazımdaki tutuşu sıkılaştığında gözlerim kapanıyor, kolu göğsümden aşağı inip kalçamı tutuyor.

Beni tutuşu karşısında panikle miyorum. Başkalarına yaptığım gibi onun dokunuşundan kaçmıyorum. Zihnimi bulandıran yavaş bulanıklığın içinden, ondan bir kez bile kaçmadığımı fark ediyorum.

Beni aniden döndürüyor, hâlâ boynumda olan elini kullanarak yüzümü ona dönmem için bana rehberlik ediyor. Elini kalçamdan çekip enemin altından tutuyor ve ben gözlerinin içine bakana kadar baskı uyguluyor. Göz kapaklarım yavaşça açılıyor.

Zihnimi boşaltmaya çalışırken onun yakınlığı beni tüketirken yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Gözleri şimdi biraz daha sönük, gözlerinin beyazı sadece kenarlarından kanayan siyahı gösteriyor. Kurdu biraz geri çekilmiş olsa da, yarı kapaklı gözlerine baktığımda göze çarpan bir şey beni hala büyülüyor.

İçlerindeki sıcaklık.

Yanıyor, beni canlı canlı yemekle tehdit ediyor ve ardında bırakacağı küllerin içinde beni yiyip bitiriyor.

Beni boğazımdan tutup kendine çekiyor, ellerim sert göğsüne inerken dudaklarımdan yumuşak bir ses dökülüyor. "Kızgınlım," diyor alçak bir ses tonuyla. "Ama sonra benden kaçmak zorunda kaldın. Biz kurtların kovalamacayı, avı, mücadeleyi ne kadar sevdiğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve ben her zaman avladığım şeyi yakalarım Rhea, bunu seni Ölü Topraklar'da yakaladığım zamandan biliyor olmalısın." Başını aşağı eğiyor, bana o kadar yaklaşıyor ki gözbebeklerinde dans eden gümüş parçacıklarını görüyorum, patlamış küçük cam parçalarına benziyorlar. "Şimdi, sadece kızgın değilim, Heyecanlıyım." diye hırlıyor, boğazımı daha sıkı kavırıyor ve ben sesin kaçmasını engelleyemeden Runa hırlıyor. Duraklıyor, gözleri bana bakmadan önce dudaklarıma düşüyor.

Gözlerimdeki bakışla vücudu geriliyor, başparmağı nabzımın üzerinde yumuşakça geziniyor ve kaşları bir çizgi oluşturuyor. Aramızdaki mesafeyi kapatana kadar boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor, dudaklarımdan bir nefes uzakta.

"Siktir git ve o gözlerini de sikeyim," diye hırlıyor beni acımasız bir öpücükle yakalamadan önce. Bir şaşkınlık çığlığı atıyorum, tıpkı onun gibi gözlerimi tamamen açık tutarken parmaklarım göğsüne gömülüyor. Gözleri kararıyor ve Onu öpmediğimde alt dudağımı azarlarcasına ısırmadan önce dudaklarımı daha da sıkıyor. Bir şey yapamayacak, ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiştim.

neler oluyor. çekiliyor, hararetli gözleri benim şaşkın gözlerime takılıyor, ikimiz de bakarken nefes nefese kalıyoruz ve birbirimizin nefeslerini paylaşıyoruz. "Benim için aç," diyor alçak bir ses tonuyla. Hiçbir şey söylemediğimde, at kuyruğumu tutup çekerek beni hareketsiz tutuyor. Ağzı bir kez daha benimkine geliyor ve dediğini yapmam için beni uyararak boğazımı sıkıyor.

Karşı koyamıyorum, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen yapıyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Gözlerim kapanıyor ve benimkiyle birlikte hareket eden talepkâr ağzına teslim olduğumda küçük bir inilti kaçıyor içimden. Ben de onu öpüyorum, emin olmadan ama şiddetle, ellerim göğsünden başının arkasına doğru ilerliyor. Saçlarını yumruklarım ile sıkıca kavırıyor, onu daha yakına çekiyorum. Ona daha çok ihtiyacım var.

Ağzımın içine onaylayan bir ses çıkarıyor ve ses doğrudan klitorisime gidiyor, uyluklarımın arasında ıslaklığın birikmesine neden oluyor. Saçımı ve boğazımı tutuşu aynı anda sıkılaşıyor, şüphesiz neden olduğu uyarılmamın kokusunu alıyor ve bu beni daha da heyecanlandırıyor. Eli boğazımdan çeneme doğru ilerliyor ve dudaklarım onun için ayrılana kadar sıkıyor. Ağzımı istila ediyor, dillerimiz bir egemenlik savaşında birbirine karışıyor ve ben onu hissetmek, onun tadına bakmak için inliyorum. Kokusu beni sararken onun içinde yıkanmak istiyorum.

Kalçalarımı öne doğru sallıyorum, sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissediyorum, bu da beni arzuyla çıldırtıyor. İhtiyaç. Bizi döndürdüğünü ve beni geriye doğru yürüttüğünü hissediyorum, hareket ettikçe soğuk su sıcak tenime sıçırıyor. Meme uçlarım ıslak giysilerimizin arasından onun göğsüne sürtünüyor ve ben

Uzun, alçak bir inilti çıkarıyor, ten tene olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Çenemi bırakıyor ve hafifçe eğilerek ön kolunu kıçımın altından geçiriyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, kollarımı boynuna doladığımda sikini merkezimde hissediyorum. Beni serbest bırakıyor

Kalçalarımı hareket ettirip kıyafetlerimizin arasından amımı ona sürterken dudaklarımı aralıyor ve boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor. Sırtım sert bir yüzeye çarpıyor ama aldırmiyorum, ona doğru sallanırken vücudumun zevkle titrediğini . Dudakları köprücük kemiğime saldırıyor, kıcımı sıkın eli ona doğru hareket etmeme yardımcı oluyor, tenimi tadarken vücudumu istediğı gibi yönlendiriyor. Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Omzuma karşı homurdanıyor, beni daha hızlı hareket ettiriyor, kıcımdaki tutuşu vücudumun her sallanışında morarıyor. "Çok güzel kokuyorsun, küçük kurt." Sesindeki çakıl taşları içimde zevk dalgaları yaratıyor. "Boşalmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye inliyorum ve tırnaklarımı boynunun arkasına geçirerek bana karşı inlemesini sağlıyorum. Başını kaldırıp ağzımı yakalıyor, dillerimiz birbirini tadarken ağzımı yutuyor ve orgazmımın yaklaştığını hissediyorum.

"Darius."

Kıkırdaması derinden geliyor, içimdeki gerginlikle birlikte küçük sesler benden kaçıyor.

Sikini bana sürttükçe daha da yükseliyor, klitorisime doğru miktarda basınçla vuruyor. Serbest eli göğsümün kabarıklığı üzerinde dolaşıyor, tişörtümün kumaşından meme ucumu sıkıştırmadan önce sıkıyor ve dolaşıyor, keskin bir nefes emiyorum.

"Kahretsin," nefes alıyor ağzıma karşı, hafif acıyla her şey kasılmadan önce, daha önce bu kadar güçlü hissetmediğim zevk içime akıyor. Orgazmım beni sert ve hızlı bir şekilde vururken ona doğru eğildim. Yüksek sesle ve uzun uzun inlerken dudaklarım aralanıyor ve amım kasılırken, bacaklarım kalçalarının etrafında seğirirken Darius alçak sesle inliyor.

Orgazmım beni kendine yakın tutuyor, bedenim ona doğru çöküyor.

Ben kendime gelirken öylece kalıyoruz, ağızlarımız birbirine değmiyor, sadece nefesimi tutarken dokunuyoruz. Gözlerimi açıyorum, farkına varmadan

Gözlerimi kapattım ve gözlerindeki arzu beni esir aldı.

Parmakları kıcıma doğru seğirirken midemde kelebekler uçuşuyor. Nefesim kontrol altına alındığında, vücudumdaki tatmin duygusuyla mırıldanıyorum, bu yeni durumun tadını çıkarıyorum ve sonra neredeyse nefes almayı bırakıyorum, vücudum onun etrafında kilitleniyor.

Az önce ne halt ettim ben? Bu nasıl oldu ki?

Sarsılıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, ellerimi boynundan çekip bacaklarımı belinden çözerken gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum. Elini göğsümden ve kıcımdan çekip beni yavaşça yere bırakıyor, hiçbir şey söylemiyor ama aşağı inerken vücudunun her santimini hissetmemi sağlıyor. Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyorum ama yanından geçip nehre doğru ilerlerken başka tarafa bakmaya devam ediyorum, serin sudan geçip boynuma kadar alçalıyorum. Bakışları sırtımı okşuyor ama ben konuşmuyorum, o da konuşmuyor, zihnim az önce yaptığım şeyle dönüyor. Bunun utancı.

Elitlerin Alfa'sı, Higher'lara geri döner dönmez dünyamı paramparça edebilecek adam Darius'la, beni lanet olası bir ağaca yaslamışken kuru kuru seviştim.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Suyun soğğunun iliklerime kadar işlediğini hissettiğimde ayağa kalkıyorum ve Darius'un kıpırdamadığı yere doğru yürüyorum. Ondan birkaç adım ötede durdum, titriyordum ama az önce vücuduma hissettirdiği şekilde değil. Yere bakıyorum, ellerim kalçalarımın gidiyor ve Tanrılar aşkına ne söylemem gerektiğini merak ediyorum.

Zihnim şaşkınlık ve inançsızlıkla doluydu. Soyunup seks yapmamış olmamıza rağmen, ona hiç bırakmak istemiyormuşum gibi sarıldım ve o da beni kesinlikle orada tuttu, beni aynı sıkılıkla kavradı. Kendimi savunmasız bir konuma soktum ve bunu asla yapmam. Çok ileri gitmesine izin verdim.

Kaçarak başlatmış olsa bile onu cesaretlendirdim. Beni öpmesine bile izin vermemeliydim. Taşaklarına tekmeyi basıp siktirip gitmesini söylemeliydim. Ama yapmadım. Daha önce de kendimi orgazm etmiştim, bu yeni bir şey değil. Benimle cinsel olarak yakınlaşan sadece bir kişi oldu ve o da tek seferlik bir şeydi. Kahretsin, ondan önce kimseyi öpmemiştim, başka biriyle hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bana nasıl hissettirdiğini, ona nasıl boyun eğdiğimi ve onu nasıl daha yakına çektiğimi, ona nasıl ihtiyaç duyduğumu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştım.

Başımı sallıyorum. Delilik.

O konuştuğunda ben hâlâ zihnimde bütün bu durumu gözden geçiriyorum. "Sorun ne, Rhea?" diyor alaycı bir tavırla ve sesinin acımasız tınısıyla kaskatı kesiliyorum. "Daha önce hiç gelmedin mi?"

"Ben saf, bakire bir kız değilim," diye çıkışıyorum, tam zamanında başımı kaldırıp gözlerinin karardığını görüyorum. "Ama az önce ne oldu öyle?"

"Eğer bakire değilsen, boşalana kadar amını sikime dayadığını biliyorsundur. Seni yakınıma çektiğimde nasıl da iniltili sesler çıkardığını-"

"Pislik gibi davranmayı bırak!" Ona ters ters bakarak sözünü kestim. Bu ciddi bir durum ve onun umurunda bile değil. Omuz silkiyor ve kollarını kavuşturuyor, gözlerim ıslak kumaşın vücudunda nasıl gerildiğini takip ediyor ve gözlerim karın kaslarının ana hatlarını görmek için alçalırken kendimi tutamıyorum. Gözlerimi hızla tekrar ona çeviriyorum ama az önce benimkini yutan ağzındaki sırtış onu süzerken yakalandığımı söylüyor.

"Benden kaçtın. Zaten kızgındım, bir de sen kaçıp gittin." Başını eğiyor, ıslak saçları yüzüne yapıyor. "Ben The Aylardır Ölü Topraklar'dayım, o zamandan beri hiç sevişmedim. Av beni heyecanlandırıyor, kurdumu heyecanlandırıyor." Ben orada dururken bakışları vücudumda geziniyor, ıslak ve

kızardı. "Oradaydın ve vücudun serbest bırakılmak için yalvardı, ben de sana bir tane verdim. Seni domaltıp eve sürünerek dönmek zorunda kalana kadar sikmediğim için şanslısın. Unutma ki bir sonraki benden kaçmaya çalıştığın zaman."

"Şanslı mı?" Az önce olanları ne kadar soğuk bir şekilde hatırladığını görmezden gelmeye çalışarak alay ediyorum. "Beni becermene izin vereceğimi sana düşündüren ne?" Dilini dudaklarında gezdiriyor ve gözlerimi indirip izlersem lanetleneceğim.

"Seni becerirdim Rhea, sen de beni o daracık bedeninde ağırlar, açgözlü bir sürtük gibi daha fazlası için yalvarırdın." Kendimi durduramadan sözlerinden irkiliyorum ve sırtışı yavaş ve acımasız oluyor. "Ancak, bu Muhtemelen birçok kez girmiş bir deliğe sikimi sokmak isteyip istemediğime bağlı, çünkü ben öyle herkese sokmam. Vücudun sıkı olabilir ama amın?" O başını eğiyor. "Bu şüpheli."

Son sözlerini söyledikten sonra arkasını dönüp umursamaz bir tavırla uzaklaşırken ben de gözlerimden süzülen yaşları tutmaya çalışıyorum.

Bu acıttı. Vücudumun içinde kimin olduğuna dair varsayımı, kaç kişinin bana bu kadar yaklaşmasına umursamadan izin verebileceğime dair varsayımı. öyle biri değilim, kimsenin bana öyle dokunmasına izin vermem."

Yine de buradayım, beni o ağaca karşı becerebileceği ve o anda ona izin verebileceğim düşüncesiyle tahrik olduğum için kızgın ve biraz kafam karışık. Onu tanımıyorum bile. O bir düşman.

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve Anna'ya kontrole gitmem gerekip gerekmediğini düşünerek toprakta oturuyorum, soğuk ve ıslak. Son birkaç haftanın stresi, Ölü Topraklar'ı ararken Elitler'i bulmak, Kade'in uzak durması ve şimdi de evimde yabancıların olması.

Garip davranmamın sebebi bu. Hepsi buydu ve olması gereken de bu.

Hayalet gibi parmaklar omzumdan boynuma doğru okşamaya başlıyor ve ben de dalgınlıkla bir elimi uzatıp avucumu ona dayıyorum. Beklenmedik bir sıcaklık bana dokunuyor ve gözlerimi kapatıyorum, göğsümde bir karıncalanma başlarken güvencenin üzerime yıkıldığını hissediyorum. Yukarı doğru tırmanıp yanaklarıma ulaştığında gözlerimi açıyorum ve bu hissin kalmasını istiyorum. Runa içimde sızlanıyor ve ben de zihinsel olarak kulaklarının arkasını kaşıyarak burada olduğumu ona bildiriyorum. Karıncalanma hissi nihayet geçiyor ve ellerimin üzerine yaslanıp bağlantıyı açıyorum. Az önce olanları görmezden gelmeye kararlıydım.

"Herkes yemekte mi?" Sesimin normal çıkmasını umarak Josh'a soruyorum.

"Evet, sadece seni bekliyorlar. Kade de orada," diye yanıtlıyor Josh.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Orada olmasını beklemiyordum. Kade, Sam'le birlikte olmadığı sürece pek ortalarda ve hâlâ dinleniyor ve rahatlıyor olmalıydı.

"Yakında orada olacağım."

Ayağa fırlıyorum, gözlerim ağaçlarda oynaşan yosunların ışıltısına takılıyor ve kıyafetlerimi değiştirip duş almak için eve gidiyorum. Üzerimde Darius'un kokusuyla, attığım her adımda orgazmımın sonuçlarını külotumda hissederek toplantıya tam olarak giremem. Bu kesinlikle nasıl cevaplayacağımdan emin olmadığım bazı sorulara ve daha fazlasına neden olur. sorunlara ihtiyacım yok.

Ve benim için mümkün olduğunu asla bilmediğim bir şeyi bana verdikten sonra beni terk eden pisliği düşünmeye devam etmeme gerek yok.

YİRMİ BİR

RK R

Kulübemin arka kapısından gizlice giriyorum, içerideki sesleri dinlerken kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum. Hiçbir şey duymayınca aceleyle koridoru ve trabzanları aşip yatak odama gidiyorum. Merdivenleri üç adım çıktıktan sonra bana doğru yönelen eğlenen sesle duruyorum.

"Kendi evine gizlice girmek zorunda kalacağını düşünmemiştim," diyor Josh aniden ve ben yavaşça ona doğru dönüyorum.

Kahretsin.

"Rahatsız edilmek istemedim," diyorum ona çekine çekine oturma doğru ilerlerken. Onu koltukta oturmuş, okuduğu kitabın sayfalarını karıştırırken görüyorum.

"Onun kokusunu alabiliyorum, biliyorsun." Yaltaklanıyorum ve durduğum yerde bir o yana bir bu yana hareket ediyorum. İç geçiriyor ve ıslak kıyafetlerimi ve dağınık saçlarımı inceleyerek bana bakıyor. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor ve beni incelemeye devam ediyor.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi devirerek ilerleyip karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Evet, şey," diye mırıldanıyorum. "Ben de anlamadım." Tırnaklarımı karıştırıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ayrıca kimsenin sana bu şekilde yaklaşmasına izin verdiğini de görmedim ve sonunda bunu yaptığın için memnun olsam da bunu yapmaya karar verdiğin kişiden nefret ediyorum."

"Sevişmedik," diye ağzımdan kaçırdım ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce boğazımı temizledim. "Biz sadece... biraz süttündük." İnledim ve gözlerimi ovuşturdum.

Lütfen toprakla. Yut beni.

Josh'a yalan söylemeyeceğim. Aynı kanı taşımasak da o benim kardeşim. Ama kahretsin, bu konuşmayı şu anda yapmak istemiyordum, ya da, bilirsin, asla. Ama bu işin peşini bırakmayacağını da biliyorum. Beni seviyor, bana değer veriyor ve beni incinmiş görmek istemediğini biliyorum. Eğer Darius'la olanlar hakkında konuşmak onu rahatlatacaksa, ben de öyle yapacağım ve olanları unutacağım.

"Ah," kestirip atıyor, benim yüzümden kaçmak istediğini bildiğim kahkahasını tutmaktan altına işlemek üzereymiş gibi görünüyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve Bunu yapan o. Elindeki kitabı bırakıyor ve etrafımızdaki sessizliğe gülerken başı geriye düşüyor. Bir yastık alıp ona fırlatıyorum.

"Josh," diye inledim.

"Tamam... sadece... sadece bana bir saniye ver," diye nefes alıyor. Kollarımı kavuşturup ona doğru kaşlarımı çatarak sakinleşmesini bekliyorum. İşini bitirdiğinde yüzümdeki ifadeyi görüyor ve yüzü ciddileşerek doğruluyor. "Sana zarar verdi mi?"

"Ne? Hayır, bana zarar vermedi," diyorum endişesi karşısında ve o da rahatlıyor. Elbette fiziksel olarak canımı yakmadı ama sözleri beni biraz . Pislik herif.

"Bu iyi bir fikir değil, biliyorsun. Sen ve Darius," dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine dayıyor. "Öncelikle, birbirinizden neredeyse nefret ediyorsunuz.

Diğerleri. Üstlerin emirlerini yerine getiren Elitlerin Alfa'sı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum ve başımı sandalyenin arkalığına yaslıyorum. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum, Josh. Her türlü saçmalığı söylüyordu ve sonra o giderken ona bir taş attım ve-"

"Bekle, ona taş mı attın?" Josh sözümü kesti, yüzünde eğlence .

"Evet. Ona bir sidik taşı attım. Sonra insan kurdu gibi davranmaya başladı ve ben kaçtım, o da beni kovaladı. Sonra , sonra bir ağaca yaslandım ve çimenlerin üzerindeki yeşil gibi kendimi ona sürttüm."

Sessizlik. Mutlak sessizlik.

Başımı yavaşça kaldırıyorum ve benim kadar şaşırmış görünen Josh'a bakıyorum. Biraz kımıldıyor ve boğazını temizliyor. "Kahretsin, Rhea." Başımı sallıyorum. Gerçekten de kahretsin. "Bu oldukça büyük bir tırmanış."

"Evet, gerçekten öyle." Başımı sallıyorum. "Şimdi biraz garip olacak ve muhtemelen olanlar yüzünden beni ciddiye almayacak ama değişen bir şey yok. Gitmesi ve çenesini kapalı tutması gerekiyor, çünkü geldiklerinden beri onu ve Elitleri izledikten sonra, onları öldürmemizin bir yolu yok. onları." Tereddüt ediyorum. "Ben... Ben de elimde daha fazla ölümle başa çıkabileceğimi sanmıyorum," diyorum sessizce, kucağıma bakarak.

"Kendini suçlu hissetmemelisin Milal. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın.

Hepimiz yaptık," diyor nazikçe ve ben başımı sallıyorum.

"Sanki başka bir yol olabilirmiş, başka bir rota izleyebilirmişiz gibi hissediyorum. Onlar sadece stajyerdi, Josh." Sesim çatlıyor. "Kahretsin, onların aileleri vardı."

İlk gözyaşı kaçıp yüzümden aşağı iner inmez Josh ayağa kalkıyor. Sonunda baraj patladı ve artık kendimi tutamıyorum.

Yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor. Josh yanıma oturuyor ve beni kendi tarafına çekiyor. Kollarını bana sıkıca sararken yüzümü omzuna gömüyorum ve onun rahatlığını içime çekiyorum. serbestçe akıyor ve aldığım hayatlar için ağlıyorum. Önlerinde dolu dolu hayatları olan stajyerler için. Onlardan çaldığım hayatlar için. Suçluluk ve üzüntünün beni tüketmesine izin vermemeye çalışıyorum ama bu çok zor.

"Shh Rhea, sorun yok. Ben buradayım," diye yatıştırıyor Josh sırtımı okşayarak.

O burada, her zaman burada. Dürüst olmak gerekirse o olmasaydı bu kadar ilerleyebileceğimi sanmıyorum. Yıllar önce hayatımı kurtardı ve zamandan beri pek çok kez kurtardı. Her zaman , her zaman beni destekliyor ve seviyor. Kollarımı ona doladım ve daha sıkı sarıldım. Onun için çok minnettarım.

Beni en kötü halimde gördü, Aşıklar Şelalesi'ndeki kayalıkların tepesinde, Affedilmez Deniz'in beni avuçlarının içine almasını ve asla istediğimde. Huzur bulmama izin vermesini.

Sadece Josh ve Kade beni o sulardan uzak tuttu ve şimdi sürüm de tutuyor. Ama ruhumdaki leke, sonsuza dek orada kalacak olan karanlık kütle Hayatta kalmamızı sağlamak için bile olsa yaptığım şeyler için pişmanlık duymak zaman zaman nefes alma isteğimi yok ediyor.

Josh hıçkırıkları burnumu çekmeye dönüşene kadar onun üzerinde izin veriyor, yatıştırıcı ellerini sürekli sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. O, ağlamama izin veren iki kişiden biri.

Gözyaşlarımı böyle gören, beni ifşa olurken ve gören. Bu konuda başka kimseye güvenemem. Kendimi kontrol altına alıyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Bir elini kaldırıp yanaklarımı siliyor, gözleri endişe dolu. "Şimdi iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o da rahatlıyor. Arkama yaslanıp elini elime alıyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Dikkatli ol, tamam mı?" diyor bir süre oturup birbirimize yakın olmanın tadını çıkardıktan sonra. Runa kesinlikle Josh'la olan yakınlığımıza aldırıyor, kollarımızın değdiği yerde onun kurdunu hissediyor.

"Hmm?" Ben soruyorum.

"Darius ile. Seni nasıl izlediğini gördüm. Sadece dikkatli ol." Öyle olduğunu biliyorum. O bir bebek bakıcısı olduğu kadar bir sapık.

Darius hakkında söylediklerini duymazdan gelerek usulca gülümseyerek, "Yapacağım," diyorum. Sonra daha büyük bir gülümsemeyle, "Sarah nasıl?" diye soruyorum. Rahatsızca kıpırdanıyor. Vay, vay, vay.

"Durumu iyi, aslında gerçekten iyi. Anna iyileşmesinin harika gittiğini söylüyor ve benden istediğin gibi onu olan biten her şeyden haberdar ediyorum. O iyi, korkuyor tabii ki ama tamamen içine kapanacak kadar da korkmuyor."

"Bu harika bir haber Josh." Gerçekten de öyle, Sarah iyileşme sürecinde çok yol kat etti, özellikle de Josh'ın yanına gelmesine izin vererek. "Seçkinler gittiğinde, umarım dışarı çıkabilecek kadar cesareti olur. Eminim sen de ona yardım etmek için orada olacaksın." Onun omzuyla benim omzumu dürtüyorum.

Yanakları kızarıyor ve ayağa kalkarken beni kendisinden uzaklaştırıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Git duş al, leş gibi kokuyorsun. Toplantıda buluşuruz." O

Gitmek için döner, ama benim sözlerimle durur.

"Maize'ye göz kulak olur musun? Buraya dönerken onu ormanda gizlenirken gördüm. Onu etrafta pek görmedim ve orada ne yaptığını bilmiyorum. Ama tuhaf olduğunu düşündüm."

"Evet, diğerlerine haber veririm. Şimdi git, yemeği kaçırmadan önce acele et." Beni kovuyor ve ben de ayağa kalkıp merdivenlere yöneliyorum. Darius'u üzerimden atma zamanı.

Yine de duşta durup kendimi onun kokusundan kurtarmak üzereyken, olması gerekenden daha fazla tereddüt ediyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

RK R

Hızlı bir duştan ve kıyafetlerimi değiştirdikten sonra toplantıya doğru yola çıkıyorum. Adımlarım yavaş ve toprak yolu takip ederken parmak eklemelerimi kırıyorum. Seçkinler geldiklerinden beri akşam yemeği saatinde toplantıya bir kez bile gelmediler. Onlar kulübelerinde, Darius ve en yakın adamları ise benim evimde yemek yiyor. Ben de bundan kaçınıyorum. Kahvaltı yeterli, özellikle geçmişimin kâbusları uykumda beni avlamak için geri döndükten sonra.

Onları evimde yalnız bırakmaktan rahatsız oluyorum ama kapıyı açma büyüsünü bilmeden ofisime giremezler ve ofisim işe yarar bir şeyler bulabilecekleri bir yer. Bunu aklımda tutarak, onları evimde olabildiğince uzak tutuyorum.

Yemeğe gideceğim için gergin bir şekilde dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Ne yaptığımı kimse bilmeyecek ama yine de içimi bir utanç kaplıyor. Elitler bizim için bir tehditti ve ben boşalana kadar bir tanesinin üzerinde öğüttüm. Uzun bir duştan sonra bile, Darius'un kokusunu üzerimden temizledikten sonra, hala ne yaptığımı bilmiyorum.

geldi. Runa'nın da buna izin vermesi, bizi yakaladığında ilgisinin tadını yardımcı olmadı. İnsanlardan nefret ediyor ama Darius'un göbeğini kaşımak için neredeyse yuvarlanıyor. Hain.

Toplantının etrafını zar zor saran ilk ağaçlara ulaştığımda ellerimi silkeliyor ve omurgamı düzeltiyorum. Sürüme yaklaşırken yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyor, beni selamlamak için seslenenlere gülümsüyor, her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Ki hiç de öyle değil, hem de hiç.

Her zamanki bankıma oturup Kade'in omzunu hafifçe dürtüyorum, yaralarına dikkat ederek. Dönüp bana bakıyor, yüzünde hüzünlü bir gülümseme, sonra tekrar ortadaki gömülü ateş çukuruna dönüyor, ateşin parıltısı Alev yüzünü okşuyor. Elimi kaldırıp ensesini ovuyorum, ona güven veriyorum ve yanında olduğumu hissettiriyorum. Beni ve sürüyü hayal kırıklığına uğrattığını hissettiğini biliyorum ama yoluna devam etmesi ve bundan ders çıkarması gerekiyor. Olayların üzerine bu şekilde gitmesi biraz zaman alabilir.

Kade'in Ölü Topraklar'a gitmesi için oy verdikleri ve emirlerimi tamamen hiçe saydıkları için başta Josie olmak üzere tüm sürüye yeni bir dizi pislik attım. Hepsine artık hiçbir şey yapılamayacağını ve güvende olduklarını söyledim, Elitlerin burada olmasına rağmen. Hala evimizin etrafında dolaşmalarına karşı son derece temkinliler, ancak artık düpedüz ağlamıyorlar ve kaçmıyorlar. Bu en azından bir şey.

Josie bana doğru yürüyor, selamlamak için yanağını yanağıma bastırırken yüzünde bir gülümseme var. Bana içinde et ve sebze şeritleri olan bir tabak uzatıyor ve kokusu ağzımı sulandırıyor. Fazladan et görüyorum ve bunun Kade'e baskı yaptığı için benden tekrar özür dileme şekli olduğunu biliyorum. Danny'nin yanına gidip otururken ona "Teşekkürler," diyorum.

Ne kadar yakın olduğumuz için ona hala daha kızgın olabilirim, ama Danny ile bir an göz göze geldiklerinde içimde kıskançlık yükseliyor. Bir eş istemiyorum ve onların sahip olduklarına sahip olamayacağımı biliyorum, ama yine de bazen içten içe bunu dilememe engel olmuyor.

Benim diyebileceğim bir aile. Sadece benim olan ve de onların olduğum biri. Tıpkı Josie ve Danny'nin birbirleri için olduğu gibi. Onların aşkı güçlü ve gerçek, taklit edilemeyecek bir saflığa sahip.

Başımı kendime sallayarak sürünün herkese yemek dağıtmaya devam etmesini izliyorum, benden sonra ilk önce yavrulara daha küçük tabaklar dağıtılıyor. Son zamanlarda neyim var bilmiyorum. Her şey ters geliyor ve daha önce istemediğim şeyleri arzuluyorum, en azından şimdiki kadar güçlü değil.

Karşımda Katy ve Oscar'ı görüyorum, birbirlerine sokulmuşlar ama iyi görünüyorlar. Taylor elinde tabaklarla Sebastian' yanında duruyor ve Seb tabağını selamlamak için kaldırıp bana göz kırpmıyor. Her zamanki flörtöz haline gözlerimi deviriyorum.

Hudson ve Colten solumdaki bankta birbirlerine yakın oturuyorlar. Hudson sinirli, Colten ise sıkılmış görünüyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş, başını bankın arkasına yaslamış. Her zaman bir şeyler hakkında tartışıyorlar, ama son zamanlarda daha sık görünüyor.

Sam koşarak yanımıza geliyor, Kade'e bakarken yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. "Hey," diye fısıldıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Kade onun açık kahverengi saçlarını karıştırıyor ve Kade ona sırtıırken kaşlarını çatıyor. "Hey, kanatçık."

"Kade," diye sızlanıyor. "Bana öyle demeyi kes."

Gülüyor ve artık pek sık duymadığım bu sesle kalbim ısınıyor. "Asla. Annene git ve yemeğini ye." Onu omzundan tutup döndürüyor ve onu annesi Sybill'e doğru itiyor. Giderken omzunun üzerinden ona kaşlarını çatıyor ve ben de suratında oluşan ifadeye kıkırdıyorum.

Çoğu insanın yanında utangaçtır ama Kade bir istisna. Ona "Senden hoşlanıyor," diyorum ve o da bana omuz silkerek Sam'in annesinin bacaklarının dibinde yere oturup yemeğe başlamasını izliyor.

Josh yanımda beliriyor ve kendi tabağındaki yiyeceklerle sağıma oturup omzumu hafifçe sıkıyor. "Kahretsin, bugün hiç yemek yemedin mi?" Tabağındaki yemek miktarına bakarak ona soruyorum. O da önümdeki tabağı hareket ettirip Kade'e uzatıyor ve ağzım açık kalıyor. "Bütün bunları Vrohkaria'nın neresine koyuyorsun?"

Kade sırtıyor ve elini tokatlayıp uzaklaştırdığımda içine dalmaya hazırlanıyor. "Ne?"

"Bu akşam yemeği kutsamak istiyorum. Bir süredir bunu yapmamıştık," diyorum ve o da arkasına yaslanıp devam etmemi bekliyor. Boğazımı temizliyorum, kutsamaya başlamak üzereyken önümdeki ateşin üzerinde bir hareket gözüme çarpıyor.

Darius, Leo, Damian, Zaide, Maize ve Jerrod toplantıya girerken nefesimi içime . Sürüm onların gelişyle sessizleşiyor ve yerlerinde kıpırdanıyor. Ama şükürler olsun ki kimse paniklemiyor ya da çılgılık atmıyor. Sürüm bana doğru bakıyor ve ben de Josh'a yemek tabağımyı uzatıyorum, sürüme hitap ederken beceriksizce duruyorum. "Onlar bizim misafirlerimiz," diyorum sürüme, hepsinin duyabileceğı kadar yüksek bir sesle.

Elitlere hızlıca "Tencerenin yanındaki masada tabaklar var, istediğiniz yemeğı alın," diyorum ve tabağımyı elimde, tekrar yerime oturuyorum.

Ortaya doğru yürüyorlar, sürümden bazıları kalkıp onlardan uzakta oturmak için hareket ediyor. Dikkatli gözleri onların hareketlerini izliyor. Seçkinler etraflarında neler olup bittiğini biliyorlar ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar. Sanki sürümün onlardan korkması hiç umurlarında değilmış gibi. Kirpiklerimin altından Darius'u izliyorum, bir tabak alıp et ve et ürünleri seçiyor. Ateş çukurunun önündeki alçak ahşap masalardan sebzeler. Kısa süre önce boşalan banklara bakıyor ve bir sandalye çekip oturuyor, diğer Elitler de ona katılıyor. Maize yemeğini en son alan kişi, açık renk gözleri arada bir beni gelecek şekilde Kade'e bakıyor. Herkes yemeğini alana kadar bekliyorum ve onlar yemeye başlamadan hemen önce kutsamaya başlıyorum.

Başımı hafifçe eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Elitlerin üzerimdeki dikkatli bakışlarını engelleyerek duamızı ediyorum. "Toprak şahidimdir, dökülen kanın. Ay benim gözlerim, yiyeceklerim solmayacak. İnsan benim aklım, bu ziyafeti onurlandırırken. Kurt benim koruyucum, güvenle yerken. Zahariss."

Gözlerimi açtığımda sürüm dişi kurt tanrıçamızın adını yankılayarak "Zahariss" diyor ve yemeklerini yemeye başlıyorlar.

Üzerimde yoğun bir bakış hissederek başımı kaldırıyorum ve Darius'un ateşin alevleri üzerinden bana baktığını görüyorum. Bakışları benimkini delip geçerken yüzünde ürkütücü bir parıltı var ve göğsümde bir ısınma hissederek yerimde kayıyorum. O

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var ve sanırım bunun nedeni Tanrıça'nın kutsamasını daha önce hiç duymamış olması. Artık kimse eski Tanrıları takip etmiyor, bu yüzden şaşırmadım.

Onunla göz temasını kesiyorum ve tabağımdan et şeritleri alıp yemeye başlıyorum. Yemek sessiz, her canlılığımızdan çok daha sessiz. Artık çok aç hissetmediğim için bankta arkama yaslanıyorum ve sürümü izliyorum. Onlar için endişeleniyorum ve onları nasıl rahatlatabileceğimi düşünüyorum. Darius'un beni Yüce'lere götüreceği ve evimizi ifşa edeceği tehdidinin hâlâ geçerli olduğunu biliyorum. Eğer bu olursa, gerçeği öğrendiklerinde, Yüce'ler sürü üyelerimi ilk geldikleri yere geri götürecekler.

. Ama şimdi onlara zarar vermeyecekler, fiziksel olarak değil. Bundan kazanacakları bir şey yok. Belki bana ulaşmak dışında.

Çoğumuz yemeğimizi bitirirken küçük bir ses "Alfa," diye sesleniyor ve ben de diğer yavrularla birlikte oturan Samantha'ya bakıyorum.

"Ne oldu Sam?" Tabağımı yere koymak için öne eğilerek ona soruyorum ve Kade yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyor.

"Bize Canarik kurtlarının hikâyesini tekrar anlatabilir misin?" Parmaklarıyla oynarken saçları yüzünü kapatıyor ve yere doğru bakıyor. Hâlâ on üç yaşında bir çocuğun konuşurken olması gerekenden çok daha gergin.

ve Kade'den gelmeyen ilgiyi üzerinde hissediyor. Eğer babasını görürsem, onu seve seve yerin dibine sokarım.

Ayağa kalkıp yerde oturduğu yere doğru yürüyorum, annesi de arkasındaki bankta oturuyor. Kendimi aşağıya indiriyorum ve bağdaş kurup oturuyorum.

Bir elimi başının üstüne koyup saçlarını okşarken ona gülümsüyorum.

"Tabii ki yapacağım." Yanına kayıyorum ve kolumu ona doluyorum, ateşe bakarken onu yakın tutuyorum, herkesin dikkatinin üzerimde olduğunun farkındayım. Elitler burada olsa bile onu reddetmeyeceğim. "Binlerce ve binlerce yıl önce, bir adam ve bir kadın birbirlerini çok seviyorlardı ama birlikte olamıyorlardı. Aileleri, birbirlerinden ayrılmalarını istemiş.

babalarının seçtiği diğer insanlarla eşleştiler. Adam ve kadın bunu biliyorlardı ama birbirlerine deliler gibi aşıktılar ve birlikte kaçmak istiyorlardı. Sonunda bir plan yapana kadar aylar süren bir planlama yapmışlar. Tek yapmaları gereken, meraklı gözlerden uzakta gizlice kaçabilecekleri bir durum ortaya çıkana kadar beklemektir.

"Bekleyiş sırasında kadın sevgilisinin bebeğine hamile kaldı. Sürülerinden kaçmak için her zamankinden daha çaresiz hale geldiler, böylece özgürce yaşayabilecek ve sevebileceklerdi. Çiftleşmek ve bir aile olmak için. Kadın hamileliğini herkesten sakladı, kokusunun nasıl değiştiğini gizlemek için tonikler kullandı, özellikle de ailesinden. Sadece sevgilisi biliyordu. Kadın yaklaşık altı aylık hamileyken şans onların yanındaydı. Halkın çok sevdiği Vrohkaria Kralı'nın eşi yeni bir oğul doğurmuştu. Topraklar bir sürü

Kral, bir hafta sonra Fenrikar'daki kalede yeni oğullarını karşılamak ve kutlamak için tüm Vrohkaria'yı kendilerine katılmaya davet etti.

"Bir hafta geçti ve kutlama gecesi adam ve kadın birlikte gizlice kaçmayı planladılar. Herkes kutlamayla meşgul olacağı için mükemmel bir zamandı. Böylece kaleye gittiler ve doğru anı beklediler." Sürümün çoğu bu ve bunun gibi pek çok hikâyeyi daha önce dinlemiş olsa da, yine de her kelimeyi dikkatle dinliyorlar ve tüm dikkatlerini bana veriyorlar. "Gece ilerledikçe ve ayrılmak için anlaştıkları zaman yaklaştıkça, kadın adamı bulamadı. Paniğe kapılarak şatonun birçok odasını aradı ve adamın kendisini beklemek için buluşma yerine gitmiş olması gerektiğine karar verdi. İkna olmuş bir şekilde ama sahip olmayı hiç istemediği bir şeyle karşılaştı. Bunun doğru olmamasını diledi.

"Hayatının aşkı, bahçeye koridorda başka bir kadınla birlikteydi. Bu ihaneti görünce kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti ve kadın onları birlikte görünce bir çığlık attı. Adam kadının çıkardığı küçük sesi duydu ve dönüp çok sevdiği kadına baktı. Kadın, birbirlerine bakarlarken adamın gözlerindeki acıyı görebiliyordu ama aynı zamanda adamın bu yeni kadına duyduğu sıcaklığı ve heyecanı da görebiliyordu. Sonra kulağının hemen altındaki ısırk izini gördü, o iz onu eşi olarak kabul ettiğinde ona verecekti. Ama onun yerine başka bir kadın bunu yapmıştı ve ona doğru baktığında, onun da üzerine işaretini koyduğunu görünce tüm dünyası değişti."

"Adam ve hamile kadın eş değil miydi?" Skylar annesinin yanından, benim ve Sam'in oturduğu yerden daha aşağıdan soruyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Adam ve hamile kadın çok seviyorlardı. Eş olmayı seçtiler ve bunu istediler.

kaçtıktan sonra ritüeli tamamlamak için, ama kan arkadaşı değillerdi. Ancak adam kan arkadaşıyla karşılaştığında her şey değişti. İkisinin de yapabileceği bir şey yoktu, bir kan arkadaşı görmezden gelinemez ya da ona direnilemezdi. Kan arkadaşları eşlerini ısırduğında, bu sonsuza dek kalır. Bu, pek kimsenin bulamadığı güçlü ve özel bir bağıdır ve adam kan arkadaşını yeni hayatlarına başlamayı planladıkları gece bulmuştur."

"Sonra ne oldu?" diye fısıldıyor Sam, yanıma da sokularak. "Yıkılmış olan kadın tek başına kalenin bahçesine kaçtı. Adam

Kan arkadaşıyla birlikte içeride kalmış, sevgilisinin ve karnında büyüyen bebeğin peşinden gidememiş. Kadın günlerce kaleden, evinden koştı, ta ki sonunda etrafı leylak ağaçlarıyla çevrili, çiçek açmış, çimenli bir açıklığın ortasında durana kadar."

Gözümün ucuyla Darius' sıraya yaslandığını görüyorum; Canarık kurtlarının nasıl ortaya çıktığına dair hikâyeyi tarih metinlerinden değil, ailemden dinlerken zar zor dokunduğu yemeği dizinin üzerinde duruyor. Onunla tanışıyorum kısa bir süreliğine gözlerini bana dikti ve tekrar ateşe baktı.

Bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Kadın rengârenk çiçeklerin olduğu yerde hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve artık tek bir damla gözyaşı dökemeyecek hale gelene kadar içini döktü. Kalbi kırılmış ve kaybolmuş bir halde uzun süre orada yattı,

Ta ki erken doğuma girene kadar. Bebeği nihayet dünyaya gelene kadar yedi gün yedi gece boyunca doğum sancısı ama yerinden kıpırdamamış. Tek başına ve görünürde hiçbir umudu olmadan, kadın toprağa ve aşağıya doğru çığlık attı, Zahariss ve Cazier'e bebeğini kurtarmaları için yalvardı, altındaki zemini nemlendiren kan havuzunu görmezden geldi.

"sonra, Tanrılar nihayet çığlıklarını duydu ve yanına geldi. Zahariss açık, Cazier ise koyu renkliydi. Onlar daha büyüktü

topraklarda dolaşan diğer kurtlardan daha fazla. Ne kadın ne de bebeği için hiçbir şey yapamadılar. Çocuk çok erken doğmuştu ve kalbi kırık kadın çok fazla kan kaybetmişti. Ona sadece teselli verebilirlerdi.

Zahariss uzandı ve sağ tarafına sarılarak, kürkünü kanla kaplamış olsa da sıcaklığını sunan annenin kucağındaki yavrusuyla birlikte kendisine yaslanmasına izin verdi. Her zaman ateşli bir koruyucu olan Cazier onun sol tarafını tuttu ve son anlarını beklerken onlara göz kulak oldu.

"Kadın yavaş yavaş ölüyordu. Son nefesini vermek üzere olduğunu biliyordu, bu yüzden Tanrılara kırık sesle çocuğunun yeniden doğması için yalvardı. Çocuğunun tekrar yaşama şansı bulması için.

Kan arkadaşı ve annesinin sahip olması gerektiğini düşündüğü hayatı yaşamak. Kadının gözleri yalvaran sözlerinin ardından son kez kapandı ve hayatının kanı toprağa karışıp çevredeki ilk ağaçlarının renginin değişmesine neden olurken, hâlâ hayatta olan çocuğunu göğsüne bastırdı. O anda, çocuğunun korunması için yaptığı vasiyet toprağa sızdı ve ilk ağaçlarına gitti. Bugün hala orada olduğu söyleniyor.

"Zahariss ve Cazier, bebek kadının göğsünde dinlenirken, kadının artık sertleşmiş kolları onu yerinde tutarken, parlak özlerinin gökyüzüne doğru dönmesini izlediler. Zahariss olduğu yerde kaldı ve gözlerinde bir soruyla Cazier'e doğru baktı. Cazier bebeğe doğru yürüdü ve Zahariss gözleri parlayarak onu izlerken burnunu uzun bir süre bebeğe . Mavi ve siyah bir öz yükseldi ve gece gökyüzüne farklı yönlerle doğru fırladı ve her iki kurt Tanrı da yan yana oturup aydınlanana kadar izledi karanlığı kırdı."

Sam küçük bir fısıltıyla, "Canaric kurtları böyle yapıldı," diyor.

Ona bakıyorum ve gözlerini görene kadar parmağımı hafifçe çenesinin altına koyuyorum. Bana baktığında gülümsüyorum. "Kralın eşi başka bir

bebek değil, dişi bir yavru doğurdu. Kral ve eşi ne yapacaklarını bilememişler, kurtların tarihinde böyle bir şey daha önce hiç olmamiş ama yine de onu sevmişler. Yedinci doğum gününde kk bir kıza dönüştüğünde şaşkın ama son derece mutluydular. Kk kız

Diğer yerlerin yanı sıra yüzündeki işaretler ve ailesi daha sonra bunun Tanrıların bir sembolü olduğunu öğrendi, vücudundaki işaretler onun Tanrıça Zahariss'in Varisi olduğu anlamına geliyordu."

Bir alay sesi duyuyorum ve başım bana tiksintiyle bakan Maize'e dönüyor. Gözlerim uyarırcasına parlıyor ve kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne atmadan önce kendi gözlerinde de bir rkeklik görüyorum. Benim Bakışları Darius'a kayıyor, Darius onu görmezden geliyor ve başını eğerek bana odaklanmaya devam ediyor. Ben tekrar ateşe bakıyorum.

"Aylar sonra, başka bir aileye bir erkek yavru daha doğdu. Yedinci doğum gününde kk bir erkek çocuğa dönüştü ve sırtında omuzlarının ve boynunun st kısmına kadar uzanan işaretler vardı. Renkleri farklıydı ama dişi Varis'in işaretlerine benziyordu. O Cazier'in Varisiydi.

Bir seferde Varis işaretleriyle doğan sadece iki kişi vardı, biri erkek biri dişi ve inanılmaz şeyler yapabiliyorlardı. Tüm kurtlar tarafından onurlandırılırlar ve tıpkı toprakların Zahariss'i ve aşağıların Cazier'i gibi Vrohkaria'nın dengesini belirlerlerdi. Yeni bir Varis ancak mevcut Varis öldüğünde doğar ve biz kurtlar çok uzun süre yaşarız, bu yüzden yüzlerce yıldır böyle bir şey olmadı. Bir Varis doğmayalı ya da grlmeyeli

 yüz yıl oldu. Varis güçlerinin canlı bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğunu düşünenler tarafından acımasızca avlandıkları için saklandıkları söylenir. Ancak bazılarımız zaman zaman biraz yanlış yola sapmış olsa da Tanrılar hâlâ bizi izliyor. Ama Canaric kurdu böyle ortaya ıktı. Bu sayede hayatının aşkını kaybeden bir kadının kalp kırıklığı, bebeğinin

yeniden doğmak ve yaşam ve mutluluk için bir şansa sahip olmak ve Tanrıların onun dileğini yapabilecekleri tek şekilde yerine getirmesi."

"Peki ama Cazier ve Zahariss neden Varis sahibi olmaya karar verdi? Bebeği yeniden doğurabilirlerdi," diyor Sam, bana yavaşça göz kırparak.

"Kimse gerçekten bilmiyor," diyorum gözleri düşmeye başladığında. "Bazıları diyor ki

Birlikte olamadıkları için, Varislerinin kadının istediği gibi asla sahip olamadıkları hayatı yaşayabileceklerini ummuşlardı, ancak Varislerden herhangi birinin çiftleştiğine dair bir kayıt yok. Diğerleri ise güçlerinin azaldığını, bu yüzden son güçlerini Canaric kurtlarını yapmaya harcadıklarını söylüyor. Topraklardaki dengeyi korurken miraslarının bu şekilde yaşamasını sağlamak. Her iki durumda da, Tanrılar Her zaman yanımızdalar ve bizi ellerinden geldiğince koruyorlar."

"Eğer Tanrılar bizi koruyorsa," diye mırıldanıyor Sam yarı uykulu bir halde, gözleri kapanıyor. "Neden annemi ve beni korumadılar?" Başı yana düşüyor ve yüzünü rahatça boynuma yaslaması için ona manevra yaptırıyorum.

Sözleri karşısında çenemi sıktım ve gözlerimdeki yanmanın durmasını diledim. Ona daha sıkı sarılıyorum, her şeyi ondan uzaklaştırmak ve acısını hafifletmek istiyorum. Arkamda annesinin burnunu çektiğini duyuyorum ve bir elimi uzatıp parmaklarını benimkilerle birleştirerek ona destek olmak için hafifçe sıkıyorum

Darius'un Sam'in sözleri karşısında sustuğunu görmekten ziyade hissediyorum ve kollarımdaki kıza bakarken gözlerim ona doğru kayıyor. Bakışlarını yere dikmiş, Sam'in acısını benim gibi hisseden ve muhtemelen kendi acılarını da hisseden çevremizdeki diğer sürü üyelerine doğru bakarken onu izliyorum. Darius Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, düşünceli bir şekilde yere bakıyor. Eminim ne demek istediğini merak ediyordur ama hikâyelerini anlatacak kişi ben . Bilmek istiyorsa, bunu onlardan duymalı ve Elitlerin hiçbirine güvenmiyorlar.

Etrafta dolaşıp toprakları yaratıklardan koruyor olabilirler, ancak buradaki bazıları daha önce onlardan yardım istedi ve çektikleri acılar görmezden gelindi. Şimdi neden onlara güvensinler ki?

Kade yanıma gelip Sam'i rahatsız etmemek için kucağına alıp yanağını başına sürterken, Elitlere sırları konusunda asla güvenmeyeceklerini biliyorum. Acıları konusunda.

Bazıları buna sebep olmuşken değil.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

RK R

"Ne yaptın sen!" Çılgılık atan kelimeler kulaklarıma çarptı ve irkildim.

"Şşşt," diye susturuyorum onu, kolundan tutup kulak kesilmesinden uzaklaştırıyorum ve yakınlarda biri var mı diye etrafa bakıyorum. "Kahretsin Josie, sessiz ol."

"Az önce bana Darius'la oynadığını söyledin ve benden bunu istiyorsun!" Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi ağzını açıp kapatıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de inanamıyorum. Nehirden su almak için yürümeye devam ederken "Bu nasıl oldu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Nasıl olduğunu anlamıyorum Josie, ama bir anda oldu. Neyim var benim?"

Kolumu sertçe kavıyor ve elimdeki kova yere düşerken beni durduruyor. Ona bakıyorum ve koyu yeşil gözleri bana parlıyor. "Senin *hiçbir* sorunun yok. Beni duyuyor musun? Yani biraz kuru kambur ve eziyet yaptın ve kurtuldun, ne olmuş yani? Artık senin de elin dışında başka bir yerden biraz zevk al."

Yanaklarım kızarıyor. "Daha önce de elimi kullanmadan inmiştim," diye mırıldanıyorum kovayı almak için eğilip yürümeye devam ederken.

"O bir seferlikti ve sen sadece bu işi istedin. Bu farklıydı, değil mi?"

Tabii ki farklıydı. "Evet," diye iç geçirdim. "Bana ne bilmiyorum ama onun elleri bana dokunurken hiç bu kadar... canlı hissetmemiştim." I

başımı sallıyorum. "O lanet olası bir düşman, ama belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim," diye düşünüyorum, ağaçların arasından görünen güneşe bakarak.

"Nasıl yani?" diye soruyor, biz yürürken kovanı ileri geri sallıyor. "Bunu bir düşüneyim," diyorum ona ve nehre doğru yürüyorum. Eğildim Josie de aynısını yaparken elimdeki kovayı suyla dolduruyorum.

Darius'un bana karşı bir çekiciliği olduğu açık.

o zaman orada. Ama belki bunu onun aklını çelmek için ve sürümün burada iyi olduğunu ve burada kalıp güvende olmaları gerektiğini görebilirim. Eğer onları beni gördüğünden farklı bir gözle görmesini sağlayabilirsem, işe yarayabilir.

"Dikkatli ol Rhea, ama eğer istiyorsa o erkek etini keşfetmekten de çekinme."

Bir kahkaha attım. "Erkek eti mi?"

Sırıttırıyor. "Oh, o kesinlikle tam bir atıştırma malı."

Toplantıya geri dönerken omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Danny'nin bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Bunu neden yapayım ki? Kıskanır ve beni kulübemize götürür ve benimle hınzırca oynar." Haksız değil.

"Dolambaçlı kız," diye takılıyorum.

"Akıllı olmayı tercih ederim," diye göz kırptırıyor.

Buluşma yerine varıyoruz ve son kova suyumuzu da ortadaki tencereye boşaltıyoruz. Nehre birkaç kez gitmemiz gerekti ama neyse ki tencere ağzına kadar doldu ve kaynamaya hazır. Josie ateşin altını yakarak

akşam yemeği. Elitlerin etrafta nasıl dolaştığını göz ucuyla izliyorum ama sürü üyelerime fazla yaklaşmamaya ekstra özen gösteriyorum. Bazıları cesur davranıp onlarla dövüşmeye başladı ama birçoğu hâlâ onlardan uzak duruyor. Anlaşılır bir şekilde.

"Ben gidip Danny'yi bulacağım," diye gülümsüyor Josie, gözlerinde muziplik dans ediyor.

Gülüyorum ve yanağını yanağıma değdiriyorum, o da eşini kıskandırmak için heyecanla yanımdan uzaklaşıyor. Onun maskaralıklarına karşı kafamı sallıyorum. Bu kızın

Danny'nin onunla işi bittikten sonra birkaç gün oturmakta zorlanacak.

Ateşin altına birkaç kütük daha ekliyorum ki küçük, siyah saçlı bir baş dikkatimi çekiyor. Ayağa kalkıp telaşsızca hareket ediyorum, toplantının etrafındaki seyrek ağaçların arasından yürüyorum. Küçük çocuğu takip ediyorum.

Etrafta annesini ararken onu gözümün önüne getiriyorum. Onu göremeyince hızımı artırdım ama sonra aniden durdum.

Büyük, kıvıllı saçlı Elit Jerrod, Oscar ona doğru koşup kulübelerden dışında bacağına yapışırken hareketsiz dururken avucumu yanımdaki ağaca dayıyorum. Kahretsin. Ağzımı açmak üzereyken öne doğru bir adım atıyorum. Kolumu tuttu ve sert bir göğse doğru geri çekildim.

Kokusu bana çarpıyor, nefesi gergin bedenimi hafifçe gevşetiyor. kulağımı gıdıklıyor. "İzle," diyor Darius, elleri kalçalarımnda beni sıkıca kavıyor. Bana zarar vermiyor, sadece olduğu yerde kalmamı istiyor.

Meraklı ve biraz da endişeli bir şekilde, Oscar'ın Jerrod'a doğru gevezelik edişini, Elit aşağı bakarken küçük kollarını ona doğru kaldırışını izliyorum. Bir süre sonra Jerrod belli belirsiz uzanır ve Oscar'ı nazikçe , kolları onu sabit tutmak için altına girer. Oscar, Jerrod'un uzun örgüsünü omzunun üzerinde durduğu yere koyar ve burnunu gıdıklamadan önce ona bakar.

Jerrod'un örgüsüyle oynamaya devam ederken bir kıkırdama terk ediyor, ama aynı zamanda büyük kızılın bunu yapmasına izin vermesine biraz şaşırdım. Jerrod'u her gördüğümde, ki bu pek sık olmuyor, sözlerine her zaman dikkat ederdi. Ama Oscar'ın ne kadar mutlu olduğunu görmek içimi ısıtıyor ve Elit'in eğlenmesine izin verdiği için minnettarım.

Darius çenesini başımın üstüne koyarken beni daha sıkı kavıyor ve ben de nedenini anlamadan ona izin veriyorum. Birden Oscar'ın adının söylendiğini duyunca sese doğru bakıyorum ve yüzü panikle dolu Katy'nin kulübenin arasından koştuğunu görüyorum. Bir adım öne çıkıyorum ama Katy sonunda oğlunu fark edince Darius beni geri çekiyor.

Oğlunu bir Elit'in kollarında görünce donup kalıyor ve yüzündeki sıkıntı Darius'un elinden kurtulmama neden oluyor. Beni tekrar at kuyruğumdan yakaladı ve ona doğru çevirdi, eğilirken yüzlerimiz birbirine yaklaştı ve hemen geri döndüğü düşük bir uyarı hırıltısı çıkardım.

"Onları izle," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Bir elini uzatıp çenemi kavıyor ve başımı onlara doğru çeviriyor.

Oscar hala mutlu bir şekilde Jerrod'un saçlarıyla oynuyor, annesinin varlığından habersiz, ama Jerrod'un gözleri kilitlenmiş durumda. Katy'nin saçını düzelttiğini görüyorum.

ürkekçe onlara doğru yürümeden önce omuzları. Duruşu korku çığlıkları , ancak oğlunu kollarında tutan bir Elit ile cesur davranıyor. Onlardan birkaç metre uzakta duruyor ve titrek kollarını uzatıyor. Dudakları hareket ediyor ama ne dediğini duyacak kadar yakın değiliz.

Ellerini Oscar'a uzatırken elleri titriyor ve iri Elit, Oscar'ın elinden yavaşça örgüsünü alıyor, ona yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve sonra onu kucağından kaldırır. Onu nazikçe Katy'nin bekleyen kollarına bırakıyor ve Katy'nin başını eğip oğlunu kucaklamasına neden olan bir şey söylüyor. Adam yavaşça elini uzatır ve Katy gözleri kapanırken gerilir.

Jerrod duraklar, eli hâlâ uzanmıştır, Oscar'ın saçını karıştırmadan önce döner ve gider.

Katy, Jerrod onlardan birkaç adım uzaklaşana kadar bekler, sonra başını kaldırıp gözlerini açarak onun gidişini izler. Başını oğullarına sürüyor ve Jerrod uzaklaşmadan önce gözden kaybolana kadar bekliyor. Onun hareketlerinden gurur duyuyorum. Cesurdu, korkularını bir kenara bıraktı ve bir Elit'e gitti. Bir erkeğe. Oğlunu almak için.

Anne olmak size hiç düşünmediğiniz şeyleri yaptırabilir. Sizi bir arada tutan ve bağlayan deriden daha fazlası yapar, sizi kendi zihninizin üstesinden gelebilecek kadar güçlü kılar.

Darius aniden, "Elitlerimden hiçbir kimseyi incitmez, Rhea," deyince irkiliyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum. Çenemi nazıkçe sıkıyor, bu hareket bir gün önce bana bıraktığı sözlerle o kadar çelişiyor ki. "Bir neden olmadıkça kendimizden olanlara zarar vermeyiz. Biz yaratıkları avlarız, kendimizinkileri değil. insanlar."

"Sizin neler yapabileceğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Darius," diyorum ona dürüstçe, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Ama sürümün neler yapabileceğini ve yapamayacağını biliyorum ve bu Katy için çok önemliydi."

"Ona ya da yavruya zarar vermezdi," diye vurguluyor, bunu düşününce gözleri sertleşiyor. "Buna izin vermeyeceğim."

Eli hâlâ çenemi tutarken başımı elimden geldiğince sallıyorum. "Bunu bilmiyorum. Hiçbirinize güvenmiyorum." Sürünün asla tek olmamasının, her zaman birileriyle birlikte olmasının ve ben ve adamlarımın Elitleri yakından izlememizin nedeni . "Ama beni müdahale etmekten alıkoymana sevindim, bu onun için iyi oldu. Umarım bu ona biraz daha fazla güven ve biraz daha az korku verir."

Bir an beni inceliyor, muhtemelen söylediklerimin doğru olmadığını merak ediyor, sonra başını eğiyor, dudakları benimkilerden bir dokunuş kadar uzakta. Gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce ağzıma düştüğünde küçük bir nefes alıyorum. Gözlerindeki sıcaklık karşısında yutkunuyorum ve elini çenemden alıp çenemde gezdiriyor ve boynumun arkasına ulaşana kadar aşağı indiriyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve gözleri görünür olanları takip ediyor.

"Biraz korku iyidir, Rhea, koşullara bağlı olarak," gürlüyor ve bu ses midemin sıkışmasına neden oluyor.

Bakışları tişörtümü zorlayan göğüslerime kayıyor ve gözlerini benimkilere dikmesine neden olan küçük bir ses çıkarıyorum. Kendini bana daha da yaklaştırıyor, boynumu sıkıca kavıyor ve beni kendisine karşı sabit tutuyor. Başını boğazımın kenarına doğru eğiyor ve

Derin bir nefes alıyor, ben ürperirken dudaklarından küçük, hırıltılı bir ses çıkıyor. Onun

Dili boynumun kıvrımından kulağımın altına kadar tenimde geziniyor ve ben neredeyse onun karşısında eriyorum.

Runa yüzeye yaklaşıyor, gürleyen bir ses onu terk ediyor ve sonra başka bir kurdun bana sürtündüğünü hissediyorum. Darius'un kurdu. Onun kurdu dokunuşlarımızla bize sürtünürken içimden övgü ve memnuniyet akıyor. Bu garip ve yeni his karşısında gözlerim kapanıyor ve bedenimin havada süzülüyormuş gibi hissetmesinin tadını çıkarıyorum.

Darius çenemi öpüyor ve dudaklarının hissiyle , ilgisinin tadını çıkarıyorum. Sonra aniden kendini alıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, Darius'un şaşkın gözlerine bakarken beynimin toparlanması için kendime birkaç saniye veriyorum. Gözlerim pantolonuna bastıran bariz ereksiyona iniyor, sonra kaşlarım çatılırken yüzüne geri dönüyor.

Ona bunun ne halt olduğunu sormak için ağzımı açmıştım ki başka bir ses toplantıya girdi. "Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum," diyor Damian bankların arasından geçip ateşin yanına otururken. Ellerini uzatmadan önce kahverengi saçlarını karıştırıyor, hava soğuk olmasa da ısınmaya çalışıyor.

Boğazımı temizliyorum ve o benimle Darius'un arasına bakarken ayaklarımı sürüyorum. "Yahni," diyorum ellerimi kalçalarımın üst kısmında gezdirirken, Darius'un bu hareketi nasıl izlediğini kaçırmadan. "Biraz sonra hazır olacak. Önce suyun kaynamasını bekliyorum." Tencereyi işaret ediyorum.

"Uh-huh." Damian, Darius'a ters ters bakarak mırıldanıyor.

"Tamam. O zamana kadar gidip şeyler yapacağım." Sonunda çıktım ve yanaklarım alev alev yanarken gitmek için döndüm.

Siktiğimin Tanrıları. Bundan daha garip bir şey olabilir miydi? Damian bu kadar yakın olduğumuzu ve Darius'un ağzıyla tenime saldırdığını görmüş olmalı.

Neden Darius'un aurasına çekiliyorum? Neden ağzını bana dayamasına izin veriyorum? Tekrar soruyorum.

Tanrım, bana neler oluyor?

YİRMİ DÖRT

RK R

Depoya odun yığmaya devam ederken Josh "Kızgınlık dönemindeki dişilerin hepsi kulübede ve istenmeyen gebelikleri önlemek için toniklerini aldılar" dedi.

Kızgınlık dönemindekilerin mümkün olduğunca güvenli ve rahat olmalarını sağlamak için yeniden hazırlık yapma zamanı geldi. Yıllar sonra rutinimiz saat gibi işliyor ama yine de endişeleniyorum. Gerçekten asla bu süre zarfında neler olabileceğini bilir.

"Güzel. Bu sabah kadınları ve çalışamayacak birkaç erkeği telafi etmek için işlerde bir değişiklik ayarladım bile." Kulübenin dışından daha fazla odun alıp kollarıma takıyorum ve içeri götürüyorum. Neredeyse yaz geldi ve bu ayları çoğunlukla kış mevsimi için stok yapmak için kullanıyoruz. Henüz uzun bir yol olduğunu biliyorum ama erkenden hazırlıklı olmak istiyorum, özellikle de burada değilsen. "Öylece durup seyredecek misin?" Josh'a soruyorum, dışarı çıkıp kulübeye yaslanmış ona bakıyorum.

Çenesini kaşıyarak bir an için düşünceli görünüyor. "Sanırım ben Bugün yeterince yaptım. Dişilerin kızgınlık zamanı geldiğinde nasıl olduklarını bilirsiniz. Bu sabah saatlerce neye ihtiyaçları olduğu konusunda kulağımı cınlattılar. Dedim ki

Elleri vardı," diye omuz silkiyor ve ağzım açık kalıyor, isteyen sırtışıma karşı koymayı zar zor başarıyorum. Şaka yapıyor ama ben yine de devam ediyorum.

"Vay canına Josh," diye başımı sallıyorum ona. "Bugün gerçekten uyandın ve şiddeti seçtin." Ağzını açıyor ama ben çoktan ona doğru atılıyorum, onu toprak zemine yapııştırıyor. Ondan gelen gümbürtü kulaklarımı tatmin ediyor. Meme uçlarına ulaşmak için hareket edip beline sarılıyorum ama elleri benimkileri tutuyor.

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Açık gri gözleri bana gülüyor ve sonra kalçalarını kaydırıyor. Bir anda sırtüstü yatıyorum ve şimdi üstümde olan o. İki bileğimi birden kavırıyor ve kaburgalarımın saldırarak beni gıdıklıyor.

"Josh!" Ona bağıriyorum. "Sakın yapma! Kes !" Gülüyorum, deniyorum Parmaklarından kurtulmaya çalışıyorum. Eğilip yüzümün yan tarafını yalıyor ve benden çıkan iğrenç sese gülüyor. "Seni küçük pislik."

"Küçük mü?" diye alay ediyor. "Kim küçük?" Gıdıklamaları artıyor ve benim tek yapabildiğim kahkahalarım arasında ona ciyaklamak, nefes nefese kalmak oluyor. "Gıdıkla Rhea," diye şarkı söylüyor. "İstedğini biliyorsun."

"Asla!" Nefes nefese, yüzümü tekrar yalamaya başladığında çığlık atarak söylüyorum.

Pis piç. "Tükürüğünü üzerimde istemiyorum, seni aşırı büyümüş köpek."

Beni gıdıklamayı bıraktı ve yavaşça başını geri çekip bana baktı. Oops, bundan hoşlanmadı. O etrafta bir şeyler ararken ben dudağımı ısırıyorum. Ellerimi serbest bırakmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Başımın yanından uzanıyor ve ne yaptığını görmeye çalıştığımda yüzüme soğuk sıvı dökülüyor. Josh kahkahalarla ulurken ben çığlık çığlığa bağıriyor ve soğuktan başımı sallıyorum.

"Bence sakinleşmen gerek Rhea. İşin içine köpekleri mi sokuyorsun?" Bana baktı. "Sanırım uyandın ve çizmelerin için fazla büyük olmayı seçtin."

Gözlerini devirirken "Botlarım bana oturuyor," diye nefes nefese kalıyorum. "Çizmelerimi bu işe karıştırma." Saçlarımın ıslak telleri arasından ona ters ters bakıyorum. Çizmelerimi seviyorum. Sonra parmaklarının yine kaburgalarımın doğru gittiğini görüyorum. "Josh," diye uyarıyorum, bu ismin onu kızdıracığını biliyorum.

"Bir şeyi mi bölüyorsun?" diye soruyor soğuk bir ses ve Josh'un parmakları olduğu yerde donup kalıyor. İkimiz de başımızı çevirip sese doğru bakıyoruz. Darius ve Leo bizden biraz uzakta duruyor, ilki önce bana sonra Josh'a bakıyor.

İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bu biraz garip. Ben ve Josh'un bu kadar çok oyun dövüşü yapmamız normal bir durum ama Elitler bunu bilmiyor. Dürüstçe söyleyebilirim ki, eğer bakışlar öldürebilseydi, son nefeslerimizi alıyor olabilirdik.

Spoilsport.

Josh üzerimden inerken ofluyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. İçimi çekip elimi onunkine koyuyorum ve saçlarımı toplayıp hızlıca örmeden önce beni yerden kaldırmasına izin veriyorum. Hepsine sırtımı dönüp odunları alıp kulübeye götürmeye devam ederken Josh'un kaval kemiğine arsızca bir tekme atıyorum.

"Tam bir çocuk," diye mırıldandığını duyuyorum Josh'un, gülümsememe neden oluyor. "Ne istiyorsunuz?" diye soruyor Darius ve Leo'ya sertçe.

"Elitlerimden bazıları dişilerin kızgınlık dönemine girdiğini hissedebiliyor." Darius söylüyor ve ben duraklıyorum. Hâlâ kollarımda kütükler, dışarı çıkıyorum Darius'un beni izlerken devam bekleyerek Josh'un yanına yaklaştım. "Çoğu iyi ama bazı stajyerler zorlanıyor. Zaten hakimiyetlerini kontrol etmekte zorlanıyorlar." Elini katlıyor

kollarını ve omuzlarını silkiyor. "Umurunda bile değil ama uğraşmak isteyeceğim son şey, stajyerlerimin dişilerinize ulaşmaya çalışırken gördükleri her şeyi becermeye çalışması. Şimdilik onları dişilerden uzakta bir yere koymam gerekiyor."

Hmm. Başımı eğiyorum ve yüzünü inceliyorum. Ağzı gergin bir çizgi halinde ve güzel yeşil gözlerinde en ufak bir endişe görüyorum. Umurunda olmadığını söylüyor, ama yine de buraya bu mücadeleyi sona erdirip erdiremeyeceğini görmek için geliyor.

Tansiyon yüksekken ve dişilerime saldırma ihtimalleri varken sürüden uzak bir yere gitmeliyim. Bakışlarım onun üzerinde incelikle geziniyor. Botlarından, güçlü ve kaslı bacaklarına, içten içe daha sıkı olmasını dilediğim tişörtüne ve nihayet gözlerine kadar. Onun gözlerini benimkilerin üzerinde gördüğümde verdiğim şaşkın tepkiyi kontrol ediyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Lanet olsun.

Konuşmadan önce arkamı dönüp kulübeye geri dönüyorum. "Ormanda, ilk ağaçlarının dışında kamp kurabilirler."

"Güvenli mi?" Leo soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ne kadar Ölü Topraklar'dalar? Bu ormanda olmak dışarıda olmaktan çok daha güvenli."

"Onlara nerede kamp ," diye ekliyor yeni bir ses ve son kütükleri de hızla yığının üzerine koyup kulübeden çıkıyorum.

Kade'den Darius'a bakarken temkinli bir şekilde "Yapabilirsin," diyorum, ikisi de birbirini ölçüp . "Sana biraz ihtiyacım var, gidip görmemiz gereken biri var," diyorum Kade'e, ona doğru yürüyüp yanağımı onunkine sürterek selamlıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, gözleri benimkilere geliyor.

"Evet." Kulübeye geri dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Eminim Taylor geç dönersek onlara bir yer göstermenin sakıncası olmaz."

"Bazı Elitlerle birlikte Ölü Topraklar'ı araştırıyor," diyor Josh. "Onlara birkaç gün nerede kalabileceklerini göstereceğim." Ona bakıp sırtıyorum, bunu yapmaktansa kurt pisliği toplamayı ne kadar çok istediğini biliyorum ama sürünün güvenliği her şeyden önce gelir. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor ben onu terslerken.

"Nereye gidiyorsun?" Darius soruyor ve ben konuşmadan önce ondan Leo'ya bakıyorum.

"Konuşmam gereken birini görmek için," diyorum belli belirsiz. "Birazdan sana Josh. Akşam yemeğini kaçırabiliriz." Elini sıkarken onu geçiyorum, Kade arkamdan geliyor. Bir dizi ayak sesi daha duyuyorum ve küçük bir hırıltı çıkarmadan önce hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Darius?" Ona sormak için arkamı dönmeye bile zahmet etmiyorum.

"Ben senin gölgenim, küçük kurt. Bu noktada buna alışmış olmalısın." Sesinde beni takip etmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı umursadığını duymuyorum. Ama o haklı. Bunu biliyorum. O pislik beni her yerde takip ediyor. O yanımda olmadan tek başıma zar zor işeyebiliyorum.

Buraya geldiğinden beri Eridian' beni takip ettiğini hissettiğimi bildiğinden eminim, ama bile değil. Ben günlük işlerimi yaparken o mesafesini korudu, gözlemledi ve inceledi. Bu Onu arkamda hissetmek garipti ama buna alışmadığımı söyleyemem. Onun varlığının yakınımda olması sinir bozucu ama garip bir şekilde rahatlatıcı.

Runa bile her huysuzluğu yerine içimde daha sakin hissediyor. Ondan korktuğunu sanmıyorum ama onun üzerinde bir tür etkisi var ve bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim.

İri adam bizi takip etmeye devam ederken Kade yanımda bir hırıltı çıkarıyor ve ben de onu durdurmak için koluna vuruyorum.

"Beni tekrar denemek isteyeceğini sanmıyorum. Geçen sefer sonu senin için iyi bitmedi," diye uyarıyor Darius onu ve ben geriliyorum.

"Keser misin şunu?" diye nefes veriyorum, dönüp ona bakıyorum. Kade'in yerde kanlar içinde yattığını hatırlamak istemiyorum ve onun da Kade'i kızdırmasını istemiyorum. "Senden kurtulamayacağıma göre, en azından sessiz olabilirsin." Oflayıp pufluyorum ve Kade'in elini tutup onu da yanıma çekerek ilerlemeye devam ediyorum.

"Geçen gün benden kurtulmak istemedin," diye alay ediyor ve şimdi o ağacın karşısındaki halimizi hatırlarken yanaklarımdaki kızarıklığı gizleyemiyorum. Bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım bir ağaç.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kıcıımı incelediğini fark ediyorum ve ilgisinden dolayı içimde oluşan heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Runa İçimde kıpırdanıyor ve ona bu saçmalığı durdurması için zihinsel bir itiş veriyorum. Onu bana karşı ne kadar hissetmek istesem de ya da boynunda bir yol yalayıp kokusunu içime çekmeyi ne kadar istesem de oraya tekrar gidemem. İçimden istemsiz bir ürperti geçiyor ve arkamda alçak bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim.

Hayır, hayır. Yapmıyorum.

Kade bana tuhaf bir bakış atıyor ama ben onu görmezden gelerek ve düşüncelerimi bir şekilde okuyamamasını umarak ilerliyorum. "Solvier'i görmeye , değil mi?" İlk ağaçlarını geçerken Kade yanımda homurdanıyor. Her ayrılışımızda yaptığım gibi elini ağaçlara bastırmasını izliyorum. Bu manzara karşısında küçük bir gülümseme yayıyorum.

"Evet, eğer onu bulabilirsek." Onu uzunca bir süredir görmedim. Nereye gittiği ya da saklanmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şekilde başarıyor.

"Bunun özel olması gerekmiyor mu?" diye sorarak göz ucuyla bana bakıyor.

Evet öyle, ama arkamızdaki aşırı büyümüş sersem her zaman beni takip edecek, bu yüzden elden bir şey gelmez. Bu konuşmanın gerçekleşmesi gerekiyor. Darius'un Solvier'e tepkisinin ne olacağından ya da Solvier'in bile kendini Darius'a gösterip göstermeyeceğinden emin değilim. Kendini kime göstereceği konusunda seçicidir.

"Ne yazık ki tam zamanlı bir bebek bakıcısı edindim," diye yanıtlıyorum onu. "Nedenini Tanrı bilir, tek yaptığının yerleşim çevresinde çalışmak olduğunu düşünürsek." Yerdeki bir taşı tekmeliyorum ve Darius'a bir tane attığımı hatırlayarak sırtıyorum.

"Seni duyabiliyorum," diye Darius, ses tonuna sinirlilik sızıyor.

"Kahretsin, Kade," diye fısıldıyorum ona, kolunu tutarak. "Bizi *duyabiliyor!* Mahvolduk." Arkamdan onu terslemeden önce daha etkili olması için elimi başımın üzerine koyuyorum. İç çekişini duyunca ikimiz de kıkırdıyoruz. O zaman göt herif kıcımda olmamalıydı.

Güneye, göllerden birine doğru ilerleyerek yürümeye devam ediyoruz. Sessiz ve huzurlu. Hafif esinti biz geçerken ağaçların yapraklarını hışırdatıyor. Güneş ışığı ağaçlardaki boşluklardan geçerken yerde dalgalanıyor ve orman zemini boyunca güzel desenler oluşturuyor. Dışarıda olmak ve koklamak altındaki toprak ve havasındaki çiçek kokusu, hafife alamayacağım bir rahatlık.

Uzun bir süre gökyüzünü göremedim, rüzgârın okşayışını yüzümde hissedemedim ya da hayatın beni kucaklayan kokusunu alamadım. Ta ki eski evimden ayrılana kadar.

Yürürken kolumu Kade'in koluna doluyorum, bebek bakıcım arkamdayken bile onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Ölü Topraklar'dan döndüğümüzden beri onunla ilk kez gerçekten vakit geçiriyorum ve neyse ki yaraları

neredeyse iyileşti. O ölü orman zemininde öleceği düşüncesi beni ona daha da yaklaştırıyor, sıcaklığını hissetmek istiyorum ve Runa'nın kolumun onunkiyle birleştiği yerde ona sürtündüğünü, kurduyla aynı duyguları paylaştığını hissediyorum.

Öz annesi olmayabilirim ama onu ben büyüttüm. Ona avlanmayı, ateş yakmayı ve yiyecek aramayı öğrettim. Geceleri kabus onu teselli ettim, sadece uyandığında bazen ne olduğunu bile anlamıyordu. Kederi boyunca ona sarıldım ve kurdu geldiğinde ona rehberlik ettim. *Onların* olmadığı her şekilde o benim.

Gölden birkaç mil uzaktayken zemin sarsılıyor ve durup kolumu Kade'kolundan çekerek eğilip elimi çimenli zemine koyuyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Darius arkamdan bir yerden soruyor ve Kade onu susturuyor, karşılığında sinirli bir homurtu alıyor.

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum ve elimin altındaki hafif sarsıntıyı hissediyorum. Sarsıntının hangi yönden geldiğini tespit ettiğimde gülümsüyorum. "Hadi gidelim!" Kade'in elini tutuyorum ve hızımızı koşuya çıkarıyorum. İsteksiz Kade'yi arkamdan sürüklerken kıkırdıyorum, "Tekrar gitmeden gel," diye genişçe gülümsüyorum.

İleride ağaçların arasından gri bir ışık parıltısı görene kadar koşuyoruz. Kade'i bırakıyorum, içimi kaplayan bir baş dönmesi kahkahasıyla havalanıyorum. "Solvier!" Ağaçların arasında bir duraklama oluyor ve ardından huff benzeri bir ses kulaklarıma ulaşıyor. Kade'i, Darius'un gerisinde kalmadan beni yakalaması için bırakarak önden koşuyorum.

Aramızdaki son ağaçların arasından sıyrılıp küçük bir açıklığa çıkıyorum ve bana eğlenerek bakan iki açık altın rengi göz görüyorum. Kendimi yerden kaldırıp ona doğru atlarken gülüyorum. Geldiğimi görünce başını eğiyor ve kollarım elimden geldiğince boynuna dolanıyor.

kürkünü sıkıca sarıyorum. Ona sokulup kokusunu, çimenleri ve çiçekleri içime çekiyorum, sonra yere kayıyorum ve ona sırtıyorum.

"*Merhaba Rhea,*" diyor kafamın içinde, burnunu indirip yanağıma dokunurken sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor. Çenesinin altını kaşımadan önce ağzını okşuyorum, kıkırdıyor ve ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Yanağını saçlarıma sürmeden önce başını alnıma vurarak cik cik diye bir ses çıkarıyor. Onu çok özledim.

"Seninle konuşmak istiyordum," diyorum ona, bir adım geri çekilip yüksek gövdesine bakarak. "Ama ortalıkta yoktun. Her şey mı?" diye sordum. Onu son gördüğümünden bu yana iki aydan fazla zaman geçti.

"*Her şey olması gerektiği gibi,*" diyor bana. "*Görüyorum ki genç Kade'i de yanında getirmişsin. Ve bir erkek daha,*" diyor, gözleri başımın üzerinden bakarken.

Bakışlarını takip ediyorum ve Kade'in yüzünde bir gülümsemeyle bize doğru geldiğini görüyorum. Darius çok geride değil, gözleri etrafı tarıyor, başı öne eğik. Kade Solvier'i selamlarken ben de gözlerimi Darius'tan ayırmıyor, tepkisini bekliyorum. Büyük kurdun onu görmesine izin vermesine bile şaşırdım.

Darius bizden birkaç adım uzaklaşınca durdu, gözleri Kade'e ve son olarak da Solvier'e bakmadan önce benimkine. Kollarını iki yanında tutuyor ama Solvier'e bakarken vücudundaki gerginliği görüyorum.

Darius uzun, ama Solvier daha uzun. Patileri kafam kadar büyük.

Her gün 1.80 boyunda bir kurt göremezsiniz. Aslında, o en büyük kurt Gördüm. Darius'tan daha fazla tepki alacağımı düşünmüştüm ama o sadece Solvier'e bakmaya devam ediyor, gözleri onu tarıyor ve sonunda bir ağaca doğru ilerleyip ona yaslanıyor. Solvier'i görmek başka bir şeymiş gibi davranıyor. günlük hayatında bir olay. Bu adamı hiçbir şey etkilemiyor mu?

", *Rhea?*" Solvier altın rengi gözlerini benimkilere dikerek soruyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden Darius'a bakıp tekrar ona dönüyorum.

"Anlıyorum." Neyi görüyorsun? Sormak istiyorum ama dikkatini Kade'e yöneltiyor.

"Hâlâ kurdunla mücadele ediyor musun, genç Kaden?" diye soruyor, önümüze uzanana kadar vücuduyla manevra yapıyor, Darius'u bir tehdit olarak görmediği açık. Gerçi Solvier için hiçbir şey tehdit değildir. Isırığı sizi ikiye bölebilir. Kade'in gönülsüzce başını sallaması üzerine Solvier başını önündeki yere doğru eğiyor. Kade oturur. *"Gel, anlat bana."*

Orada garip bir şekilde durup ikisine de bakıyorum ve kafamdaki sessizlikten bu konuşmanın bir parçası anlıyorum. Onlardan uzaklaşıp yere oturuyorum ve bir süre onları izlerken parmaklarımla dudağımı sıkıyorum. Bıçağımı çıkarıp yerden bir dal alıyorum, boş boş kabuğunu didikliyorum. Bacaklarımı çaprazlayıp açarak zaman zaman onlara bakıyorum. Kade, Solvier'in söylediği bir şey karşısında başını sallıyor ve botunun bağcıklarıyla oynayarak başını eğiyor. Ama yemin ederim gözlerinde yaşlar görüyorum. Ne konuşuyor olabileceklerini bildiğim için onu yalnız bırakarak başka tarafa bakıyorum.

Cassie.

Solvier ile birlikte olmadığı sürece ondan neredeyse hiç bahsetmiyor ve o zaman bile sık sık konuşmuyor.

Umarım Solvier ona kurdunu ve duygularını nasıl kontrol edebileceği konusunda bazı tavsiyelerde bulunabilir. Daha akıllı birini tanımıyorum. O bizim ailemiz ve ve sözlerine güveniyoruz. Kade'i doğru yöne yönlendirmek için elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum.

Sessizce iç çekiyorum ve ağaçlara doğru bakıyorum. Bununla ilgili tek sorun, Darius'un görüş alanıma girmesi. Hâlâ ağaca yaslanmış, etrafına bakınıyor, vücudu tetikte ve hazır. Hislerimi serbest bırakıyorum ve

Hiçbir şey hissetmiyorum ama Darius benim gibi Eridyen seslerine alışık değil. Başını çeviriyor ve gözüme takılıyor, kafasını soru sorarcasına eğiyor. Saçlarının gözlerinin hemen üstüne düşüp kaşlarını gıdıklamasını izliyorum. Sonra bakışlarım

Burnunun yamacına ve ağzına düşüyor, benimkinin üzerindeki hissini hatırlıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum ama tatmin olmuş bir ses çıkardığını duymadan önce değil.

O adamın gözleri benim gözlerimdeyken bana garip şeyler yapıyor.

Ne konuştuklarını duyamasam da Kade ve Solvier konuşurken onları rahatsız etmek için sessiz kalıyorum. Buna ihtiyacı var. Ona yardım etmek için ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Kurduna kavuştuğu için yeniden yas tutuyor. Dengeyi bulmakta zorlanıyor ve eğer çok derine inersem beni itiyor. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde yüzündeki üzgün ifadeyi görmekten bıktım. Ama ben görüyorum. Onun acısını kendi acım gibi hissedebiliyorum.

Bir hırıltı hem benim hem de Darius'un kafasını onlara doğru çeviriyor ve bıçağımı çizmelerime koyarak ayağa kalkıyorum. Kade öne doğru kamburlaşıyor ve sonra birden kemikleri kırılmaya başlıyor, koyu gri kurdu orada, gururla duruyor. Solvier bu ani değişimden rahatsız olmamış gibi görünüyor ama ben panikliyorum. Solvier başını oynatarak solumuzdaki ağaçların ötesine bakıyor ama benim gözlerim Kade'de kalıyor.

"Kade?" Ona doğru ilerliyorum, adımlarım emin değilken aniden dönüp bana hırılıyor. Sarsıldım, saldırganlığı karşısında şok oldum. "*Kade*," bağlantıyı daha düşük bir tonda tekrar deniyorum ama beni yine engelliyor. "Kahretsin, beni engellemeyi bırak!" Hâlâ hırlayarak beni görmezden geliyor ve dişlerini göstererek, başını eğerek ilerliyor. Ne oluyor lan? Kesmesi için onu uyararak homurdandım ama

Gelmeye devam ediyor. Onu incitmek istemiyorum. Ona asla zarar vermem.

"Carzan, ne yaptığını bir düşün." Durmuyor, hızı mavisini gibi sabit.

Gözleri kararıyor, tamamen bana odaklanmış durumda. Kendimi destekliyorum, eğer saldırırsa onu üzerimden itip kendime getirebileceğimi umuyorum.

"Bunu yapmak istemezsin yavrum," diye uyarıyor Darius o kadar alçak bir ses tonuyla ki ben bile duraksıyorum. Gelip biraz önümde duruyor, başını eğmiş, delici bakışları Kade'in üzerinde. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Bunu tekrar yapmayacağım. Hayatta olmaz.

"Kade, kes şunu. Neyin var senin?" İleri doğru bir adım atıyorum ama Darius'un eli fırlıyor, kolumu hiç de nazik olmayan bir şekilde kavıyor ve beni arkasına çekiyor. "Darius, yapma." Tekrar birbirlerine girdiklerini göremem, yapamam. Kade bunu atlatamaz. Daha tam olarak iyileşmedi bile ve yapmaması gerekirken yer değiştirdi.

Kade ileri atılıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Dişlerini göstermiş, tek hedefi benim üzerimde, hareket bile edemiyorum. Kendimi koruyamıyorum.

Darius tam önüme geçip dönüyor ve Kade'i benden uzaklaştırmak için diğer eliyle omzundan itiyor.

"Yeter," diye emrediyor Darius, ben zar zor nefes alırken hâkimiyeti serbestçe akıyor.

Kade duruyor, hırıltıları yumuşuyor ve aniden çıkan sızlanmayla kalbim parçalanıyor. Darius'un yan tarafına bakıyorum ve Kade'in gözlerinin yerde olduğunu görüyorum. Dönüp kaçmadan önce başını sallayıp bizden uzaklaşıyor. "Carzan!" Peşinden gidiyorum ama Darius'un eli hâlâ kolumu sıkıca kavıyor ve gitmeme izin vermiyor. Beni tutan eli tuttuğumda hâlâ yerde yatan Solvier'e baktığını fark ediyorum. Durup aralarına bakıyorum ve Darius'un kafası Solvier ona ne söylediye hafifçe sallanıyor.

Solvier ayağa kalkmadan önce beni zıplatan küçük bir hırlama sesi çıkarıyor. Kürkünü silkeliyor, ışık kürk tellerine yansıyor ve sanki içinden altın iplikler akıyormuş gibi görünüyor. O gelirken kıpırdamadan duruyorum.

Bize doğru geliyor ve Darius'un yanağını dürttükten sonra benimkine de aynısını yaparak beni şok ediyor.

"Kade ile her şey yoluna girecek. Ona güvenin. O her zaman sana geri dönecektir." Başını sallıyor. *"Karanlık olana da güven,"* der. *"Her şey bir zamanlar olduğu gibi olacak."*

Bu son veda sözleriyle birlikte, ağaçların arasında kaybolup gider. Bir zamanlar olduğu gibi mi? Bu ne anlama geliyor?

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

RK R

Kade'in ani tepkisi karşısında kalbim acıyarak ve Solvier'in ne demek istediğini merak ederek donup kaldım. Büyük kurtta bir şeyler var. Son sözleri kasvetli ve boyun eğmiş gibiydi. Bu hiç hoşuma gitmedi. Kade'e ne söyledi ve neden bu şekilde tepki verdi? Aslında, Darius'a ne söyledi?

"Solvier sana ne dedi?" Ona soruyorum, ikimiz hâlâ Solvier'in gittiği yöne bakıyoruz. Avucumun altında bir seğirme hissediyorum ve elimle hâlâ onun elini tuttuğumu fark ediyorum. Elimi hızla bırakıyorum ve ondan uzaklaşarak beni bırakmasını sağlıyorum.

Bana doğru dönüyor, kaşları düşük. "Önemli bir şey değil," diye cevap veriyor ve merakla beni süzüyor. "Kullandığın o dil neydi?"

Ani soru karşısında başımı sallıyorum. "Ne?"

"Yavruya Karzan mı dedin? Hangi ?" Kollarını göğsünde kavuştururken bakışları benimkilere odaklanmış, gözleri bir şeyi izliyor, bekliyor. Yutkunuyorum.

Ailemin kullandığı dili kullanmak istememiştim, ağzımdan kaçırverdi. Cevap vermediğimde, benim için geliyor ve bir ağaca çarptığımda sırtıma batan sert kabuklarla tökezleyerek geri çekiliyorum. Son zamanlarda ağaçlarla aramda ne var?

Darius santim kalana kadar durmuyor, kollarını iki elinin üzerine kaldırıyor.

Kafamın yan tarafına, beni . Yüzünü benimkinin tam karşısına gelecek şekilde indirerek bana tekrar soruyor.

"Hangi dil?" diye soruyor ve ben bunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken parmaklarım ağaç kabuğunu kavırıyor. Bu dilin kullanımı her zaman kutsal ve saftı. Bunu kirletmesini istemiyorum. Cevap vermediğimde alçak sesle hırlıyor ve ben de tepkimi durduramayıp dişlerimi göstererek karşılık veriyorum. Eli boynuma gelip beni uyarmak için hafifçe sıkıyor ve ben Avucunun altında kabaca yutkunuyorum. Elinin altında hissediyor, bir parmağını nabzımın üzerinde gezdirmeden önce parmakları hafifçe seğiriyor, sanki dokunuşunun tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça ileri geri sürüyor.

"Bunun ne önemi var ki?" Sonunda fısıldıyorum, gözlerine bakıyorum ve o cam parçacıklarını arıyorum, kararırken gözlerinin içinde süzölmelerini izlemek istiyorum.

"Bilmek istiyorum. Daha önce hiç duymadım ve birçok dil duydum. Dövmenizin yazısı eski. Bu senin konuştuğun dil mi? Konuşmak mı?" Dişlerimi sıkıyorum ve onun delici bakışlarından uzaklaşmak için hareket ediyorum. Yine de izin vermiyor, elini boğazımdan çekip çenemi kavırıyor ve ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. "Burada söz sahibi düşünüyor gibisiniz. En azından bana cevap verebilirsin. Deadlands," diye alçak sesle homurdanıyor, parmakları gözlerimi ona dikmem için çeneme saplanıyor. "Anlat bana."

Daha fazla baskınlık salıyor ve tüm gücüyle bana çarparak benden bir inilti çıkarıyor. Etrafımı sarıyor, bacaklarımın etrafında, kalçalarımın üzerinde dönüyor ve sonunda göğsüme dayanıyor. Basınç, tenime baskı yapan bir ağırlık gibi artıyor. Ona söyleyene kadar vazgeçmeyeceğini biliyorum ve bir yalanın ya da yarım bir gerçeğin bunu keseceğini sanmıyorum.

"Bu benim aile dilim. Eski Tanrıların dili, ya da bana öyle öğretildi," diyorum isteksizce, Ölü Topraklar'ın suçluluğu beni vururken ona bu cevabı veriyorum. Onun stajyerlerinden bazılarını öldürdüğümü hatırlatması ruhumdaki lekeyi derinleştiriyor.

"Annen ve baban konuştu mu?" Başımı sallayınca devam etti. "Seçtiğin aile dışında başka bir ailen olmadığını sanıyordum."

"Benim bir ailem *vardı*. Onlar benden çalındı," diyorum ona. "Kade ve Josh artık benim tek ailem. Uzun zamandır da öyleydiler." Onlar bana en yakın şey, birinin bana en yakın olabileceği şey ve o zaman bile onlara her şeyimi vermiyorum.

İçimdeki çirkinlik, ruhumdaki siyah kir, yaptığım şeyler... Buna ihtiyaçları yok. Onların bu yüke ihtiyacı yok. Ve beni teselli etmeye çalışarak onları rahatsız etmeme gerek yok.

bir kutu.

Bu yükü ben taşıyorum, ben omuzluyorum. Kalbimi sıkkan dikenli sarmaşıkları kendime saklıyorum ve her gün zararlarını hissediyorum.

"Yavru senin mi?" Darius soruyor ve gözlerinin kenarlarından süzölmeye başlayan gümüş benekleri görmek beni kendimden geçiriyor.

Bakışlarım o benekleri takip ediyor, cevap verirken onların büyüüne kapılıyorum. "O her yönüyle benim. Onu ben doğurmadım ama bu onu daha az benim yapmaz." Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissediyorum, Kade'e olan korumacılığım gözlerime yansıyor. "Onu benden alamayacaksın." Ne yapmam gerektiği umurumda değil, onu Highers'a götürmeyecek.

Birbirimize bakıyoruz, sanki yeryüzü etrafımızda duruyormuş gibi hissederken aynı havayı paylaşıyoruz. Ben o benekleri izliyorum, o da ben onu geri çekmeyi başarana kadar şüphesiz gözlerime sızmış olan karanlığı izliyor. O bakıyor

Bana öyle derinden, öyle yoğun bakıyor ki anlam veremiyorum. Ama korkmuyorum. Ruhumu okşuyormuş gibi hissediyorum. Ön kolum karıncalanmaya başlıyor, bu his vücudumun titremesine neden oluyor, gözleri bir kez daha sertleşiyor, az önce orada olan duyguyu göz kırparak uzaklaştırırken onları bir kayıtsızlık tabakası kaplıyor.

"Onu senden almayacağım," diye kabul ediyor ve omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Ama seni ondan alacağım." Beklenmedik sözleri karşısında irkildim ve ona ters ters baktım. "Benimle Fenrikar'a geri döneceksin, orada yargılanacaksın ve sonra cezan bana verilecek." Yaklaşıyor, burunlarımız usulca birbirine sürtünüyor ve bu onun sert sözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. "Cezanın ne olacağına henüz karar verilmedi. Eğer uslu bir kurt olursan alacağın cezanın türünü değiştirme eğiliminde olabilirim."

Gözlerini sıcaklık dolduruyor ve bu manzara karşısında nefesimi tutuyorum, kalçalarımın arasındaki boşluk ısınıyor. Elini çenemden çekip yüzüme düşen bir saçımı alıyor ve düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında ovuşturuyor. Mırıldanıyor, yumuşaklığını hissederken hareketlerini izliyor, parmaklarından birinin etrafında döndürüyor.

"Bana Highers'a gitme konusunu hatırlatmana gerek yok." Yutkunuyorum. "Bunu kabul ettiğimi sana zaten söyledim. Ama onlara Eridian'dan bahsedemezsin."

Gözlerinde öfke parıldıyor, yeşil gözlerinin sıcaklığı kayboluyor. saçımı düşürüp bir adım geri çekiliyor. "Neden bu güvenli sığınak sadece sana ve sürüne ait olsun ki? Bencil bir sürtük olmayı bırak."

Hakaret karşısında daha dik duruyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Şimdiye kadar yaptığım tek şey sürümü, ailemi korumaktı. Burayı bilen herkes kötüdür Darius. Gerçekten kötü." Bir elimi kaldırıp ensemini ovuyorum. "Biz... onlar... bu yere götürülemeyiz."

Highers ve Highers buraya gelemmez. Bunu neden anlayamıyorsunuz? Neden bunu *göremiyorsun?*" O aptal değil.

"Sürünüzün korktuğunu gördüm ama nedenini tam olarak bilmiyorum," diye kızgınlıkla söyleniyor. "Bir haftadan fazladır buradayım ve ne senden ne de onlardan bir şey öğrenebildim. Eğer Yüce'lerin gözünden uzak durmalarını istiyorsan, bunun için bana iyi bir sebep göstermen gerekecek."

"Darius," diye hırlıyorum. "Sana onların hikâyelerini, hayatlarını anlatmayacağım. Onların güvenine bu şekilde ihanet etmeyeceğim." Başımı sallıyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Satır aralarını oku, pislik. neden korktuğunu çok iyi biliyorsun. Sam'in geçen geceki toplantıda ne dediğini duydun. I Yaptığını biliyorum. Sana yanlış yapan benim, bu yüzden beni cezalandır ve diğer herkesi bunun dışında bırak."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, saçlarımı kavrayıp başımı arkaya yatırıncaya kadar elinin bana uzandığını göremiyorum. "Seni cezalandıracağım ama kendi şartlarımla küçük kurt. Bu konuda söz hakkın olmadığını sana zaten söyledim."

Bana dik dik bakıyor ve bir gün boyunca bu kadar hırpalanmak bana yetiyor. Runa'yı dürtüyorum ve dizim taşaklarını hedef alarak yukarı fırlıyor. Kaçmak için yana doğru hareket ediyor, dizim onun yerine kalçasına çarpıyor, ama ben yumruğumu yüzüne doğru savurmaya başlamıştım bile. Saçımı bırakıyor ve geri çekiliyor, ama bunu yaparken çenesini yakalamadan yapamıyor.

Boyu 1.80'e ulaştığında çenesini hafifçe ovuşturarak doğruldu. Ona vurmakla övünüyorum, beni itip kaktıktan sonra bir vuruş için kendimi başarılı hissediyorum. Üzerime gelmesi için kendimi hazırlıyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Beni tutmaya çalışan elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve kaval kemiğine bir tekme atıyorum. Darbeyi alıyor, darbenin şiddetiyle homurdanıyor ve kolumu tutuyor. Hafifçe arkasına yaslanarak beni kuvvetle kendine doğru çekiyor ve momentumla beni öne atmak için yana doğru hareket ediyor. Kolumu bırakıyor,

ve kendimi düzeltmeden önce adımlarımda tökezliyorum. Hırlayarak botumdaki küçük bıçağıma uz. Bana doğru geldiğini duyunca kabzasını tutup onunla yüzleşmek için döndüğümde kesiyorum. Bıçağı benimkini durdururken metal metale çarpıyor, darbe kolumda titreşiyor. Ona homurdanıyorum ve karnını hedef alarak tekme atıyorum, o ise soğuk bir şekilde kıkırdıyor ve beni kolayca savuşturuyor. I

Geriye doğru hareket ediyorum, bıçağımı ön kolumdan aşağı akacak şekilde tutuyorum, o ise elinde benzer büyüklükte siyah bir bıçağı döndürüyor ve başını bana doğru eğiyor.

"Eğer oynamak istiyorsan, küçük kurt, tek yapman gereken sormaktı." Dudaklarını yalıyor ve saldırmadan önce sırtışı düpedüz hınzırca.

Bıçağı bana doğru geliyor, boynumu kesmeyi hedefliyor ve ben ön kolumu yukarı kaldırarak bıçağını kendi bıçağımla durduruyorum. Ayağa fırlayıp sol yumruğumu geri çekiyorum ve bıçaklarımız hâlâ bağlıyken şakağına vurmaya hedefliyorum. O

Ben öfkeyle hırlarken başını geriye atarak ondan kaçıyor. Boştaki eliyle sol bileğimi kavıyor ve ben tekrar ayaklarımın üzerine düşerken onu aramıza indiriyor.

Bacaklarımı altımdan çekip bileğimi bırakmadan önce bıçağımı onunkine doğru kaydırıyorum. Yere sertçe düşüyorum, beni takip edip üzerime bindiğinde homurtu hızla hırıltıya dönüşüyor.

"Buraya daha önce de gelmiştik, değil mi?" diye mırıldanıyor bana doğru. "O zaman da senin için iyi bitmemiştii." Kılıcını yana bırakıp ön kolumu tutuyor, kılıcımı kullanamayayım diye başımın yanındaki toprağa sabitliyor, sonra diğeriyle de aynısını yapıyor.

"Bunun bu sefer benim için iyi bitmeyeceğini nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım ve koca sikiciyi yerinden çıkarmaya çalışarak altında kıvrandım.

"Çünkü kıvranmayı bırakmazsan, uğraşman gereken başka bir sorun olacak," diyor alçak, tok bir sesle.

"Siktir git." Ona karşı daha fazla kıvranıyorum ve o da hafifçe aşağı kayarak bana daha fazla ağırlık veriyor. Kalçalarımı yukarı itiyorum, onu uzaklaştırmaya hedefliyorum,

Bahsettiği sorunu bulduğumda.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve aramızdaki sertliği hissettiğimde açılıyor. Sırıtarak bana bir kaşını kaldırıyor, sonra dizlerini dizlerimin arasına Bacaklarımı itiyor ve arasında durana kadar itiyor. Aleti merkezime doğru bastırıyor ve içimden hırıltılı bir nefes çıkıyor. Ellerini ön kollarımda gezdiriyor, bileklerime ulaşana kadar içime lezzetli ürpertiler gönderiyor ve onları büyük bir eline taşıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum ve o sadece bana bakıyor, gözlerinde çelişki var.

Kalçalarını ileri doğru hareket ettiriyor ve ben durduramadan bir inilti benden kaçıyor. Bu sesle gözleri parlıyor ve tekrar yaptığında tüm şüpheleri yok oluyor ama bu sefer hazırım ve sadece ağır bir nefes çıkarıyorum. Alçak sesle hırlıyor ve bu sesle içime bir sıcaklık doluyor ama dışarıdan bir tepki vermiyorum.

Yüzünü boynuma doğru eğiyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum Tenimi hafifçe ısırmadan önce. Tenime ağzı açık öpücükler bırakıyor, vücudu gerilmeden önce burnu aşağı yukarı geziniyor. "Kızışıyorsun." Derin bir nefes daha alıyor, boynumun yan tarafına sürtünürken gürleyen bir ses çıkıyor. "Olmak istediğın gibi kokuyorsun sikildi." Tekrar içime giriyor ve ben inliyorum.

"Yanılıyorsun." Yavaş bir tempoyla içime girmeye devam ederken ona nefes nefese söylüyorum. "Kızgınlığım birkaç ay daha sürecek." Kızgınlık dönemine giriyor olamam, bunu bilirdim. Yılda sadece bir kez ateşim çıkıyor ve o da kış aylarında.

Serbest eli vücudumun yan taraflarında gezinirken boynuma derin ve alçak sesle kıkırdıyor. Parmakları omzumu okşuyor, göğsümün yanından aşağı ve şortumun bel kısmının hemen üzerinde duruyor. I

Dokunuşuyla nefesimi tutuyorum, kurdunun yüzeye çıktığını hissediyorum. Hareket ediyor

Elini tişörtümün altından geçirip hafif bir dokunuşla göbek deliğimin etrafında dolaştırıyor, teninin benimkine değme hissi başımı döndürüyor. Kendimi delirmiş hissediyorum. İçimden küçük bir inilti kaçıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, daha fazlasını istiyor, arzuluyorum. Vücudum kaşınıyor ve mideme sıcaklık dolarken ensemdede ter boncukları oluşuyor. Külotumdan ıslaklık sızıyor ve bu ani işaretlerin ne olduğunu bilerek inliyorum. Ne anlama geldiklerini. İnkâr ederek başımı sallıyorum.

"Olamam," diye , aynı anda hem kızgın hem de ağrılıyım. "Henüz zamanı gelmedi."

"Kokun bana farklı bir şey söylüyor," diye mırıldanıyor, parmaklarını göbek deliğimden aşağıya indirip bel kemerimin hemen içini okşuyor. Altında kayıyorum. "Ve çok lezzetli kokuyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı, boynumu yalıyor.

Yüzünü omzumun kıvrımından çekip bana bakıyor, parmakları külotumun kenarını okşarken gözlerini arzu dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime sakinleşmeyi, o parmakların hissettirdiklerini görmezden gelmeyi telkin ediyorum. ve vücudunun benimkine olan yakınlığı.

Böyle bir şey olmayacak. Vücudum bana ne kadar yalvarsa da. Daha sonra bunu yüzüme vurması için pes etmeyeceğim. Ağaca karşı kontrolümüzü kaybettiğimizde zaten kalbime saldırdı. Neden yine böyleyiz?

Ben olamam.

Gözlerimi açıyorum ve Runa'nın orada, bakışlarımızla onu kıştırdığını hissediyorum. "Getir

Çekil , Darius." , parmakları külotumun kenarının altından kayıyor, sonra hepsini birden çıkarıyor. Bileklerimi serbest bıraktı. akıcı bir hareketle ayağa kalkıyor.

Ayağa kalktım, o adım atarken kokusunu duymamak için ağzımdan nefes alıyorum.

yanımda durdu. Çömelip kılıcını eline alıyor ve nefesini kulağımda hissetmeden önce elinde döndürüyor. "Seni er ya da geç bana yalvartmak için sabırsızlanıyorum küçük kurt." Kulak mememi ısırtıyor ve vücudum titriyor, ellerim az önce yarattığı bu ihtiyaca yardım etmek için ona uzanmamı engellemek için yanlarımda kenetleniyor. Şimdiye kadar olan tek kişi.

Parmaklarımla toprağı kazarak hayal kırıklığıyla hırlamadan önce onun duyma mesafesinden çıkmasını bekliyorum. Darius'un ilgisi yüzünden vücudum ağrıyor. Nasıl oluyor da beş ay erken kızgınlık dönemine giriyorum? Ve neden onun yanında bu şekilde davranıyorum? Neden o?

"Deliriyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Lanet olası deli. Bu normal değil."

Ayağa kalkıyorum, ellerimin tozunu alıyorum ve çevreyi kontrol etmek için yola çıkıyorum, yürüdükçe vücudum soğuyor. Şu anda önemli olan bu, bir erkeğin bana sürtünme düşüncesi değil. Belirli bir erkeğin. Yürürken kollarımı sallıyorum ve solumda siyah bir bulanıklık gözlerimi aldığı anda onları silkeliyorum.

Başımı o tarafa doğru sallıyorum, çalılar hafif bir esinti olamayacak kadar güçlü bir şekilde sallanıyor ve yemin ederim birinin karanlık kafasının arkasını daha ileride yakaladım. Duyu organlarımda genişlemesine izin veriyorum ama normalin dışında bir şey yok. Acaba Elitlerden biri mi, lanet olsun, bizi gördüler mi?

"Elitleri nereye yerleştirdin?" Josh'a hızlıca sordum.

Bana cevap vermesi bir saniye sürüyor. *"Onları güneşe götürdüm. Neden?"*

"Şu anda doğudayım. Bir Seçkin'in bu tarafta olma ihtimali nedir?" Sessiz adımlarla ilerliyorum ve şu yöne doğru gidiyorum şu çalılar, gözlerimi dört açtım.

"Küçük. Sadece keşif yapıyor olabilirler. Bunu birkaç kişi daha yaptı."

"Evet, sanırım." alılara ulaşıyorum ve derin bir nefes alıyorum, etrafımdaki yeşillik ve meyvelerden başka hiçbir şeyin kokusunu almıyorum. Çalıların arasından önüme bakıyorum.

ve olağan dışı bir şey görmüyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Muhtemelen sadece bir hayvandı.

Başımı sallayarak adımlarımı geri çekiyorum ve kontrolüme başlamak için kayalıkların dibine doğru devam ediyorum. Hâlâ haydut izi yok, bu da bir artı ama Kade bir süre önce gördüğü birkaç tanesini öldürdüğünden beri hâlâ temkinliyim ve çevreyi düzenli olarak kendi başıma kontrol ediyorum. Çoktan yapılmış olsa bile. Bunu yaptığımda çocuklar genellikle bana kafa sallıyorlar ama bazen nasıl olabileceğimi biliyorlar.

Bir ağaç dalını önümden çekiyorum ve dövmeleğim ışıktaki dikkatimi çekiyor. Daha önce karıncalanan ön koluma bakıp, elimi parmaklarımı girdapların ve çizgilerin üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarımı ortadaki boş alana getirerek temiz derinin etrafında daire çiziyorum ve iç çekiyorum. Sanırım artık zihnimin bir köşesinde duran o küçücük umut kırıntısının dolmasına izin vermenin zamanı geldi.

Bir yanım asla bütün olmasını istemiyor ama diğer yanımın da bunu istemediğini söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Ben bir kurdum ve kurtlar bazı şeyleri ister.

Darius'un gittiği yöne bakıp bunun Runa'nın bu şekilde düşünmesinden kaynaklandığı yalanını söylerken bile içimdeki insan bunun mümkün olup olmadığını merak ediyor.

YİRMİ ALTI

RK R

Sıcak, çok sıcak. Sandalyemde arkama yaslanmadan önce üzerinde çalıştığım evraklarla kendimi yelpazeliyorum ve bunun bana verdiği kısa rahatlamayla iç çekiyorum. Darius sıcaklığımdan bahsettiğinden beri Runa birkaç gündür garip davranıyor, içimde huzursuzca dönüp duruyor. Cildimi sürünüyormuş gibi hissettiriyor, sanki onu üzerimden söküp atmak istiyorum ve bu yeni bir şey. Josh masamın karşısından bana bakıyor, başını soru sorar gibi eğiyor, beni izlerken gözleri eğleniyor.

"Farklı mı kokuyorum?" Bir anda yanaklarıma sıcaklık doldu ve ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" diye güler, gri gözleri açılır. "Bu da nereden çıktı?" diye soruyor. Nefesimin altında homurdanıyorum.

"Sen nesen?" diye soruyor, ne dediğimi tam olarak anlayamıyor.

Konuşmadan önce homurdanıyorum. "Kızışıyorum." Sebastian penceresinin yanında durduğu yerden başını çeviriyor, kahverengi gözleri sözlerime parlıyor.

İşte başlıyoruz.

Boyu posu yerinde, seksi bir sırtıyla bana doğru yürüyor.

Eğilip yüzünü boynuma dayadı ve derin bir nefes aldı.

Ona kaşlarını çatarak yüzünü itiyorum. "Biraz kokusunu alabiliyorum," diye mırıldanıyor Sebastian, gözleri tembelce vücudumda geziniyor. "Sonunda seni ateşinle görmeme izin verecek misin?" O konuşurken kaşları müstehcen bir şekilde oynuyor ve ben cevabımda tereddüt bile etmiyorum.

"Hiç şansın yok." Bana her yıl soruyor. Ve her yıl onu çeviriyorum. "Daha erken," diyor Josh kendi kendine, Seb'in flörtünü görmezden gelerek. "Senin ateşin

Kış. Neredeyse yaza giriyoruz. Neden bu kadar erken?"

Ben de aynı şeyi düşünüp duruyorum. On sekizinci yaş gününden bu yana, ısım her zaman saat gibi kışın son haftasında gelir. Bunca yıldır bir kez bile değişmedi. Peki neden şimdi? Değişen tek şey Elitlerin ortaya çıkması. Darius'un ortaya çıkması.

"Erken olduğunu biliyorum Josh, ama bunun için bir düşünemiyorum."

"Belki de ateşin diğer dişilerden kaynaklanıyordur. Hepsi senkronize olma eğiliminde," diye homurdanıyor ve elini bir kez olsun topuz yapmadığı saçlarında gezdiriyor. Aslında hiç de derli toplu görünmüyor. En az benim kadar tedirgin görünüyor.

"Ama neden şimdi? Bu daha önce hiç olmamıştı." Bir nefes üfledim. Genelde dişiler her üç ayda bir kızgınlık dönemine girerler. Benimki yılda bir kez oluyor ve bu hiç değişmedi. "Her halükarda erken, bu yüzden vurduğunda bir, belki iki günlüğüne gideceğim. Siz Elitlerle başa çıkabilirsiniz, değil mi?"

Hudson solumdaki koltuktan homurdanıyor, Colten bacağının yanında yerde yatıyor ve önündeki alçak masanın üzerindeki bazı kâğıtlara bakıyor. "Hâlâ Sarah'ı arıyorlar, biliyorsun." Hudson bir elini tıraşlı kafasında gezdirerek şöyle diyor. "Elitlerden bazılarının bir zaman sınırı olduğundan falan bahsettiklerini duydum ama ne demek istediklerini anlayacak kadar konuşmalarını yakalayamadım."

"Neden bir zaman sınırı var?" Colten merak ediyor, okumasına ara veriyor ve cevap olarak omuzlarını silkmiş olan Hudson'a bakıyor.

"Bir şey için geri dönmeleri gerekebilir mi?" Taylor ofisimin kapısının yanında duruyor, hantal gövdesi yer kaplıyor.

"Belki, ama ne?" Onlara soruyorum.

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" Josh omuz silkiyor. "Ne kadar çabuk giderlerse bizim için o kadar iyi."

"Eridian'ı bildikleri ve onlarla geri döneceğim kısmını unuttun mu? Darius başka türlüünü kabul etmez." Pencereden dışarı bakıyorum, bu bilginin içime saldığı korkuyu hissetmeyi reddediyorum.

Evimi terk etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Burada güvende olduğumuzu sanıyordum. Günlerimin geri kalanını Vrohkaria'nın küçük köşesinde geçireceğimi sanıyordum.

Geri dönüp Higher'ları görmek... *Onu* görmek.

Titriyorum.

Kendime Eridian için, ailem için diyorum. Kade için.

Taylor ölümcül bir sesle, "Gerçekten de seni Highers'a götürmesine izin vereceğimizi mi sanıyorsun?" demeden önce ofluyor. Kehribar rengi gözleri bu düşünceyle sertleşiyor ve ben onun sözlerine içten içe gülümsüyorum. Ne yazık ki bir fark yaratmayacak. Sayıca çok üstün durumdayız.

"Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıyoruz ve sen nasıl bilmiyorsun?" Josh başını bana doğru sallayarak şöyle diyor. "Yüce'ler tarafından mahkemeye çıkarılman için buradan ayrılmana izin vereceğimizi nasıl düşünürsün... sonra ne olacak? Eridian'da kalıp hayatımıza devam mı edeceğiz? Peki ya Kade?"

"Yapmak zorundasınız. Bunu hepinizden istiyorum ve Kade benim Eridian için seçtiğim Varis. O devralacak."

"Dengesiz biri," diye ısıyor Josh.

Runa yüzeye yaklaşırken gözlerimin parladığını hissederek ona "O hâlâ bu sürünün bir sonraki Alfa'sı," diye karşılık veriyorum. Kade iyi olacak, olmalı. "Biraz iyileşmeye ihtiyacı var ve hepinizin ona rehberlik edeceğinizi biliyorum. Solvier de ona yardım edecektir."

"İyileşeceğini sanmıyorum," diyor Seb, ondan duyduğum en ciddi ses tonuyla. "Bu asla bir yara." Kade için asla iyileşmeyeceğini düşünmek istemiyorum ama Seb'in kendi deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu biliyorum.

Bu sözler üzerine oda sessizliğe bürünüyor, Seb'in yüzündeki acı fark ediliyor ve yanına gidip onu teselli etmekten başka bir şey gelmiyor içimden. Yine de Seb Seb olacak ve ya flört edecek ya da hiçbir şey yokmuş gibi şaka yapacak. Her şey olduğu halde.

Kade'in arkadaşını geri getiremeyeceğimi biliyorum. Ama olamaz. Kesinlikle Tanrılar, eşini kaybedenlere ömürlerinin sonuna kadar acı çektirecek kadar zalim olmazlar. Kade'in hayatının geri kalanında acı çekmesini kabul edemem. Bir şeyler olmalı.

"Her neyse," diye yerimde kıpırdanarak konuşmayı asıl konuya geri döndürüyorum. "Sonuç olarak, Darius'u aksi yönde ikna edemezsem Highers'a gideceğim. Ki bu gidişle hiç umut yok gibi görünüyor."

"Highers seni görür görmez öğrenecek. Bilecek," diye fısıldıyor Josh, bunun ne anlama geldiğini anlayınca yüzü düşüyor.

"Açıklamazsam belki ," diyorum sertçe. "Bunca yıldır söylemedim ve de niyetim yok, tamam mı?" sallıyor ama ikna olmadığını görebiliyorum, ben de ikna olmadım. Odadaki sessizlikten diğerlerinin de ikna olmadığını anlıyorum. "Cezamı çekip eve döneceğim," diyorum sahte bir güvenle.

"Rhea," diye başlıyor Colten, sesi tereddütlü. Gitmemi istememelerinden nefret ediyorum ve bunu hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bak, Ölü Topraklar'dan sağ çıkıp çıkamayacağımızı bile bilmiyorduk ama çıktık. Sadece gitmeme izin verin ve her şey yoluna girsin. Eridian'ı gizli tuttukları sürece, benim için önemli olan tek şey bu ve hepinizin güvende olması." Ellerime bakıyorum ve tekrar onlara bakmadan önce parmağımın kenarını seçiyorum.

"Burada sizlerle birlikte olmayı çok sevdim." Yüzlerini acı kaplarken onlara küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Yapabilirsem ve bunu yapmak güvenliyse eve dönmeyi hedefleyeceğim. Eğer dönemezsem, bunu kabul ediyorum ve siz de bunu kabul etmelisiniz.

"

"Bu senin son kararın mı?" Josh beni bundan vazgeçiremeyeceğini bildiği için .

Başımı salladım. "Bu benim seçimim. Hepinizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her birinize çok şey borçluyum," diyorum onlara. Josh'a "*Sana hayatımı borçluyum,*" diyorum.

ve gözleri başka tarafa bakmadan önce nemle parlıyor. "Yapabileceğim son şey olsa bile yapmama izin ver. İlk başta düşündüğümden daha uzun yıllar yaşadım." Gözlerimi kırpıştırıyorum, tek bir damla gözyaşı dökmemek için kendimi zor tutuyorum. "Eğer cezalandırılmam gerekiyorsa, öyle olsun.

halledebilirim. Darius'un beni öldüreceğini sanmıyorum, bu onun hoşuna gitmeyecek kadar hızlı olur." Erkek gerçekten benimle uğraşıyor, ama hedefinde kaldığı sürece

Sadece ben, başıma ne gelirse gelsin üstesinden geleceğim. Yapmak zorundayım.

"Yani benimle işi bittiğinde eve gelebilirim. Higher'lar benimle uğraşmayacak. o zaman." En azından öyle umuyorum.

"Sürekli sana bakıyor, biliyor musun?" Colten yüzünü buruşturarak Darius'u kastederek bana bilgi .

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Hayatımı zindana çevirmenin tüm yollarını planlıyor." Sandalyemden kalktım ve kağıtları yere attım. "Ben kendi işimi yapacağım. kontrol eder ve bunu daha sonra bitiririz." Masamın etrafında dönüyorum ve ofisimden ayrılmadan önce yanağımı Josh'unkine kısaca dokunduruyorum. Biraz boşluğa ihtiyacım var.

Ön kapıya yöneliyorum, botlarımı giyiyorum ve sonra güverteye çıkıyorum. Bahçeye doğru yürürken kollarımı yukarı kaldırıyor, ağrıyan kaslarımı esnetiyor ve rahatlatarak inliyorum. Artık ateşimin tamamen çıkmasının uzun süreceğini sanmıyorum ve bu gerçekleştiğinde buradan uzakta olduğumdan emin olmam gerekecek. Kimsenin etrafında olmak ve günaha teslim olmak istemiyorum.

Hiç , ama bu riski almayacağım.

Depo kulübemizin arkasındaki patikayı takip ederek, kulübenin arkasındaki ağaçların arasından geçip bahçelerimize giriyorum. Burada sebze ekiyoruz ve her mevsim hazır olduklarında hasat ediyoruz. Kadınların çoğu zamanlarının çoğunu burada vakit geçiriyorlar. Burası sessiz ve iş onları da, ortasındaki küçük açıklıkta oynayan yavruları da meşgul ediyor. Oyun oynayan yavrulara doğru ilerliyorum, yeni keşfettikleri özgürlüklerine usulca gülümsüyorum. Bazıları için her zaman değildi, ama hala yeterince gençler, umarım buradan önceki yaşamlarından çok fazla kalıcı etkileri yoktur.

Beni gördüklerinde "Alfa!" diye , bana doğru koşarken yüzleri aydınlanıyor. Bana unvanımla hitap etmemeleri gerektiğini hatırlatmadan eğildim ve onlar üzerime atlarken kollarımı açtım.

Gülüyorum, onlar tırmanırken kıcımın üzerine düşüyorum. "Hey, siz çocuklar ne yapıyorsunuz?"

"Biz de tam kimin kurt kimin tavşan karar veriyorduk," diyor Elijah, açık renk saçları başının üstünde salınırken ayaklarının üzerinde zıplayarak.

"Hmm, öyle mi?" Başlarını salladıklarında gülümsüyorum. Ayağa kalkıyorum ve onlar da benden uzaklaşıp hazırlanıyorlar. "Pekala, ona kadar sayacağım ve eğer siz küçük tavşanlar yeterince saklanmadıysanız, sizi yalayıp yutacağım!"

"Çabuk, gidelim!" Leah çılgık atıyor, Oscar'ın küçük elini tutup koşarken saçları etrafında dönüyor. Elijah ve Nathen başka bir yöne giderken, Lacy bahçenin derinliklerindeki annesine doğru topallayarak ilerliyor, küçük bacakları onu gidebildiği kadar hızlı götürüyor. Tam saymaya başlayacaktım ki Samantha bahçedeki alanlardan birinin yanında tek başına oturuyor, önüne bakıyor ama hiçbir şey göremiyor. Onu korkutmak istemediğim için yavaşça yanına gidiyorum ve altımdaki kiri umursamadan oturuyorum.

"Hey," diyorum usulca ona. "İyi misin?" Başını , önündeki toprağı karıştırmadan önce başını yavaşça sallıyor, saçları yüzünü benden koruyor. "Benimle her şey hakkında konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Annenin bilmesini istemediğin şeyler hakkında bile." Sessiz kalıyor, bana cevap vermiyor ve ben de başımı gökyüzüne kaldırıp onu konuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Ona Canaric kurtlarının hikayesini anlattığım yangından beri içine kapandığını fark ettim. Tek tahminim, anılarının ona musallat olduğu. annesiyle birlikte buraya gelmeden önceki zamanı ve nedenini nasıl sorguladığını Tanrılar onu korumadı. Elleriyle toprak toplamaya devam ederken ve sonra parmaklarının arasından düşmesine izin verirken kendimi kaybolmuş hissediyorum. Neden olması gerektiği gibi korunmadığını bilmiyorum, ya da annesinin. Buradaki çoğumuz için durum böyle. Kendimiz tarafından hayal kırıklığına uğratıldık. Kendimiz acı çektik.

Ani öfkemle nefes alıyorum ve Runa kulaklarını dikeyyor.

Elimi hareket ettiriyorum ve onun ellerinden birini nazikçe avucuma alıyorum. İrkiliyor ve bir kolumu ona dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum, gitmesine izin vermiyorum. Burnunu çektiğini duyuyorum ve onu daha sıkı sararak başımı onunkinin üzerine koyuyorum. Yavrulardan herhangi birini üzgün görmekten nefret ediyorum ama Sam için ekstra yumuşak bir nokta var. Bazen bana kendimi hatırlatıyor. Acısıyla kendi başına başa çıkıyor.

Kendi acısı içinde sessiz, çünkü başka kimseyi rahatsız etmek istemiyor. Bu konuda başkalarını *nasıl* rahatsız edeceğini bilmiyordu. Annesi orada olabilirdi ve her ikisinin de evlerinde yaşadıklarını deneyimlemiş olabilirdi, ama Sam her şeyi farklı gözlerden gördü. Bir çocuğun asla görmemesi, duymaması ya da hissetmemesi gereken şeyler yaşadı.

Sessiz burun çekişleri giderek azalırken onu bir süre orada tutuyorum ve onun için bir şey yapabildiğim için minnettarım. O savunmasızken, biraz acı çekerken ve ağlarken yanına yaklaşan herkesten onu korumak için. Benimle paylaşıyor. Onun yaşındayken buna sahip değildim. Bir başkasının rahatlığı ya da bakımı. Sadece dört duvarım ve ziyarete gelen bir ya da beş canavar vardı.

Josh'a kadar.

"*O iyi mi?*" Kade'in sesi aniden kafamın içinde yankılanıyor ve dönüp onu depoda bizi izlerken görüyorum. Yorgun görünüyor, cevabımı beklerken omuzları gergin.

"*Evet, sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.*" Ona yumuşakça gülümsüyorum ve o da biraz rahatlıyor.

Ormana gittiğinden beri onu görmedim. Sadece günler önceydi ama daha uzunmuş gibi geliyor. Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve bunu nasıl durduracağımı, onu eskiden olduğu gibi bana nasıl daha yakın tutacağımı bilmiyorum. Bana o gün ormanda yaşadığı maceraları anlatırken gülümseyerek yanıma koştuğu günleri ya da akşam yemeğini nasıl yakaladığını ve heyecanla konuşurken ellerini nasıl salladığını özlüyorum.

O günler sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Benimle Sam'in arasına bakıyor, tekrar gerilmeden önce geniş bir sırtış yayılmak üzere. "*Solvier'le konuşmaya gittiğimizde...*" diye devam ediyor, ensesini ovuşturarak rahatsız olduğunu belli ediyor.

"Lafı bile olmaz," diyorum devam etmediğinde. *"Konuşmaya hazır olduğunda, ben buradayım. Her zaman."* Yere bakmadan önce başını bana doğru sallıyor.

İkimiz de benimle konuşmayacağını biliyoruz.

"İsterse benimle yürüyüşe gelebileceğini söyle," diye mırıldanıyor birkaç dakika sonra Sam'in son burnunu çekişi bana ulaştığında.

"Gerçekten mi?" Yalnız kalmayı çok seviyor ama Sam'le aralarında başkalarıyla olduğundan farklı bir bağ var, o yüzden şaşırmamalıyım.

Başını sallayınca Sam'e bakıyorum. Omzumla onu dürtüyorum ve kırmızı şiş gözler benimkilerle buluşuyor. Ona gülümsüyorum ve başımı Kade'e doğru çeviriyorum. Bakışlarımı takip etmeden önce kaşları çatılıyor. Onu gördüğünde yüzü anında aydınlanıyor, hızla ayağa kalkıp ona doğru koşuyor. Ayağa kalkıp üstümün tozunu alıyorum ve ona doğru atılıp sarılmasını izliyorum.

Kade buradaki çocuklarla her zaman iyi olmuştur.

Onu kucağına alıp sırtına bindirirken bile nazikçe onunla birlikte olması kalbimi eritiyor. Onların gidişini izlerken gülümsemem genişliyor, kendi gülümsemeleri de genişliyor ve Sam ona daha hızlı gitmesini söylediğinde gülüyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, yoğun ve yıkıcı. Başımı çeviriyorum ve Darius ile göz göze geliyorum. Elma ağaçlarından birine yaslanmış, kollarını kavuşturduğu yerde kasları şişiyor. Saçları önüne düşerken gülümsemem yavaşça azalıyor.

Başını eğdiğinde gözlerinin her zerresi hayvan gibi görünüyordu. Dili benimkine dolanırken, kalçaları bana karşı sallanırken, koyu renk saç tellerini ellerimle kavradığımı hatırlarken dudaklarımı yalıyorum ve görüntüler zihnimde beliriyor. Tepkimi fark edince gözleri ısınıyor ve sırtıyor, gözleri yavaşça formumun üzerinde geziniyor. Bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettiğimde, gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

Geri dönüyorum ve hızla ters yöne doğru yürüyorum, tek bir yeri hedefliyorum, sadece tek bir yeri, geri sayımın başladığını biliyorum.

Ateşim başladı ve gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaşmam gerekiyor.

Ve aptalın bir adı var.

Darius.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

RK R

Uçurumun kenarına gizlenmiş tünelin içinde hızla yürüyorum, karnıma küçük kramplar girerken adımlarım hızlanıyor. Mağaraya giriyorum, ter cildimi kaplamaya başlarken bile rahat bir nefes alıyorum. Başka bir kramp girdiğinde sabit bir nefes alıyorum ve acıyla birlikte yavaşça üflüyorum. Şu an için sadece rahatsız edici ama ateşim tam gücüne ulaştığında, kendi başıma gördüğüm gibi içimi kavuracak.

Tıpkı her yıl yaptığım gibi.

Mağaranın arka tarafında tuttuğum kürklere doğru ilerliyorum, havuzun etrafında dolaşıyorum ve parmaklarımı yukarıdaki açıklıktan kenarlardan aşağı akan suyun içinde gezdiriyorum. Soğuk su nemli tenimi üşütüyor ve ıslak elimi enseme götürerek su damlacıklarının sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Kürklerime ulaşip çömeliyorum ve onları istediğim gibi düzenliyorum, botlarımı çıkarıp yatağımın yanına koymadan önce yerlerine ekstra özen gösteriyorum. Ayağa kalkıp soyunmaya başladım. Tişörtüm

Başımdan yukarı çekerken tenime yapışıyor, bu sırada saçlarım boynuma yapışıyor. Sonra pantolonumu çıkarıyorum, titreyen parmaklarım bağları çözüyor

bacaklarımdan aşağı indirmeden önce. Sadece sütyenim ve külotumla ayakta dururken, saçlarımı başımın üstünde bir düğümle bağlıyorum ve suya doğru yürüyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk kaya zeminde ilerleyerek tepeden aşağıya doğru inen daha küçük bir su ulaşıyor. İçine adım atıyorum, aniden gelen

Serinlik ve havuza ilk adımlarımı atmadan önce bir an kendimi suyun altında tutuyorum. Yavaşça merkeze doğru ilerliyorum, parmaklarım parıldayan yüzeyde geziniyor, ta ki su köprücük kemiğimin hemen altına ulaşana kadar. Derin nefesler alıyorum, kramplar daha güçlü geliyor ve başımı eğiyorum.

Başımı artık karanlık olan gökyüzüne kaldırıyorum, yıldızların küçük zerreleri karanlığı kaplıyor. Yeşil-mavi parıltıları görüş alanımdan çıkana kadar yukarıya doğru süzülmeden ve açıklıktan çıkmadan önce gözlerimin önünde dönerek beni kısa bir süre selamlıyorlar. İçimden başka bir sıcaklık dalgası akarken inliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, göğsüm gücüyle kabarıyor.

Daha da alçalıyorum ve başımı geriye atıyorum, suyun saçlarımı ıslatmasına izin verdikten sonra bacaklarımı kaldırıp yüzüyorum, serinliğin beni sardığını hissediyorum. Bu şekilde kalıyorum, parmaklarımı yüzeyde gezdiriyorum, vücudum dokunulmak için yanarken dalgalanma üstüne dalgalanma yaratıyorum, beni yavaş yavaş bunaltan bu ısıyı durdurmak için. Aniden ayağa kalkıyorum, havadaki bir rahatsızlık beni birinin mağarama girdi. Kıpırdamadan durup derin bir nefes alıyorum, sonra istemeden de olsa gelen kokuyla bir inilti çıkarıyorum. Sedir ağacı, yağmur sonrası nemli toprak ve güç, biraz da *ona* ait bir şey.

Arkamı dönmüyorum. Dümdüz aşağı akan suya bakmaya ve afrodizyak gibi gelen kokusunu daha fazla çekmemek için ağızımdan nefes almaya devam ediyorum. Onun varlığı, ısınmış etimin üzerinden akan her su damlasının farkında olmamı sağlıyor. Runa ona doğru eğiliyor

Onun kokusuyla başım dönüyor, onun huzurunda duruyorum, burada kimin olduğunu biliyorum. Zihinsel olarak onu itiyorum ve bu saçmalığı bırakmasını söylüyorum.

Mekânda dolaştığını duyuyorum, ayak sesleri sanki burada olduğunu bana bildirmek ister gibi yüksek. Ben zaten biliyorum. Onu hissedebiliyorum. Sanki vücudumda

Onunla, onun her nefesiyle doğrudan bağlantım var ve bundan *nefret ediyorum*.

Onun yanında kendim olamamaktan nefret ediyorum, vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum ve sadece bu kadarını kontrol edebileceğimi bile bile benim alanıma bu şekilde girme cüretini göstermesinden nefret ediyorum.

Homurdanıyorum. Alçak sesle ve kıcını dönüp alanımdan çıksa iyi olur diye uyararak. Karşılık olarak sadece alçak sesle bir kıkırdama duyuyorum, sanki onun taşakları için önemsiz bir tehditmişim gibi. Yumruklarım yüzeyin altında sıkılıyor ve yavaşça dönüyorum, onunla yüzleşmeye hazırlanırken su da benimle birlikte hafifçe hareket ediyor.

Havuzun kenarında, akan suyun ayrılmış bir bölümünün arasında duruyor, beni içine çekerken gözleri ısınıyor, gözleri berrak suyu delerken beni ilk kez neredeyse çıplak görüyor. Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor ve gözlerinin her okşayışı vücudumu yakıyor. Ölümcül bakışlarım yüzüne odaklanırken bile karnım düşüyor ve nefes alışım hızlanıyor. Bakışları boğazıma ulaştığında, gözlerinin kenarlarından siyah kanlar akıyor.

İrisler ve gümüş benekler koyulaşmış yeşilinde yüzüyor. Başını eğiyor, parmakları iki yanında seğiriyor.

Vücudum kızarıırken, yanaklarım vücudumda dolaşan arzunun saldırısıyla ısınırken, gözlerimiz nihayet sıcaklık ve öfkeyle çarpışıyor. Onun Burun delikleri alevleniyor, küçük bir gurultu sesi çıkıyor. Bu sesle dudaklarım aralanıyor, göğsüm kabarıyor. Runa beni ileri itmeye çalışıp ona gitmemi isterken tek bir hareket bile yapmaktan korkarak kılımı bile kıpırdatmıyorum. Yüksek sesle ve acımasızca hırlıyorum, dudaklarımda ona ve benim alanıma girdiği için ona karşı bir hırıltı. Benim alanım.

"Defol git," diye emrediyorum ona, pantolonunu zorladığını gördüğüm bariz ereksiyonu görmezden gelmeye çalışarak. O burada olamaz. Burada istenmiyor.

"Bunu neden yapayım ki küçük kurt?" diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkarıcıydı. Bir adım geri çekiliyor ve havuzun kenarında yürümeye başlıyor.

"İstenmiyorsunuz. Buraya davetli değilsin!" Şimdi yanımda yürürken hâlâ hareket etmeyi reddederek bağıyorum.

"Ateşin geldi," diyor ve yürürken derin derin nefes aldığını duyuyorum. "Becerilmek istiyorsun, buna ihtiyacın var."

Onun sözleriyle içim kasılıyor ve baskınlığımın bir kısmını serbest bırakarak boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Hala arkamda olduğunu hissediyorum, bir an sonra hırlıyor, baskınlığı içimden akıyor ve kendimi durduramadan sırtımın bükülmeye başlamasına neden oluyor.

Başka bir sıcaklık dalgası bana çarpıyor ve inliyorum, başım dönerken gözlerim dönüyor

kendi geriye doğru eğiliyor. Elim boynumdan göğüslerimin arasına doğru bir yol çiziyor, vücudum ihtiyaçtan ağrırken aşağıya su damlıyor. Rahatlamak için ağrıyor.

Arzu sersemliğimin arasından bir kez daha önümde durduğunu duyuyorum ve başım öne düşüyor, o beni izlerken dudaklarım ona doğru sıyrılıyor. Duyduğum tek ses kalbimin çarpıntısı ve havuza sıçrayan suyun akışındaki düzensiz nefeslerim. Elimi bırakıyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum, birkaç adım ötede durduğumda gözlerimiz meydan okumaya kilitleniyor. Bakışları alçalıyor, su tenimden aşağı süzülürken kalçalarımın tepe noktasında dinleniyor, havuzun suyu şimdi dizlerimin hemen altında duruyor. Çenesi sıkılıyor ve koyu renk saçları başını öne eğerken göğsünün derinliklerinden bir ses yankılanıyor. Çok hayvansı. Darius gibi.

"Seni burada istemiyorum, Darius. Git buradan." Dudakları günahkâr bir sırıtışa dönüşürken gözleri kararıyor ve benimkilerle kilitleniyor.

"Vücudun aksini söylüyor, Rhea. Yine de anlamadığım şey, neden burada tek başına olduğun?" Başını diğer yöne doğru eğdi. "Kızgınlığını atlatman için seçtiğin biri yok mu?"

"Bu seni ," diye nefes alıyorum. "Hayatımdaki *herhangi bir şeyle* ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Gördün mü, işte burada yanılıyorsun." Doğruldu ve tişörtünü kaptı, başının üzerinden çekti ve ben kalçalarımı sıkıca birbirine bastırırken bronzlaşmış, dövmele tenini santim santim ortaya çıkardı. Çıplak teninin benimkinin üzerinde nasıl bir his uyandıracakını hayal ettikçe ağrım daha da artıyor. "Seninle göz göze geldiğim andan beri, küçük kurt, sen benim işim, düşmanım ve istediğim her şekilde benim oldun." Tişörtünü yere bırakıyor ve Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyor, yüzümün ona duyduğum arzuyla kızarmasını izliyordum.

Boynunun yanlarından omuzlarının üst kısmına doğru inen ve köprücük kemiğine ulaşan koyu renkli dövmele kilitlendiğimde gözlerimi ayıramıyorum. Yazı ve sert desenlerin karışımı göğüs kaslarının üzerinden ve kaburgalarının yanından aşağıya doğru akıyor, pantolonunun bel bandının altında kaybolmadan önce karın kaslarının kenarlarını okşuyor. Dudağımı ısııyorum ve ne kadar aşağıya indiklerini merak ediyorum.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi eğilip botlarını çıkarıyor ve doğrulmadan önce bir kenara atıyor. Pantolonunun bağlarını çözerken elleri emin ve sabit, gözümü başka tarafa çeviremiyorum, dikkatim sadece onun üzerinde. Ona sabitlendim. Pantolonunu indiriyor ve içinden çıkıyor, önümde dururken çıplaklığından tamamen utanmıyor, sert ve kalın. O anda aklımdan sadece birkaç düşünce geçiyor.

Saf. Erkek. Alfa.

Onu gözlerimle yutarken zihnim bulanıklaşıyor, vücudum kendini hazırlarken içimden daha fazla ıslaklık çıkarken dudaklarımdan bir sızlanma kaçıyor. Hararetli gözlerim karnına yaslanan sikine kilitleniyor, ucundan ön sperm sızıyor ve ağzım tatma, dibinden ucuna kadar yalama ve tadını çıkarma dürtüsüyle doluyor. Onu yutmak ve kokusuyla işaretlemek istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Hiç yapmak istememiştim.

Darius sözleri ve tehditleriyle beni incitiyor ama aynı zamanda bana Daha önce hiç hissetmediğim şeyler. Bir arzu, bir ihtiyaç, beni terk etmeyen amansız bir özlem.

Bana ay ve gecenin güzel bir felaketle çarpıştığını düşündürüyor, her şey sonu görünmeyen bir şekilde kararmadan önce.

Kendime bunun olmasına izin vermeyeceğimi ne kadar söylersem söyleyeyim, bu konuda başka seçeneğim yokmuş, durum benim elimde değilmiş gibi geliyor ve düşeceğimi biliyorum. Bunu hissedebiliyorum, hissediyorum, sadece inişin yumuşak olacağını ve hayatta kalacağımı ummak zorundayım.

Farklı bir sesle hırlıyor. Bu daha hafif, ona verdiğim tepkiyi onaylayan bir ses ve ben de onu yankılıyorum, sonunda gözlerimi kaslı vücudunda gezdirip siyah gözlerine bakıyorum. Suyu doğru bir adım attığında içimi bir ürperti kaplıyor ve yaklaştığında bir uyarı hırıltısı çıkarıyorum. O da aynı şiddetle hırlıyor ve bir metre önümde durduğunda hırılıyorum.

"Seni becermemi ister misin, küçük kurt? Sikimin derinliklerinde İçine mi?" diye mırıldanıyor, elini kaldırıp kendi etrafına sarıyor. Bir yumruğunu aşağı indirmesini izlerken gözlerim kısılıyor. Elini yukarı kaldırıp ön spermini parmaklarında toplamadan önce kendini kısa bir süre dibinde tutuyor. "Benim seni tatmak istediğim kadar sen de beni tatmak istiyor musun?" O Parmaklarını dudaklarıma kaldırıyor, dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor ve onları özüyle kaplıyor. "Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim, o yüzden bir karar ver.

iki seçenek var." Yaklaşıyor, parmaklarını dudaklarıma daha sert bastırıyor, ta ki dudaklarım ayrılana ve dilim dışarı fırlayıp ilk kez onun tadına bakana kadar.

Hissediyorum

Kukum gözlerim büyüyor, onun kokusunu üzerimde istiyorum. Başını eğiyor, burunlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sevişebiliriz ya da kavga edebiliriz.

Siktir."

Bacaklarım onun sözleriyle titriyor ve onun kokusuyla birlikte tadı da beni istila edince mideme bir kez daha kramplar giriyor. Vücudum

Bir cehenneme dönüşüyor, her tarafımda karıncalanmalar oluyor ve tam ateş içinde olduğumu biliyorum. Onun burada olmasıyla bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyorum. Onu görmezden gelemem, tıpkı onun da beni görmezden gelemediğı gibi. Beni buraya kadar takip etti, peşime düştü, beni avladı. Sözlerini kafamda tekrar tekrar düşündüm ve bir karara vardım. O

Ne olduğunu biliyormuş gibi bana sırtıyor ve ben de geriye kalan tek şeyi yapıyorum.

Saldırıyorum.

YİRMİ YAŞ

RK R

Kendimi ona doğru fırlattığımda, bacaklarımı beline dolayıp saçlarını yumruklarım ile kavrayarak başını geriye doğru çekerken sendeleyerek geri çekiliyoruz. Bana , kıcımlı kavrayıp beni kendine doğru çekerken gözleri parlıyor, siki karnıma dayanıyor. Neredeyse çıplak olan bedenimin onunkiyle birleşmesi içime karıncalanmalar yayıyor ve ben kıvranıyorum, bu da siki bana sürtünürken yumuşak bir inilti çıkarmasına neden oluyor. Dönerek bizi sudan çıkarıyor ve kalçalarım ile kaburgalarını sertçe sıkıyorum. O da karşılık olarak kıcıma şaplak atıyor ve bu da benim ona hırlamama neden oluyor. Bir elimle saçlarını bırakıp kolumu yukarı kaldırıyorum, dirseğimi burnuna doğru indiriyorum ama saçlarımdaki bir yumruk vücudumun üst kısmını ondan uzaklaştırıyor.

Bacaklarımı belinden çözüyorum ve ben onun saçlarını çözerken o da benim saçlarımı çözüyor ve ayaklarımın üzerine düşüyorum. Sağ tarafına sahte bir vuruş yapıyorum.

kaçıyor ama sol kaburgasına nişan aldığım yumruktan kaçamıyor. Homurdanıyor, bana bakarken yumruğum iyi hedeflenmişti. Gülümsüyorum. Bedenimi istiyorsa, bunu hak etmeli.

Dönerken birbirimize ayna tutuyoruz, bir sonraki hamleyi kimin yapacağını görmek için bekliyoruz. Bu o. Hızlı hareket ediyor, kalçama öyle bir tekme atıyor ki

Yana doğru tökezliyorum, sonra omzuma ani bir itif beni geriye doğru itiyor, yumruğum fırlıyor ve birbirimize hırlarken kolunun üst kısmını yakalıyor. Beni yakalamak için yaklaşıyor ve ben de bir dizimin üzerine çöküp, dizinin arkasına vurmadan önce bir anlığına onun lezzetli sikiyle yüz yüze geliyorum ve onu geçip öne doğru yuvarlanıyorum. Bir an dizleri tutmuyor ve ayağa kalktığımda sırtına bir tekme atıyorum, sendeleyerek öne doğru savruluyor. Etrafında döndüğünde karanlık bir kıkırdama çıkardı.

Yüzünü bana dönüyor, beni içine çekerken dili  n dişlerinin arasında geziniyor, gözleri kızarıyor, sikinden dilime bulaşmasını istediğim sperm sızıyor.

Hücum ediyorum, yumruğum hazır, çenesine nişan alıyorum ama o kolayca kaçıyor ve benimkini savuşturmak için bir elini kaldırıyor. Runa bana geliyor, peşinden giderken artıyor, vuruş üstüne vuruş yapıyor ve o her birini savuşturuyor. Yavaşlamıyoruz, devam ediyoruz, o da bize uyduk a baskınlığımız yavaş yavaş artıyor. Kasığına bir tekme atıyorum, ayağım onu ıskalıyor, çünkü o kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, bileğimden tutup beni daha yakına çekerken kolayca kurtuluyor. Beni kendisine doğru çektiğinde, öne doğru sı ırıyorum ve diğer bacağımı kaldırmaya gidiyorum, onun tutuşunu kendi avantajıma kullanıyorum. Onunla  arpışıyorum, omuzlarını tırmalarken sıcak teni benimkine değiyor. Serbest eli saçlarını kavrayıp başımı geriye doğru çekerken sıcaklığı derimin altına doğru ilerliyor.

bakıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışırken ve bana bir kramp daha girerken zaman durmuş durumda. Sırtmadan önce dudaklarımdan zar zor bir sızlanma çıkıyor, sonra ağzı benimkine çarpıyor. Öpücük  fkeli, sert ve istilacı.

beni yutuyor. Onun tadı beni çarpıyor ve uyluklarımdan arasından daha fazla ıslaklık akıyor. Alt dudağını ısırđıęımda inliyor, dili benimkine dolanmadan önce dişleri azarlamak için benimkine geliyor. Bileğimi bırakıyor ve

Beni geriye doğru yürütmeye başladı, eli hala saçlarımda, diğeri şimdi boğazımda, öpücüğü hiç kesmedi.

Çıplak ayaklarım yumuşak bir şeye çarpıyor ve sonra aşağı indiriliyorum, Darius kalçalarımın arasına yerleşirken sırtım yumuşak kürke çarpıyor. Boğazımı bırakıyor ve arkama uzanıyor, saniyeler içinde sütyenimin kancasını çözüyor ve bir sonraki adımda üzerimden çıkarıp bir yere fırlatıyor. Nefes nefese kaldığımda dudakları boynumdan ayrılıyor, ağzının beni okşadığını hissettiğimde gözlerim kapanıyor. Öpücükleri göğsüme ulaştığında ıslak bir iz bırakıyor.

Dilini meme ucumun etrafında döndürüyor ve hafifçe emiyor, sonra bırakıyor ve ısıyor. Dişleri hafifçe etime batıyor ve ben hafif acı ve onun beni işaretlemesi karşısında inliyorum. Hiç kimse bunu yapmamıştı, vücuduma bu kadar ilgi göstermemişti. Bir keresinde biri bana bu kadar yakın olduğunda çabucak bitti, tam da olmasını istediğim gibi. Kendimi hiç şimdiki kadar canlı hissetmemiştim.

Kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum, siki karnıma sızarken daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Sonra ellerim tekrar saçlarında, telleri kavıyor ve onu bana yaklaştırıyor, olabildiğince . Boştaki eli diğer göğsümle ilgileniyor, ağzından önce meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor yine üzerimde, ısıyor, emiyor, açlıkla hırlarken göğsümün yerinde izler bırakıyor ve ben onaylayarak mırıldanıyorum.

Başım geriye eğiliyor, kalçalarım doldurulma ihtiyacıyla yuvarlanıyor, bunun için Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yatıştırılmak için acı çekiyorum. Bacaklarının arasındaki sikten korkmalıyım, onu istemek yerine ondan kaçmak istemeliydim.

Ama nedense bana zarar vermeyeceğini biliyorum. İstemediğim bir şekilde değil.

Vücut ısısı kayboluyor ve aşağıya bakıyorum, Darius'un külotumu vücudumdan ayırmadan önce her iki yanından tuttuğunu izliyorum.

Düz, beyaz kumaş parçalarını bir kenara bırakıyor. En savunmasız yerime bakıyor ama utanmıyorum ya da onun görüşünden saklanma ihtiyacı hissetmiyorum. Parmakları merkezime değmeden önce göğsünden alçak bir gümbürtü yükseliyor. Parmaklarını yavaşça gezdirirken, ıslaklığımı toplayıp etrafıma sürterken ilk dokunuşta sarsılıyorum. Sonra elini ağzına götürüyor. Parmaklarındaki tadımı yalarken dudaklarım aralanıyor, siki seğirirken gözleri bir iniltiyle kapanıyor.

Darius'un gözleri parlayarak açılıyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. Gözleri hâlâ simsiyah, parmaklarını ağzından çıkarıp tekrar merkezime getirdiğinde yeşil irislerinin kenarlarındaki gümüş benekler daha da belirginleşiyor. Klitorisime hafifçe dokunarak etrafında daireler çiziyor ve beni inletiyor. Ben onun altında kıvranırken bunu tekrar tekrar yapıyor, diğer eliyle kalçamı sıkıca kavıyor. Parmakları, klitorisimi tekrar daire içine almak için geri getirmeden önce girişimi kızdırıyor, bana yeterince vermiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Darius," diye , kalçalarım parmaklarını istediğim yere götürmek için kalkıyor. Onlara ihtiyacım var.

Parmakları içime hafifçe dalıyor, amım parmaklarının etrafında kenetleniyor ve orada kalmasını sağlamaya çalışıyor. "Evet, küçük kurt?" diye mırıldanıyor, parmaklarını geri getirmeden ve biraz daha içeri itmeden önce uzaklaştırıyor.

Kalçamı aşağı doğru hareket ettiriyorum, parmaklarını biraz daha derine çekiyorum, ta ki diğer eli kalçamdan kalçamı kavrayıp beni hareketsiz bırakana kadar. Üzerime bakıyor, aç bakışları yüzümden göğüslerimin üzerinden göbeğime doğru iniyor ve sonunda amıma ulaştığında duruyor. Parmakları içimde yavaşça hareket ediyor, bana ne yaptığını izliyor ve gözlerindeki bakış beni titretiyor. Ellerim yanımdaki kürkleri kavrarken, o hareket etmeye devam ediyor. yavaş, cezalandırıcı bir tempo.

Sızlanıyorum ve sonunda parmaklarını sonuna kadar ileri itiyor. Beni onlarla kabaca, o kadar derinden becermeye başladığında sırtım kavisleniyor, bacaklarım daha da açılıyor. Kürkleri pençeliyorum, o saldırısına devam ederken başım geriye eğiliyor, izlemeye devam ederken hırıltılar onu terk ediyor. Parmaklarını içimde kıvrıyor ve bir elini boğazıma götürüyor, beni sabitliyor ve her tepkimi izliyor. Bu hareket paniklememe neden olmalıydı ama bana yaptıklarını daha da artırıyor. Elini boğazıma götürürken birbirimize bakıyoruz.

Başparmağını klitorisime götürüyor ve ben inliyorum, kalçalarım gıcırıyor, hepsini istiyorum. Zevk içimden akıyor ve orgazmımın arttığını hissedebiliyorum, zirveye yaklaştıkça inlemelerim daha da yükseliyor.

"Gelmek istiyor musun?" diye hırlıyor, hareketlerim hızlanıyor ve ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum, ne kadar ıslak olduğumun kokusunu alabiliyorum ve bu beni da tahrik ediyor. Amım onun etrafında sıkılaşıırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ben ona kocaman gözlerle bakarken aniden parmaklarını çekip soğuk bir şekilde gülüyor.

Boynumdaki elini pençeliyorum, tekme atmak için bacağımı kaldırmaya çalışıyorum, ama o kendini tekrar bırakıyor, ağırlığı beni sabitliyor. Ben hala. Aletini aramızda hissedebiliyorum, ön spermi karnıma sızıyor ve kendimi kaybediyorum.

"Senin derdin ne lan?! Bir dişiyi memnun edemiyor musun, Darius? Ne yaptığını biliyor musun?" Alay ediyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye gülüyor ve onu başkalarıyla hissettiğim kıskançlığı görmezden geliyor. "Gerçekten de seni bir ihtiyaç karmaşası içinde titretmeyeceğimi ve tekrar tekrar boşalmanı sağlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben de aynen böyle düşünüyorum. Eğer sen yapamayacaksan, ben kendim yaparım." Ellerimi karnımda gezdiriyorum, ellerim amıma ulaşırken parmaklarım onun sikini sıyrıyor. Hırlayarak bileklerimi tutuyor ve başımın üzerine indiriyor.

"Kendi kendine orgazm olamazsın, küçük kurt," diye gürlüyor. "Benden gelmediği sürece olmaz."

"Siktir , göt herif. Buna sen karar veremezsin." Bir santim bile kıpırdamayınca ona ters ters bakıyorum.

Yüzünde bir sırıtışla çırpınışlarımı izlerken, "Ah, mi?" diye alay ediyor.

"Birini orgazm edebilir misin?" Kıpırdamadığını fark ettiğimde kürklerin içine çöktükten sonra onunla biraz daha alay ediyorum.

Elleriyle bileklerimi sıkıyor. "Bir kadını yatakta memnun etme yeteneğimi mi sorguluyorsun?"

"Tabii ki öyleyim," diye alaycı bir şekilde gülüyorum ve kaşlarını çatıyor. Onu üzerimden atmak için tekrar altında kıvranmaya başlıyorum. Acı çekiyorum. Serbest kalmaya ihtiyacım var ve bu pislik beni durduruyor. "Çekil üstümden!" Bağıriyorum. "Eğer beni sikmeyeceksen, o zaman başka birini bulurum-"

Geri çekiliyor ve tek, acımasız bir hamleyle içime giriyor. Çılgılık , içimi tamamen doldururken sırtım eğiliyor, bedenim yanarak geriliyor. Hırıltısı dehşet verici, baskınlığı tüm gücüyle üzerime salınırken güçlü. İçime cezalandırıcı bir hızla girerken amım onu sıkıyor. Vücudum sonunda ihtiyacı olanı alırken inlemelerim yüksek sesle çıkıyor. Bileklerimdeki tutuşunu serbest bırakıyor ve ellerim omuzlarına iniyor, tırnaklarım cildine kazıyor, bana tekrar çarpmadan önce neredeyse sonuna kadar çekiyor, acı ve zevkten inlerken gülüyor.

"Sorun ne, küçük kurt? Çok mu fazla?" Çok fazla ama aynı zamanda yeterli değil. Kalçalarının üzerinde geriye yaslanıyor ve kalçalarımı sıkı bir şekilde kavırıyor. Beni sikerken beni sabit tutarken bana sırıtıyor. Sert.

İçimden bir inilti kopuyor ve o hızını artırırken ben de bacaklarımı ona doluyorum.

"So. Fucking. Sıkı," diye homurdanıyor ve her itişinde

Kalçalarım. Göbeğim kasılıyor ve sikini kaplayan ıslaklığı daha fazla hissedebiliyorum, bu da tekrar tekrar içime girmesini kolaylaştırıyor. Benim inlemelerim ve onun inlemeleriyle tenin tene çarpma sesi beni daha da çıkarıyor. Dünyam onun hareket ettiği hissine, bana verdiği zevke daralıyor.

Birden kalçalarımı bırakıp geliyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor ve ikimiz de onun daha derin girdiğini hissederek inliyoruz. Sırtını tırmalıyorum, boynumu ısıırken bacaklarım etrafında sıkılaşıyor. İtişleri sertleşiyor, inlemelerim yükseliyor ve orgazmım beni hızlı ve sert bir şekilde vururken tırnaklarımı ona batırıyorum. Sırtım yükseliyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ağzı benimkinin üzerine iniyor, çığlığını yutuyor, ağzımı bırakmadan önce beni becerirken kendisi için talep ediyor.

"Amin sikimi boğuyor," diye inliyor, dişleri omzumu . Acı içinde inliyorum, parmaklarımı daha sert sokuyorum. Homurdanıyor, durmadan önce bir kez daha içime çarpmadan önce hızı artıyor. "Siktir." Boşalırken içimi ısı basıyor, özü içimi kaplıyor.

Kalçaları hala küçük, sıkı itişlerle hareket ederken dişleri içime daha da giriyor.

Kıpırdamıyoruz, ağır ağır nefes alıyoruz ve bedenim titriyor. Ellerimi omuzlarından ayırıyorum ve bacaklarımı belinden indirip yanlara doğru bırakıyorum. Dişlerini omzumdan kurtarıyor ve yavaşça başını geri çekip bana bakıyor. Gözleri şimdi açık yeşil, yüz hatları yumuşak ve aniden hırlıyor. Kaşlarımı çatıyorum, omuzlarını itiyorum, az önce ne yaptığımızı fark ettiğimde benden uzaklaşmasını istiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Boğazımı kavırıyor, yüzüme giriyor ve amım onun etrafında daha fazla ihtiyaçla dolup taşıyor, şimdi yumuşak olan horozunun içimde seğirmesine neden oluyor. "Biz

Seninle ilgili iyi bir şey buldum," diyor, yüz hatlarında tiksinti dolu bir ifade beliriyor. "En azından amcığının bir değeri var."

Bakışlarım sertleşiyor, kendi elim boğazını kavramak için hareket ediyor ve parmaklarının seğirdiğini hissediyorum. "Bir sikinin olması iyi bir şey Darius, çünkü o olmadan yürüyen, konuşan bir pislikten başka bir şey olamazsın."

"Benimle oynayıp kazanabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, kalçalarımın sallanmasını engelleyemediğim için başı öne eğiliyor. İçimde sertleşmeye başlıyor.

"Yapabileceğimi biliyorum." Beni oturma pozisyonuna getiriyor, bunu yaparken siki içimde hareket ediyor. Ben inliyorum, o da homurdanarak benden ayrılıyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde durana kadar beni döndürüyor. Elini enseme koyup başımı kürklerin arasına sıkıştırmadan önce sıcaklığı arkamdan geliyor. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla ayırırken homurdanıyorum ve dölünün içimden sızarak kalçalarımın altına aktığını hissediyorum. Homurdanıyor ve onu girişimi daire içine almadan önce sikinin başını.

"Bakalım ne kadar iyi oynuyorsun, küçük kurt," diye inliyor içime geri çarpmadan önce.

YİRMİ DOKUZ

RK R

"Siktir," diye inliyor Darius, zaten hassas olan etime tekrar sokularak.

Arkamda diz çöküyor, eli boğazımda ve bir kolu önümde beni göğsüne doğru tutarak içime giriyor. İnliyorum, itişlerini karşılamak için kalçalarımı sallıyorum, ellerimi boynunun yanlarını tutmak için yukarı kaldırırken terli tenimiz birbirine kayıyor. Eli göğsümde geziniyor, göğsümü sıkıyor ve meme ucumla oynayarak nefesimin kesilmesine neden oluyor. Orgazmım artıyor, hareketlerim hızlandıkça amım onun etrafında kenetleniyor. O

göğsümü bırakıyor ve klitorisime ulaşana kadar elini aşağı doğru kaydırıyor, ona karşı eğilmeme neden olan hassas tomurcuğun üzerinde daireler çiziyor.

"Şimdiden orada mısın, küçük kurt?" diye alay ederek omzumu ısırtıyor. Başımı omzuna yaslamak için geriye yatırırken parmakları boğazımı sıkıyor.

"Evet," diye inliyorum, o boynuma sokulurken, nefesi ağırlaşıyor. O çok becerikli parmakları klitorisimin üzerinde hızlanıyor, itişleri daha hızlı geliyor ve ben kendimi tutamıyorum. Paramparça oluyorum. Parmaklarım boynuna gömülüyor, amım onun etrafında kasılırken sırtım kamburlaşıyor. Beni yerinde tutuyor, hırlayarak

Beni dölleriyle doldururken amıma bastırın elin beni sabit tutmasından duyduğum memnuniyet.

Ona doğru yığılıyorum, küçük artçı şoklarla inlerken eli tembelce girişime doğru ilerliyor ve içimde nerede olduğunu hissediyor. O

Yüzümün yan tarafı altımdaki kürklere çarpına ve bitkin bedenim onların içinde eriyene kadar beni boğazımdan tutarak ilerletiyor. Yavaşça çekiliyor, sonra ayağa kalkıyor ve suya doğru yürüyor. Yarı kapalı gözlerle onu izliyorum, başını suyun altına eğdiğinde dölünün içimden damladığını hissediyorum. Suyun akışını takip ediyorum, çiziklerimin olduğu sırtında, gövdesindeki dövmelerin aynısı olan dövmeleriyle birlikte, aşağıya ve yontulmuş kışının üzerinden uyluklarının arkasına doğru ilerleyişini izliyorum.

Böyle bir vücuda sahip olması gerçekten haksızlık, ama vücudunda bıraktığım izlere bakmaktan kendimi alamıyorum. Onlarla ilgili bir şey beni daha önce hissetmediğim bir şekilde tatmin ediyor.

"Ateşin neredeyse bitmek üzere," diyor dönüp bana yürürken. Mırıldanıyorum ve konuşamayacak kadar bitkin bir halde ondan uzağa, yan yatıyorum.

Üç gündür sevişiyor ve kavga ediyoruz. Vücudumdaki izler de bunu gösteriyor, tıpkı benimkilerin onda olduğu gibi. Omuzlarımda, göğsümde ve iç bacaklarımda ısırtık izleri var. Ayrıca boğazımda ve kalçalarımda, içime girerken beni kavradığı yerlerde el izleri olduğundan hiç şüphem yok. Hatırlayınca biraz kıpırdandım. İlk sevişmemizden sonra her şey bulanıklaşmıştı. Anılar bulanık, ama amımın açısından seviştiğimize hiç şüphe yok. Hem de çok.

Parmakları, üsttekini hafifçe kaldırmadan önce uyluklarımda arkasına doğru ilerliyor. Donup kalıyor ve bakışlarını merkezimde, döl lekesinde hissediyorum.

. Bacağımı aniden indirmeden önce kısık bir ses çıkarıyor. Ani hareketle inliyorum, acı içime işliyor.

"Oww," diye .

"Biraz acıyla başa çıkabilirsin, bunu hak etmiyor değilsin" diye homurdanıyor.

"Bunu gerçekten şimdi mi yapıyorsun?" Oflayıp pufluyorum, kürklere daha çok sarılıyorum ve

gözlerimi kapatarak. "Götlük yapma, Darius. Yoruldum." Kıcını başka yere götürebilir. Benim uyumam lazım.

Üç gündür sürekli aynı yerdeyiz ve bir kez bile mağaranın dışından bir şey getirmedi. Elitler yok, kanunlar yok, hiçbir şey yok. , onun benim bedenime sahip olmasına çok fazla odaklandık.

Daha önce hiç olmadığı gibi. Ona izin verdim, sıcaklığım kalan tüm irademi yok etti. O da ben de karşı koyamayacağımı biliyorduk.

Beni yakalıyor, ağırlığıyla beni sıkıştırırken bedenim bir bez bebek gibi hareket ediyor. Homurdanıyorum, gözlerimi açıp ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. "Ne istersem, ne zaman istersem yaparım, Rhea." Parmakları boğazımı sıkarak nefesimin çoğunu kesiyor. "Kıpırdama."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" . Birden kıcına ne girdi? "Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim, Darius." Runa bana biraz güç verirken tırnaklarımı boğazıma doladığı eline geçirip kan çekiyorum.

"Umurumda bile değil." Kalçalarımın arasına girip beni itiyor, benden küçük bir inilti koparırken acımasızca sırtıyor. "İşte bu, küçük kurt. Sana ne yaptığımı hisset."

doğru sallanıyor, parmakları boynumun etrafında sıkılaşıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor ve tekrar tekrar içime giriyor. Kalçalarının her çarpışında daha sert ve öfkeli oluyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, üstümde inlerken iki elim bileğine yapışıyor, merhametinin tadını çıkarıyorum. Onun

Arada bir parmaklarımı kaldırıyorum, böylece içime girerken hava alabiliyorum, tekrar kesmeden önce. Hızını koruyor, sadece orgazmıma yaklaştığımda beni serbest bırakmamı engellemek için yavaşlıyor ve ben hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor.

Parmakları aniden boğazımı acıyla sıkıyor, diğer eli saçlarımı kavırıyor ve boynuma doğru hırlarken başımı geriye çekiyor, özünün beni doldurduğunu hissedene kadar itişleri sarsıntılı hale geliyor. Parmakları gevşiyor ve bir yudum dolusu hava alıyorum, onun serbest kalması ve benimkini reddetmesi yüzünden gözyaşlarım yüzümün kenarından aşağı kayıyor. Son birkaç gündür beni hiç boşalmadan bırakmadı. Aslında, daha fazlasını talep ederek sınırlarımı zorladı, sanki beni kaç kez boşaltabileceğini görmeye ihtiyacı varmış gibi. Ve şimdi bunu bana vermemeye mi karar veriyor?

Konuşabildiğimde saçlarından tutup, gülerken boynumdan uzaklaştırıyorum. "Mağaramdan defol git, Darius." Acıyan bedenimden sıyrılıyor, bana bakarken tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor.

Beni ayaklarımdan merkezime kadar içine alıyor, gözleri orada dinleniyor, çatık kaşlarıyla içimden sızan dölleri izliyor. Daha sonra göğüslerimdeki, omuzlarımdaki ve boynumdaki izleri sulu gözlerime ulaşana kadar inceliyor. Konuşurken sesi soğuk, bana bir pislikmişim gibi dudakları kıvrılıyor, sanki gördükleri onu iğrendiriyormuş gibi. Ben zar zor bir irkilmeyi bastırmak.

"Fena sikişmiyordun, Rhea," diye omuz silkiyor, başını bana doğru eğiyor. "Yine de daha önce kaç erkeğin kalçalarının arasından geçtiğini merak ediyorum. Bu sürünün Alfa'sı böyle mi oldun? Eskisini becerdin ve o da talihsiz bir kaza mı geçirdi?" Sözleri karşısında irkildim. "Burada kötü şeyler olduğunu söylüyorsunuz ama ben o kötü şeylerin nedenini göremiyorum. Sadece korkmuş ve sen bacaklarını tırmanmak isteyen herkese kolayca açıyorsun.

"Başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Yoksa o yalancı, kaltak ağzın hâlâ saçmalıyor ve kendi sürüsünü manipüle mi ediyor?"

Donup kaldım, bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Buna ne sebep oldu?

Onu bu kadar zalim yapacak bir değişiklik mi oldu? Bir süredir ateşkes halindeydik. Bedenime girmesine izin verdim ve o da bunu istedi. Bana geldi. Yine de herhangi birinin girmesine izin mi verdim? Bunu neden şimdi yapıyor?

Ayağa kalkıyorum, onunla yüzleşirken bacaklarım yorgunluktan titriyor. Orada öylece duruyorum, çırılçıplak, titriyorum ve onun döllerini kalçalarımın altına sürerken kendimi hiç hatırlamadığım kadar savunmasız hissediyorum. Ama sesim sert, ona söylerken ses tonumda hiçbir duygu belirtisi yok, "Etrafa dikkatsizce savurduğün kelimelere dikkat et, Darius. Ne kadar kazdığını dikkat et, çünkü aşağıda bulacağın şey hoşuna gitmeyebilir."

"Ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun? Şu anda tek istediğim bu kayıp kadını bulmak, buradan gitmek ve seni ve sürünün geri kalanını benimle birlikte Highers'a sürüklemek. Sikime bağlanma, Rhea. O senin değil. Sen sadece kullanmam için bir deliksin ve bunu da cezanın bir parçası yapacağım." Parmakları oramdaki birçok ısırtık izinden birine bastırmadan önce saçlarımı omzumun üzerinden geçiriyor. Dişlerimi sıkıyorum, bana verdiği acıyı ona göstermeyi reddediyorum. "Seninle işim bittiğinde, küçük

Kurt, tamamen olacaksın, ağlayacak ve merhamet için yalvaracaksın." Ben sessizliğimi korurken o , yüzü artık doğrudan benimkinin önünde, burunlarımız birbirine değiyor. "Ama hatırlaman iyi olur, bende merhamet yok."

Ayağa kalkıyor, boşluk gerilimle dolarken atılmış giysilerini topluyor ve başka bir şey söylemeden mağaradan çıkıp gidiyor. Yine benden uzaklaşıyor. Bacaklarım altına çöküyor, beni daha fazla tutamıyor ve kürkleri kavırıyorum, başım öne eğik. Çok yorulmuştum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da ve sözleri olması gerekenden daha sert, daha derinden vuruyor.

Elitlerin burada olması beni geriyor. Sarah'yı bulup hepimizi Higher'lara geri götürecekleri anı bekliyorum. Kade farklı davranıyor ve bu da ona yardım edip edemeyeceğimi sorgulamama neden oluyor. Darius'un Eridian'ı cezamn dışında tutmasını ve bunun bir sır olarak kalmasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Sürüyü bu işin dışında tutması için onu ikna edebileceğimi düşündüm. Onları görür ve davranışlarının ne kadar tuhaf olduğunu fark ederse, burada kalmaları gerektiğini düşünebilir diye düşündüm. Son zamanlarda paylaştıklarımızla Birkaç gün onunla konuşabilir, hatta belki bana karşı biraz yumuşatabilirdim. Ama ben ne kadar aptalım? Ona beni cezalandırması için bir yol daha vermiş oldum, beni yavaş yavaş yıkması için bir yol daha. Vücuduma girmesine izin verdiğim sadece ikinci kişi ve o sanki hiçbir şey değilmiş gibi davrandı, beni kendimi birçok kişiye vermekle suçladı. Oysa benim için bundan çok daha fazlasıydı.

Tenim sürünüyormuş gibi hissediyorum. Kalçalarımda kurumuş dölüyle kendimi kirli hissediyorum ve burada yaptığım şeyden utanç duyuyorum. Benim alanımda. Sıkıştırıyorum

Gözlerim kapalı, kan gelene kadar dudağımı ısıırıyorum, acı beni şimdiye geri getirene kadar. Bu sürü için, kendime hatırlatıyorum. Kade için.

Ne gerekiyorsa yapacağım. Bu benim seçimimdi. Bu benim vücudum. Büyütülecek bir şey değil.

Ayağa kalkarken bunu kafamın içinde defalarca tekrarlıyorum. Havuza girip onun kokusunu üzerimden silerken, Runa'ya rağmen öfkeyle cildimi ovuyorum. bana mızımızlanıyor. Dışarı çıkıp, çıplak ayaklarım taş zemine çarparak, uyuşuk bir şekilde oymalarım doğru yürürken. Yıllar önce yaptığım kurdu elime alıp ikiz kuyruklarını incelerken bunu tekrarlıyorum. Onu yanıma alıp kürklerimin içine uzanıyorum.

Dalgalar süzülüyor, ısıltı kapalı gözlerimin ötesine ulaşıyor ve kemiklerimdeki soğuğu ısıtmak için kürklerimi üzerime çekiyorum. Parmaklarım saçlarımda geziniyor.

Nazik, yatıştırıcı.

Keşke bunun yerine uykuya dalarken ruhumu .

"Anne?"

"Evet, tatlım?"

"Sen ve babam kan arkadaşı mısınız?" Parmaklarımın arasındaki otları karıştırarak soruyorum.

Bahçemizde yanıma oturuyor, cevap verirken yüzünde hüznü bir gülümseme var.
"Değiliz ama birbirimizi seçtik. Aşk aşktır ve ben ve babam birbirimize çok aşığız.
Seni böyle yarattık."

"Aşkla mı?" Ona karşı burnumu kırıstırıyorum.

"Evet," diye gülüyor ve burnuma vuruyor. "Sevgimiz burada olamazdın ve bizim için çok değerlisin." Yüzü de gözleri gibi ciddileşiyor,
benimkiyle aynı, bana bak. "Sevebildiğin zaman sev, tatlım ve çok sev. Senden ne zaman alınacağını bilemezsin. Bu yüzden onu yakınında tut. Yakınında tut ve asla bırakma."

"Ama seni ve babamı seviyorum ve siz buradasınız. Her zaman buradasınız," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Her zaman seninle olmayacağız Milal," diyor gözleri gerilirken. "Ne? Neden?"
Beni daha yakına çekerken ona tutunuyorum ve onun tarafında. Beni korkutuyor. Annem beni asla korkutmaz.

"Bazen insanlar nereden geldiğimizi anlamıyor ve bundan hoşlanmıyorlar."

"Bizi sevmiyorlar mı? Ama biz iyiyiz, eğlenceliyiz!" Ağlıyorum.

"Bu doğru olabilir ama diğerleri buna inanmıyor. Bu yüzden bunu gösteremezsin, tatlım. Bunu açığa vurmamalısın." Yanaklarımı avuçlarının içine alıyor ve gözyaşlarımı siliyor. Fısıldarken alnı benimkine dayanıyor, "Ben Kan arkadaşını bulman için Tanrılara dua et, sevgili kızım. Çünkü o seni herkesten daha çok koruyacaktır." Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve ben Annem ağlıyor. Annem asla ağlamaz. "Seni güvende tutması için dua ediyorum."

Sarsılarak uyanıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken nefes nefese kalıyorum. Kurt oymasını göğsüme bastırıyor, sessizce ağlarken onu kendime yakın tutuyorum. Ailem için ağlıyorum, bir başkası yüzünden birlikte geçirmemiz gereken zamanı kaybettiğimiz için. Ruhum ve onu lekeleyen, asla temizlenemeyecek günahlarım için ağlıyorum. Ve kalbim için ağlıyorum. Geleceğinden korktuğum şey yüzünden şimdiden çok daha fazla kırılacak olan kalbim için.

OTUZ

RK R

Yorgun gözlerimi ovuşturarak merdivenlerden yavaşça iniyorum. Mağaradaki dünden sonra uykum çok kısa sürdü ve Kade'in eve gelip gelmediğini görmek için geç saatlere kadar uyanık kaldım.

Hiç yapmadı. Onu yakınımda istedim, onu görmeye ihtiyacım vardı, ama o kapandı. bağlantıyı tekrar kurdum. Yemek alanından gelen sesleri duyunca koridoru geçip açık kapıdan içeri giriyorum ve Elitler ile benimkilerden masada kahvaltı ettiklerini görüyorum. Yavaşça göz kırpıyorum, bana baktıklarında hepsini içime çekiyorum. Onları görmezden gelip kahve yapmak için mutfığa yöneliyorum, Zaide'nin yanından geçerken duvara yaslanmış, Colten'e bakıyor. meraklı gözlerle.

"Bu kadının ve onunla birlikte olan kişinin gitmiş olabileceği aklınıza gelen başka alanlar var mı?" Damian'ın odadakilere sorduğunu duydum.

"Tehlikeli hiçbir yere girmeden Ölü Topraklar'da aklımıza gelen her yeri size gösterdik," diye yanıtladı Taylor huysuzca. Kahve yapıldı, Tezgâhın üzerine zıplıyorum ve onlar konuşurken onları izliyorum. Herkes bana bakarken Darius'tan uzak tutmaya özen gösteriyorum.

Darius'un ateşim sırasında bana verdiği izleri görüyorum. sadece şort ve tişört var, o yüzden fark etmemek zor değil. Yanaklarım ısındı.

Ardından Leo konuşuyor ve sarışın başını sallıyor. "Arkadaşı gibi o da öldü." Bu sonuca bağlı kalmalarını umarak sessiz kalıyorum. Adamlarının hâlâ iyileşmesi gerektiği için yakında eve gitmeyecekler.

"İkisi için de aynı şeyi varsayıyoruz," diye devam etmeden önce Josh içkisinden bir yudum alıyor. "Hayatta kalmalarının imkânı yok, özellikle de daha önce Ölü Topraklar'a girmemişlerse, ki girmediklerini varsayıyorum."

"Günaydın Rhea," diye sesleniyor Sebastian, oturduğu yerden omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri ileri geri sallanan bacaklarımda. Homurdanıyorum cevap veriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Hala sabahın erken saatleri, güneş gökyüzünde zar zor yükseliyor.

Çok fazla konuşmak istemiyorum, kafam hala Darius'la mağarada olanları düşündüm. Orada çıplak ve savunmasız bir şekilde dururken söylediği sözler beni derinden yaraladı ve onun beni bu kadar etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni ona karşı garip bir bağ hissetmem. Gerçi düşündüğüm kadar tuhaf olmayabilir. O da bana karşı aynı şeyi hissediyor mu? Benimle konuşmasına bakılırsa bundan şüpheliyim. Sorun şu ki, eğer şüphelendiğim kişiye, o Elitlerin Alfa'sı. Higher'lara yakın ve bu daha da endişe verici. Daha da korkutucu.

Hudson Colten'a "Daha fazla ye," diyor ve Colten'ın tabağındaki yemeği işaret ona bakıyorum.

Colten iç tabağını itiyor. "Yeterince yedim-"

"Seni tanıyorum," diye derin bir ses geliyor ve hepimizin kafası duvara yaslanmış, gözlerini Hudson'la birlikte onun sözleri karşısında donup kalan Colten'e dikmiş olan Zaide'ye dönüyor.

"Ne?" Colten kaşları düşük, çatalını sıkıca kavrayarak soruyor.

"Baban Alec Hallow. Uzun süre Elitlerle birlikteydi. Oğlunun da katılacağını söylemişti ama o geçiş törenine gelmedi ve tüm ailesini utandırdı. Alec onun Elitlere katılmasını, bir eş bulmasını ve soyunu devam ettirecek yavrulara sahip olmasını istiyordu. Oğlunun Zaide bize düz bir ses tonuyla, "Aile adını hak etmediğini ve onu evlatlıktan reddettiklerini" söylüyor.

Sözleri kulağıma çarptığında bardağım ağzımın yarısına kadar duraklıyor ve ellerimden hafif bir titreme geçiyor. Hudson yavaşça bana bakarken zar zor nefes alıyorum.

Colten'in yanındaki koltuğundan kalkıyor, kahverengi gözleri artık boş, hiçbir şeye bakmıyor. Hudson Zaide'ye doğru ölçülü adımlar atarken ben de elimdeki bardağı yavaşça tezgâha bırakıp aşağı iniyorum ve Colten'e doğru yürüyorum. Leo, Damian ve Jerrod şaşkınlıkla bize bakarken nefesimi tutuyorum ve Darius merakla izlerken her şeye hazırlıklı olduklarına şüphe yok.

bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak.

Kendimi Colten'in yanına yerleştiriyorum, Josh yanımda duruyor, Seb ve Taylor da yakınımda. Elimi Colten'in boynunun arkasına koyup Hudson'un Zaide'nin önünde durmasını izlerken orada daireler çiziyorum. Zaide Colten'in kim olduğunu ve Hudson'un onu koruduğunu açıkça biliyorken müdahale etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Bu işleri daha da kötüleştirir.

"Colten'in önünde bir daha *asla* o aileden bahsetme." Hudson bağırıyor, sesini bile yükseltmiyor ama sözlü uyarısının ardındaki ölümcül niyeti duyabiliyorsunuz. Her türlü hakka sahip bir uyarı.

Zaide başını Hudson'a doğru eğiyor, gözleri Colten'in boş kayıyor, Hudson'a dönmeden önce ona bakıyor. Omuz silkiyor, bir kez başını sallıyor ve ben de tuttuğum nefesi bırakıyorum. Şaşırmıştım ama kabul ettiği için minnettarım.

Hudson tekrar Colten'a doğru yürüyor ve onun gözlerindeki bakışı görünce homurdanıyor. Geri çekilip boynunu son bir kez nazikçe ovuyorum ve Hudson'ın durumla başa çıkmasına izin veriyorum. Önünde çömelen Hudson bir elini kaldırıp çenesini hafifçe kavırıyor ve onu biraz sarsıyor. "Hadi yavrum. Koşmaya gidelim," diye mırıldanıyor. Colten'ın gözleri Hudson'ınkilere kayıyor ve ayağa kalkıp Hudson'ın onu kulübeden çıkarmasına izin vermeden önce başıyla onaylıyor.

Konuşmadan önce kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum, sorular başlamadan önce kelimelerimi çıkarıyorum. "Oturun," diyorum hepsine. "Açıklayacağım."

"Bunu yapsan iyi olur, Rhea. Doğduğunuzdan beri burada yaşıyorsunuz, ne oldu size?" Leo soruyor ve ben de Runa'nın gözlerimin içine girmesine izin vererek ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Açıklayacağımı söyledim ve açıklayacağım. O yüzden seni tekrar yere sermeden önce otur yerine Leo," diye tükürüyorum hırlamasını duymazdan gelerek. "Ve sen," diye Zaide'yi işaret ediyorum. "Hudson'ın dediği gibi, Colten'in yanında bir daha asla o boktan aileden bahsetme. Yoksa sadece onunla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Onun cevabını beklemeden Colten'in bıraktığı boşluğa oturuyorum, Josh da yanıma oturuyor ve masanın üstünde duran elimi sıkıyor. A

Alçak bir gümbürtü odada yankılanıyor ve hepimiz donup kalıyoruz.

Kirpiklerimin arasından merakla Darius'a bakıyorum, o Josh'un eline dik dik bakarken ben de elimi .

Elitler bir tarafta, Eridianlar diğer tarafta, hatlarımız bölünmüş durumda. Doğduğumuzdan beri burada olduğumuz yalanını söylediğim için bana duydukları öfkeyi hissedebiliyorum ama umurumda değil. Yalan söylediğim tek şey bu değildi ve Zaide'nin Colten'in ailesini bilmesini de beklemiyordum.

Ellerimi birleştiriyorum. "Colten buraya birkaç yıl önce geldi. Ailesi onun yaşam tercihlerinden hiç memnun değildi ve o da kaçmak zorunda kaldı." Devam etmeden önce kuru dudaklarımı yalayarak duraklıyorum. "Şanslıydı ki

buraya geldi. Eğer gelmeseydi ölmüş olacaktı, onu öldüreceklerdi. Neredeyse öldürüyorlardı."

"İmkânı yok," diye alay ediyor Leo ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum. "Hallows'u hatırlıyorum."

Onlar iyi insanlar ve Alec de çok iyi bir Elit'ti."

"Görmeni istedikleri şeyi gördün. Kurtlar kürklerinin altında canavarları saklar Leo." Hepsine başımı salladım. "Hepinizin lanet olası gözlerinizi açmanız ve insanları oldukları gibi görmeniz gerekiyor, onların yanlış niyetleri tarafından kör edilmemelisiniz."

"Biz Elitleriz, kurt. Hiçbir şey gözümüzü kör edemez," diye araya giriyor Damian ve ben de öfkeli bir nefes çekiyorum.

"Kibrin sana pahalıya patlayacak," diye onu temin ediyorum. "Seçkinler yüzlerce yıldır varlar, Yüksekler Konseyi tarafından Vrohkaria Kralı öldü. Bana neden kurulduğunu söyleyebilir misiniz?" Ona sordum.

"Seçkinler toprakları tüm tehditlere karşı korumak için yaratıldı. Bu bir Elit olmak bir onurdur, eğer istediğiniz buysa kendinizi bir Üst Düzey olmak için yeterince kanıtladığınızda daha da büyük bir onurdur." diyor Damian.

Pencereden dışarı bakıyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Onur mu? Evet, doğru. Sürülerdeki acıları görmezden gelmenin neresi onur? Toprakları yaratıklardan koruyorlar ama ya evlerimizdeki canavarlar? Bizi onlardan kim koruyor? Birine bakmak onurlu mu?

Sybill ve Samantha'ya yaptıkları gibi gözlerinin içine bakıp çaresizliklerini saçmalık olarak görmezden mi gelecekler? Peki ya toprak yolda yardım için yalvaran Katy ve Oscar'a ne demeli? Ya insanlar beni görmeye geldiğinde ben? Önümdeki masada yardım için yalvardığımızı ama bizi koruması gerekenlerden hiçbir yardım alamadığımızı düşündükçe parmaklarım birbirine kenetleniyor. Tüm Elitler aynıdır. Anılar zihnimi bombardımana tutuyor ve kesik kesik nefes alıyorum.

"onuru gördüğümde, Elitlerin Vrohkaria'yı gerçek tehдitten gerçekten koruduğunu gördüğümde, o zaman sizi olduğunuz gibi onurlandıracağım.

Colten'ın ailesi hakkında söylediklerime inanıp inanmamak sana kalmış," diye Damian'a sesleniyorum, masanın üzerinden üzerine atılma ihtimalime karşı ona bakmıyorum. "Ama gerçek bu."

"Kim olduğunu sandığını bilmiyorum." Leo ayağa kalkıp ellerini masanın üzerine koyuyor ve bana doğru eğilirken ona bakıyorum. "Ama sen Alfa oynayan küçük bir kıздan başka bir şey değil. Hayatın boyunca burada mıydın?" alay ediyor. "O zaman onur hakkında ne bok biliyorsun? Elitler? Tanrılar, hatta bu lanet vadinin dışında neler olup bittiğini? Hayır, sen sadece burada kal, saklan ve diğer herkesin çürümesine izin ver! Sen nesin biliyor musun?" Masanın üzerinden bana daha da yaklaşıyor ve Darius hareketsiz kalıyor. "Vücudunda tek bir onurlu kemik bile olmayan zavallı, zayıf, bencil bir amcık."

"Zayıf küçük kız. , bizim için ayağa kalk! Bu gece yemek istemiyor musun? Küçük Kaden'in burada yemek yemesini istemiyor musun?"

"Zavallı, kendisine söyleneni bile yapamıyor. İşe yaramazın teki! Onu kafesine geri atın."

"Yine mi ağlıyorsun? Sana ağlayacak şey vereceğim, sürtük."

Birden geri çekiliyorum, eller beni masadan uzaklaştırırken göz kırparak odaya tekrar odaklanıyorum. Ses kulaklarıma yavaşça giriyor, sanki sudan yeni çıkıyormuşum gibi ve hırıltılar ve homurtular bana çarpıyor. Başımı sallıyorum ve Josh'un Leo'nun üstüne çıktığını, yumruğunda kan lekeleri varken ona doğru uzandığını görüyorum. Leo dirseğini kaldırır ve Josh'un yüzüne nişan alır, darbe onun yana düşmesine neden olur. İkisi de ayağa kalkmış, tekrar saldırmaya hazırlanırken Darius

tehditkâr bir hırıltı çıkarır, öyle ki pencereler sarsılır. Oda durur,

Yüzünde bir hırıltıyla ayağa kalkan Darius'la göz göze geldiğimde herkes zar zor nefes alıyor.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor ve ben Josh ve Leo'ya bakıyorum, Taylor beni tutmaya devam ederken şaşkınlık içinde cevaplarını bekliyorum.

Hiçbir şey gelmeyince gözlerim Darius'a kayıyor. O zaman onlarla değil, benimle konuştuğunu fark ediyorum. Ben ayaklarımın üzerinde biraz sallanırken gözleri gözlerimi tutuyor, masanın etrafında dolanıp önümde durduğunda anılar midemi bulandırıyor. Taylor kollarımı bırakıyor ama Seb yaklaşıırken arkamda kalıyor. Josh bana doğru bir adım atarken Darius'u dikkatle izliyor, yüzünde endişe okunuyor.

"Dedim ki, bu da neydi?" diye tekrarlıyor, ben şaşkınlıkla ona bakarken. Odanın etrafına bakıyorum. Adamlarımın gözlerinde endişe varken Elitler temkinli ve meraklı.

Ne oluyor lan?

Kaşlarımı indirdim. "Ne neydi?" Neden düşünmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Gözlerin karardı. Gözlerin karardı ve hiçbir şeye bakmıyordun. Seninle konuşmaya çalıştım ama cevap vermedin," diye homurdanıyor üzerime doğru gelirken. Gözlerindeki endişe mi?

"Bunu ben mi yaptım?" Josh'a bağlantı üzerinden soruyorum.

Anında cevap veriyor. *"Evet, yine mi oluyor? Eğer öyleyse-"*

Darius çenemi tutuyor ve biraz sarsarak, "Bağlantı üzerinden konuşmayı kes, küçük kurt," diyor. Bağlantı kapanıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yüzümü parmaklarından ayırıp bir adım geri çekiliyorum.

"Leo seninle konuştuktan sonra ne oldu?" diye karşı çıkıyor, sorumu duymazdan geliyor.

İkimiz de bakışlarımızı ayırmıyoruz, ikimiz de geri adım atmıyoruz. Gözleri yüz hatlarımda geziniyor. Josh boğazını temizleyip yanıma geliyor ve bakışlarımı Darius'tan uzaklaştırıyor. Ona bakıyorum, dudağı yarılmış ve burnundan kan geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana, uzanıp elimi sıkıyor ve göz ucuyla Darius'un çenesinin kıpırdadığını görüyorum.

Ona başımı sallıyorum ve bir nefes alıyorum. "Konuşmamızı bitirelim, olur mu?" Cevap vermelerini beklemiyorum. Düşmüş olması gereken sandalyemi yerden alıp oturuyorum, Josh yine yanımdaki koltuğa, Taylor ve Seb de diğer tarafıma oturuyorlar.

Darius'un yerine oturmasını beklerken nefesimi tutuyorum, hala arkamda olmasından hoşlanmıyorum. Herkes sandalyeleri toplayıp otururken, unutmak istediğim bir anının hatırasıyla sinirlerimi yatıştırıyorum. Terli avuçlarımı şortuma siliyorum ve yerimde kayıyorum. Taylor kendi diziyile dizimi dürtüyor ve ona bakıp küçük bir gülümseme veriyorum.

Darius henüz kıpırdamadı, bakışları yüzümün yan tarafına odaklanmış, sanki beni parçalara ayırabilir ve her şeyimi görebilirmiş gibi. Gerçekten istese görebileceğini hissediyorum. "Başka ne konuda yalan söyledin? Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamayız," diyor Darius, sesi sert ve talepkâr, sonunda koltuğuna oturur. "Sorulara cevap vermiyorsunuz ve bize sadece çok az seçeneğiniz olduğunda bir şeyler söylüyorsunuz."

"Sürü üyelerimden hiçbirinin hayatını size anlatmayacağımı defalarca söyledim. Size Colten'in hayatının temellerini anlattım çünkü Zaide onu tanıdı. Gerisini merak ediyorsanız ona sorun," dedim. "Hudson bu girişimden memnun kalmayacaktır, ben de öyle."

"Beni korkutmuyorsun, küçük kurt," diyor ve ben omuz silkiyorum. Onu korkutmuyor , boğazını kesemeyeceğim anlamına gelmiyor. Sırıttıyor

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, dudaklarım o pislige doğru sıyrılıyor.

"Dene beni, pislik. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceksin?" diye meydan okuyorum ve Jerrod bir kahkaha . Kızıl kafa açıkça eğleniyor, ama ben son derece ciddiğim.

"Seni denedim," diye mırıldanıyor, gözbebekleri büyürken dudaklarını yalıyor. "Ve seninle oynamayı sevdiğimi fark ettim." Koltuğumda kıpırdanıyorum, vücudumdaki sızı ona nasıl sahip olduğunu hatırlatıyor. Dün geceki gidişinden sonra bu sözleri beklemiyordum, bana söylediği şeylerle... Benimle oynuyor mu? Beni kullanmak mı? İstedığimizi elde etmek için birbirimizi kullandığımıza göre mantıklı olabilir, ancak beni Yüce'lere götürmek için bana dokunmasına gerek yok. Eridian tehdidiyle beni oraya sürükleyebilir, zaten öyle yapıyor.

Masanın ilerisinden bir kahkaha geliyor ve Sebastian'ın yüzünde bir sırıtişla ısırik izlerine ve çiziklere baktığını görüyorum. "Biliyor musun," diye kıkırdıyor. "En iyi sikişler nefret edilenlerdir."

"Sebastian!" Yanaklarım bile ona ters ters bakıyorum. O da benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümseyerek bana göz kırpmıyor.

"Alfa," diye mırıldanıyor, sesi ipeksi bir yumuşaklıkta ve Darius'un gerildiğini görmekten hissediyorum. "Biraz gerginlikten kurtulmak iyi bir şey- Oww!" diye sızlanıyor, Josh başının arkasına tokat atarken.

"Teşekkür ederim Josh. Ya o ya da bıçak." Botumdan söz konusu bıçağı çıkardım ve önümdeki masayı yontmaya başladım.

"Peki sana bıçak kullanmayı kim öğretti?" Sebastian bana bir kaşını kaldırıyor, dirseğini masaya yaslarken başını ellerinin arasına alıyor.

"Sen," diye itiraf ediyorum, kılıcımı ona doğrultarak. "Öğrenci ustayı aşar." Sırıtiyorum, anılarımdaki puslu karanlığın bir kısmının kalktığını hissediyorum. Bir gözümü kapatıyorum, bıçağımı ona fırlatıyormuş gibi yapıyorum. Piç kurusu kıpırdamıyor bile.

Damian, "Lanet olası çocuklar," diye mırıldanırken, Zaide ve Jerrod da aynı fikirde homurdanıyor.

"Gülümsemek seni öldürmez, biliyorsun değil mi?" Ona söyledim, sefil aptal.

"Gülümseyecek ne var ?" Damian soruyor. "Haftalardır Ölü Topraklarda mahsur kalmış durumdayım, zamanı olan ölü bir kadını arıyorum.

başımın üstünde bir limit ve asgari düzeyde bir yerde kalıyorum. Elbette, gülümsüyorum."

Bu küçük pislik. "Biliyorsun." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Eğer bizim *vasatın* altındaki evimizde kalışınız söylediğiniz kadar kötüyse, geldiğiniz yere siktir olup gidebilirsiniz." Kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. "Toplanmana bile yardım ederim."

"Bitirmek için birkaç haftamız kaldı-"

"Alfa!" Kapımdan bir çığlık geliyor ve anda ayağa fırlıyorum, ön kapıya doğru koşarken sandalyem yere çarpıyor. Koridora girdiğimde Sybill'in yüzünde gözyaşlarıyla sendeleyerek içeri girdiğini görüyorum. Kalbim anında durdu.

Ona doğru koştum ve yere düşerken omuzlarımdan tuttum. Ben de onunla birlikte düştüm. "Sorun ne?!" Panikledim, sesim olmasını istediğimden daha sert çıktı.

"S... Sam," diye soluk soluğa kaldı. "Sam'i hiçbir yerde bulamıyorum." Başımı Josh'a çeviriyorum ama o çoktan ön kapıya yönelmiş, Seb ve Taylor da onu takip ediyor.

"Ne demek istiyorsun? Onu en son nerede gördünüz? İyi görünüyor muydu?"

Sybill başını sallıyor, bir hıçkırık kaçıyor. "En son bugün erken saatlerde nehirdeydi ama oradan öteye gitmiyor. Bir süre gelmeyince geri dönüp kontrol ettim ama orada değildi. Son birkaç gündür sessiz ve ürkekti, biraz yalnız kalmak istemiş olabileceğini düşündüm ama şimdi gitmiş." Ellerimi tuttu ve sıktı.

Sam ormanı çok iyi bilmiyor. Oraya sadece birkaç kez gitmiş. sadece biriyle birlikteyse. "Lütfen onu bulun. Lütfen." Sybill başını ellerime doğru eğerek yalvarıyor. "Öylece kaçıp gitmezdi ve Kade ile birlikte olsaydı bana söylerdi."

Onu kendime çekiyorum, geri çekilmeden önce hızlıca sarılıyorum. "Burada kal ve beni bekle. Her şey yoluna girecek." Ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu oturma alanımdaki koltuklar. "Onu bulacağım, söz veriyorum. Endişelenmemeye çalış."

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

RK R

Bıçaklarımı ve tutucularımı kapıp kalçalarımaya takarak kapıya doğru koşuyorum. Hiç vakit kaybetmeden kapıdan çıkıyorum, güverte basamaklarını atlıyorum ve toplantıya doğru ilerliyorum. Koşuyorum, Runa sorgusuz sualsiz diğerlerine olabildiğince çabuk ulaşmam için bana yardım ediyor. Sam'den bir iz var mı diye bakınırken bağlantı aracılığıyla Kade'e ulaşmaya çalışıyorum ama o beni hâlâ dışarıda tutuyor.

Ona, Taylor'a, Seb'e ve Hudson'a ulaştığımda Josh bana "Onu kimse görmedi," diyor. Duruşları gergindi.

"Ormana gitti," diyorum onlara ve su almak için kullandığımız nehre doğru ilerlemeye başlıyorum. "Annesi ve Kade ile sadece birkaç kez oraya gitmiş. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yok."

"Neden orada tek başına ki?" Taylor yerde ayak izi olup olmadığını araştırarak soruyor.

"Sybill'in haberi yok. bir şey yapmak Sam'in yapacağı bir şey değil," diye acele ediyorum. "Bariyerin içinde değil, bilebilirdik." Öyle olsaydı biri onu görürdü. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum ilk ağaçlarını geçip

Gözlerim her yere bakıyor, burada olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Burada değil ve kokusu da yok.

Taylor bana "Sağa dönüp herhangi bir iz görebilecek miyim ya da kokusunu alabilecek miyim diye bakacağım" dedi ve hızla uzaklaştı.

"Josh, nehrin karşısına geç ve o tarafı ara. Ben onu takip edeceğim. Seb, Josh'un yanına git. Eğer Colten'ı görürsen, ona nehrin yukarısına gitmesini ve kızın o tarafa gidip gitmediğine bakmasını söyle. Eminim buraya kadar gelmiştir, bu yüzden onu yakında buluruz. Fazla uzaklaşmış olamaz." *Bir şey* görmeye çalışarak nehri, kıyıları ve etrafındaki zemini tarıyorum.

"Nereyi aramamızı istiyorsun?" Darius'un sesi aniden arkamda duyuldu ve sıçramama neden oldu. Bizi takip ettiğini bile bilmiyordum. Sorusu beni şaşırttı ama daha fazla kişi ararsa onu daha çabuk bulabiliriz.

"Elitlerini benimkilerle paylaş," dedim ona, çoktan aşağıya doğru ilerliyordum. Nehrin kenarında. "Onu görürseniz, benimkilerden birinin ona gittiğinden emin olun. Bunu bir Elit yaparsa onu korkutacaktır."

Darius bana katılırken duyularımı serbest bırakarak ileri atılıyorum. Tek duyduğum nehirden gelen su ve ayaklarımızın altında çıtırdayan sopalar. Başka bir insana ait tek bir ses bile duyulmuyor. Orman sessiz, çok sessiz. Nehir iki farklı yöne ayrıldığında duruyorum ve ondan herhangi bir iz görüp göremeyeceğimi görmek için kıyıya bakıyorum. Nehre doğru yürüyorum ve üzerime sıçrayan soğuk sıvıyı görmezden gelerek suyun içinde ilerliyorum.

Diğer tarafa ulaştığımda kenarda durup aşağıya bakıyorum, ne ayak izi ne de bozulmuş toprak var. Çimenli zemin boyunca yukarı ve aşağı bakıyorum ve burada benden ve Darius'tan başka birinin olduğunu gösteren hiçbir şey göremiyorum.

Ya nehre düşüp sürüklenirse?

Bu düşünceyle başım suya ve gerçekten panik başlıyor. "Kahretsin." Nehir boyunca koşuyorum, zemini ve suyu ondan bir iz var mı diye kontrol ediyorum. Darius diğer tarafta kalıp bana ayak uyduruyor. Nehri takip ettiğimiz süre uzadıkça, içimi bir korku kaplamaya başlıyor. Nehir derinleşiyor ve su burada hızlı, şiddetli ve ölümcül hale geliyor. Sanki bir mengene kalbimin etrafını sarmış, nefesim kesilene kadar sıkıyor. Tanrılar aşkına, nerede o?

"Bir şey var mı?" Josh'a bir şey bulduğunu umarak soruyorum.

"Henüz bir şey yok," yanıtlıyor bağlantıdan, sesi gergin.

"Yüzebiliyor mu?" Darius nehrin diğer tarafından, benim gibi suya soruyor.

"Bilmiyorum," diye boğuluyorum, onun yüzme bilmediği düşüncesi boğazımı sıkıyor. Neden çocuklara yüzme öğretmiyoruz?

"Yüzüp yüzemediğini biliyorsundur herhalde. Kaç yaşında, on mu?" "On üç ve ben bilmiyorum, Darius!" Ona çıktım, sonra da Sol tarafımda bir ses duyduğumda aniden durdum. "Sam!" Ağaçların arasından sese doğru koşarak sesleniyorum.

Koyu gri kürkü belirmeden hemen önce Kade'in kokusu burnuma geliyor. En son kurt formundayken bana saldırmak üzere olduğu gerçeğini umursamadan ona doğru gidiyorum. Mavi gözleri benimle Darius'un arasına bakıyor ve ben de onun ağzını ellerimin arasına alıp bana odaklanmasını sağladım. "Kade, Sam kayıp. En son nehrin su toplamak için kullandığımız kısımda görüldü. O beri görülmeyi. Onu gördün mü?"

"Hayır." Başını sallıyor, panik gözlerinden okunurken kulakları ve tetikte. *"Nehre mi kapıldı?"* Etrafımda dolaşıyor,

Burnunu yere indiriyor ve derin nefesler alarak onun kokusunu yakalamaya çalışıyor.

"Bilmiyorum! Darius'un diğer tarafına gidip ormanın o tarafını arayabilir misin? Kurdunla daha hızlısın ve sonra buluşabilirsin Orayı aradıktan sonra bizimle gel." Başını sallar, gözleri endişe doludur ve nehri geçip Darius'un yanından koşarak uzaklaşır.

"Neden kurdunun içinde değilsin?" Nehirde ilerlemeye devam ederken Darius soruyor.

"Sen neden değilsin?" Ben de karşı çıkıyorum. Kurdumun içinde olabilseydim ama olamıyorum. Ne kadar işe yaramaz olduğumun hatırlatılmasına ihtiyacım yok.

"Size ayak uyduruyorum ve Sam'i bulursak ona yaklaşmamamızı söylemiştiniz."

"Ne zaman," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakarak.

"Ne?" Nehrin üzerinden bana bakarken kaşları çatıldı.

"Onu bulduğumuzda," diyorum ona zorla. "Önemli olan onu bulup bulamayacağımız değil. Ne zaman bulacağımız."

Başka seçenek yok.

"Nehir daha ne kadar uzağa gidiyor?" Darius soruyor. Sam'i aramakla meşgul olduğumuz için ikimiz de saatlerdir ilk kez konuşuyoruz. Güneş yavaş yavaş batıyor ve gün ışığı hızla tükeniyor. Onu bir an önce bulmalıyız.

"Çok uzak değil. Neredeyse ormanın kenarındayız, Affedilmez Deniz'e yaklaşıyoruz."

Kade ve Josh aradığımız süre boyunca Sam'den hiçbir iz bulamadılar. Tek bir iz bile. Nasıl ortadan kaybolmuş olabilir? Tek açıklama, ki bunu düşünmek bile istemiyorum, nehre kapılmış olması. Ama su topladığımız yer sakin. Su akıyor. daha da aşağıya inene kadar şiddetlenir, sizi akıntısına kaptırır ve gitmenize izin vermez.

"Ormanın kenarı mı?" Darius etrafına merak ediyor. Bana neden yardım ettiğini bilmiyorum, umursamayacağını düşünmüştüm. Ama işte burada, onu aramamıza yardım ediyor.

"Evet. Nehir ormanın sonuna doğru daha da açılır. Akıntısı, kayalıklardaki bir açıklığın arasından Affedilmez Deniz'e doğru uzanan bir şelalenin tepesine kadar gider. Ormanın bittiği yer orası. Bizi çevreleyen kayalıklara tırmanmak dışında vadiden çıkmanın tek yolu bu."

"Kayalıkların tepesindeyken, durduğum yerden Affedilmez Deniz'i gördüm ama vadinin ona doğru eğimli olacağını düşünmüştüm. Aniden duracağını değil."

Cevap verirken ona bakıyorum, enerjim azaldığı için adımlarımız artık yürüyüşe dönmüş durumda. Nefes nefese kalmış gibi görünmüyor, hareketleri hâlâ güçlü. Ben hafifçe nefes nefese kalıyorum, tüm vücudum ağrıdığından yürüyüşüm daha sancılı oluyor. "Sadece durur," diyorum ona omuz silkerek. "Denize ulaşmanın tek yolu şelalenin aşağısı ve kimse oradan sağ çıkamıyor. Uçurumlar suyun kafesliyor, bu yüzden şelalenin yakınında yürüyemez ve o şekilde aşağı inmeye çalışamazsın. Her iki taraftaki uçurum kafesinden önce, karşı kıyılarda birbirine bakan iki heykel vardır. Elleri suyun ötesinde birbirlerine uzanıyor, taştan yüzleri hüznü, acılı ve çaresiz. Görünüşe göre iki aşık orada ölmüş, akıntıya kapılıp Affedilmez Deniz'e sürüklenmiş. Aşıklar

Dişi suya düştü ve erkek onu kurtarmak için suya daldı, ancak ona ulaşamadı ve uçurumun kenarına gittiler. Biz buna Aşıklar Dinlenme Yeri diyoruz.

"Heykeller onlara bir övgü ve aynı zamanda başkalarının dikkatli olması için bir uyarı olarak inşa edildi. Ne yazık ki bu uyarıyı bir davet olarak kullananlar oldu." Onların anısına, orada durup her şeyin bitmesini beklerkenki anıma sertçe yutkunuyorum. "Hayat çok uzun sürdüğünde buraya geliyorlar ve kendilerini sulara bırakıyorlar, huzuru bulabilecekleri tek yol olan ölümden buluyorlar." Bu son kısmı ona neden söylediğimi bilmiyorum.

Belki yorgunluktan, belki de buranın tehlikeli olduğunu anladığından emin olmak için. Ölümcül. Umarım Sam bu tarafa gelmemiştir.

Sözlerimden sonra , yeşil gözleri yüzümü arıyor, ben ondan uzaklaşana kadar, çok çığ hissediyorum ve denizi seçenleri kurtaramadığım için yüzümdeki başarısızlığı görmesini istemiyorum. Asla bilemiyorum ne zaman İnsanlar ormanın sonuna gitmek için gizlice dolaşıyorlar. Kaybettiğimiz insanlarda hiçbir uyarı işareti görmedim. Aşırı endişelenmem için bir neden yoktu. Daha yakından bakmalıydım. Ölümü yaşama tercih edecek kadar acı çektiklerini bilmeliydim. Bir şeyler görmeliydim.

Olduğum yerde durdum.

Sam bunu mu seçti? Anılarıyla daha fazla başa çıkamadı ve buraya mı geldi? İçine kapanıktı ve Sybill sessiz olduğunu söyledi. Suyu girip sürüklenirken nehrin kenarında onun kokusunu mu bulacağım? Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yaşların aktığını hissediyorum.

"Rhea?" Darius sorar, sesi alçaktır, tonunda bir soru vardır. "Ne oldu?" Gözlerimi açıyorum ve ona cevap vermeden yeniden hızlanıyorum. Orada olmadığını bilmem . Bunu onun seçmediğini bilmem gerek.

Ağaçlar inceliyor, nehir daha fazla açılıyor ve akıntı hızlanıyor, bu da benim ve Darius'un birbirimizden daha fazla uzaklaşmamıza neden oluyor.

İlerliyorum. Nehrin benim tarafımdaki ağaçlarını temizliyorum ve gözlerim anında şelalenin tepesine doğru gidiyor, hiçbir şey görmüyorum. Kayalıkların dibindeki heykeller, burada kaç kişinin hayatını kaybettiğini hatırlatarak aklımdan çıkmıyor.

"Sam!" Bağıriyorum, açık alana doğru aceleyle ilerliyorum ve suyun kenarında, bir daire çizerek onu arıyordu. "Sam!" Dönmeyi bırakıp kıpırdamadan duruyorum, duyularım herhangi bir sesi dinlemek için açık, herhangi bir şey olabilir

o olmak. Hiçbir şey. Akıntı ve içimden geçen duygu karmaşası dışında hiçbir şey. Burada olmadığı için mutluyum ama onu hala bulamadığımız için acı çekiyorum.

Neredesin, Samantha?

Bekle. Başımı bir sese doğru eğiyorum ve aynı şeyi yapan Darius'a bakıyorum. Koyu renk kafası durana kadar öne doğru dönüyor ve bakışlarını nehrin onun tarafındaki kadın heykeline doğru takip ediyorum.

Yavaşça ilerliyor ve bir metre ötede duruyor. İşte o zaman bir inilti duyuyorum. Kıyının kenarına doğru giderken nefesim ciğerlerimde tıkanıyor, Darius'a paralel olana kadar suya mümkün olduğunca yaklaşıyorum.

"Sam," diye sesleniyorum usulca ve küçük bir çığlık kulaklarıma ulaşıyor. Sam olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor ve erkeğe doğru ilerliyorum heykeli yanımda, gözlerim dışı olandan hiç ayrılmıyor. *"Kade, onu bulduk. Aşıklar Dinlenme Yeri'ndeki kadın heykelinde."* Gözlerim Darius'a kayıyor, o da yerinde duruyor, beni izliyor ve daha fazla yaklaşıyor.

"Sam, tatlım. İyi misin?" Bir ağlama daha. "Gelip seni alacağım, tamam mı? Uzun sürmez, sadece... olduğun yerde kal. Lütfen." Heykelin arkasında bir görüyorum ve kafası heykelin arkasından dışarı çıkıyor. Gördüğümde kalbim kırıldı. Gözleri kıpkırmızı.

Ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşğı akıyor ve titriyor, vücudu her sarsıntıda sarsılıyor. Beni gördüğünde yüzü buruşuyor ve heykelin arkasından bana doğru ilerlemeye başlıyor. "Dur!" Suya ne kadar yakın olduğunu fark etmediğinde sesim panik çığlığı gibi çıkıyor. Su ondan birkaç metre ötedeki kenarlara sıçrıyor, akıntı hızlı ve ölümcül. Heykelin arkasına geçmeden önce durdu, sert ses tonumla vücudu sarsıldı. Ellerimi ona doğru kaldırıyorum. "Sam, orada kalmalısın, tamam mı? Bu çok tehlikeli." Yutkunuyorum ve gözlerimi, onu ürkütmemek için yavaşça biraz daha yaklaşan Darius'a çeviriyorum. Onunla Sam'in arasına bakıyorum ve Kade'in kurdu Darius'un tarafındaki ağaç çizgisini kırdığında en iyisinin ne olduğunu merak ediyorum.

Tanrılara şükürler olsun.

Kade, Darius'un yanında durana kadar yavaşlar ve Darius ona kısa bir süre bakar. Darius geri çekilip ondan uzaklaşıyor ve Kade'in ona gitmesine izin veriyor. Kade yavaşça dişı heykele doğru ilerliyor, ona doğru ilerlerken hafif bir hırıltı çıkarıyor. Sam'in gözleri benimkilerden ayrılıyor ve sesle birlikte başını dişinin bacaklarının arasından çıkarıyor, gözyaşları tüm gücüyle akmaya başlıyor. Dizlerinin üzerinde manevra yapıyor ve Kade'in geldiğini görmek için eğilirken taşın kenarını kavlıyor. Aniden titreyen bacaklarının üzerinde duruyor ve ben de bir sıkıntı çığlığı atıyorum, ayaklarım bankın kenarına çarptığında midem düşüyor, elim sanki onu tutup düşmesini engelleyebilecekmişim gibi uzanıyor.

Yine de düşmüyor. Taşı kavlıyor ve bacaklarının etrafından dolanarak koşmaya başlıyor ve gözleri Kade'e kilitlenmiş bir şekilde ona doğru ilerliyor. Sam kendini ona atıyor, yüzü boynuna gömölüyor. Hıçkırıklarını duyduğumda, kıcımın üzerine düşüyorum. Nefesim hızlanıyor, kısa ve sık.

pantolonum dar göğsümden geliyor. Görüşüm gidip gelirken titriyor ve başımı ellerimin arasına alıp sakinleşmeye çalışıyorum. O olabilir

düşebilirdi. Uçurumun kenarından Affedilmez Deniz'e sürüklenebilirdi ve ben onu yakalayamazdım. Tutamazdım.

ona ulaşabilir ve onu güvende tutabilirdik. Bizim için kaybolmuş olabilirdi.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, olanları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Boynumun yumuşak bir dokunuşla gözlerimde daha fazla yaş oluşuyor. Nasıl oldu da karşıya geçebildi? Eller belime uzanıyor ve sonra kaldırılıyorum, kokusu beni sakinleştirmeye başlarken sert bir göğse yaslanıyorum. Derin bir nefes ve nehrin sesi azalıyor, onun düşme düşünceleri kayboluyor. Ellerimi yüzümden çekiyorum ve bakışlarım Darius'a takılıyor.

Beni suyun kenarından uzaklaştırırken yüzü bana çok yakın. Nefes alışım yavaşlıyor, beni topraklayan yeşil gözlerine bakarken bedenim daha az titriyor, derin nefesler alıp yavaşça verirken bir an bile gözümü kırpmıyorum, onunkileri taklit ediyorum.

Beni izliyor, gözlerimdeki ıslaklığı fark edince durana kadar yüzüme bakıyor. Beni nazıkçe ayaklarımın üzerine yatırıyor, bir elini beni sabit tutmak için belimde tutarken diğer elini yüzüme götürüyor. Parmağını alt kirpiğimin altında usulca gözyaşımı toplarken kıpırdamıyorum ve nefesim kesiliyor. Gözyaşımı dikkatle inceliyor, parmağının kenarından aşağı akarken gözlerini kısarak bakıyor. O açık yeşil gözleri buz mavisi gözlerime geri döndü. Yüzüne kazınmış kararlılık ifadesiyle dünya duruyor. Konuştuğunda yumuşak ama talepkâr.

"Gözlerinde görmek istediğim tek yaş, küçük kurt, oraya zevkten koyduklarım," diye mırıldanıyor, yüzünde beliren bir kaşla. "Onları başka türlü görmekten hoşlanmıyorum, bu beni... kızdırıyor."

"Kızgın mı?" Sözüleri karşısında afallamış ve kafası karışmış bir halde fısıldıyorum.

Parmağındaki ıslaklığa bakarak başını sallıyor. "Evet, kızgınlım, çünkü başka bir şey gözyaşı dökmene neden oldu ve sen sadece ve sadece benim için çılgık atarken gözyaşı dökmene tercih ederim." Parmağını ağzına götürüyor ve gözyaşı tadarken dikkatle izliyorum, gözleri anladığımdan emin olmadığım bir bakışla benimkileri yakalıyor. "O yüzden sikimin üzerinde olmadıkça gözyaşı dökme, Rhea."

Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda sersemliğimden kurtuldum. "Dinle, pislik." Sesimi sert tutmaya çalışıyorum ama bir parmağımı kaldırıp göğsünü dürttüğümde boğuk çıkıyor, lanet olası öpülesi dudaklarına yayılan sırtıtmayı görmezden geliyorum. "Gözyaşlarımın hiçbirisi sana ait değil. Onlar sadece ve sadece benim ve geldiklerinde benim seçimimle olacaklar." Öfkeyle topuklarımın üzerinde dönüyorum, boğazımı temizliyorum ve nehirde karşıya geçebileceğim daha güvenli bir noktaya doğru ilerlerken onu görmezden geliyorum. Yakınımda dururken vücut ısısı sırtımı okşuyor, kıkırdarken sonsuza dek gölge bebek bakıcım oluyor.

"Gözlerini açık tut küçük kurt ve bana dik," diyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ses tonundaki ciddiyet beni geriyor.

Devam ediyorum, Sam'i eve geri götürmem gerekiyor ve önümüzde uzun bir yürüyüş var. Şu onun kıcıyla uğraşacak ne enerjim ne de sabrım var, ama en azından şimdi öncekinden daha sakinim.

Ve bunların hepsi teşekkür etmeyeceğim düşmanım yüzünden oldu.

Çünkü o zaman aramızdaki şeyler değişmeye başlayabilir ve bu konuda ne yapacağımı bilemem.

OTUZ İKİ

RK R

Yavaşça geri dönüyoruz Sam hala kurdunun içinde olan Kade'in sırtında. Axis onu yakınında istiyor gibiydi ve Sam güvenli bir şekilde sırtına binene kadar hareket etmeyi reddetti. Sam onun ne istediğini hemen anlıyor gibiydi ve hiç sorgulamadan, korkmadan onun üzerine atladı.

bunu sık sık yapardı. Sam Darius'a bakmaya devam etti, yüzü solgun ve elleri titriyordu

Kurdun kürkünü sıkıca kavradığı için ona alan açmak için onlardan uzaklaştık. Bir süredir uyuyor, yorgunluğu Darius'un ona yakın olmasından duyduğu korkuya galip geliyor. Onu bu kadar küçük ve kırılgan görmek kalbimi parçalıyor.

Yorgun olan sadece o değilO günden beri doğru düzgün uyumadım.

Illium'dan gelen Elitlerin haberleri, sıcak ve bugünkü duygusal gerginliğimden sonra yüzüstü düşmeye hazırım. Esniyorum, kendimi düzeltmeden önce yana doğru sallanırken bir elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum. *Sadece biraz daha, Runa. Çok kalmadı.* İçimde homurdandığını hissediyorum, son enerji rezervleri de azalıyor.

Nehrin su topladığımız kısmına geldiğimizde ileride Josh'u görüyorum, gri gözleri rahatladığını belli ediyor, sonra hızla değişiyor

Bana bakarken endişeliydi. Bana doğru gelmeden önce Sam'i rahatsız etmemeye dikkat ederek elini Kade'in ağzında gezdiriyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarının arasına alıyor ve ben de itiraz etmeden onun tanıdık göğsüne ve rahatlatıcı kokusuna sarılıyorum. Josh'un beni eve götüreceğini biliyorum. Üzerimdeki baskının kalkmasıyla rahat bir nefes alıyorum.

Yine, hiçbir uyarı olmadan, itilip kakıldım ve Josh'un kollarından koparılarak başka bir kola alındım. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Darius'a dik dik bakıyorum. Josh'un hırıltısı kollarından bu kadar hoyratça alınmam karşısında vahşileşiyor, Darius ise hiç umursamadan ona karşılık veriyor.

Darius evime doğru yürürken bana bakmıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kıvrınarak ve beni bırakmasını sağlamaya çalışarak bağıyorum. Beni görmezden gelirken tutuşu sıklaşıyor.

"istediğin zaman elleyemezsin," diye bağıyor Josh. "O elden ele dolaştırılacak bir oyuncak değil."

Darius kıpırdamadan durur, başını tamamen hayvani bir hareketle Josh'a doğru çevirir. "Ben ne istersem onu yapacağım ve o da ben ne istersem o olacak." Onun sesi soğuk, gözleri Josh'a doğru keskin ve kaslarım onun ani düşmanlık gösterisiyle geriliyor.

Josh'un dikkati dağılmışken Darius'un elinden kurtuluyorum, ayaklarımın üzerine düşüyorum ve biraz tökezliyorum. Şakaklarımı ovuşturuyorum, sadece günün bitmesini istiyorum ama henüz bitmediğini biliyorum. Sam, Kade'in arkasından inlediğinde ona küfretmek için ağzımı açıyorum. Başım ona doğru dönüyor ve Kade alçak bir hırıltı çıkarırken ona doğru yürüyorum. sefer benim için değil, Sam'in üzgün olmasından duyduğu hoşnutsuzluk için.

Onların yanına ulaşıyorum ve Sam'in elini tutuyorum, uyumaya ederken onun elini tutuyorum. Josh ve Darius'u birbirlerinin aletlerini ölçmeleri için geride bırakıyoruz, benim odak noktam Sam'i eve götürmek.

Eski evimizden ayrıldığımızdan beri Josh her zaman benim koruyucum oldu. Kan bağı dışında her yönden kardeşim o. Darius'un bunu böyle gördüğünü sanmıyorum. *Oyuncağını* sahipleniyormuş gibi görünmesi komik ve gülünç.

Leylak ağaçlarına vardığımızda, uykulu Sam'i Kade'in sırtından indirmeye çalışıyorum, uykulu gözlerini açıp ona daha da sokulmasını izliyorum, gitmesine izin vermiyorum. "Hadi," diyorum ona nazikçe. "Kade birazdan dönecek. Sen Eridian'a kurt giremeyeceğini biliyoruz."

Onu sırtından indirmeme izin verdi ve Kade'in bana sarılmasıyla kendime doğru çektim.

Yanağını okşuyor. Yürürken Sam'i sıkıca tutuyorum, onu görünce gözle görülür bir şekilde rahatlayan sürüden birkaç kişinin yanından geçerken sessiz kalıyorum.

Onlara güven verici bir baş selamı veriyorum ve devam ediyorum.

Ona topluluğun yanından geçip kulübeme giden patikaya kadar rehberlik ediyorum, Taylor, Seb, Hudson ve Colten zaten orada bekliyorlar. Bizi gördüklerinde hepsi bir nefes alıyor ve Taylor kapıyı açarak onlar dışarıda kalırken bizim geçmemize izin veriyor. Koridordan geçip oturma odamın açık kapısından içeri girdiğimizde Sybill oturduğu yerden fırlayıp bize doğru koşuyor ve Sam'i sıkıca kucaklıyor, ikisi de birbirlerine sarılarak ağlıyorlar.

"Anne," diye ağlıyor Sam, yüzünü Sybill'in omzuna gömüyor.

Sybill ona tekrar tekrar "Ben buradayım, ben buradayım," diyor.

Onları kucaklaşırken gördüğümde, Sybill'in yüzünde onu tekrar kollarına almış olmanın verdiği rahatlama ve sevgi ifadesini gördüğümde boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bir anne kızını o kadar yakın tutuyor ki, sanki kaybolmasından korkuyor. Kendimi toparlamak için döndüğümde onlara huzur içinde birkaç dakika veriyorum. Bu, bizden çalınmadan önce ben ve annemdik.

Birbirlerine sokulmuş halde oturlurken ben de karşılıklarına oturuyorum. Sam'e biraz zaman vermek istiyorum ama ne olduğunu bilmem çok önemli. Kapımın açıldığını duyuyorum ve Josh köşeyi dönüyor, Darius da peşinde.

İkisinin de ağzı sıkı bir çizgi halinde. Sam bir ciyaklama sesi çıkarır, Darius'u görüp yüzünü ondan sakladığında vücudu titrer.

Darius'a ve tekrar ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. I erkeklerin yanında iyi olmadığını biliyorum, ama biz ve Elitler bir süredir toplantıda yemek yiyoruz ve onların yanında daha iyi olmaya başladı. Varlık. Ne oldu peki? "Sam?" Nazikçe söyledim. "Sorun ne?" Ayağa kalkıp aralarına giriyorum ve Darius'un görüşünü elimden geldiğince engelliyorum. Bana cevap vermiyor.

"Yaralandın mı?" Sybill kızını biraz geriye çekerek soruyor, böylece bakışları Sam'in üzerinde dolaşabiliyor. Sam başını sallıyor, annesine mümkün olduğunca yaklaşırken gözlerini yere dikeyor. Gözlerini sıkıca kapatıp konuşmak için ağzını açıyor ama hiçbir ses çıkmıyor.

Taş kesilmiş.

Önünde diz çöküp Josh ve Darius'a bakarak soruyorum. "Neden korkuyorsun Sam? Burada hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Alt dudağı titriyor ve gözlerinden yaşlar dökölüyor. "Orada... ormanda bir adam vardı," diye fısıldıyor, sesi titreyerek.

Başımı salladım. "Evet, bazı dişiler kızgınlık dönemindeyken Elitlerden ormanda kamp yapıyor," diyorum ona nazikçe.

Burnunu çekiyor, başını sallıyor. "İlk başta beni orada görünce şok oldu ama sonra onunla gitmemi söyledi," diye fısıldıyor ve ben kıpırdamadan dururken kanım donuyor, damarlarıma buz damlıyor. Tüm oda hareketsiz kalıyor. "İstemedim, bu yüzden beni yakalamaya çalıştığında eve geri döndüm," diye ağlıyor. "Nehrin... yakınındaydım, beni tekrar yakalamaya çalıştığında nehrin karşısına koştum. Beni takip etmeye başladı ve garip sesler duydum, aynı anda konuşan fısıltı gibi sesler." Titriyor, daha fazla gözyaşı dökerken nefesi kesiliyor

düşer. "," diye hıçkırıyor, vücudu kendi üzerine kıvrılıyor. "Koştum, koştum ve o heykele varana kadar hiç durmadım."

Sybill onu daha yakına çekerken derin bir hırıltı mekânda yankılanıyor. Elimi uzatıyorum, bana gelmesini bekliyorum, yakın olması gerektiğini biliyorum. *"Kade, sakın ol. Zaten korkmuş durumda," diye onu bağlantıya çağırıyorum. Bu sefer bağlantı kapanmadı.*

Elini elime koymadan önce derin bir nefes aldığını duyuyorum, onu yere doğru çekerken teninin sıcaklığı ısıtıyor, dizleri yanıma iniyor. Sam'in kırmızı çerçeveli gözleri yukarı bakıyor ve Kade'i görür görmez kollarına atılıp boynuna gömülüyor. Kade onu sorgusuz sualsiz kendine çekiyor ve Sam'in iç burkan hıçkırıklarının şiddeti arttıkça yutkunduğunu görüyorum.

Sam dışında oda ölüm sessizliğine bürünüyor ve elimi kaldırıp onun sırtında yatıştırıcı daireler çizerken diğer elimi Kade'in ensesine götürüp hafifçe sıkıyorum. İç çekerek Sam'i daha da sıkıyor ve hıçkırıkları yatışana kadar bekliyoruz. Darius'un gözlerini üzerimizde hissedebiliyorum, yaptığımız her şeyi izliyor, söylediklerimizi dinliyor. Odanın arka tarafında dururken gözleri vücudumu okşuyor gibi, hem koruyor hem de heybetli. Yine de bunu duymasını istiyorum çünkü hangi Elit onu yakalamaya çalıştıysa parçalara ayıracağım ve işim bittikten sonra onları mutlulukla Kade'e vereceğim. Çünkü gözleri ölümcül, tehlikeli ve uçucu.

"Neye benziyordu, kanatçık?" Kade onun saçlarına fısıldıyor.

"O... Josh kadar uzundu, siyah saçlıydı ve gözleri koyu renkti ama değildi. Renk değiştirdiler." Renk mi değiştirmiş? Kurdu ortaya mı çıkıyordu? "Açık kahverengiye döndüler, sonra mavi, daha koyu sanırım. Gerçekten bilmiyorum. Sadece ondan uzaklaşmak istedim. Ondan ya da kokusundan hoşlanmadım."

"Kokusu mu?" Kade gürleyerek onu hafifçe geriye çekip aşağıya bakıyor.

Başını sallıyor. "Kötü kokuyordu. Demir kokuyordu, ama kötü demir ve eski." Başını sallıyor ve Kade'in kollarında titrerken bana bakıyor. "Daha önce hiç koklamadım, sana gerçekten söyleyemem."

Kaşlarım çatılıyor ve nehir boyunca böyle bir koku alıp almadığımı hatırlamaya çalışıyorum ama . Josh'a bakıyorum, o da başını sallayarak bana hiçbir koku almadığını söylüyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Ellerimi Sam ve Kade'den çekip ayağa kalkıyorum ve Sybil'e dönüyorum. "İsterseniz ikiniz de burada kalabilirsiniz. Kulübenin arka tarafındaki boş odayı kullanın."

"Bunu düşüneceğim, Alfa. Teşekkür ," diye mırıldanıyor Sybill, gözleri Sam'in gözlerinden hiç ayrılmıyor.

"Evde mi kalacaksın?" Kade'e soruyorum ve o da Sam'e bakıyor, gözleri yavaşça kapanıyor, vücudu ona sarılıyor. O çok yorgun.

"O yerleşene kadar kalacağım," diye fısıldıyor ve ben de ayağa kalkıp yanağımı onun yanağına dokundurduktan sonra Darius ve Josh peşimde koridora doğru yürüyorum.

Kulübenin dışına çıkar çıkmaz Darius'a fısıldayarak "O Elite'in bulunmasını istiyorum," diyorum. Josh kapıyı arkamızdan kapatıyor, Taylor, Seb, Hudson ve Colten yaklaşırken yanımda duruyor, şüphesiz kapıdaki her şeyi dinlediler.

Darius, "Hepsi iyi ve güzel," diyor. "Ama yanımda boy, göz rengi, saç rengi ve koku tanımına uyan bir Elit yok." Kollarını kavuşturup bana bakmadan önce başını sallıyor. "O benim Elitlerimden biri değildi."

"Bu mümkün değil," diye söze başlıyor Taylor. "Buradaki tek yeni gelenler sizlersiniz. Başka kim olabilir ki? Buralardaki tek koku

sürüler ve Elitler. Çevreyi her gün kontrol ediyoruz ve buraya kimse girmedi." Taylor bilirdi, ne de olsa bu işten o sorumlu.

"Elitlerimden biri değil. Ben bilirdim." Darius başını öne eğdi. "Ayrıca nehir kenarında aldığını iddia ettiği kokuyu sen de almadın, ben de almadım. Belki de sadece korktu ve hayal gördü."

"Aptal mısın lan sen!" Ona homurdanıyorum ve o da kaşlarını çatıyor. "O kız onun için neyin korkutucu olup olmadığını biliyor ve bir adam onu korkuttu. Bunu sadece hayal etmedi, daha on üç yaşında." Hayal etmiş olmasına imkân yok. Bana anlatırken gözlerindeki korkuyu gördüm. Burada biri vardı. Eridian'da biri var ve eğer Darius haklıysa, o bizden biri değil.

O zaman kimdi ve içeri nasıl girdiler? Kollarımı ovuşturuyorum, vücudum hâlâ iliklerime kadar soğuk hissediyor.

"Kokuyla neyi kastettiğini biliyor musun?" Josh düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyarak soruyor.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum, sonra Darius'a bakıyorum. "Ya sen?" Ben onun gibi Vrohkaria'nın tamamını görmedim. Sadece toprakların küçük bir kısmından ve Ölü Topraklar'dan geçerek buraya geldim. Bu kokuyu bilen biri varsa, o da kesinlikle odur.

Başını sallamadan önce gözleri bir saniyeliğine odaksızlaşıyor. "Hayır. Kötü demir deyince aklıma sadece eski kan geliyor, onu da çürümekte olan bir cesette bulursunuz ki bu da onun karşılaştığını tahmin ettiğim bir şey değil," diye devam etmeden önce düşüncelere dalıyor. "Ben kendi Ölü Topraklar'da olmayan seçkinler ormanı araştırır ve eğer burada gerçekten birinin olduğundan eminseniz Maize'in de ormanı araştırmasını sağlayın."

Son sözlerini duymazdan geliyorum. "Lilk ağaçlarının içinde scry yapamaz ama ormanda yapabilir. Senin cadı nerede bu arada?" Darius'a onu bulup bulamayacağımı görmek için etrafa bakarak soruyorum.

"Muhtemelen adamlarımla birlikte kamaralarındadır." Cevabı dobra dobra oldu ve bundan etkilenip etkilenmediğini görmek için ona bakmaktan kendimi alamadım. Etkilenmedi.

Taylor, Darius'a "Ormanı arayanlarla konuşacağım, aramalarına yardım edebilirim ve orada kamp yapanlarla da konuşabiliriz," dedi ve güverte basamaklarından aşağı indiler.

"Bekleyin," diye sesleniyorum ve ikisi de dönüyor. Darius'a içimi kemiren bir şeyi soruyorum. "Neden yardım ediyorsun?"

Bir an düşünür. "Eğer burada biri varsa, bu Ölü Topraklar'daki kayıp kadına yardım eden kişi olabilir." Bakışları beni olduğum yere mıhlıyor ve durumun böyle olmayacağını bildiğim için yutkunuyorum. "Onu bulmak için bir zaman sınırimız var ve sabrım tükeniyor. Biz konuşurken Rogure'lar Vrohkaria'da bulabildikleri her şeyi katlediyor. Bize orada ihtiyaç var, burada zamanımızı boşa harcamayalım."

Hudson'ın dediği gibi bir zaman sınırı var.

Kollarımı . "O zaman neden gitmiyorsun? Geri dönmüyorsun?" O Elitlerin Alfa'sı, istediği zaman geri dönebilir.

"Ya kaçırılmış ya da sorumluluklarından kaçmaya çalışan bu kadını bulmam gerekiyor," diye homurdanıyor, çenesi titriyor.

Sorumluluklar mı? Ne gibi? Hasta heriflerin tecavüz etmesi için kaç yıl boyunca sırt üstü bir delikte kalmak gibi mi?

Derin bir nefes alıyorum "Büyük ihtimalle ölmüştür. Sana ne onun ne diğer kişinin Ölü Topraklar'da hayatta kalamayacağını söylemiştim. Onu aramak faydasız."

Merakla bana bakıyor, çenesi titriyor. "Biraz zamanım kaldı. Bizi buraya bizzat Highers gönderdi ve eve dönmeden önce isteklerinin yerine getirilmesi gerekiyor. Ya ölü ya da diri bulunur ya da hiçbir cevap alamadan elimiz boş döneriz ki bu da bir seçenek değil." Bununla birlikte döner ve

Yolun ilerisinde bekleyen Leo, Damian, Jerrod ve Zaide'ye doğru yürür. Taylor, ormanda bir arama düzenlemek için onları takip önce ona kaşlarını çatar. Seb, Hudson ve Colten arkalarında kalır, Eridian'a döndüklerinde şifacıların kulübesinin gizlice kapatıldığından emin olurlar ve şüphesiz burayı da ararlar.

"İçimde kötü bir his var," diye fısıldıyorum Josh'a. "Burada kim var ve bizi nasıl buldular? Neden Sam'i yakalamaya çalıştılar?"

Güvertenden Eridian'a bakarken omzumu hafifçe sıkıyor. "Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Solvier bilecek mi?"

", buraya giren herkesi tanıyor." Sam'in bahsettiği kokuyu bulmak için beynimi zorlarken alt dudacağımın içini çiğniyorum. Tam olarak buna benzer bir koku hatırlamıyorum ama daha önce benzer bir koku almış olabilirim.

Tanrılara haklı olmamam için dua . Çünkü eğer haklıysam, olacakları düşünmek bile istemiyorum.

Eridian için ne anlama geleceğini.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

RK R

"Solvier!" Ağaçların arasından sesleniyorum. Şu anda burada olsa gerçekten iyi olurdu.

Elimi toprak zemine koydum, gözlerimi kapattım ve sarsıntıları hissetmek için duyularımı açtım. Hiçbir şey yok, hafif bir rahatsızlık bile yok. Ayağa kalkıp iç çekiyorum ve yorgunluktan enseme ovuşturuyorum. *"Arama nasıl gidiyor?"* Josh'a giden bağlantıda esniyorum.

"Neredeyse bitti. Etrafta garip kokular yok ve Sam'in gördüğü adamın tarifine uyan kimseyi görmedik," dedi Josh ve ben *homurdanarak* yere çöktüm. Birisi nasıl olur da Eridian'da ortaya çıkar ve hiçbir iz bırakmaz? Daha da iyisi, birilerinin burada ne işi var?

Bu gerçekten çok kötü.

Baldırlarımı ovuyorum, kaslarımı yoğurup acısını hafifletmeye çalışırken inliyorum. Ayaklarım yanıyor ve Solvier'i ne kadar uzun süredir aradığım için ayaklarım su toplamış olabilir. Bütün gün Sam'i aradıktan sonra şimdi de Solvier'i arıyorum.

Solvier, bundan sonra bir hafta boyunca hareket etmek istemiyorum. Bu saçmalık ne zaman bitecek?

Kendime kızıyorum. "Bir kız dilek tutabilir."

"Ne diliyorsun?" diyor arkamdan kısık bir ses.

Darius'u arkamda, başını eğmiş, yüzünde küçük bir sırıtışla gördüğümde, bir elim göğsümde başım dönerek sarsılıyorum.

"kopardın! Neyin var senin?" Zaten gerginim ve bebek bakıcımın bana sinsice yaklaşmasına ihtiyacım yok. Elimi Ellerimi yere koyup kendimi yukarı kaldırıyorum. Bunu yaparken vücuduma yayılan acıya rağmen nefesimi tutuyorum ve sonra tekrar ilerlemeye başlıyorum.

"Hmm, benim hiçbir sorunum yok. Neyin var senin?" diye soruyor, yanımda yürürken gözleri üzerimde geziniyor. Ben de öyle yapıyorum. Aynısı onun için de geçerli. Ben bok gibi görünürken o nasıl on iki saatlik uykuyla yataktan kalkmış gibi görünüyor?

Koyu renk saçları dağınık ama ona doğal bir şekilde ve açık yeşil gözleri temkinli olsa da hayat dolu. Hiç yorgunluk belirtisi yok. Burnundaki ince beyaz yara izinin üzerinden ısırarak istediğim çenesine bakıyorum. Gözlerim boynuna iniyor, tişörtünün yakasının altında kaybolana kadar dövmelemin izini takip ediyor. Onları görünce içimden

Bu işaretlerin her birinin izini sürün, içlerindeki gizli hazineyi bulun ve Sert çizgilerin ve desenlerin içine gizlediği kelimeleri tercüme et. Çıplak olduğu zaman onlara daha yakından bakamamıştım. Ateşim sırasında onları yakından inceleyemeyecek kadar sersemlemiştim ve şimdi ona bunları sormamın hiçbir yolu yok.

Ona baktığımı fark ediyor ve başını eğip bana doğru bakıyor. Gözlerindeki soruya cevap verme zahmetine girmeden el sallayıp kuzeydoğuya yöneliyorum. Belki Solvier onun yerine gitmiştir. Onu orada birkaç kez yakalamıştım.

Umarım öyledir. Yürüyoruz... O yürüyor ve ben sessizce ilerliyorum. Gece hayvanlarının sesi gecenin serinliğinde bize ulaşıyor. O Bana yakın duruyor, gözleri etrafımızda dolaşıyor ve . Sam'in birini gördüğüne inanmasa bile, hareketleri farklı konuşuyor.

Ayağım açıkta duran bir ağaç köküne takılıyor ve homurdanıyorum, ellerimi düşmeye hazırlıyorum ama asla düşmüyorum. Darius'un kolu dışarı fırlıyor, beni geri çekip kendisine doğru çekerken bileğimi kavlıyor. Sert göğsüne çarpıyorum, kokusu hemen etrafımı sarıyor ve ciğerlerimi dolduruyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve gözleri gözlerimi yakalıyor, görebildiğim tek şey bu. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor ve beyazlarının kenarlarından yavaşça siyah yayılmaya başlıyor. Runa'nın biraz enerji toplayıp içimde kıpırdanmasını izliyorum ve onun tepkisiyle gözlerimin değişmeye başladığını hissediyorum. Kaşları şaşkınlıkla iniyor ve görmemesi için kendimi tutmaya çalışıyorum. Cam gibi benekler gözbebeklerine giriyor.

Her takip ediyorum, yeşilin içinde süzülürken büyüleniyorum ve kurdunun bana baktığını biliyorum, tıpkı Runa'nın ona baktığı gibi. Kendilerine engel olamıyorlar, tıpkı bizim gibi.

Birbirimizi izlerken ruhum parlıyor, her şeyin üzerimden akıp gittiğini hissediyorum. Sanki bakışları en derinlerime kadar iniyor, varlığımın her damlasını inceliyor, beni ben yapan her parçamı okşuyor. Bu güçlü, baş döndürücü his karşısında keskin bir nefes alıyorum, Darius'un gözleri dudaklarıma inerken ön kolum karıncalanıyor. Başını bana doğru yaklaştırıp durdu.

Dudaklarının dudaklarıma değmesine sadece bir nefeslik mesafe var. Çok yakınız, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ben hareket edemiyorum. Bakışlarının yoğunluğundan ve bana olan yakınlığından donup kaldım. Bir dal kırılıyor ve bileğimi bırakıp sıcaklığını da yanına alarak bir adım geri çekilirken başı ona doğru kayıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, trans halinden çıkıyorum ve boğazımı temizliyorum, az önce yaşadığımız anın yok olduğunu biliyorum. Sesin geldiği yeri tarıyor ve sadece bir hayvan olduğuna karar verdikten sonra yürümeye devam ediyoruz.

Göz ucuyla Darius'a bakıyorum ve onun burada ne aradığını merak ediyorum. Bu konuda beni nasıl bulabiliyor ki? Gecenin köründe ormanın derinliklerindeyim ve saatlerdir ortalıkta yokum. Yine de

İşte burada, bir anda ortaya çıkıyor ve tek bir ses bile çıkarmıyor. Bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. Küçüklüğümünden beri her küçük sese odaklanmayı öğrendim ama onun geldiğini duyamıyorum ve o etraftayken tüm dikkatim kontrolüm dışında ona yöneliyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor ama Runa'dan tek hissettiğim çoğu zaman onun varlığından memnun olduğu. Biz mağaradayken de aynı duyguyu yaşıyor ve bu beni endişelendiriyor ve kafamı karıştırıyor. Bunu anlayamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Merakıma engel olamayarak homurdanıyorum.

"Ölü Topraklar'dakiler dışındaki Elitlerimle konuştum ve dediğim gibi, kızın tarif ettiği bu erkeğe uyan kimse yok. Ne bir koku, ne bir iz, ne de kimsenin orada olduğuna dair bir iz var." O

bana bakıyor, biz yürümeye devam ederken kaşları kalkıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Önümdeki ağaçların arasından bakarak homurdanıyorum. "istediğim," diyor. "Orada hiçbir şey yok ve muhtemelen başlangıçta hiçbir şey yoktu."

Duruyorum, ellerim kalçalarımda ve ona doğru bir iç çekiyorum. "Darius," diyorum, yorgunluğum sesimden belli oluyor. "Ne bildiğini *düşündüğün* umurumda değil. Sam'e inanıyorum. Her şey ters gidiyor. Sanki havada bir var ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Nasıl?" diye sorarken kollarını kavuşturuyor ve ben de bunun beni nasıl etkilediğini göstermiyorum. Onu sarmak istediğimi göstermiyorum.

İkinci bir deri gibi etrafımda.

Şakaklarımı ovuyorum. "Sadece, bilmiyorum. Sanki bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum.

Bir şey benim bölgeme girdi ve bu yanlış." Havayla iç içe geçmiş bir çürük buharı gibi. Gözle görülmez ama de hissedersiniz.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun, bunu biliyorsun değil mi?" Başını sallıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor.

"Size mantıklı gelmiyor olabilirim ama kendime mantıklı geliyorum. Solvier'i bulmam gerek." Tekrar hızlanıyorum, kendimi zorluyorum ve onu görebilmek için ay ışığının yardımıyla ağaçları tarıyorum.

"Solvier kim bu arada?" diye merak ediyor yüksek sesle.

"Onun Eridian'ın koruyucusu olduğunu söyleyebilirsiniz. Çok uzun zamandır burada." Yüzlerce yıldır.

"Nasıl oldu da kimse bilmeden buraya geldi?" diye soruyor ve ben geçerken bir dalı önümden çekiyor.

"Nereden bilebilirim ki? Siz Elitler'siniz. Her şeyi bilmeniz gerekir." Gözlerimi deviriyorum. Her şeyi bilemezsin. Bu imkansız.

"Elitler her şeyi kaydeder ve bu kayıtlar Highers'ın kayıtlarıyla birleştirilir. kütüphanelerinde Vrohkaria hakkında bilgi var. Buranın varlığından haberimiz yoktu, o halde bir kurt muhafızı olduğunu nereden bilelim?" Alçak bir ses tonuyla söylüyor. "küçük kurt, kıcına bir şaplak atabilirim," diye uyarıyor ve ben ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

"Lanet olsun!" Çığlık atıyorum. "Buna cüret edemezsin." Yanaklarım alev alev ve ona kocaman gözlerle bakıyorum.

Beni kendisine doğru çekiyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırırken sırtımı göğsüne yashıyorum. "Yine mi benimle oynuyorsun?" diye mırıldanıyor kısık, boğuk bir sesle ve tüylerim diken diken oluyor. Nefes alırken içimden bir ürperti geçiyor

Boynuma derin derin dokunuyor ve sessiz bir çıkarıyor. Sırtıma daha fazla bastırıyor ve pantolonunun altındaki sertliğini hissediyorum. "Bunu yaptığında beni heyecanlandırıyorsun, biliyorsun." Derin bir nefes daha alıyor ve tenimi ısıtıyor. "Belki bu sefer o ağzını susturana kadar kavga edebiliriz." İçime doğru sallanıyor, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Zihnimde ateşimin parıltıları dolaşıyor ve içimde hareket edişini hatırlayınca külotumu ıslaklık kaplıyor. Elleri çıplak bedenimde, dişleri beni işaretliyor, yalıyor ve içimden küçük bir nefes kaçıyor. A Gümbür gümbür sesler geliyor ve kalçalarımı kavrayıp beni daha da çekerken boynumda ıslak bir öpücük izi bırakıyor.

"Oynamak ister misin?" diye mırıldanıyor, dişleri kulağımı tırmalıyor.

Öyle mi? Kızgınlığım sırasında seviştik. Ben izin seçtim ve o da O gittiğinde göt herifin tekiydim. Şu anda kızgın değilim ve mağarada bana söylediği zalimce sözler canımı yaktı, beni derinden yaraladı. Eğer beni ceza olarak dolduracağı bir delik olarak kullanmak istiyorsa, öyle olsun. Ama şimdi zamanı değil ve ben ceza altında değilim. Henüz değil.

Ellerimi yukarı kaldırıp kalçalarımın üzerinde onunkilerin üzerine koyarak, onları üzerimden sıyrıp devam edecek iradeyi buluyorum. "Ne istersen yapabilirsin, değil mi?" Durma zahmetine girmeden geri sesleniyorum. "Ama şu anda Darius, yapmam gereken bazı şeyler var. Sam'in hayal gördüğünü düşünebilirsin ama ben bu ormanı biliyorum ve bir şeyler yanlış gidiyor. Burada her kim varsa sürümü güvende tutmam gerek. Bunu senin sakin içimdeyken yapamam."

Bana yetiştiriyor, bakışları yüzümün yan tarafında. "Sen benimsin, ben seni benim dışımdaki her türlü tehditten koruma sorumluluğum var. Sürün senin bir uzantın, bu yüzden sen olduğun sürece onlar da korunacak." Başımı ona doğru çeviriyorum, sözleri karşısında afallıyorum. "Bu tür şeylerle aram iyi değil.

Paylaş, küçük kurt, eğer bir şey dikkatini benden uzaklaştıracaksa, ondan kurtulacağım."

Darius'un sözleri aklımdan geçerken, ormanın en kuzeydoğu ucuna ulaşım uçurumun çıkan bir şelalede durduğumuzda konuşmuyoruz. Büyük olanlardan biri ve suyun içinden geçerseniz, arkasında Solvier'in bazen dinlendiği bir mağara var. Ancak burada değil ve bir süredir burada olduğuna dair bir işaret de yok.

Omuzlarım bu bilgiyle çöküyor. Eridian tehlikede olsaydı etrafta olurdu, değil mi? Burası onun evi ve onu koruyor, yani bizi koruyor. Normalden çok daha uzun süredir uzakta. Davranışları tuhaf ve eğer biri Eridian'a girdiyse neden burada olmadığını anlamıyorum. Bu gerçekten sadece Sam'in hayal gücü ve benim paranoyam mı?

En azından evdeki herkes iyi. Biraz önce Josh'la konuştum ve her şeyin yolunda olduğunu, ancak gözlerinin Elitlerin üzerinde olduğunu söyledi. Kade hâlâ ana kulübede Sam'le birlikte, kâbuslar gördüğü için onu bırakmak istemiyor. Ne zaman kalkmaya çalışsa Sam çığlık atıyor ve ancak onun yanına kıvrıldığında sakinleşiyor. Onun yanında kendini güvende hissetmesine ve Kade'in ona yardım etmesine sevindim, iyi olana kadar onu bırakmayacağını biliyorum.

Eğilip yerden birkaç taş alıyorum, onları şelalenin dibindeki su havuzuna atıyorum ve dalgalanmaları izliyorum. Ben atmaya devam ederken Darius'un bakışlarını üzerimde hissediyorum, o ise kollarını kavuşturmuş duruyor, ay ışığı üzerimizde parlıyor.

"Rogure'ların tüm topraklarda kargaşaya yol açtığını söylemişsiniz," diye başlıyorum elimde bir taşı yuvarlayarak. "Eğer onlardan kurtulmaya çalışıyorsanız, neden

Highers seni buraya bir kadın için mi gönderdi? Rogure'lardan kurtulmak daha mı önemli?" Rogure'lar ölümcüldür. Daha fazlasını yaşamadığımıza sevindim. ama Vrohkaria'nın geri kalanında onların gazabına uğramak zorunda kalan herkes için üzülüyorum.

Korkunç piçler ve yardım edebilseydim ederdim. Ama ne yapabilirim ki? Elbette, Eridian'ı mültecilere açabilir, onlara yaşayacakları güvenli bir yer verebilirim. Ancak bunun bedeli ailemi kaybetmek olur. Sürüm kaçtıkları yere geri dönmek ve yargılanmak zorunda kalacaktı. Yavrular alınır ve Yüce'ler? Hepsini cezalandırırlar. Özellikle de beni ele geçirirlerse.

Bizi koruyan Eridian olduğu için şanslıyız ama Vrohkaria'da Rogure'lardan başka canavarlar da var.

"Rogure'lar benim asıl endişem ama Higher'lar şu anda bu kadının daha önemli olduğunu düşünüyor."

"Öyle düşünmüyor musun?" Cevabını merak ederek soruyorum.

Başını sallıyor, cevap verirken tereddüt bile etmiyor. "Hayır."

Bir an düşünerek dudağımı çiğnedim. "Beni Yüce'lere götürmeyi planladığımı biliyorum ama ya ben burada kalırsam ve yardıma ihtiyacı olan insanları bana getirirsen? Gelip kalmak için güvenli bir yer. Bunu yavaş yavaş yapabiliriz. Eridian'ın merkezinden uzakta bir odaya yerleştirin ve onları yeni kabinlere yerleştirin, Yüce'ler bilmediği sürece."

Başını iki yana sallar. "Her halükarda Yüce'ye ve cezayı ben vereceğim. İsteseniz de istemeseniz de insanlar Eridian'a gelecek."

Çenemi sıkıyorum ve suya bakıyorum. "çok zarar getirecek," diyorum ona. "Bunu garanti ederim. Sadece eve git, Darius. Varlığımızı unut," diye iç geçiriyorum ve o da homurdanıyor. "Kimse seni durduramaz."

"Eğer elim boş dönebilseydim, dönerdim."

"Sanırım Yüce'lerin Seçkinler üzerinde kontrolü var," diye mırıldandım.

"Ben yapmıyorlar. Benden sadece bir şey yapmamı istiyorlar. her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istiyorum. Şu anda amacım Rogure'lardan kurtulmak, başka bir şey değil ve hiçbir şeyin bunun önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Bu yaparken yoldan sapmak zorunda kalsam bile." Öfkelenim ve bir sonraki sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Sen Yüksekler ve Seçkinler hakkında ne biliyorsun ki? Buraya kadar gelmişsin, kendi dünyanda yaşıyorsun. Peki Vrohkaria hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Şey..." Sözümü kesiyorum. Sert bakışları hâlâ üzerimdeyken ve onu bırakmayı reddederken devam ediyorum. "Colten'in topraklardan geldiğini biliyorsun. Bazen buraya başkaları da gelir. Bize Vrohkaria'da olup bitenler hakkında bir şeyler anlatırlar." Dudağımın içini çiğniyorum ve yüz ifadesi sözlerimin saçmalık olduğunu söylerken ondan uzağa bakıyorum. "Cevaplayamayacağım sorular sorma Darius," diye yarı yalvarıyor yarı uyarıyorum onu.

"Yani şimdi sadece Colten değil mi? Başkaları da mı var?" Alay ediyor. "Burada doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyorum, Rhea. Ne olduğunu bulacağım. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da senin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemeyeceğim. Sürünüze burada her ne oluyorsa sizsiniz. Taşlaşmışlar. değil."

Her şey senin suçun, seni aptal sürtüük. Sana söyleneni yapıp dursaydın, kimseyi öldürmek zorunda kalmazdım. Ama duyduklarını anlatmak zorundaydın, değil mi? Gidip o lanet ağzını açmak ve tüm bunlara sebep olmak zorundaydın. Annenin ölümüne sebep oldun!

Gözlerimi kırpttırıyorum, kendimi anılardan uzaklaştırmak istiyorum. Neden bu kadar çok

Geri dönüşler mi? Bir sonraki taşı atarken elim titriyor, havuzun dibine batışını izliyorum, bir daha asla bulunamayacak ve sonsuza dek orada, ebedi karanlıkta .

Darius şimdi daha da yaklaşmış, dikkatle beni izliyor. Ellerimin titrediğini fark ederek onları şortumun ceplerine sokuyorum ve ciğerlerime girmiş gibi hissettiren, beni anılarda boğan suya bakıyorum. "Bazı

Her şey benim hatam olabilir," diye fısıldayarak kabul ediyorum. "Ama tek yapmaya çalıştığım onları elimden geldiğince korumak oldu. Buradaki kötü adam ben değilim, Darius. Hiçbir zaman da olmadım. Eğer öyle olduğuma inanmaya başlarsam, sürüm için hiçbir umut kalmaz. Ya da

Kade." *Ya da ben.*

Göz göze geliyoruz, benimki biraz hüzünlü, onunki çok daha meraklı. Ona doğru yeniden bir çekim hissetmeye başlıyorum, bakışlarımız bizi kucaklıyor.

"Kimsin sen?" Sorusu , benim tüm parçalarımı bilmek istiyor. Bunu gözlerinde ve bazen bana bakışında görebiliyorum. Şaşkınlık, merak, ruhumu çekip çıkarma ve kendine bir göz atma ihtiyacı.

Cevabım nazik, ciddi ve kabul edicidir.

"Muhtemelen olmamı istemeyeceğin biri."

Yanağıma hafifçe dokununca ona doğru eğildim. Yumuşak, güven verici ve aynı zamanda kafa karıştırıcı. Tanıdık ama benim için yeni. Yıllar boyunca bu hayali dokunuşları, zaman zaman beni çevreleyen hafif bir baskıyı hissettim, ancak Elitler ortaya çıktığından beri çok daha sık hale geldi.

Ortaya çıktığından beri. Darius'un başının aniden yana döndüğünü, kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin bir şey aramak için boşlukta gezindiğini izliyorum.

Gözden kaybolmadan önce karşısında soluk bir parıltı görüyorum.

Dalgalar ağaçlardan gökyüzüne doğru süzülüyor, ikimiz de birbirleriyle dans ediyoruz. uçurumun kenarından akan suyun yanında dönüp durmalarını izliyoruz. Birkaç tanesi bana doğru süzülüyor ve Darius'un yanına gitmeden önce tenimi gıdıklıyor. Yavaşça ona yaklaşmalarını izliyor. Bir kol mesafesine geldiklerinde elini kaldırıyor ve daha küçük bir parça ona doğru ilerlerken elini sabit tutuyor. Şakacı bir şekilde sallanmadan önce avucunun üzerinde geziniyor, parlayan öz gövdesi nazikçe bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Sonra topraklar durur. Her şey durur.

Yüzünü gördüğümde nefesim kesiliyor. Yeşil gözlerinin hafifliği parlıyor gibi görünüyor ve yüzündeki nazik gülümseme bu ışıktaki yumuşaklık görünüyor. Doğal olmayan, huzurlu görünüyor. Daha fazla. Onlara bakarken yüzü nazik ve dudakları mırıldanırken hareket ediyor. Bu daha önce ondan hiç duymadığım sessiz bir ses ve göğsümün ısınmasına neden oluyor. Elimi ona doğru götürüyorum, o sıcaklık göğsümün ortasından vücuduma yayılırken hafifçe ovuyorum. Runa da benimle aynı şeyi yaşayarak bana sürtünüyor. Onu izlerken yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor ve buna engel olamıyorum. Şu anda Elitlerin Alfa'sı değil, sadece etrafında oynayan yosunları izlemekle yetinen bir erkek. Avucunun üzerinde asılı duran küçük olanı, gökyüzüne fırlayıp üzerimizdeki diğerlerine katılmadan önce etrafında dönüyor ve karanlığa karşı usulca parlıyor.

Orada durmuş, gece gökyüzünün altında onları izlerken aklımdan geçen tek düşünce, aklıma geleceğini hiç düşünmediğim bir düşünce. Nasıl hissettiğimden emin olmadığım ve doğru olup olmadığından tam olarak emin olmadığım bir düşünce. Ama Darius'a dönüp baktığımda, göğsümdeki sıcaklık biraz daha artıyor ve ön kolum boyunca yayılan karıncalanmalar beni meraklandırıyor.

Aşağıya bakıyorum, oradaki narin girdaplara ve yazılara bakıyorum.

Tanrıların sembolü bileğimde, dokunuşumun altında o karıncalanmaları hissediyorum.

Elimi tekrar tenimin üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı ortadaki boş alanda, Vihnarn'ınız için çıplak bırakılan alanda gezdiriyorum. Hissin en güçlü olduğu .

Derin bir nefes alıyorum, etrafımı saran kokuları ve sadece Darius'a ait olan kokuyu içime çekerken gözlerim yavaşça ona dönüyor. Yüzündeki küçük gülümsemenin kayboluşunu, aydınlanan gözlerinin karararak göğsümdeki sıcaklığın buharlaşmasına neden olan bir soğukluğa dönüşmesini, karıncalanmaların aniden durmasını izliyorum. Elim kolumdan bıraktığımda içindeki yumuşaklık öfkeye dönüşüyor, kiminle birlikte olduğumu hatırladığımda kendi gülümsemem kayboluyor, bunun sadece bir erkek olmadığını, beni hayatım boyunca bir daha görmek istemediğim insanlara olan erkek olduğunu hatırlıyorum.

"Ay ışığının altında, en karanlık geceler en parlak gecelerdir," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Ne?" diye sorar, çenesi gerilir.

Tanrılara sessizce dua ederken, belki de sonumu getirecek olan adama bakarak cevap vermiyorum.

Benim için sakladıkları her ne ise, onun üstesinden gelebilmem için dua ediyorum. eve, ailemin yanına dönmek istiyorum. Onları güvende tutabilmem ve açık yeşil gözleri ve ruhumu daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çılgılık attıran nazik bir gülümsemesi olan erkeği untabilmem için dua ediyorum.

Ve ön koluma tekrar baktığımda, biliyorum ki bu bir Başka biriyle asla yaşayamayacağım bir deneyim ve dualarımın çoğunun cevaplanmayacağını biliyorum.

OTUZ DÖRT

RK R

Darius için fazladan birkaç kürk alıp mağarada dolaşırken ona veriyorum. Garip bir durum ve tansiyon yüksek ama eve dönüp onun varlığından kurtulacak enerjim yok. Onu dışarıda ama ben onun gibi bir pislik değilim. Eridian güvende, Bu adamdan hiçbir yerde iz yok ve hava hala rahatsız edici de, şu anda yanlış bir şey olduğu hissi yok.

Eğilirken yanaklarımın ısınmasını görmezden , kürklerimi memnun olana kadar karıştırıyorum. Her zaman doğru olduklarından emin olurum. İkimizin de en son burada olduğu zamandan kalma Darius'un kokusunu hâlâ hafifçe ve bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değilim. En çok da dışarıda yaşadığımız o tuhaf andan ve kolumdaki karıncalanmadan sonra. Bunun ne anlama gelebileceğini çalışıyorum, yine de aklımdan uzak değil.

Geçici yatağını mağaranın girişine yakın bir yere yapıyor ve koyu renkli kaya duvarına yaslanıyor. Buradaki masalara doğru ilerledim ve bir paketi karıştırarak biraz kurutulmuş et ve bir su derisi çıkardım. Ona doğru ilerliyorum ve bir şeyler aldıktan sonra tek kelime etmeden ona uzatıyorum.

kendim. Oturduk ve tatsız yemeğimizi sessizce yedik, o kendi yatağında, ben de benimkinde, serin gece havası üstteki açıklıktan akıyordu.

Kürklerimin üzerine daha rahat oturup bıçağımı botumdan çıkarmadan önce yan taraftaki eski bir odunu kaptığımda görünürde hiçbir şey yoktu.

Ay ışığı bana çalışmam için yeterli ışığı veriyor. Darius

Yontmaya başlarken beni dikkatle izliyor, talaşları yatağımda değil yerde tutmaya özen . O konuştuğunda oymanın arkasını yuvarlıyordum.

"Bunların hepsini de sen mi yaptın?" Ona bakıyorum ve kaya duvarının yarığındaki oymalarım doğru başını salladığını görüyorum. Başımı sallıyorum ve bıçağımı tahtaya sürtmeye devam ediyorum, geldiğinde girintiler yapıyorum. Ayağa kalkıp oymalarım doğru yürümeden önce etrafta dolaştığını duyuyorum, bu da durup onu izlememe neden oluyor.

Eğer onları kırarsa, boynunu kırarım.

"Burada çok şey var," diye mırıldanıyor ve ben de gözlerimi ondan ayırmadan homurdanarak karşılık veriyorum.

Kaslı kolunu uzatıp yıllar önce Josh'a yaptığım gibi bir kolumu tutuyor ve sormadan eşyalarım dokunmasına sinirleniyorum. "İkinizi ilk gördüğümde Josh'un senin eşin olduğunu sanmıştım." Oymayı incelerken ters çeviriyor. "Onu becerdin mi?"

Neden birdenbire sorduğunu merak ederek başımı ona doğru eğiyorum. "Neden fark eder mi?" Omuz silkiyorum ve tahta ile bıçağımı bırakıyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum ve elindeki oymayı alıp nazikçe yerine koyuyorum.

"Sadece soruya cevap ver, Rhea," diyor alçak ve talepkâr bir ses tonuyla, ona bakıyorum. Ona göre bacaklarımı herkese açmışken neden bunu öğrenmeyi bu kadar çok istiyor?

Bir süre sonra ona dürüstçe cevap veriyorum. "Josh ile yakınlaştım," diye duraklıyorum, gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "O benim ilk ve tek sevgilimdi. Sana kadar." Sözcükler aramızdaki havada asılı kalıyor, gözlerim siyaha dönerken onunkilerden hiç ayrılmıyor ve sonra tekrar yerine oturuyor.

Benimle alay ediyor. "Yok artık." Ona bakmaya ve hiçbir şey söylememeye devam ettiğimde, bana daha yakından bakıyor. "Madem sana dokunan tek erkek o, neden benimle birlikte oluyorsun?"

İçimi çekiyorum, yıllar boyunca yaptığım işlere bakıyorum ve cevabım için bana zemin hazırlamasına izin veriyorum. "Bunun, beni Highers'a götürürken Eridian'ı ağzından uzak tutma konusunda... düşünceli olmanı sağlamanın bir yolu olup olmadığını görmek istedim." Ayrıca, nedense vücudum ona daha önce kimseye vermediği tepki veriyor. Yine de bu sinir bozucu bilgiyi ona söylemiyorum.

"Yükseklere Eridian'dan bahsetmemem umuduyla benimle yattın ama seni burada bırakmam için beni ikna etmeye çalışmadın, öyle mi?" Başını hafifçe sallıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bundan daha fazlasıydı ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Ben . "Beni buraya kadar takip ettin, bana geldin."

"Geldim."

"Neden?" diye merakla sordum.

"Çünkü kimse benim olana dokunamaz." Bunu hiç tereddüt etmeden, sözlerinin doğru olmadığına dair en ufak bir şüphe duymadan söylüyor.

Ona başımı sallayarak duvara doğru bakıyorum. "O anda seni istedim," diye itiraf ediyorum. "Ama aynı zamanda bu nedenle de yaptım." Elimi sürümün, özellikle de Kade ve Josh'un oymalarına doğru sallıyorum. Onlara bakıyor. "I Her Highers'a götürüleceğimi biliyorum, bu yüzden neden teslim olup burayı güvende tutmaya çalışmayayım diye düşündüm." Başımı ona doğru eğdim.

"Belli ki işe yaramamış. Bir haklısın.

denemek için iyi bir neden olduğunda manipüle etmek." Gülüyorum ama içi boş ve kaşları aşağıya doğru çekiliyor. Kade'in oymasını elime alıyorum, yüzüne bakıyorum ve parmağımı oraya oyduğum gülümsemenin üzerinde gezdiriyorum.

Biraz daha yaklaşıyor, figürü ellerimde evirip çevirirken gözleri üzerimde. Kokusu beni sarıyor ve onu kendime saklamak, tenimi onunla köpürtmek istiyorum, böylece her zaman benimle olacak.

"Hiç birini tüm varlığınızla çok sevdiniz mi? Onu korumak için her şeyi yapabilecek kadar?" Ona doğru dönerek soruyorum. Gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce elimdeki oymaya bakarak yutkunmasını izliyorum. "Sadece yapardım demek istemiyorum, *yapardım* demek istiyorum. Ruhunu satarsın, kirletirsin, kötüye kullanırsın ve onarılamayacak kadar incitirsin. Sadece sevdiklerini güvende tutmak için mi?" Sonunda gözlerini kaçırmadan önce dikkatle beni izliyor.

"Bir zamanlar vardı," diyor sessizce ve bana kişisel bir şey söylediği için beni şok ediyor. Kimdi o? Ve neden artık değil? Bir eşi var mıydı? Çıkarmak istediğim kıskanç hırıltıyı bastırmak için boğazımı temizliyorum.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, Kade'in oymasına bakıyorum ve sonra uzatıyorum. benden tereddütle alıyor, gözleri yüksek sesle dile getirmediği bir soru sorarken parmaklarımız birbirine sürtünüyor. Nefes alıyorum ve muhtemelen inkâr edeceğini bildiğim bir şey sormaya hazırlanıyorum. Ama denemek zorundayım, başka bir yol .

"Ellerinde benim dünyamın bir parçası var," diye fısıldıyorum, parmaklarının oymanın etrafında sıkıca kenetlenip onu incelemesini izliyorum. "Yapacağım onu korumak için ne gerekiyorsa. Onu korumak için ne gerekiyorsa yaptım." Gururumu bir kenara bırakıyorum. "Onu korumama yardım edecek misin?" Ona soruyorum, düşmanıma ve belki de yardım edebilecek tek kişiye. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum.

Havada hissedebiliyorum ve gelen her neyse herkesi tek başıma güvende tutabilir miyim bilmiyorum. Ayrıca beni kısıtlayan durumda. Eridian'ı başımın üzerinde tutabilir ve ben de onu güvende tutmak için istediği her şeyi yaparım.

Bu yüzden sorgusuz sualsiz Higher'lara gidiyorum, sayıca üstün durumdayız. Onları burada esir olarak tutamayız, bunu düşünecek kadar bile gücümüz olduğunu sanmıyorum. Onlar Elitler, eğitilmiş ve ölümcüller. Biz sadece . Onları dinletmek için her yolu düşündüm, *onu* dinletmek için. Bu benim son çarem... neredeyse yalvarmak.

"Yardımlarımı mı istiyorsun?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde, orada kendini beğenmişlik yok. Başımı sallıyorum. "Onlara söylemezsem karşılığında ne alacağım?" Sorusu karşısında ellerim titriyor ama devam ediyorum.

"Eğer siz ve ben asıl sürü üyelerinin burada güvende olduğunu garanti edebilirsek, Eridian'a daha fazla insanı savaştan memnuniyetle kabul ederim. Halihazırda burada olan üyelerle barışçıl bir geçiş olmasını sağlayacağım. Yeni evlerin inşasına yardım edebilir, onlara toprağı öğretebilir ve birlikte barış içinde yaşamalarını sağlayabiliriz. Bu sadece benim sorunsuzca yapabileceğim bir şey. Başka biri buna kalkışırsa felaket olur. Burada güvende olabilirler, tehlikeden uzakta, Rogure'lardan uzakta. Ormanda, içinde gelişen şeylere zarar vermeden bir yaşam yaratmaları için çok daha fazla alan var." Omurgamı düzeltmeden önce bir nefes alıyorum. "Benim sorunum Eridyen'i paylaşmak değil, Darius. Onu yanlış insanlarla paylaşmak. Yalanlarla dolu etlerinin altında saklanan ve kapalı kapılar ardında saldıran, yüzeyin altındaki canavardan kaçacak durumda olmayanlara gerçekte kim olduklarını ifşa eden türden insanlarla."

Kade'nin oymasını elinde evirip çeviriyor, yapımı zaman ve özen isteyen pürüzsüz kenarları hissediyor. Onu havaya fırlatıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

yakaladığında bırakmadan önce. O kadar uzun süre hiçbir şey söylemiyor ki önerimi duymazdan geleceğini hissediyorum. Ama sonra konuştu.

"Bu insanları tanıyor musun? Gizli canavarlar mı?"

Ona yakından bakıyorum, bunu söylersem bir şeyler hissedeceğini merak ediyorum. Elitlerin tüm Vrohkaria'nın koruyucuları olması gerekiyor, ama ben yaşam haritasında bir zerreyim, nefes alma yeteneğim diğerlerinden daha önemli değil, hepimiz eşitiz. Hepimizin sonu toprak olacak.

"Belki," diye fısıldıyorum, ona tam olarak evet ya da hayır demeden. Bakışları çok yakın hissettirdiğinde, gerçeği arayışında çok güçlü olduğunda başka tarafa bakıyorum.

"Ölü Topraklar'da yaptıkların için cezayı belirlemek üzere seni Yüce'lerin huzuruna çıkaracağım. Bu değişmeyecek."

Omuzlarım çöküyor. Bana yardım etmeyecek. "Biliyorum," diyorum ona, titreyen dudaklarımı ısırarak.

"Ancak," diye başlıyor ve gözlerim tekrar ona dönüyor. "O lanet olası gözleri," diye mırıldanıyor. "Sürünüz diğerlerini kabul eder ve sığınağa ihtiyacı olanların haydutlardan uzakta huzur içinde yaşamasına yardım ederse burayı sessiz tutacağım. Burada bu sorunlarla uğraşacak vaktim olmadığı için yardımcı olacaktır. Bunun yerine, haydutları durdurmanın bir yolunu aramaya devam edebilirim. İhtiyacı olanları da buraya getirerek koruyacağım. Buraya gelenlerin tehlikeli olmadığından emin ama kaç kişi olacakları konusunda söz hakkın olmayacak." Sözleri kafama dank edince birkaç kez göz kırpyorum. "Yine de hata küçük kurt, bunu kabul etmiş olabilirim ama sen hâlâ benim pençem altındasın."

"Gerçekten Highers'a Eridian'dan bahsedip onları Fenrikar'götürmeyecek misin?" Nefes alıyorum, göğsüm umutla kabarıyor.

"Hayır," diyor huysuzca.

"Neden?" diye soruyorum.

"Beni buraya bu kaz avına gönderirken haydutların kurbanlarını umursamadılar ve ben de onlara yardım edemiyorum ve haydutlarla ilgilenemiyorum. Bizden sadece bu kadar var." Gözlerinde herhangi bir aldatma belirtisi arıyorum ama tek gördüğüm gerçek.

Titrek bir nefes alıyorum, gözlerinden kaçmak için yere bakarken vücudumun rahatlamasını engellemeye çalışıyorum. Gerçekten de onları saklayacak, güvende olacaklar. Tepkim daha kontrollü olduğunda, tekrar yukarı bakıyorum ve kolumu ona uzatıyorum. Kolumu kaldırmadan önce bir süre bakıyor.

ve benimkini onunkiyle kavırıyor, ön kolumu ön koluma geçiriyor. Homurdanıyor ve o karıncalanmalar yeniden başladığında ürperiyorum.

"Yemin musun?" Ona sordum.

"Yemin ediyorum."

"Anlaşmanın koşullarını Zahariss'in huzurunda kabul ediyorum," diyorum aceleyle, bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekerek.

"Cazier'den önce anlaşmanın koşullarını kabul ediyorum," diye yemin ederek ona merakla bakmama neden oldu. Vrohkaria üzerine yemin edeceğini düşünmüştüm. Herkes Highers'ın yeminine uyuyor ama görünüşe Highers buraya gelmeden önce onu kızdırmış.

"Bu senin Tanrılarının önünde bir yemin, benim değil," diyerek omuz silkiyor ve seslendirmedığım sorumu yanıtlıyor. Başımı sallıyorum ve beni bırakmadan önce ön kolumu hafifçe sıkıyor. Aramızdaki bağın kopmasına aldırmadan yatağıma doğru ilerliyorum.

Uzanıyorum, girişe bakan rahat bir pozisyon buluyorum ve kendimi hafif kürklerle örtüyorum. Edward'dan mektubu aldığımdan beri vücudum ilk kez rahatlıyor, Runa kıvrılırken yorgunluk sonunda beni yakalıyor. Göz kapaklarım tam kapanırken Darius'u hâlâ duvarımdaki oymalarda gördüğüme emin oluyorum, gözümün önünde onlardan birine dikkatle bakıyor.

Gözlerim tamamen kapanıyor ve keyifli bir uyku beni alıp götürüyor.

Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Ormanda ilerlerken kalbim göğsümde çılgınca atıyor, küçük bacaklarım eve dönmek için olabildiğince hızlı hareket ediyor. Yüzümden yaşlar süzülüyor ve hıçkırıklarımı bastırıyorum, saçlarım uçuşuyor

Etrafımdaki küçük taşlar ve sopalar çıplak ayaklarıma batıyor.

Arkamda bir dal kırılıyor ve inliyorum. Yanından geçerken bir ağacı itiyorum, daha hızlı gitmek, uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Arkamdan çılgın bir hırıltı geliyor

Beni yakalayacakları korkusuyla titremeye başladım. Beni yakalayacaklar ve beni korkutacaklar. Bir şey duymak istememiştim.

Bizim ormanda olduklarını bilmiyordum.

"Hemen buraya gel!"

Bağırışları daha çok ağlamaya başlıyorum. Annemi ve babamı istiyorum. Eve gitmek istiyorum. İstiyorum-

Önümde ve yanımda beliren bir karaltı neredeyse ayaklarımin takılmasına neden oluyor. Ağaçların arasından kocaman, kara bir kurt çıkar. Garip bir kuyruğu var, neredeyse

Sanki iki gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurt ve başı bana doğru dönüyor, bakışları bana odaklanıyor, sonra geldiğim yöne doğru dönüyor. O yöne doğru sinsice ilerlemeye başlıyor, yanımdan geçerken beni görmezden geliyor ve ben korkmuş bir çığlık atıyorum. Arkamda bir yerden derinden hırılıyor, ve panikliyorum, arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Hırıltılar ve hırıltılar kulaklarıma ulaşıyor ve kalbim duracakmış gibi hissediyorum, dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor. Devam et, devam et! Kurdun geldiği yerden bir figürün geldiğini görüyorum ve kendimi durdurmak için dudağımı ısırıyorum.

Çılgılık atıyor. Karanlık şekil gittikçe yaklaşıyor ve ben durmuyorum. Beni yakalamasınlar diye koşmaya devam ediyorum.

Eve güvenli bir yere koşuyorum.

Duyduklarımı aileme anlatmak için eve koştum. Bunun her şeyi değiştireceğini bilmiyordum.

Vücudum sarsılıyor ve sonra güçlü kolların etrafımda kaydığını, beni sardığını hissediyorum.

beni sıcak tutuyor. Sanırım bir şeyler mırıldanıyorum, gözlerim hâlâ kapalı ve etrafımdaki kollar beni daha da sıkıyor. "Şşşt," diyor bir ses bir yerlerden. "Sakin ol, seni tuttum." Alnımda yumuşak bir dokunuş hissettiğimde bedenim gevşiyor, uyku beni tekrar ele geçiriyor.

Gözlerim yavaşça açılıyor, hayatımı değiştiren kâbustan, rüyadan sıyrılırken etrafımı saran sabah ışığını . İnliyorum, benim

Esnemek için ellerimi yukarı kaldırdığımda kaslarım ağrıyor. Hemen donup kalıyorum, kollarım havada, yanımdaki sıcaklığı anlamaya çalışıyorum.

Başımı yana çevirdiğimde, yarı çıplak adamı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Erkek yanıma uzanıyor, elleri başının arkasında ve gözleri üzerimde. Hâlâ yarı uykuda olup olmadığımı merak ederek ona bakıyorum. Çakıllı bir sesle gürleyene kadar aslında rüya görmediğimi anlıyorum.

"Sonunda uyandın."

Hızla oturur pozisyona geçip ona baktım ve günahkâr bir sırıtişla ağzına yayılır. "Yatağımda ne yapıyorsun?" Çıplak göğsünü ve uykuda dağılan saçlarını görmezden gelerek soruyorum.

"Uykunda dönüp duruyordun, bir şeyler mırıldanıyordun." Gözlerimi kırptırdım ve sonra gözlerim iki çıktı. Kahretsin. Ona bir şey mi söyledim? Sarah hakkında bir şey? Edward hakkında? "Çenenı kapatmadın, işte buradayım."

"İşte buradasın," diyorum yavaşça. Darius benimle birlikte kürklerimin içine tırmandı.

Çünkü kâbus görüyordum ve beni rahatlatmak mı istiyordu? Başını sallayıp bir elini çıplak kolumda gezdirirken, tüylerim diken diken olurken gözleri ısındığında hâlâ bir şeyleri yakalamaya çalışıyor.

O becerikli parmaklardan birini tutup geriye doğru bükerken diğer elimle tırnaklarımı bileğine . "Darius?" Mırıldanıyorum. Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirirken gözleri yüzümde geziniyor. Yakınlığım karşısında gözbebekleri büyüyor ve ben içten içe sırıtıyorum.

"Evet, küçük kurt," diye mırıldanıyor ve dilini alt dudağımı yalamak için çıkarıyor. İçimden akan arzu alevini bastırıyorum çünkü o bir şeyin farkına varması gerekiyor. Vücudum ona nasıl tepki verirse versin, bir şeyi bilmesi gerekiyor.

Yüzümü daha da alçaltıyorum, konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor.

"Sadece

Çünkü dün gece bir yemin ettik ve ondan önce sevişmiş olmamız, kendini yatağıma davet edebileceğin ve hakkın olduğunu düşündüğün gibi bana dokunabileceğin anlamına gelmiyor." Parmağını daha da geriye büküyorum, kırılmaya yakın olana kadar durmuyorum ve küçük bir homurtu çıkarıyor. "Yatağıma davetsiz gelmeden önce iki kere düşün, Darius. seni kullandım, tıpkı senin beni kullandığın gibi. Ben izin vermedikçe bana gelebileceğini bir an bile düşünme."

Başka biri olsaydı taşaklarını buruşturacağından emin olduğum bir bakışla havuza girmeden önce ayağı fırlıyorum. Onun derin, eğlenceli kıkırdamasını duymazdan geliyorum ve suyun dizlerime kadar tenimi soğutmasına izin veriyorum. Ben olsam

yıkanacağım, ama bunu eve vardığımda yapacağım. Yalnız olduğumda, günaha girmeden. Darius'un önünde tekrar soyunmak iyi bir fikir değil.

"Bu sabah çok alıngansın," diye onaylıyor ve ben de iç çekerek karşılık veriyorum. "Bu vahşiliği evcilleştirmem için beni kışkırtma, seninle oynamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun ve seninle oynamak en sevdiğim eğlence haline geldi."

Beni sikerken zapt edeceği düşüncesi bedenimi ısıtıyor. Teslim olmak yerine, mağaranın etrafına yayılmış ağaçlardan çıkan ve Darius'a doğru gitmeden önce beni selamlamak için etrafımda süzülen yosunları izliyorum. Kirpiklerimin altından onlara bakıyorum, elini kısa bir süreliğine onlara uzatıyor, ayağa kalkıyor ve bana Tanrıların ona ne verdiğini gösteriyor. Birine karşı hissettiğim tek çekimin ona karşı olması gerçekten haksızlık.

Nefes alıp veriyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve yüzümü sabah ışığına kaldırıyorum. Gözlerimi kapatarak duyularımın akmasına izin veriyorum. Mağaranın hemen dışında tanıdık bir his fark ederek duraklıyorum. Sudan hızla çıkıyorum, beni dışarı çıkaracak tünele doğru ilerlerken botlarımı giyme zahmetine girmiyorum.

"Solvier burada," diyorum Darius'a aceleyle, yetişmesini beklemeden.

Tünel boyunca adımlarımı hızlandırıyorum, tek ışık içinden geçen ulcalım cevheri damarlarından geliyor. Onu çıkarıp silah olarak kullanabiliriz ama beyaz ve parlayan bir renk olduğu için kamuflej. Tünelin dar bir bölümünü dönüyorum ve sonuna ulaştığımda gözlerimi güneşin parıltısından koruyorum, çıplak ayaklarım altımdaki toprağa çarpıyor. Solvier orada oturmuş, sabırla beni bekliyor ve ben de yanına gidip geri adım atmadan önce her zaman yaptığım gibi kollarımı boynuna doluyorum.

"Hissettin mi?" sorduğumda altın rengi gözleri beni izliyor. Darius arkamda beliriyor, neredeyse hiç boşluk bırakmazken vücudunun sıcaklığı içime sızıyor

Aramızda.

"Artık uzun sürmez," diye cevap veriyor, iri başını eğiyor, kulakları bir şey duymuş gibi titriyor.

Omzumun üzerinden Darius'a bakıyorum, kaşlarının birbirine çarptığını görüyorum ve Solvier'in ikimizle de konuştuğunu anlıyorum. Ona dönüp bakıyorum ve sormadan önce parmaklarımla dudağımı sıkıyorum. "Ne için uzun sürmeyecek?" Ayaklarımı sürüyerek cevabını bekliyorum, neden bu kadar ciddi görüldüğünden emin değilim.

"Her şeyin yeniden başlaması ve bir yanlışın düzeltilmesi için."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞ

RK R

Bir bezi tencerenin etrafında döndürüyorum, biraz daha temizlemeden önce içine daha fazla su girmesi için indiriyorum. Elitler de oradayken akşam yemeği şaşırtıcı bir şekilde iyi geçti. Sürü son iki hafta içinde kesinlikle onlara alıştı ve yavaş yavaş onların yanında daha az tereddütlü davranıyorlar, özellikle de çocuklar.

Etkileşimlerini tamamen durdurmalıyım, ancak o yüksek erkeklerden bazılarının onları güldürdüğünü görmek... Onlara uzak durmalarını söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Belki Elitler onlara yaklaşırsa, onlar için başka bir koruyucu olurlar. Elitler sürüden bazılarının çok yaklaştıklarında hâlâ korkudan titrediğini biliyor ama onlarla asla sınırlarını aşmıyorlar. Bazılarının bazı üyelerin acı çekmesine neden olduğu düşünüldüğünde buna saygı duymaları şaşırtıcı.

İçimi çekiyorum ve kabı öne doğru eğerek suyu nehre bırakıyorum. "Yaralı Elitler nasıl?" bir fincanı yıkarken Anna'ya soruyorum. Burada sadece Anna, Josie ve ben varız. Daha önce onlardan bana yardım etmelerini istemiştim, böylece özel olarak konuşabilecektik.

Çilli yüzündeki bir tutam kızıl saçını siliyor. "İyi iyileşiyorlar. Eğer Yüce'lere dönüş yolculuklarını geciktirmek istiyorsak biraz fazla iyiler."

"Ne kadar oldu? Geldiklerinden bu yana neredeyse üç hafta geçti. Huzursuzlanmaya başladılar, özellikle de Darius." Geri dönmek için can , erkek beni yalnız bırakmıyor, özellikle de Eridian'ı Yüce'lerden uzak tutacağına dair yemin ettikten sonra. Beni sürekli takip ettiğini saklamaya bile çalışmıyor.

Anna yaralı Elitlerin iyileşmesini mümkün olduğunca yavaşlatıyordu, böylece durumla nasıl başa çıkacağımızı bulmak için zamanımız oldu. Darius'a iyileştirme yeteneklerinin sınırlı olduğunu ve ihtiyaç duyduğu tüm malzemelerden yoksun olduğunu söylediğinde ona inanıp inanmadığını bilmiyorum, hepsi doğru ama Eridian'ı güvende tutmak için de zamana ihtiyacımız vardı.

"Bir tür zaman çizelgeleri olduğundan bahsetmiştin, değil mi?" Anna soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bunun ne zaman olduğunu biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Hudson ilk kez kulak misafiri olduğundan beri bir daha bu konudan bahsettiklerini duymadık." Tencereyi kenara koyup bir tabak aldım.

"Bilmemek de yardımcı olmuyor." Highers'a gitmek hazırlanmam gerekiyor.

Geldiklerinden beri, Darius'la mağarada geçirdiğim zaman dışında, neredeyse hiç uyumadım ya da gerçekten yemek yemedim. Darius ve Leo'nun benim kamaramda kalıyor olması endişemi daha da arttırıyor. Bu şekilde çalışamam. Bu şekilde çalışamam.

bana Fenrikar'a gitme zamanının geldiğini söylemeleri aklımdan hiç çıkmıyor, beni hiç yalnız bırakmıyor.

"Öyle değil," diye kabul ediyor Anna. "Ayrılman konusu olduğunda bununla başa çıkmak zorunda kalacağız. Hiçbirimiz gitmeni istemiyoruz."

"Geri döneceğinden emin misin?" Josie yanımdaki başka bir tencereyi yıkarken soruyor.

"Buraya yeni insanlar getirmelerine yardım gerekecek, yani evet, geri döneceğim," dedim onlara. Onlara birkaç gün önce Darius ile ettiğim yeminden bahsettim,

Bunun en iyisi olduğu konusunda onları ikna etmek çok zaman aldı. "Ona güvenebilir misiniz? Ne de olsa onlar Higher'ların silahları," Josie homurdanıyor, temizlemek için nehre bir pot daha atıyor.

"Eski Tanrıların önünde yemin etti, onların deyimiyle. Bunu hafife almıyorum, bu yüzden bu konuda ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. En azından şimdilik." Kıyıda arkama yaslanıp ellerimdeki suyu silkeleyerek nehrin yumuşak bir ritimle akışını izliyorum. "Daha önce onun gibi biriyle karşılaşmamıştım." mırıldanıyordu. "Buraya gelmeden önce Josh, Kade, Cassie ve ben sadece ormanda ya da terk edilmiş ahırlarda kalıyorduk. Hiç kimseyle etkileşime girmiyorduk. Bir köye girip yiyecek çalmaya çalışmamız ya da çaldığımız bozuk paralarla ödeme yapmamız kesinlikle gerekmedikçe. O zaman bile cevaplarımızı birkaç kısa kelimeyle sınırlı tutardık. Etrafımızda çok fazla insan yoktu. Darius, Josh'tan, Taylor'dan, Danny'den ya da buradaki herhangi birinden çok farklı."

"Ne şekilde?" Josie beni takip ediyor ve arkasına yaslanıp cevabımı bekliyor.

"O sadece... daha fazlası." Başımı sallıyorum ve yavaş yavaş kararan gökyüzüne doğru kaldırıyorum. "Etrafında daha önce hiç hissetmediğim bir aura var." "O bir Alfa," diyor Anna, bezdeki suyu sıkarak.

"Buradaki diğer pek çok kişi ve Elitlerin çoğu da öyle. Darius bana bir şey gibi geliyor," diyorum başımı sallayarak, kelimelere dökemediğim için hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Bir Alfa'nın egemenliğini serbest bıraktığında nasıl hissettiğini biliyorum, ancak Darius'ta kimsenin fark ettiğinden emin olmadığım bir şey var. İnce bir şey, ama bu şey etrafta dönüyor, onun doğal hakimiyet ve gizlice akar. Sadece benim fark edemeyeceğim kadar gizli değil.

Bir uluma sessizliğimizi bozuyor gülümseyerek başımı öne eğip nehrin diğer tarafındaki ağaçlara bakıyorum.

"Biri seni çağırıyor," diye kıkırdıyor Josie ve Anna da aynı şekilde gülümsüyor.

"Öyle görünüyor." Ayağa kalkıp yıkadığım tencere ve çatal-bıçakları yıgmaya başlıyorum ki Josie kalçama onunkiyle vuruyor.

"Git, eminim onları özlüyorsunuzdur." Etrafıma bakıyorum, emin değilim. "Bize bir şey olmaz, günlerdir yüksek alarmdayız ve olağandışı bir şey rapor edilmedi. Tencereleri geri alacağız. Git, biraz rahatla." Anna'ya bakıyorum, o da başını sallıyor ve dikkatimi çeken bir sonraki ulumaya gözlerini deviriyor. "Çabuk ol, avlanmadan önce," diye gülüyor ve ben de ne kadar haklı olduğunu bilerek kıkırdıyorum.

Bol pantolonumu dizlerime kadar sıyrıp botlarımı çıkarmadan önce vedalaşmak için yanağımı ikisinin de yanağına dokunduruyorum. Elime aldıktan sonra nehrin taşlı tabanında yürüyorum, zıplıyorum ve botlarımı tekrar giyiyorum. Neyse ki olduğumuz yerde sığ ve kolayca geçebilirim.

Dönüyorum ve ağaçların arasına girmeden önce son bir el sallıyorum, duyularımı açıyorum ve o ulumaya doğru ilerliyorum. Hızlanmak için Runa'yı dürtüyorum, sese yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çok geçmeden solumdaki bir dalın kırılmasıyla başım o tarafa doğru savruluyor ve bir sırtış kürkü görünce yüzüme yayılıyor. Kurt ağaçların arasından beni takip ediyor, sağ tarafımda bir diğeri çalılırlar arasından süzölerek bana katılırken ayak uyduruyor.

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökölüyor ve yüzümü yukarıdaki dallara kaldırıyorum, onlar yankılandıkça kendi insan ulumamı serbest bırakıyorum. Koşarken özgür olma hissi, kendimi zorlarken bile ciğerlerime hava gönderiyor. Eridian'ın Alfa'sı Rhea'nın üzerindeki kalktığını ve altında sadece Rhea'nın, sorumluluğu, korkusu ya da endişesi olmayan bir kadının kaldığını hissediyorum. Solvier'in garip düşünceleri yok.

Onu son gördüğümde bana söylediği sözler ya da Highers'ın önünde olma düşünceleri.

Ben sadece benim, bir süreliğine özgürüm.

Oyulmuş bir ağaca yaklaştığımızda iki kurt iki yanımdaki ağaçların arasından fırlıyor. Ben yavaşlayıp yürürken bana doğru geliyorlar ve sonra durup bekliyorum. Solumdaki kurda bakıyorum, gözlerimiz birleşiyor, sonra sağımdakine bakıyorum, bakışları zaten benim üzerimde.

Biz hala.

Bekleyec
eğiz.

Sonra da saldırırız.

Biri bana doğru gelirken diğerine atılıyorum. Diğerleri sırtıma atlayıp omzumu ısıtırken ben gülüp yuvarlanırken birini yere düşürüyorum. Daha sonra yanağıma yarım yamalak bir dil geliyor ve diğeri üstüme yığılırken ağzını iterken kıkırdıyorum.

"Durun, durun," gülüyorum ve ikisini de iterek üzerimden . Runa yüzeye yaklaşıyor, uzanmadan önce tenime dokunuşlarını alıyor, oynarken yakın olmaktan mutlu oluyoruz.

Küçük çığlıklar kulaklarıma ulaşıyor ve kurtlar anında üzerimden atlayıp kalçalarının üzerine oturuyor, başlarını yana eğip gözlerini oyulmuş ağaca dikeyyorlar. Çığlıklar gittikçe yükselirken sırtarak doğruluyorum. Büyük bir kökün içinden minik siyah bir burun çıkana ve ardından iki minik pati gelene kadar sessiz kalarak bekliyorum. Leif adını verdiğim küçük gri tüy yumağı, beni fark eder etmez dışarı fırlıyor. Bacaklarıma konup göğsüme tırmanırken ve yüzümü iki erkek ve kız kardeşi de peşinden geliyor.

"Hey, küçük adam," diyorum, onu yüzüme doğru kaldırıyorum, böylece sokulabiliyorum, küçük dili beni tükürükle kaplıyor. Daha fazla yips ve diğer üçü

Sırt üstü yatarken kollarımda küçük tüy yumakları tarafından saldırıya uğradım.

Gözlerimi büyük ağaca çeviriyorum, annelerinin orada oturduğunu, yavrularının benimle oynamasını izlerken başını eğdiğini görüyorum. Her zaman onlarla birlikte ama onlara zarar vermeyeceğime güvenerek mesafesini koruyor. Ancak eşi, yavrularının iyi olduğundan emin olmak konusunda biraz daha hilekâr olabiliyor.

Birlikte oynadığım iki yaşlı kurt bana geri dönüyor, ormanda oynamaya devam etmeden önce bizi yalayıp burnumuza sokuyor, birbirimizi kovalıyor ve bizi avlamaya çalışan yavrulardan saklanıyoruz. Yavrulardan birini yakalayıp sırtını gıdıklıyorum, o da dönüp yırlıyor, ön pençeleri yere değiyor, kıcı havada bana doğru gelmeye hazırlanıyor. Leif bacaklarımın arasına dalıp kardeşiyle mücadele ediyor, diğer yavrular da katılıyor. Eğilip patilerine vuruyorum ve seslerini gıdıklıyorum. Elimi geri getiriyorum Beni yakalamadan ve kovalarken kaçmadan önce.

Sonunda ay yükseldiğinde yere yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum. Toprak ve dallar vücudumda yuva yapıyor. Bir kurt kıvrılırken diğeri annesine doğru koşuyor, o da göğsümde yatan yavrularını izliyor, küçük gözleri uzun oyun saatlerinden sonra kapanıyor.

"Sorun yok anne," diyorum ona ve bir elimi kaldırıp göğsümdeki en yakın tüy yumağını okşarken başını eğiyor. "Birkaç dakika daha, sonra onları sana getireceğim. Uykuya ihtiyacı olan sadece onlar değil."

yanındaki diğer kurda dayamadan önce oflama sesi çıkarıyor. Sonra durgunlaşıyor, dudakları geriye doğru sıyrılıyor ve ayağa kalkıp karşımdaki yöne doğru hırlıyor. Bir anda hareket ediyorum, dönüyorum ve ön kollarımı vücudumdan düşen ve şimdi altımda olan yavruların üzerine koyuyorum, koruyucu bir şekilde üzerlerinde duruyorum. Anne ve

Ağaçların arasından baktığımda bir figür belirirken iki genç kurt hemen yanıma geliyor.

"Vahşi kurtları iyi bir konuşma arkadaşı olarak bulacağını bilmiyordum," diye mırıldanıyor derin bir ses ve ben bir nefes üflüyorum. Yavrulardan birinin üzerine basmadığımdan emin olarak ayağa kalkıyorum ve ağaçlardan ay ışığına çıkan Darius'la yüzleşiyorum. Kurtlara doğru bakıyor, anne hırlarken bir süre onunla göz teması kurduktan sonra başını sallıyor. "Onlara zarar vermeyeceğimi biliyorsun," diyor ve kaşlarım saç çizgime kadar yükseliyor.

Annemin hırıltıları daha sessiz hale geliyor ve sonunda rahatlayana kadar göz ucuyla onu izliyorum. Yine de gözlerini Darius'tan ayırmıyor. Bir yip sesi başımı yere çeviriyor ve Leif, her zamanki meraklı yavrusu, küçük ayaklarının üzerine kalkıyor ve Darius'a doğru koşuyor. Bir adım öne çıktım, ne yapmak istiyordum? Onu korumak için mi? Ama anne hamle yapmıyor ve o benim yavrum değil. Bu yüzden geride durup nefesimi tutuyorum.

Ne olacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama bu Darius'un genişçe gülümseyip yavruyu büyük elleriyle nazikçe kaldırması, Leif'i yüzüne getirip burnunu ona sürmesi değildi. Bu beklediğim son şeydi.

Ne kadar dikkatli olduğunu hayretle izliyorum ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde dönüyor, o kadar rahatsız edici ki Leif'in burnunu ısırmaya çalışmasını izlerken elimi kaldırıp o noktayı ovuyorum.

Ve sonra.

Sonra Darius daha önce ondan duymadığım bir ses çıkarıyor ve yemin ederim altımdaki toprak kayıyor ve yeni bir şeye hizalanmadan önce kırılıyor. Ses derin ve içten geliyor ve yavruya gülerken yüzündeki sırtıştan gözlerimi alamıyorum. Onu yere bırakıp bir sopa aldığı anda gözleri daha da parlıyor ve Leif en sevimli, minik hırıltıyla ona yapışana kadar önünde sallıyor. Kalbim eridi.

Darius oturur ve onu korkutmamak için küçük, yumuşak bir hırıltı çıkarır. Sopayı kavıyor ve ileri geri hareket ettiriyor, Leif'in küçük ön pençeleri yerden kalkıyor ve onu tutup elinden almaya çalışıyor. Onun

Kardeşlerim cesur davranıp onlara doğru koşuyorlar, Leif'in üzerine atlayıp sopayı kendilerine almaya çalışırken kendi küçük hırıltıları duyuluyor. Darius yine gülerek paylaşmak için bir sopa daha alıyor, ben ise öylece kalakalıyorum.

Sözsüz.

Ve Elitlerin Alfa'sı Darius'un vahşi kurt yavrularıyla oynadığını ve bundan zevk aldığını görünce tamamen büyüledim. Yüzünde tıpkı ormanda Wisps'lerle olduğu gibi aynı ifade var ve bir kez daha o sıcaklık göğsüme çarpıyor.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım ve kıcımın üzerine çökerek Oturup onları izlerken bacaklarım. Anne yanıma gelip yanağıma çarpıyor ve ben de kulağının arkasını kaşımak için elimi uzatıyorum. Küçük bir ses çıkartıyor ve yavrular sopaya saldırmayı bırakıp annelerine bakıyor, sonra da kuyruklarını kaldırıp ona doğru koşmaya başlıyorlar. Anne başını eğip onları oyuk ağaca doğru itiyor ve ben de gözlerimi Darius'la kalan isteksiz Leif'ten ayırmıyorum.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürüyorum, gözlerimi onun meraklı bakışlarına dikmiyorum ve göğsümdeki sıcaklığı görmezden geliyorum. Leif'in başını okşamak için eğiliyor ve ensesini bir güzel kaşıyorum. "Haydi tüy yumağı," diye fısıldıyorum elimi karnının altına koyup onu yukarı kaldırırken.

"Gitme zamanı." Ağaçların arasından karanlık bir gölge çıkıyor ve ben dönüp daha iri bir kurdun bakışlarıyla . beni görünce duraksıyor ve bakışları Darius'a dönüyor. "Babam geldi," diye mırıldanıyorum.

Birbirlerine bakıyorlar ve ben hareket etmiyorum, nasıl bilmediğim için çok gerginim. Genelde o geldiğinde giderim. Pek hayranı sayılmaz.

ama Darius buradayken ne olacağından emin değilim. Gerginleşiyorum, erkek kurdun hırlamasını ve saldırmasını bekliyorum. Ama o öyle yapmadı. Bana doğru yürümeden önce başını yana eğiyor, pençeleri yerde sessiz. Önüme geldiğinde durgunlaşıyor, benden yavrusuna bakıyor ve Leif'i tutmalı mıyım yoksa yere mi bırakmalıyım hiçbir fikrim yok.

"Yavruyu ona ver, Rhea," diyor Darius, nefesi kulağıma değerken kollarını dolaştırdı. Onu duymadım bile, aslında buraya geldiğini de duymadım. Beni takip etti, değil mi? Josie'nin ne dediğini duydu mu? Anna ve ben ne hakkında konuşuyorduk?

Yutkunuyorum. Elitlerin iyileşmesini yavaşlattığını öğrenirse her şey altüst olabilir.

İri elleri ellerimi kavıyor ve başım ona doğru dönüyor. Ağızım çenesine değiyor ve içimi titreten küçük bir ses çıkarıyor. Ellerimi nazikçe sıkarak onları dışarı çıkarıyor ve ellerimizi Leif'in babasına doğru indirirken ikimizin de kıpırdayan yavruyu sıkıca tuttuğumuzdan emin oluyor. Kurdun ağızını açmasını izliyorum ve parmaklarım Leif'in kürküne gömölüyor, onu bırakmak istemiyorum. Darius'un burnu kulağımanın arkasını dürtüyor, alay etmekten ziyade bana sorun olmadığını söylüyor. Küçük bir nefes alıyorum.

Darius ellerimizi kurdun ağızının hemen içine , sonra biz yavaşça bırakırken kendi parmakları benimkilerin arasına kayıyor. Leif kıpırdanıyor ama babası yavaşça Leif'in üzerine bastırıyor, sıkıca tutuyor ama annesinin onları beklediğı yere dönerken canını acıtmıyor. Anne, eşinin yüzünü yalıyor. yavrularıyla birlikte geçiyor ve hiç vakit kaybetmeden diğerleriyle birlikte girip gözden kayboluyor.

Baba kurdun Darius'a saldırmadığına şükrederek rahat bir nefes alıyorum, sonra bir elin benimkini sıkmasıyla . Birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyorum. Onunki benimkinden çok daha büyüktü ve ne kadar iyi olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Aramızdaki boyut farkına rağmen birbirimize uyduk. Daha önce hiç birinin elini tutmamıştım, bu şekilde değil ve hiç orada tutma ihtiyacı hissetmemiştim. Sessiz kaldığımızda çenesi başımın üzerine düşüyor, yakınlardaki yaratıkların garip seslerini dinliyor, aramıza giren huzur balonunu bozmak istemiyorum. Ona doğru gevşiyorum, kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekerken sıcaklığının içime sızmasını istiyorum.

Onun kollarında kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Korkmuyorum ya da ona sarıldığımda yeterince hava alamadığım için ciğerlerim iflas edecekmiş gibi hissetmiyorum. Onun dokunuşundan hiçbir zaman gerçekten tehdit altında hissetmedim. Bir parçam içgüdüsel olarak onun beni bu şekilde incitmeyeceğini biliyor. Fiziksel olarak değil.

Sadece huzurlu hissediyorum ve bu hissetmem gereken bir şey değil. Özellikle de onunlayken. Düşmanımla.

"Gidelim, küçük kurt. Geç oldu." Başımı çenesinin altından salladım ve elim hala bir elinin içindeyken beni döndürmeden önce kolunu etrafımda serbest bıraktı.

Onun. Eridian'a doğru yürürken beni kendine çekiyor, elimi tutup bırakmazken tek şahidimiz ay. Bu bir sır gibi geliyor, sadece ikimizin ve gecenin bildiği bir şey.

Elimi onunkinden ayırmaya çalışmıyorum, aramızdaki bağlantının küçük bir temasla devam etmesini istiyorum, kurtlarımız birbirine . Mağarada yemin ettikten sonra, ne olursa olsun bir ateşkes yaptık.

Ne kadar geçici olsun. Tek umudum, zamanı geldiğinde ve Yükseklerle getirildiğimde, sonunda evime, güvenli sığınağıma dönebilmem ve bir tür normalliğe geri dönebilmem.

Ama el ele tutuşup sessizce gece havasını içimize çekerek geri yürürken bir şeylerin değiştiğini hissediyoruz. İkimizin de kabul etmek istemediği bir şey. uzak kalamıyoruz. Gözlerini hep üzerimde hissediyorum, izliyor, koruyor ve ben hep onun o hissini arıyorum

beni izliyor. İçten içe bunun gitmesini istemiyorum, buraya geldiğinden beri bana çok tanıdık geliyor. Sanki sadece bana ait bir şeymiş gibi geliyor.

Aniden durarak beni durduruyor ve eliyle çenemi yukarı kaldırıyor.

Kendimizi bu çekime kaptırıyoruz, gözlerimiz birbirinin arasında gidip geliyor. Darius gözlerini kırıştırıyor, dudaklarıma şaşkın ve nazik bir öpücük kondurmadan önce küçük bir mırıltı çıkarıyor. Onun dokunuşuyla içimden geçen duyguya teslim oluyorum. Ağzımı açıyorum ve ben onu tadarken onun da beni tatmasına izin veriyorum, birbirimizin kokusunu içimize çekiyoruz. Kontrolü ele almasına izin verdiğimde, dili benimkine dolanırken, boyun eğmem karşısında boğazının arkasından kısık bir sesle homurdanıyor

Bir elini başımın arkasına götürüp saçlarımin arasından geçirerek beni kendisine yaklaştırıyor. Bir yandan da elimi tutmaya devam ediyor.

Orada, ay ışığının altında, bir an için imkânsıza sahip olmanın mümkün olduğunu hissediyorum. Ben Eridian'ın Alfa'sı değilim, o da Elitler. Biz düşman değiliz, sadece güneş doğup gün yeniden başlayana kadar hiçbir sorumluluğu olmayan bir erkek ve bir kadınız.

Öpücüğü yumuşatıp burnunu burnuma sürttüğünde, bu anı o değerli biri olarak hatırlayacağımı biliyorum. Onun kendini şımartmasına izin verdiği ve benim de gerçeğe dönene kadar bencil olmama izin verdiğim bir an.

OTUZ ALTI

RK R

Ertesi gün gecenin karanlığında, yazın yaklaşmasıyla ısınan havada şifacının kulübesine giden merdivenleri tırmanıyorum. Anna sessizce kapıyı açıyor ve beni içeri almadan önce etrafta başka birinin olup olmadığına bakıyor.

Geçen hafta Solvier'le konuştuğumdan beri bütün gün Eridian'ın etrafını kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Herhangi bir terslik olduğuna dair bir işaret yok ve kayalıkların tepesindeki Ölü Topraklar sessiz. Son zamanlarda bu kadar yüksek faaliyet gösterdikten sonra biraz fazla sessiz. Elit arama ekibi Sarah'yı ararken sık sık eli boş dönüyor ve hüsrana uğruyor, hiçbir şey bulamıyor. Darius bu sabah onlara karşı öfkeliydi, adamlarıyla sert bir şekilde konuşurken yüzü ölüm saçıyordu. Leo onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama Darius sadece başını salladı ve Maize ile birlikte uzaklaştı, başları birbirine eğik bir şekilde konuşuyorlardı. Leo, Damian, Jerrod ve Zaide geri çekilerek Darius'un peşinden gitmemeyi tercih ettiler. Yanlarından geçerken beni ve çocukları dikkatle izlediler ve gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Her zamankinden çok daha sert ve soğuktular ve Darius'u o zamandan beri görmediğim için ne söylendiğini merak ettim. Yemin edildiğinden beri tüm Elitler daha rahattı, bu yüzden onları böyle görmek beni biraz sarstı.

Acaba son teslim tarihleri yaklaşıyor mu?

Anna, "Uyandı," diye fısıldayarak beni kendisine geri getiriyor ve Sarah'nın odasına giden kapıdan geçmem için başını sallıyor. Buraya geleli üç aydan fazla oldu, bu odadan hiç çıkmadı, burayı kendine ait bir yer haline getirdi. Elitler ortaya çıkarken istese de kulübeden ayrılamazdı.

Anna arkamdayken onun odasına ve kapıyı usulca kapatıyorum. Sarah yatağa oturmuş, bizi fark etmeden önce elindeki bir şeye bakıyordu. Kendini rahatlatmadan önce eşyayı hızla yatağın üzerindeki örtünün altına koyuyor. Aldığı kilolarla daha iyi görünüyor ve dassil çiçeğinin etkileri artık tamamen sisteminden çıktığı için iyileşmesi de artıyor.

Odayı kendine ait hale getirmiş. Dağınık kağıtlar ve çizimler odanın yüzeyini kaplıyor, boyalar ve kurutulmuş çiçekler köşedeki masada gelişigüzel bir araya toplanmış. Birkaç farklı çeşidini görüyorum. Ona kim çiçek getiriyor? Odanın kenarından bir sandalye getirirken ona gülümsüyorum. yatağa doğru sürükledi ve oturdu.

"Hey," diye gülümsüyor, şeker rengi gözleri hiç kadar parlak. "I Seni daha geçen hafta gördüm, bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim." Ben de düşünmemiştim ama onu haberdar edeceğimi söyledim ve edeceğim de. Geceleri fırsat buldukça kulübeye gizlice giriyor, etrafta kimsenin olmadığından emin oluyorum. Onu gördüğüm birkaç gece dışında Josh da fırsat buldukça ona eşlik ediyor ama son bir haftadır çok meşguldük.

"Sadece kısa bir güncelleme," diyorum ve sonra nasıl tepki vereceğinden emin olmadan ona söyleyeceğim şey için kendimi hazırlıyorum. Ona kendim söylemek istedim. "Geçen hafta ormanda bir adam vardı. Hayvanlardan birini yakalamaya çalıştı.

kızlarımız, Sam." Sözlerim karşısında geriliyor ve endişeli gözleri benimkilere kilitleniyor.

"O iyi mi?" Sorarken sesi titriyor ama bu kızı tanımamasına rağmen onun için endişelenmesi kalbimi ısıtıyor.

"Sarsılmış durumda ama Kade onunla birlikte." O zamandan beri onun yanından ayrılmadı. Ona izin vermiyor ve o da onu reddedemiyor. "Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz çünkü şu anda ondan hiçbir iz yok. Sam onun Josh kadar uzun boylu, siyah saçlı ve gözlerinin kahverengi, muhtemelen daha açık, ama belki de mavi olduğunu söyledi. Ayrıca kötü demir gibi koktuğunu söyledi. Böyle birini tanıyor olabilir misiniz?"

Aklımdan Sarah'yı arayan başka biri olabileceği düşüncesi geçti ve bundan şüphe etsem de ona sormam gerekiyor.

Bir an düşünüyor ve sonunda başını sallıyor. "Hayır, kadarıyla hayır. Yine de emin değilim çünkü bana ilaç verdikleri için hafızam hala bulanık" diye fısıldıyor. Ben de öyle olduğunu varsayarak başımı sallıyorum. "Benim sürümden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum ona. "Biz buraya getirmediğimiz sürece Eridian'a gelen kimse olmadı. Şimdi Elitler burada ve bir erkek aniden ortaya çıkıp tekrar kayboluyor."

"Elitler hâlâ beni mi arıyor?" Cevabımı beklerken tırnaklarını karıştırıyor.

"Öyle. Arama ekipleri bugün Ölü Topraklar'dan döndü ve hiçbir şey bulamadı. Çok fazla zamanları kaldığını sanmıyorum ve yakında gitmeleri gerekiyor. Görünüşe göre tansiyon yükseliyor. Yedek kulübeyi kullanan Elitler yavaş yavaş iyileşiyor ama Anna ihtiyacımız olduğunda bunu hızlandırabilir. Onları hala burada tutabilecek pek bir şey yok."

Anna kapının yanındaki pozisyonundan, "O Elitler neredeyse iyileşti," diyor. "İzin verirsem birkaç gün içinde gitmeye hazır . Cadıları,

Maize, yardım ediyor. Çok meraklı biri, bu yüzden ne yaptığıma dikkat etmek zorundayım. Temel bilgileri bilse de bir şifacı değil, bu yüzden onların yanındayken onu başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyorum."

"Ne demek merak ediyorsun?" Ona soruyorum.

"Elitlerle ilgilenirken beni her zaman yakından izliyor ve kimsenin fark etmediğini düşündüğü zamanlarda sürüyü izlediğini de gördüm. Toplantıda bizimle birlikte yemek yemediği sürece gizli ve geride kalıyor. Bundan hoşlanmıyorum Rhea." Sarah'nın yatağının yanındaki masaya doğru eğildi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Şimdi düşünüyorum da, onu etrafta pek görmedim. Toplantıdaki yemekte birkaç kez, ama hepsi o kadar ve arama ekibiyle birlikte Ölü Topraklar'a gitmedi. Peki ne yapıyordu?

"Hangi seviyede bir cadı o?" Anna'ya sordum.

"Yüksek, eğer bir tahminde bulunacak olursam."

"Bu endişe verici," diye mırıldandım ve düşünceli bir şekilde koltuğuma geri oturdum. "Eğer gereken bir şeyin peşinde olsaydı, şimdiye kadar bunu öğrenmiş olurduk, değil mi?"

Anna iç geçiriyor, ayaklarına doğru bakarken kırmızı bukleleri yüzünün etrafına dökülüyor. "Bir şeylerin peşinde mi yoksa sadece merak mı ediyor bilmiyorum ama bizi bu kadar yakından gözlemlemesi çok garip, özellikle de iyileşirken beni. Buranın onun için yeni olduğunu biliyorum ama bu merakı başka bir seviyeye taşıyor. Birkaç üyeye konuşmaya çalıştığını gördüm ama onlardan bir şey öğrenemedi. Kade'i gördüğünde onunla konuşmaya çalışıyor ama Kade onu görmezden geliyor," diye hayıflanıyor. "Biz sadık , ona hiçbir şey söylemeyiz. Ama ormana doğru çekip gittiğinde asla aşırı sinirli görünmüyor."

"Ona göz kulak olacağım ve etrafa soracağım. Henüz kimse onun hakkında bana gelmedi, bu yüzden belki de merakı masumdur, ama yine de onlara sormaya değer. Eğer Elitler tamamen iyileşmeye hazırsa, birkaç gün sonra zaman limitleri dolduğunda ayrılacaklardır. Bunu görmemiz gerekecek." Anna'nın gözleri bu düşünceyle hüzünleniyor ve ben de ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"O zaman hâlâ onlarla mı gideceksin?" Sarah zaten Highers'a gideceğimi bildiği için sordu. Josh onu bu konuda bilgilendirdi.

Başımı salladım. "Evet. Elitlere karşı bir suç işledim ve Darius'la ettiğim yemin sayesinde hepiniz güvende olacaksınız."

Sarah siyah saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce ellerine bakıyor. "Elitlerin burada olması en benim suçum," fısıldıyor. "Benim hatam olduğunda cezalandırılmamalısn."

Yavaşça öne uzanıyorum ve elini elime alıyorum. Ona söylemeden önce gözlerinin bana gelmesini bekliyorum. "Ölü Topraklar'a gitmek benim seçimimdi ve Eridian'ı bulmalarını engellemek için yaptığım şeyi yapmak da benim seçimimdi, her ne kadar istediğim gibi sonuçlanmasa da," üzgün bir şekilde gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ama yaptığım şeyi yapmak benim seçimimdi, tıpkı senin seçimin olduğu gibi.

yaşamayı ve buraya gelmeyi seçti." Gözleri yaşlarla doluyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Bu seçimi yaptığın için kendini asla kötü hissetme. Şu anda durumumuz pek iyi değil ama idare edeceğiz. Biz

Her zaman elimizdekilerle yetiniriz. Sürü Kade ile emin ellerde olacak, ona rehberlik eden birçok kişi olacak, özellikle de ben yokken Josh." Ondan bahsedince yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve benim de yüzümde içten bir gülümseme beliriyor.

Josh onun buraya kontrolden daha fazlası için gizlice girdiğini fark etmediğimi sanıyor ama ben fark . Yine de onu zorlamayacağım. Onlarla ilgili bir şey olup olmadığını hazır olduğunda bana söyleyecek. Sarah'nın iyileşmiş görünmesine sevindim.

yakın biri, özellikle de sonra bir erkek. Josh'ın ona zarar vermeyeceğini biliyorum, sanırım o da bunu biliyor.

Oturduğum yerden kalkıp Sarah'nın omzunu sıkıyorum. "Ben kendim çıkarım," diyorum ikisine de ve kapıya doğru ilerliyorum. Kulübenin koridoruna giriyorum ve nefes almak için duruyorum.

Kim bilir ne kadar süre için Eridian'dan ayrılmamın uzun süreceğini sanmıyorum, ne zaman döneceğimi bile bilmiyorum. Cezamın ne olacağını da bilmiyorum ama buradaki herkesi güvende tutmak için bunu kabul edeceğim.

Edward bana Wolvorn Kalesi'nde yapılan duruşmalardan ama ne tür cezalar verildiğinin detaylarına hiç girmedim. Darius cezamın ona devredilmesini istiyor, ama sonuç bu mu olacak? Yüksekler tarafından bu isteği yerine getirecek gücü var mı?

Sanırım beni neyin beklediğini zaman gösterecek.

Ön kapıya doğru yürüyorum, kulağımı kapıya dayayıp diğer tarafta herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey duymayınca sessizce kapıyı açıp kapatıyorum. Ortadaki toplantıya doğru ilerlemeden önce etrafı tarıyorum ve kimseden bir iz göremiyorum.

Koltuğuma ulaşana kadar yanlarından geçerken selamlamak için ellerimi ağaçlara bastırıyorum. Ayaklarımı uzatarak çöküyorum. Ortadaki ateş çukuru gecenin bu saatinde sadece közden bir parıltı, hafif sıcaklığı bana ulaşıyor. Botumdan bıçağımı çıkarıp kabzasına bakıyorum ve parmaklarımı oradaki tanıdık yazının üzerinde gezdiriyorum. *Arbiel Canna*. Biz kurt kanıyız. Sevmek ve korumak için bir yemin. Kim olduğumuza, ne olduğumuza sadık kalacağımızın bir ifadesi.

Babam bu bıçağı bana erken bir doğum günü hediyesi olarak vermişti, bana vermek için sabırsızlanıyordu. Annemin ona ne kadar kızdığını hatırladıkça gülümsüyorum,

doğum gününe kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Yine de uzun süre kızgın kalmadı. Babam ve ben onun en sevdiği lesia çiçeklerini toplamaya gittik ve çiçekleri ona verdiğimizde yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. Nasıl koktuklarını, soluk mavi yapraklarının kenarlarının nasıl koyulaştığını hala hatırlıyorum. Çocukken onların içinde yuvarlanmaya bayılırdım.

Babam sürümüzün Alfa'sı olmakla meşgulken annem beni onlarla dolu ormanımızdaki çiçek açan çayıra götürür ve bana Tanrıların hikayelerini anlatırdı. Bize ihanet eden sürü, Alfa'sına da ihanet etmişti.

Babamın bana o hediye vermesinin ertesi günü, annemin o gece beni uyutmak için şarkı söylemesinin ardından olanları hatırladıkça yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Evimizin arkasındaki ormanda dolaşmak yerine evde kalsaydım... Yapmamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri olmasaydım, şimdi her şey farklı olur muydu? Annem ve babam hala hayatta olur muydu? Özgür olur muydum?

Parmaklarım bıçağın kabzasını daha sıkı kavırıyor, annemin Gece boyunca bizim için geldiklerinde çığlıklar attılar. Babam eve dönmemişti ve geri gelip yardım etmesini istiyordum. Sayıları çok fazlaydı ve çok güçlüydüler. Bıçağımla onları annemden uzaklaştırmaya çalıştım, arkamdan yakalanıp kafama vurulmadan önce bir tanesini kestim. Uyandığımda bir odada yalnızdım, etrafımı bir kafes sarmıştı. Ben uyandıktan bir süre sonra geldiler. Ailemin ölümüyle ilgili benimle alay ediyor, hepsinin benim hatam olduğunu, suçlunun ben olduğumu söylüyorlardı. Cezamı kabullenmeli ve istediklerini yapmalıydım.

Verdikleri acıdan dolayı kendi çığlıklarımın kulaklarımda yankılandığını hatırlıyorum, bileklerim ve ayak bileklerim zincirleri çıkarmaya çalışmaktan acımıştı. Midem açlıktan kendini yiyormuş gibi hissediyordum, boğazım o kadar kuruydu ki benden sadece çatlak sesler çıkıyordu. Sonra Runa bana geldiğinde on dördüncü günüm geldi. Kurdumun beni öldüreceği gün için hazırlanmışlardı.

Ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemişlerdi. Ben de düşünmedim. İkisini ısırmayı ve penelemeyi başardım, onları büyük ölçüde yaraladım, ancak çabucak tekrar zapt edildim. O andan itibaren acı içinde günler geçirdim, ne kadar dayanabileceğimi, ne kadar iyileşebileceğimi, sıra dışı bir şey gösterip göstermediğimi görmek için kurt formunda kalmaya zorlandım.

Sonunda geri dönmeme izin verdiler ama Runa tüm yaşadıklarımızdan sonra ve tekrar ne kadar acı çekeceğimizi bildiği için geri dönmeyi reddetti. Ama sonra bize söyleneni yapmadığımız için daha fazla acı çektik. Bu bir kaybet-kaybet durumuydu ve her iki seçenek de bizim acı çekmemize neden oluyordu.

Runa içimdeki düşünceye, onları ve yıllarca çektiğimiz acıları düşününce homurdanıyor. Geri dönmediği için ondan nefret etmiyorum, o bizi en iyi olduğunu düşündüğü şekilde koruyordu. İnsan formunda olmak kötüünün iyisiydi, insan formundayken bize kadar çok şey yapamıyorlardı çünkü o kadar çabuk iyileşemiyordum. Ama yine de işkenceydi. Runa o zamandan beri dışarı çıkmaya korkuyor, daha önce olanların tekrarlanacağından korkuyor. Eridian'da güvende olduğumuzu, burada kimsenin bize zarar vermeyeceğini biliyor. Ama bana ilk kez on dört yaşındayken gelmiş ve hemen ardından o travmayı yaşamış biri olarak, ben tekrar dışarı çıkmak istemezdim. Masumlar canavarların elinde acı ekmemeli.

Bıçak parmaklarımı keserken keskin bir nefes alıyorum, kan yüzeye çıkıyor. Elimi yüzüme götürüyorum ve kırmızı sıvının aşağı süzölüşünü izliyorum. Bir şeyin bu kadar güçlü olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Görünmez yük mü?

Eridian'da bulunarak doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda kendimle hep savaş halindeyim. Tüm Vrohkaria'dan saklanarak doğru bir seçim mi yaptım, ihtiyacı olanlara gizlice yardım etmek yerine

bir bütün olarak topraklar. Ama sonra sürümün gülümseyen yüzlerine baktığımda ve yavruların oynamasını izlediğimde, güldükçe yüzlerinde kocaman gülümsemeler beliriyor, pişman olduğumu söyleyemem.

Kendimi yere bırakmadan ve bacaklarımı altımda çaprazlamadan önce koltuğumda öne doğru sürünüyorum. Kanlı elimi tutup toprağa bastırıyorum, gözlerimi kapatıp bir dua mırıldanıyorum. *"Ir mal terria, dah vek et ce."* Kanım yerde birikiyor, elim toprağı ısıtırken toprak nazikçe kanımın toprağa sızmasına izin veriyor, toprak bana teşekkür ediyor. Açıyorum Sıcaklık beni terk ettiğinde gözlerimi açıyorum ve elimi tekrar kaldırıp bakıyorum. Görünürde bir kesik yok, sadece kanımın lekesi var ve küçük bir gülümseme bırakıyorum.

Sonra etrafımdaki hava değişiyor ve gerildiğim için hareket etmiyorum. Kelimeler yüzümde bir hırıltıyla benden çıkarken başka bir yöne bile bakmıyorum.

Alçak, ölümcül ve . Bir uyarı. Bir tehdit.

"Sen de kimsin ve ne istiyorsun?"

OTUZ YEDİ

RK R

Bu kişi Eridian'ın etrafındaki bariyeri nasıl açtı ve nasıl oldu da fark edilmeden buraya geldi?

"Burada biri var, bir yabancı. Axel, Finn ve Eliza'nın kulübelere yakın durduğundan emin olun. Kızgınlık döneminde olanlar bu sabah ana bölgeye geri döndüler. Yapabilecek olan herkese yavruların evlerine gidip onları korumalarını söyleyin. Kade'e Sam ve Sybill ile evde kalmasını söyleyin.

Buraya gel." Josha emrediyorum, söylediklerimi hiç düşünmeden yapacağını biliyorum. "Elitlere haber ver."

Yavaşça yerden kalkıyorum ve dönüp davetsiz misafirle yüzleşiyorum. Benim Birinin davetsiz olarak burada olması içimi burkuyor, bu daha önce olmamıştı. Sürünün güvende olması gerekiyor ve bu kişinin konuşmak için burada olduğunu sanmıyorum. Figür ağaçların arasında duruyor, kapüşonuyla tamamen siyah gölgeler içinde.

Pelerini yüzlerine kadar inmiş. Onunla yüz yüze geldiğimde sadece çenesinin altını seçebiliyorum. Sam'i yakalamaya çalışan adamın bu olduğundan şüpheleniyorum. Bir hafta önce ormana giren kişi ile bu kişinin aynı kişi olma ihtimali ?

bariyerin içindeki iki farklı insan mı? Şansımız çok az. Figür konuşmuyor ama gözlerimin beni delip geçtiğini, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Ben

Öfke beni ele geçirip göğsümden alçak ve derin bir hırıltı çıkarırken bıçağı elimde döndürüyorum.

"Kimsin sen?" Tekrar ediyorum, koltukların sonuna gelene kadar , önümde hiçbir şeyin olmadığından emin oluyorum. Yine de konuşmuyorlar ve bu beni tedirgin ediyor.

Arkamdaki dalların çıtırtısını duyuyorum ama etrafıma yerleşen adamlara bakmıyorum. Hudson ve Colten arkamda dururken Josh sol tarafımda, elinde bıçakla duruyor. Taylor, Seb ile benim sağımı tutuyor. Hava Davetsiz misafire karşı gergin ve şiddet dolu.

Eldivenli elleri havaya kalkıyor ve hepimiz bu hareket karşısında geriliyoruz ama tek yaptıkları ellerini pelerininin içine sokmak oluyor. Küçük, koyu renkli bir kristal çıkarıyorlar ve başlarını bize doğru eğerken avuçlarının içinde tutuyorlar. Vücutları dönerken, Darius ve adamlarının toplantıya girdiğini görüyorum, duruşları benimki kadar gergin.

Darius'un ifadesi sert, kasları koyu renk tişörtünün kumaşını zorluyor ve siyah kılıcı sağ elinde uyluğuna dayanmış duruyor. Leo yayını davetsiz misafirin üzerine doğrultmuş, Zaide ikiz kılıçlarını çıkarmış, Damian ve Jerrod da silahlarını hazırlamış. Darius'un davetsiz misafire yaklaşıp onu tepeden tırnağa taradıktan sonra birkaç adım ötede durmasını izliyorum. Darius kısa bir süre bana doğru bakıyor, gözleri üzerimde geziniyor, pelerinli kişiye dönmeden önce görünüşe göre beni kontrol ediyor. Birbirlerine sessizce bakarlarken sağ tarafta bir hareket görüyorum, toplantıyı çevreleyen ağaçların arasında uzun, siyah saçlı bir bulanıklık.

"Seni kim gönderdi?" Darius hırlayarak soruyor ve kafam ona doğru savruluyor. Ne demek onu kim gönderdi? Bunun kim olduğunu biliyor mu? Bu düşünceyle elim bıçağımın etrafında sıkışıyor.

Pelerinli figür omuz silktikten sonra kara kristali ona fırlatır. Darius serbest eliyle kristali yakalar, gözlerini başını sallayan kapüşonlu figürden ayırmaz. Damian ve Zaide, Darius kristale bakarken yanlarını koruyarak Darius'a yaklaşır.

"Bunu nereden buldun?" soruyor, kristali elinde evirip çevirirken ses tonundaki şaşkınlık belli oluyor. Figür elini etrafımızda sallıyor, Eridian'dan geldiğini belirtiyor ve kaşlarını çatılıyor. Darius bana . Aramızdaki gerilim artarken gözlerimiz birleşiyor, kaşları çatılıyor. Elini kristalin üstünde gezdirmeden önce, gözleri odaklanmadan önce kristalden küçük, sarı kıvılcımlar çıkar.

Gördüklerim karşısında gözlerim açılıyor ve hiç düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum. O kristalden gelen havada büyü hissediyorum, büyü. Bu bariyerin içinde nasıl çalışıyor ki? Elinde tuttuğu nesneden daha fazla küçük kıvılcım çıkınca tekrar hareket etmeyi bırakıyorum, Darius sadece orada duruyor, adamları onu koruyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, o kristalden gelen bir yanlılık hissi duyuyorum. Doğru olmayan bir şeyler var.

Hepimiz bir süre hareketsiz duruyoruz, bazıları figüre, bazıları Darius'a bakıyor. En derin hırıltı duyduğumda gözlerim davetsiz misafire kayıyor. Darius'tan aniden koptuğunu duydum. Kalbim karnıma düşüyor, kanım anında soğuyor. Kristal kıvılcım üretmeyi bırakıyor. Parıltıları azalıyor ve Darius'un başı yavaşça bana doğru dönüyor. Gözleri artık berrak ve doğrudan bana yönelmiş, saf, kontrolsüz bir öfkeyle dolu. Gözleri beyazların kenarlarında siyahlaşıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı anlamak için etrafımdaki herkese dikkatlice bakıyorum ama adamlarım da bu ani düşmanlık karşısında en az benim kadar şaşkın görünüyor. Elitler neler olduğunu anlamaya çalışarak ikimizin arasına bakıyorlar.

Darius'tan karanlık bir kıkırdama sesi geldi ve vücudumdaki her bir tüy içindeki şiddete dikkat kesiliyor. Ondan yayılan saf karanlık karşısında. Runa kulaklarını düzleştiriyor, dişlerini ondan akan ani öfkeye dikeyor. Sanki etrafımı sarıyor, aldığım her nefeste beni boğuyor ve varlığımın her zerresine sızıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerim titriyor.

"Günahların devam ediyor küçük kurt," diyerek bana doğru ilerliyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ölölük var. Bilge ve kurt yavrularında gördüğüm hafiflikten çok farklılar. Ay ışığının altında beni öptüğü zamankinden çok farklı. "Her şeyin sebebi sensin. Yine de burada kalıyorsun, toprakların geri kalanı senin yüzünden acı çekerken hayatının geri kalanını huzur içinde yaşayabileceğini mi düşünüyorsun?" diye kükrüyor ve ben ondan geri çekiliyorum, gözlerim onun sözleri karşısında kocaman oluyor. Onun patlamasıyla.

Benim yüzümden mi? Ne? Başımı hızlıca sallıyorum, "Darius, sen ne-" diye sorarken sesim tereddütlü çıkıyor.

"Yaptıklarının yanına kâr kalacağını mı sanıyorsun?" Sözümü kesiyor ve sertçe yutkunurken ağzım kapanıyor. "Sebepe olduğun ölölmlerin bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun!" Hırılıyor, dişlerini göstererek bedenime öyle bir tiksintiyle bakıyor ki, ruhumun bundan acı çektiğini hissediyor, ondan saklanıyorum. "Alçakların en alçağı için bacaklarınızı açmaya bile değmezsiniz ve yatağınızda bir Elit bulundurarak barışı koruyabileceğinizi sandınız!" "Bir

Adamlar ona bağırmaya başladılar ve ben donup kalmışken benimle bu şekilde konuşmamasını söylediler. "Seninle işim bittiğinde benimle hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin. Seni parçalara ayıracağım, çiğneyeceğim ve günlerinin geri kalanında kendi pisliğin içinde acı çekmeni sağlayacağım" diye bana tükürüyor ve sözlerinin mutlak katliamı karşısında gözlerim yaşarırken hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Onu şaşkınlık ve inançsızlık içinde izlerken içimde bir karmaşa ve kaç ya da savaş savaşı yaşıyorum. Karanlık vücudunun kenarlarından sızmaya başlıyor, baskınlık bana sert ve hızlı bir şekilde çarpına kadar dışarı sızıyor, etimi yırtıp ciğerlerime vuruyormuş gibi hissediyorum. Ondan yayılan saf güçle keskin bir şekilde nefes alıyorum ve altımızdaki zemin titrerken etrafımızdaki herkes ayakta kalmak için mücadele ediyor. Onun altında.

Ne oluyor lan?

Pelerinli figür alçak sesle, tehditkâr bir kahkaha atıyor. Sesleri karışık, sanki konuşurken birden fazla kişi konuşuyormuş gibi geliyor. "Görünüşe göre aradığımız cevapları bulduk, Alfa Darius,"

Davetsiz misafir mırıldanıyor ve bana aslında bir erkek olduğunu bildiriyor. Darius'un yanına yaklaşırken bakıyorum. Eldivenli elini kaldırıyor ve parmaklarını bir kez şıklatıyor. Çıt sesi sessiz havada çok gürültülü, sanki bir kırbacın ağaç kabuğuna çarpması gibi. "Haini ve ona yardım eden herkesi geri getirme işini sana bırakıyorum." Bu sözlerin ardından birbirlerine başlarını sallayarak gözden kayboluyorlar ve ben de etrafta onu aramaya başlıyorum. Hiçbir yerde görünmüyor. Taşsız mı taşındı? Hain kim? Haine kim yardım etti?

"Ne lan?" Erkeğin kaybolduğu noktaya Josh yanımda homurdanıyor.

Yalnız, uzun bir uluma havayı deliyor ve tüm varlığım , gece gökyüzüne doğru bakarken acı içime yayılıyor. Yıldızların parıltısı Eridian'ın artık görünür olan bariyerinde koyu pembe ve turuncu dalgalar belirmeden önce yayılır. İlk başta küçüktüler, büyüüp yayılana kadar yüzey boyunca.

Kalbim durdu.

"Josh." Konuşurken sesim titriyor, gözlerimin önünde olanlara tanıklık ediyorum. O yalnız uluma hala etrafımızda yankılanıyor ve beni

bir diğeri serbest bırakıldı. "Solvier," diye nefes alıyorum, bedenim titriyor. "Bu Solvier." Bariyer yanıp sönmeye başlıyor, bir görünüp bir kayboluyor ve ben ondan uzaklaşıp bana sırttan Darius'la göz göze geliyorum. "Ne yaptın sen?" Gördüğüm şeye inanamayarak fısıldıyorum.

"Birkaç dakika içinde Elitlerim ve Yüce muhafızlarım hepinizi Fenrikar'a geri götürmek üzere bariyerin hemen dışında limanda olacaklar," diyor soğuk bir sesle. "Hepsi Vrohkaria'nın hainine yardım etmenin bedelini ödeyecek, özellikle de yavrusu."

"Hain mi?" Başımı sallıyorum, ayağa kalkmaktan vazgeçiyorum. Hepsi ödeyecek... Yavru mu? Neden bu? "Anlamıyorum, neler oluyor?" Benim nefes alışım artıyor, avuçlarım terlemeye başlıyor. "Hain kim, Darius?" Panikle sesimi yükselterek soruyorum.

"Öylesin."

Zaman durur. Bağırışlar kulaklarıma ulaşırken nefesim ciğerlerimi terk ediyor, Çıglıklara ulumalar da katılıyor, ta ki yavaş yavaş kaybolana kadar. Josh'a bakıyorum, hareketlerim ağır ve yavaş. Darius'u işaret ederken yüzü öfke dolu, ağzı hareket ediyor ama bana hiçbir ses ulaşmıyor. Diğer bakıyorum ve Taylor'ı görüyorum, bıçağını kaldırmış, sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi yarı önümde duruyor. Elitlere doğru bakıyorum, yüzleri öfkeli ve silahlarını sıkıca tutuyorlar. Anlamıyorum. Ben nasıl Vrohkaria'ya ihanet etmiş oluyorum?

O kristal neydi? Ona ne

söylüyordu?

Elitleri Eridian'ın yerini nereden biliyor? Kimdi o adam?

Gözlerim yavaşça Darius'a dönerken, onun açık yeşil gözleri benim buz mavisi gözlerime kilitlenirken zihnim kendini soru bombardımanına tutuyor. Karanlık, sanki arkasında iki gölge varmış gibi kenarlarında dolaşüyor. Güç

Ondan yayılan enerji serbest kalmayı, açığa çıkmayı bekliyor. Gözlerim yüzünde geziniyor, çenesinin gergin duruşu, saçlarının alnına düşüşü, gözlerindeki düzlük. Neden korkulması gerektiğini şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum.

Birinin konuştuğunu duyana kadar bir uğultu bana ulaşıyor. Önce sessizdi, ta ki sonunda bana ulaşana kadar. *"Rhea! Neler oluyor? Bariyer yıkılıyor."* Paniklemiş bir ses zihnimde bana ulaşıyor. Kim benimle konuşuyor? *"Rhea, lütfen! Cevap ver bana!"* Bu Kade.

Kade. Yavru Kade. Lanet olsun.

"Kade, koş! Gitmen gerek. Şimdi!" Bağlantının aşağısından ona bağıyorum.

"Başım ağrıyor, neyim var bilmiyorum, neler oluyor-" "Kade?" Ben sesleniyorum.

"Kade!" Cevap vermiyor, bağlantı kapanıyor.

"Ona dokunmayacaksın. Beni duyuyor musun!" Josh kükrüyor ve dünya nihayet tekrar etrafımda hareket etmeye başlıyor. Her yönden sesler geliyor.

Vücudum nihayet hareket ediyor ve dönüp koşmaya başlıyorum; kulübeme doğru ilerlerken bana güç için Runa'yı sertçe dürtüyorum. Kade'e doğru. Arkamdan bağırişlar geliyor. Bana bağıriyorlar ama bunu duymazdan geliyorum, tıpkı Darius'un attığı ve içindeki tehlikeyle bedenimi titreten karanlık, alçak kahkahayı duymazdan geldiğim gibi. Sol kolumu ısıırıyorum, derin yaradan ağzıma kan akıyor ve diğer elimi yukarı kaldırıp kanı avucumun içinde topluyorum. Geçtiğim her ağaca bastırıyorum, ilerledikçe yaramdan daha fazla kan topluyorum ve işlemi tekrarlıyorum.

Elimi hiçbir ağaç kalmadığında, kolumda biriken son kanı toplayıp sağ elimi onunla boyuyorum. Yeterince kan topladıktan sonra hızla yere bastırıyorum ve eve doğru koşmaya devam ederken nefesimin altında fısıldıyorum. "Zahariss, duy beni. Bana koruma ver

Kötü niyetli olanlara karşı. Bize adaletsizlik getirenlere karşı. *Va ka reidu, lec fa dienn,*" diye yalvarıyorum. Çok geç olmadan Kade'ye ulaşabilmek için yalvarıyorum, dua ediyorum, çığlık atıyorum ve içimden bağıyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ YAŞ

RK R

Evimden yirmi adım ötede, kulübelerin arasından koyu deri zırhlar giymiş insanlar aniden ortaya çıkıverdi. Bazıları

göğüslerinde yeşil kayışlar var, diğerleri siyah. Etrafımı saran ve silahlarını bana doğrultmuş olanlara bakarak bir daire çiziyorum. Kalbim boğazımda yavaşça eğiliyorum ve botumdan bıçağımı onlara hırlıyorum. Işık görüntüleri, akan sisli bir nehir gibi zemini hafifçe aydınlatıyor ve zırhlı erkeklerden bazılarının acı içinde homurdanmasına neden oluyor.

Diğerleri dizlerinin üstüne çökerken onlara ulaşır. Zahariss çağrımın cevap verdi. Yere yığılmış iki kişiye yöneliyorum, Kade'e ulaşmak için üzerlerinden atlamayı hedefliyorum. Yanımdaki bir bıçağın parıltısı dikkatimi çekiyor.

Kendime yaslanıyorum, erkeğin kısa kılıcı göğsümden bir santim ötede, dönüp ona bir tekme atıyorum. Karnına vuruyorum ve homurdanarak kendi üzerine katlanıyor. Kafasının arkasından tutup dizimi kaldırıyorum ve burnuna çarpıyorum. Diz kapağım bükülmek üzereyken acı yayılıyor ama sabit duruyorum. Bıçağımı savurduktan sonra erkeği tekmeleyerek çemberdeki bir açıklığa doğru ilerliyorum. Darius aniden boşluğa adım attı.

ve ona hırlayarak durmasını . O şimdi aynı şeyi giyiyor

Etrafımızdaki adamlar gibi zırhlı ama gövdesinde biri kırmızı, diğeri altın iki deri kayış var. Bu da onun Elitlerin Alfa'sı olduğunu gösteriyor.

"Rhea!" Josh bağıyor ve ben dönüp onun adamlarla birlikte bana doğru koştuğunu görüyorum ama adamlar onları durdurup kavgaya tutuşuyorlar. Çarpışan metallerin sesi kalbimin hızını bastırarak kulaklarıma çarpıyor.

Colten elinde bıçakla Damian'ın üzerine atlar. Hudson Jerrod'u yere sererken Taylor Zaide'yle yumruk yumruğa geliyor. Seb, Finn'in üzerinden bir muhafızı kapıyor ve şakağına nişan alıyor, ben de Axel'in bir diğeri yakaladığını görüyorum. Etrafıma bakıyorum, Elitlerin ve Higher'ların muhafızlarının çantamı kaptığını görüyorum, çocukların anneleri için attıkları çığlıklar ruhumu deliyor. Kendi kulübeme doğru baktığımda nefes alışverişim hızlanıyor, içeride ışıkların yanmadığını görüyorum ve etrafımdan çığlıklar yükseliyor. Darius'a dönüp bakıyorum, homurdanıyor ve ışığın yüzeyde parıldadığı yere doğru bakıyor. Eğilip bir elini üzerine koyana kadar kaşları iniyor. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve ışık duruyor, yere batıyor ve hep birlikte kayboluyor. Zahariss'in küçük koruması sona eriyor. Etrafımı saran adamlardan rahatlama sesleri geliyor, Elitlerin Alfa'sıyla birlikte hazır ola geçip bana bakıyorlar.

"Arhhh." İleriden acı dolu bir çığlık geliyor ve dönüp Kade'in sendeleyerek ön kapımızdan çıktığını, Maize'in de yanında olduğunu gördüğümde gözlerim açılıyor.

Bir Elit onu tutup kabaca bize doğru sürüklüyor ve ben hırlıyorum. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Ona doğru gitmek için bir adım öne çıkıyorum ama onu tutan Elit bıçağını Kade'in boğazına dayıyor, tehdit açık. Maize onların yanında sırtıyor, gözleri önündeki kaosu tararken duruşu rahatlamış. Kade hareket edemediğim için başını ellerinin arasında tutuyor,

Yüzü acıyla buruşmuş. Adamlar çemberi ona bir alan yaratırken

bize ulaşır ve öne doğru savrulur. Tökezledi ve sonra dizlerinin üzerine düştü. Mümkün olduğunca çabuk yanına koştum.

"Carzan," diye fısıldıyorum Kade'e, acı içinde homurdanırken, başını ellerinin arasında sıkıca kavırıyor, parmakları sarı saç tellerini çekiyor. Onun nesi var?

Bıçağımı kaldırıp koruyucu bir şekilde onun yanında diz çöktüğümde vücudum titriyor.

Kabzayı kavrayıp avucumu kesmeye gidiyorum, Zahariss'ten daha fazla yardım istemeye hazırım ki bir ok vızıldayarak yanımdan geçip yanağımı sıyrıyor.

Tıslarken kısa , kan çenemden aşağı damlarken çizik acıtıyor. Yüzümü Leo'ya dönüyorum, yay elinde, nişan alırken ok çentikli.

Kade hala başını benden önce tutuyor.

"Hareketlerine dikkat et, Rhea." Leo yayının ipini geri çekerek Kade'e ateş hazır bir şekilde uyarıyor. Bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum. gözlerindeki ifade de gösteriyor. O her hareketimi izlerken bıçağımı yavaşça indirip botumun içine yerleştiriyorum.

Kade'i buradan çıkarmalıyım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim.

Bir kargaşa yüzünden kamarama doğru bakıyorum ve Sam'in koşarak dışarı çıktığını, Sybill'in de peşinden geldiğini görüyorum. Sam, Eridian'ın etrafındaki kargaşa karşısında kısa bir süre duruyor ve ayaklarımın dibinde Kade'i görene kadar çılgınca etrafına bakınıyor. Yüzü buruşuyor, gözyaşları akıyor ve bize doğru bir hamle yapıyor. Sybill onu yakaladı ve tuttu.

Ona ulaşmaya çalıştıkça yaklaşıyor, içinde büyük bir dehşetle adını haykırıyor. Daha önce hiç bağırمامıştı. Maize yüzünde tiksinti dolu bir ifade ve elinde bıçakla yanlarına yaklaşıyor. Sybill Sam'i arkasından sürüklüyor, tehdit karşısında başını çılgınca sallıyor, bir başka erkek onlara katılırken kızını korumak için geri çekiliyor. Evimin istila edilmesini izlerken ellerim titriyor.

Elitler ve muhafızlar, çantam sürüklendi ve . *Bu nasıl oldu?*

Eridian'ın etrafındaki bariyer agresif bir şekilde titriyor ve başka bir acı dolu uluma etrafımızda yankılanırken, bedenim farkındalıkla titriyor. Başımı çeviriyorum ve Josie ile Danny'nin birbirlerine ulaşmaya çalıştıklarını, çaresizlikle çığlık attıklarını görüyorum. Taylor hâlâ Zaide'yle savaşırken Hudson da Colten'ın yanına ulaşmayı başarmış. Damian ve Jerrod'un onları bastırma girişimlerini savuştururken arka arkaya duruyorlar. Seb yerde yatıyor, iki Elitler etrafına ip sarmaya çalışıyor. Başka bir çığlık kulaklarıma ulaşıyor ve ben Katy'yi kulübesinin kapısında, küçük Oscarı göğsüne yakın tutarken görüyorum. Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Titrek bacaklarımın üzerinde durup yardım etmek için bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama Leo'nun Kade'e nişan almış haline bakınca donup kalıyorum.

"Josh!" Sol tarafımdan bir çığlık geliyor. Öyle çaresizlik dolu bir çığlık ki kanım donuyor, çok soğuk, başımı yavaşça şifacının kulübesine bakacak şekilde hareket , gözlerim yaşıyor.

Oh, Tanrım.

Bir Elit, Sarah'yı yakalamış, onu merdivenlerden aşağı çekerken Anna da onu takip ediyor, avuçlarını kaldırırken yüzü kan içinde. Ellerinden kırmızı dallar akıyor, bir muhafız ona arkadan vurduğunda vurmaya hazır iplikçikler bükülüyor, yere yığılırken başı yana dönüyor. Erkek hemen kızın üzerine atılıyor ve parlayana kadar bileklerine ip doluyor. Onu izliyorum Sonunda yere yığılana kadar mücadele eder, bastırılır.

Onu sürükleyen erkek Elit'e pençelerini geçiren Sarah'ya bakıyorum, onu serbest bırakması için sahip olduğu her şeyle çığlık atıyor ve tekmeliyor. Josh bir erkeğin şakağına bir yumruk indirir, muhafızın yere yığılmasını bile beklemeden hırıltısı ölümcül olan Sarah'ya doğru koşmaya başlar. Elitlerden sıyrılıyor, birini yolundan itiyor ve bir diğerini keserek yoluna devam ediyor

Ona doğru. ulaşmasına çok az kalmıştı ki bir beden yan tarafına çarptı ve ikisi de uzuvlarının birbirine dolanmasıyla yere yığıldı.

"Bırak onu," diye bağıyor Sarah'yı tutan adama, gardiyanı ondan uzaklaştırmaya çalışırken. "Sakın ona dokunma!"

Sarah'yı tutan Elit, onu bize doğru sürüklerken bir kolunu gövdesinin etrafına, diğerini boğazının ön tarafına dolayarak onu sıkıca kavıyor. Gözümden bir damla yaş kaçarken titreyen uzuvlarımla üzerinde yavaşça duruyorum. Kade'e yakın duruyorum, Leo bana göz kulak olurken saldırmak için hiçbir hareket yapmıyorum. Darius merakla Sarah'ya bakarken sanki başka birinin bedenindeymişim gibi izliyorum. Ona yaklaşp çenesinden tutarak yüzünü bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor ve gözleri tekrar ona bakmadan önce benimkilere geldiğinde tanıdık bir şekilde parlıyor.

Josh hâlâ bağıyor. Taylor, Seb, Hudson ve Colten hâlâ kaybettikleri bir savaşın içindedir. Anna hâlâ yere yığılmış durumda, Danny ve Josie de onun yanında elleri kolları bağlı, birbirlerine sokulmuş durumdalar. Bir Elit ve Maize, Sam ve Sybill'i köşeye sıkıştırdı ve sonunda biri Oscar'ı Katy'den aldı. Elitler ve muhafızlar çılgık atan sürü üyelerimi kulübelerinden çıkarıyor, çocuklar taş kesilmiş ve ağlıyor, anneler yalvarıyor. Etrafımdaki insan sayısına ve içinde bulunduğumuz duruma bakarken Kade yanımda yerde acı içinde inliyor. Sonra nihayet Darius'a bakıyorum ve her şeyin bittiğini anlıyorum.

"Onları koruyacağını söylemiştin. Bir yemin ettik," diye fısıldıyorum ona. Darius'un beni duyduğunu biliyorum ama hâlâ Sarah'nın yüzüne bakıyor, gözleri dehşetle açılmış, uzun boylu gövdesi Sarah'nın üzerinde yükselirken ona bakıyor.

"Yaptık," diye soğukkanlılıkla kabul ediyor. "Ama daha fazla değil. Eve gitme zamanı, değil mi Sarah?"

Ve işte orada, haftalardır aradığı kadının kim olduğunu tam olarak biliyor. Ölü Topraklar'a girmesinin sebebi. Eve gidememesinin ve haydutları durdurmak için arayışına devam edememesinin nedeni. Bunca zamandır onu ondan saklıyordum ve şimdi nihayet biliyor.

Sarah'nın gözlerindeki bakışla görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Onlar Artık , sanki nefes bile almıyor. Darius başka bir bakış atmadan çenesini bırakıyor ve etrafımızda dalgalanan bariyer nihayet kırılırken erkeklerin çemberine giriyor. Eridian'ın etrafına küçük ışık zerrecikleri düşüyor, koyu pembe ve turuncu küçük yağmur damlacıkları gibi damlıyor. Gözümden bir damla yaş daha düşerken başımı kaldırıyorum, dünyam etrafımda patlıyor. Solvier'in akıldan çıkmayan son acı dolu uluması bana ulaştığında kalbime gömülüyor. Ağaçların, kulübelerin ve toprağın içinden çıkan zerrecikler, bana doğru gelmeden önce bariyerin lekeleri arasında süzülüyor. Titreyen bir elimi uzatıyorum, göğsümden bir hıçkırık koparken onlara doğru uzanıyorum, gücü beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyor. Zerreciklerin sıcaklığı bana dokunuyor, en küçüğü yanağıma temas ettiğinde parıltıları yavaşça sönüyor. Daha fazla gözyaşı dökülürken gözlerimi kapatıyorum, aramızdaki bağı ve tanıdık varlıklarını son kez hissediyorum. Sıcaklık yavaşça azalıyor ve gözlerimi açmama neden oluyor. Bulanık bir görüşle yukarı bakıyorum, gece gökyüzüne doğru uçmalarını izliyorum, bariyerin son benekleri yere batarak kaybolurken parıltıları da azalıyor.

akan kan gözyaşlarımla karışarak altımdaki toprağa damlıyor ve sanki ayaklarımın altındaki toprağın ağladığını hissedebiliyorum. kayıp benimle birlikte. Beni okşayan hafif esinti toprakların çılgılığıdır, ağaçların sallanan dalları birbirlerine uzanıp teselli verirken, Solvier'in varlığı artık bizi onurlandırmazken, bilgelerin kalp kırıklığıdır.

Runa içimde inliyor, ruhumuzdaki acıya karşı kıvrılıyor, yalnız bir uluma onu terk ediyor. Solvier ile Eridian'daki ilk ay döngümde karşılaştım ve on bir yıldır yanımda, bana yardım ediyor ve yol gösteriyor. Bilgelik sözleri için gidebileceğim biri oldu. Artık buna sahip değilim, Eridian'ın artık koruyucusu yok ve topraklar değerli bir varlığı kaybetti.

Ve şimdi her şey kayboldu.

Sürümün çığlıkları hala etrafımı sarıyor, Elitler ve muhafızlar sürükleyip ayırırken annelerini çağıran çocukların iç burkan çığlıkları. Tıpkı yapmalarından korktuğum gibi. Kopuklukla izliyorum. Çok aşına olduğum ama çok uzun zamandır hissetmediğim bir hissizlik. Artık böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.

Kalbimi çevreleyen donmuş parçaların pençeleri, aldığım her nefeste onu deliyor, duyduğum her çığlıkta onu sıkıyor, her kendini derinlere yerleştirdikçe onu kanatıyor.

Darius bulanık görüşüme giriyor. Önüme geçiyor, soğuk, yeşil gözleri benimkilerle buluşmadan önce kısa bir süre Kade'e bakıyor. Gözyaşlarımın düşüşünü kayıtsızlıkla izliyor, onları yüzümden aşağı doğru takip ediyor ve sonunda gözleri benimkilerle buluşana kadar yanağımdaki kesiğe geri dönüyor.

Herkes hitap etmeden önce donuk seslerimin arasında gidip geliyorlar.

"Vrohcaria yasaları çiğnendi. Hepiniz Fenrikar'daki Wolvorn Kalesi'ne götürülerek orada tutulacak ve yargılanacaksınız. Hain ve en yakınları ona yardım ettikleri için zincire vurulacak, sürüsü sorgulanacak," diyor ve beni aniden bir uyuşukluk kaplamaya başlıyor. Yavaşça aşağıya bakıyorum ve ayak bileklerimin etrafında bir tür karanlık sisin belirdiğini, onun önünde dizlerimin üzerine çökerken içime sızdığını görüyorum. Kalan son gücüm gücüm tükeniyor ve Kade öne doğru yığılıyor, elleri gevşek bir şekilde

Ona uzanırken başını tutuyorum. Onu yakınımnda ve ona zarar verebilecek herhangi birinin bir yerde tutmaya çalışıyorum. Elim Kade'in yüzünün yan tarafına dokunarak yere uzandığımda gözlerim bulanıklaşıyor ve görüş alanıma karanlık noktalar giriyor.

Bilincimi kaybetmeye devam ederken her şey sessizleşiyor, Runa bana yardım etmeye çalışırken uzuvlarım tepki vermekte zorlanıyor, ayağa kalkmam, hareket etmem beni pençeliyor ama çok güçsüzüm.

Darius çömelirken gözlerim titriyor, hızla kapanan gözlerimi tutarken gözleri hâlâ soğuk. "Darius... yapma, vallier... lütfen..." Gözlerimi açık tutamayarak nihayet kapanırken ona mırıldanıyorum.

Karanlık beni ele geçirirken hissettiğim son şey her iki bileğimdeki soğukluk.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

RK R

İçimden hırıltılı bir ses çıkıyor, zihnimdeki sis yavaş yavaş kalkmaya başlarken vücudumdan sürekli bir acı akışı geçiyor. Önce parmaklarım seğiriyor ve altımda sert bir zemin hissediyorum, bedenim yan yatıyor. Vücudumu kaplayan ter tabakasına rağmen yerin serinliği içime sızarken bir inilti duyuyorum. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum, puslu koyu gri taşı gördüğümde görüşüm yavaş yavaş netleşiyor. Öksürüyorum, göğsüm tıkırdıyor ama kendimi sakinleştirmek için bir sonraki hava girişinde daha derin nefes alıyorum. Nem kokusu, diğer insanların, misk ve eski kanın uzak kokularıyla birlikte bana çarpıyor ve titrememe neden oluyor.

Acı derin bir sızıya dönüşürken usulca inliyorum ve kollarımı önüme getirerek yavaşça uzuvlarımı . Çınlama sesi dikkatimi bileklerime çekiyor ve kalbim taş gibi atıyor. Bakıyorum. Bileklerimi çevreleyen sert metale gözümü kırpmadan bakıyor, bakıyor ve bakıyorum. Her bir bileğime bağlı olan zincirleri trans halinde takip ediyorum, sert taş zemine kaynaklanarak son bulana kadar her bir halkayı inceliyorum.

Kendimi oturur pozisyona getirdim, hala kelepçelere bakıyorum ve Bana bağlı zincirler, beni terk eden düzensiz nefesler, tek sesi sağlıyor

Boşluğun içinde duyabiliyorum. Kalbim boğazımda, iki elimle zincirleri tutup çekiyorum ve bir inilti beni terk ederken zincirlerin çözülmesini sağlamaya çalışıyorum. Titreyen ayaklarımın üzerinde doğrulup bana yardım edebilecek bir şey olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum ama odanın bir tarafı parmaklıklı taşlarla çevrili. Bir hücredeyim. Görebildiğim tek ışık parmaklıkların diğer tarafındaki koridordan geliyor.

Zinciri daha fazla çekiyorum, zincirin izin verdiği kadar geri çekiliyorum ve tüm vücudumla çekiyorum, kelepçeler etime batıyor. Acıyı ve oradan fışkıran kanı görmezden geliyorum ve onları çıkarmaya çalışarak çekmeye devam ediyorum. Oh, Tanrım. Çıkar, çıkar, çıkar. Bir çığlık atıyorum, vücudum titriyor, ama daha sert çekiyorum, hareket etmediklerinde içimden hırıltılı bir çığlık geliyor. Yere yığılıyorum, parmak uçlarım taşa batıyor.

"Hayır, , hayır," diye inleyerek zincirlerin yere bağlı olduğu yere doğru ilerliyorum. Metali ellerimle kavıyorum, çekiyorum, çekiyorum, kendimi tüketene kadar kırmak için .

Bundan kurtulduğumu sanmıştım.

Sırt üstü düşüyorum, nefesimi kontrol altına alana kadar gözlerimi kapatıp acı dolu nefesler alıyorum. Bıçağım yok, botlarım yok. alınmıştı. Yalınayağım, üzerimde sadece tişörtüm ve şortum var. Josh ya da Kade'in nerede olduğunu bilmiyorum. Bağlantı kapalı, bana kapalı. Runa'nın İçimde kıvrılmış, bizi bilinçsizliğe iten şeyle savaşımaya çalışmaktan bitkin düşmüştüm ve nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Bir yerden bir çığlık geliyor ve irkiliyorum, parmaklıklara ve karşımdaki hücreye doğru geniş gözlerle bakarken kalbim hızla çarpıyor. İçeride hiçbir şey hareket etmiyor ve çığlık kesildiğinde sadece sessizlik oluyor. Sadece birkaç

Üzerimdeki küçük yarıklardan sızan su damlaları duyuluyor. Hiçbir şeyden iz yok.

Yere bağdaş kurup oturana kadar hareket ediyorum, zincirler yaslanabileceğim herhangi bir duvara ulaşmama yetecek kadar uzun değil. Parmaklıklara bakıyorum ve Bileklerimin etrafındaki metali ve en son zincirlendiğimde zihnimi istila etmeye çalışan anıları görmezden geliyorum. Derin nefes alıyorum ve kendime hakim oluyorum. Panik yaparsam düşünemem. Buradan çıkmalı ve çantamı bulmalıyım. Sonra da bizim için güvenli bir yer bulmalıyım. *Eridian artık o yer değil.* I Solvier'i düşününce kabaca yutkundum. Bariyere bağlıydı, özü bariyerle iç içe geçmişti ve şimdi bariyer yok oldu.

Gözlerimi kapatıyorum ve acıyı engelliyorum. Gücümü toplamak için dinlenmeye ihtiyacım var ama bunun mümkün olmayacağından şüpheleniyorum çünkü bileklerimi saran bu zincirlerin içinde sadece demir yok. Yine de denemeliyim çünkü başıma ne geleceğini bilmesem de iyi olmayacağını biliyorum. Bu nasıl oldu ki? Darius neden yeminimizi bozdu ve herkesi Fenrikar'a getirdi... İşte bizi götüreceğini söylediği yerde. Wolvorn Kalesi'nde, zindanlarda olmalıyım.

Darius'u ve bana cansız gözlerle bakışını hatırlattı. omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Daha önce de bana soğuk, öfke ve tiksintiyle bakmıştı ama o kristali tuttuktan sonra bana baktığı gibi hiç bakmamıştı.

Başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var. Her şey için hazırlanmalıyım, her şey için. Beni her neyse beni tüketti. Darius'la konuşabilseydim... Mantıklı düşünecektir, düşünmek zorunda. Ben bir hain değilim, bunu çıkardığını anlamıyorum. İnsanları korumaktan, onlara güvenlik ve yuva sağlamaktan başka bir şey yapmadım.

İkisi de artık bizde değil.

Kapalı gözlerimden yaşlar süzülüyor ve vücudumun yorgunluktan, kanayan bileklerimden ve yanağımdan kurtulmaya çalışmasına izin vermek için bir süreliğine kapanma dürtüsüne teslim oluyorum. Uzanıyorum, kendi üzerime kıvrılıyorum ve yere zincirlenmemiş, Eridian'daki evimizde yaşıyormuşum gibi davranıyorum.
basit bir hayat.

Altı gün oldu. Buraya gelmeyeli altı gün oldu. Parmaklıkların diğer tarafındaki koridordan gelen ve giden ışıkla zamanı takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Birinin bana yaklaştığı tek zaman
Muhafızlar rastgele zamanlarda bana su ve küçük ekmek parçaları vermeye geliyorlar. Tek kelime etmeden alıyorum, onlardan bir şey almak istemiyorum ama alabileceğim her türlü enerji kaynağına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Hücremin ortasında otururken sol taraftan ayak sesleri geliyor. Hızlı ve sert. Gözlerimi parmaklıklara dikip bekliyorum. Bu gelen bir gardiyan değil. Bir figür köşeyi dönüyor ve çok tanıdık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim bir çentik atıyor. Leo'nun okunun yanağımda açtığı yaradan, biraz kilo kaybetmiş bedenime kadar beni inceliyor. Sonra bileklerimdeki kanı fark ediyor. Elini parmaklıklara koymadan önce onlara düşündüğümünden daha uzun süre bakıyor. Parmaklıkların bazıları kayboluyor, sadece geçebileceği kadar ve hala zırhını giymiş olarak hücreme adım atıyor.

"Kade nerede?" Sesim cızırtılı bir şekilde ona soruyorum. Ayaklarımın üzerinde duruyorum, hafifçe sallanıyorum ama dezavantajlı duruma düşmek istemediğim için kendimi zorluyorum. Beni olduğumdan daha zayıf görmesini istemiyorum.

"Bir şifacı tarafından görüldü ve yargılanmak üzere büyük salonda bekliyor." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kelepçeli bileklerimi tutarak parmaklarını zincirlerin üzerinde gezdirirken sesinde hiçbir duygu yoktu.

takılıdır. İçlerinden bir parıltı çıkıyor, kelepçelerin üzerinde rünler beliriyor ve tekrar kayboluyor. Zincirler ayaklarımın dibinde yere düşüyor, ses yüksek bir çınlamayla boşlukta yankılanıyor. Kelepçeli bileklerimin arasında kalın bir zincir beliriyor, onu tuttuğu gibi birbirine bağlanıyor ve dönerek beni kabaca arkasından sürüklüyor.

"Ne demek şifacı? O iyi mi?" Ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, o sis her neyse hala güçsüzüm ve demir kelepçelerin içindeki metal beni yavaşça iyileştiriyor. Aşağıya doğru yürürken beni görmezden geliyor. Taş koridorda iki yanımdaki hücrelere bakıp sürümden herhangi birinin içeride olup olmadığını görmeye çalışıyorum ama hiçbir hareket yok. "Nereye gidiyoruz?" Beni görmezden geliyor.

Ben endişeyle etrafıma bakınırken Darius en sondaki ahşap kapıyı açıyor ve yukarı doğru çıkan basamakları tırmanmaya başlıyor. Meşaleler yolu aydınlatıyor, çıplak ayaklarım tepeye ve başka bir kapıya ulaşana kadar sivri taş basamaklara sürtünüyor. Beni içinden çekerek bir çeşit avluya giriyoruz. Pürüzsüz Taş levhalar bizi, kumun hafifliğine karışan kurumuş kanın dövüş halkalarına benzediği kum çemberlerinin bulunduğu bir patika boyunca yönlendiriyor.

"Darius, beni dinle, buradan çıkmamıza yardım etmelisin." Onu durdurmak için geri çekilmeye çalışıyorum ama . "Eridian'da ne olduğunu bilmiyorum. Nasıl bir hain olduğumu ya da-

Darius bana doğru dönüyor ve çenemi tutuyor, parmakları yanağımdaki yarayı deşiyor. Acı içinde tıslıyorum. "Kapa çeneni, Rhea. Sana hiçbir konuda yardım etmek zorunda değilim, sana hiçbir konuda yardım *etmeyeceğim*."

hiçbir şey." Parmakları tenime daha sert batıyor ve ırkılıyor. "Yaptıklarından sonra ağzını kapalı tutmak için çeneni seve seve kırarım." Bir süre birbirimize bakarken nefesim kesiliyor. Bana fiziksel olarak zarar vereceğini hiç düşünmemiştim. Onun yanında kendimi hep garip bir şekilde güvende hissetmişim ama

Şimdi, gözlerindeki bakışa bakınca içimi bir korku kaplıyor ve bunu biliyorum.

Lütfen bana hain olmadığımı, neler olup bittiğini bilmediğime inanın,
gözlerimle yalvarıyorum.

Dönüyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye devam ediyor.

Beni götürdüğü yöne doğru bakarken midem bulanıyor ve kale duvarlarının içinde olduğumuzu fark ediyorum. Uzun boylular, korku salan karanlık ve heybetli bir formları var. Koyu renkli taşlar parlıyor

Güneş ışığı ve Edward'ın bana verdiği kitaplardan siperlerin tepesinde dalgalanan Yüce'lerin bayraklarını tanıyorum. Uluyan bir kurdun üzerinde yeşil ve siyah bir ay döngüsü sembolü, iki yanında ikiz hançerler duruyor. Bu Wolvorn Kalesi'nin amblemi ve Yüce'lerin olması gereken her şeyle alay ediyor.

Etrafta muhafızlar görüyorum. Zırhları Darius'un kırmızı ve altın rengine kıyasla yeşil kayışlarla siyah. Hazırolda bekliyorlar, Darius'un beni arkasından çekmesini izlerken silahları hazır. İçlerinden biri kalenin yan kapısını açıp beni soğuk bir yere götürürken ayaklarıma tükürüyor,

dar bir koridor. Yüksek kemerli pencerelerden geçerken güneş parlıyor. Sonunda başka bir kapıya ulaşmadan önce beni daha fazla koridora ve bir dizi merdivene götürüyor.

Bu kapının her iki yanında iki muhafız duruyor. Darius'a başlarıyla selam verip kapıyı açıyorlar, böylece içeri girebiliyoruz. Arkamızdaki kapının çarpma sesi geniş mekânda yankılanıyor. Savaşların duvar halıları duvarları kaplıyor

büyük meşale dolu, kubbeli alan. Karşı uçtaki iki büyük, koyu meşe kapıya doğru yürürken mermer zemine Yükseklerin amblemiyle birlikte karmaşık desenler işlenmiş. Darius yanındaki muhafızlara başıyla işaret ediyor ve onlar kapıları açarken kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyor. Menteşelerin gıcirtısı kafatasıma çarpıyor, ahşabı itiyorlar ve büyük salon olması gereken yere açılıyorlar.

İnsanlar alanı dolduruyor. Kurtların, cadıların ve diğerlerinin kokusu, hücremde günlerce aynı şeyleri kokladıktan sonra bana güçlü bir şekilde çarpıyor. Duyularım zayıflamış olsa da, salon o kadar çok varlıkla dolu ki kokuları bana neredeyse acı verecek şekilde saldırıyor. Darius ve benim içeri girdiğimizi gördüklerinde dönüyorlar, Darius'un geçmesi için yol açarken yüzlerinde alaycı ifadeler beliriyor, ben de onun arkasında tökezleyerek kendi üzerime kıvrılıyorum. Etrafımızı saran insanlar benden en az on beş kat yukarıda bulunan koyu renkli sıralarda yerlerini alıyorlar. Darius beni ileriye doğru sürüklemeye devam ediyor ve sonra aniden duruyor. Sırtına çarpıyorum. Düşmanım olsun ya da olmasın, şu anda bana kalkan olmasından başka bir şey istemiyorum ama ellerimi bağlayan zinciri çekiştirip beni sürüklerken aldırış etmiyor. Önüne gelene kadar beni zorla ilerletiyor.

Karşımdaki yarım daire şeklindeki kürsünün üzerinde yükselen sandalyeleri görünce nefesim kesiliyor. Sandalyeler, soluk oturma yastıklarına karşı yeşil ve siyah dikişleriyle zariftir; ortadaki en büyük sandalye, üzerinde Highers amblemi ile yukarıya doğru kıvrılır. Dört

Kukuletalı figürler kürsünün basamaklarının altında bize bakacak şekilde sıralanmış, cüppeleri yere kadar uzanırken elleri önlerinde kenetlenmiş. Önümdeki odanın daha alçak bir seviyesinden bir ses geliyor ve bakışlarım alçalıyor, takip ediyorum. Gözlerimle birkaç adım aşağı inip ortada sağda Kade'i, sonra da solda Josh'u görüyorum. Bilekleri ayaklarının arasından yere bağlanan zincirlerle bağlı ve kaçmak isteyen gözyaşlarımı tutuyorum.

Josh omzunun üzerinden bakmak için başını çeviriyor, gri gözleri beni görünce endişe dolu bir şekilde açılıyor.

Yüzünün bir tarafı kurumuş kanla kaplıdır. Dudağında ve şakağında bir kesik ve çenesinde morluk var. Kaçırıldığımız günden kalma kıyafetleri kirli, benimkiler de daha iyi değil. Öte yandan Kade'in üzerinde temiz bir pantolon ve tişört var, Josh gibi başını bana doğru çevirmediği için arkasından görebildiğim kadarıyla saçları temiz.

Sırtımdaki sert bir itme beni birkaç adım aşağıya gönderiyor, ardından ensemdeki bir el beni sıkıca kavıyor ve Kade ile Josh'un arasında için beni ortaya yönlendiriyor. Altımdaki zemine bağlı zincire bakıyorum ve Darius onu alıp iki bileğimi birbirine bağlayan zincire takıyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum ama gözlerimi Kade'den ayırmıyorum. Dümdüz ileriye bakıyor, kendi düşüncelerinin derinliklerine dalmış gibi görünüyor. Zincirimdeki bir çekiştirme gözlerimin Darius'a kaymasına neden oluyor, yeşil gözleri sert.

"Dar-" Yüzündeki hırıltıyla sözümü kestim. Zalimce, çarpık. Dönüp kapüşonlu figürlere doğru giden basamaklara doğru yürüyor ve kürsünün yanında duruyor. Dönüp bize bakıyor.

salondaki insanlar yerlerini almayı bitirdi. İçinde bulunduğumuz çukur zeminin kenarlarında duruyorlar. Pelerinli

Leo, Damian, Zaide ve Jarrod öne çıkıp Darius'la birlikte kürsünün kenarında dururken figürler yana kayıyor; Darius kollarını kavuşturup üçümüzü izlemeden önce onlara doğru kısa bir süre bakıyor.

Gözlerim Josh'a gidiyor, artık donuklaşan gözleri yana kayarken, yüzündeki gerginlik tedirginliğini gösterirken onun morarmış ve kanlı yüzüne bakıyorum. Yönü takip ediyorum ve ciğerlerimden nefesim fişkırıyor.

Hayatım boyunca bir daha asla görmek istemediğim insanlar. Oh, Tanrım.

Kahverengi saçlar, kahverengi gözler. Sarı saçlar, mavi gözler. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim

panik Kade'e doğru koşuyorum. Ona doğru bir adım atıp ona ulaşmaya çalışıyorum ama kısa zincir daha fazla ilerlememi engellediği için geri sıçırıyorum.

"Kade," diye fısıldıyorum, onun titrediğini, gözlerini kapatırken kendi yumruğunu sıkıldığını gördüğümde sesim titriyor. "Kade, bana bak. Sadece burada benimle kal. Seni bu durumdan kurtaracağım," diye onu temin ederken, anılarıma musallat olan insanlara dönüp bakıyorum ve onların kendini beğenmiş gülümsemelerini ve düşmanca bakışlarını görüyorum.

Onlara bakarken duraksıyorum, on bir yıldır ilk kez kendi canavarlarımdan bazılarıyla yüzleşirken kendi bedenim titremeye başlıyor. Teyzem Selena önce Kade'e sonra bana bakıyor, kollarını kavuştururken mavi gözleri parlıyor, dudaklarında sadist bir gülümseme var. Paul Amca onun yanında duruyor. Hatırladığım aynı uzun ve heybetli figür. Başını yana çevirip konuşmaya başlamadan önce koyu kahverengi gözleri bana kayıyor. Bakışlarım yanındaki erkeğe kaydığında nefesim kesiliyor. Zalimlikle dolu mavi gözler benimkilerle buluşuyor ve ben kilitlendiğimde bedenimi saran ürpertiye tutamıyorum Kuzenim Patrick'in bakışları.

Runa içimde inliyor, kimi anlayınca bir köşeye çekiliyor. Beni koruması gereken ama bunun yerine bana yardım eden insanlar. bana yıllarca eziyet ve işkence ettirdi, içinde öleceğimi düşündüğüm odadan çıkmama asla izin vermedi. *İçinde ölmek istediğim.* Onların kanı olduğumu umursamadılar, acı çığlıklarımın o odaya yayılmasını umursamadılar. Hatta bazıları, özellikle biri, iktidardakilerin girmek için bana katıldı.

Sonunda onun bakışlarını kırıp diğer kuzenlerim Richard, Alister ve Sophia'ya bakıyorum, sonra gözlerim tekrar Selena Teyze'ye takılıyor. Yol

Kade'e bakıyor, gözlerinin zevkle ve bilmediğim bir bilgiyle parlaması göğsümü daraltmakla tehdit ediyor.

"Darius." Panik içinde ona bakıyorum, çenemi kapalı tutmam için yaptığı uyarıyı görmezden gelip başımı sallıyorum. "Yapma bunu, hata yapıyorsun." Ben konuşurken oda sessizleşiyor ama kimin dinlediği umurumda değil. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Tanrılar şahidimiz olsun diye yemin ettik," diye nefes alıyorum, odanın etrafındaki insanların terk ettiklerini düşündükleri Tanrılarımızdan bahsedince alay etmelerine aldırmadan. Kade'in bu odada bu insanlarla birlikte olması nabzımı hızlandırıyor. O burada olamaz. "Geri dönme. Yapamazsın, lütfen."

Orada kıpırdamadan duruyor, sıkılmış bakışları benimkilerden ayrılıp etrafa bakıyor.

Odada. Beni görmezden geliyor, sanki burada değilmişim, tam karşısında değilmişim gibi davranıyor. Adamları sözlerime homurdanarak ve alay ederek bakıyor.

dudaklarında küçümsemelerle. Beni duymayacaklar, hiçbir duymayacak. "Kade, beni dinle," diye bağıyorum, zincire yaklaşmak için döndüğümde ona doğru yaklaşmama, ona yakın olmak için elimden geldiğince uzanmama izin verecektir.

"Yalan söyledin," diyor daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda ve bedenim geriliyor. "*Her* konuda yalan söyledin. Söylediğin hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim. Dinlemeyeceğim de." Sonunda bana bakıyor, ben ona başımı sallarken gözlerinde ihanet ve öfke parlıyor. "Beni çaldın. Beni ailemden, sürümle birlikte yaşayabileceğim bir hayattan çaldın, ama sen beni Eridian." Hayır, hayır, hayır, ona söylemeye çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor, ağzımdan ses çıkmıyor. Onu eski evimizden aldığımı hatırlıyor.

Eve mi? "Anılarımla oynadın, onları benden sakladın ama şimdi hepsini geri aldım. için çok uğraştıkların. Hayatım

çok daha farklı olabilirdi. Eşimle birlikte olabilirdim, olması gerektiği gibi mutlu bir şekilde yaşayabilirdim, ama bunun yerine

Eridian'da kapana kısıldım, eşim öldü ve hatıralarımla oynandı. Bunu sen yaptın ve için seni asla affetmeyeceğim. Asla," diye bana o kadar sert bir şekilde tükürüyor ki sarsılıyorum.

Sözleri üzerine bir adım geri çekildim, acı ruhumu ve beni parçaladı. Anılarını engelledim çünkü onların elindeyken gördüğü kâbuslardan dolayı acı çekiyordu. Başka ne yapacağımı bilemedim. Eğer o hafızası geri gelseydi ne yaptıklarını, hepsinin ne yaptığını bilirdi. Kan bağımlı olan aileme doğru bakıyorum ve Kade'in az önce söylediği sözler karşısında gülümsemelerini gizlemek için başlarını eğdiklerini görüyorum. İşte o zaman anlıyorum... Ona bir şey yaptıklarını biliyorum. Yapmış olmalılar.

"Kaden," diye sesleniyor Josh ona, ama o sadece alay ediyor ve onu görmek için etrafıma bakıyor.

"Sen de ondan iyi değilsin. İkiniz de beni benden aldınız, peki ne için? Babamın Alfa olmasını kaldıramadığınız için ailemin acı çekmesini sağlamak için mi? Ben sadece sizin çarpık zihinleriniz için ikincil bir hasardım. Sonra da onun Vrohkaria'yı lanetlemesine yardım mı ettiniz? İkiniz de hastasınız."

"Ne?" Nefesim kesildi. Bu doğru değil. "Ne laneti? Hayır, Kade bu değil-"

Dairesel bariyerler aniden her birimizin etrafında ayrı ayrı beliriyor ve ben geriliyorum. Parıldayan soluk menekşe rengi kaybolmadan önce etrafımda dalgalar halinde süzülüyor, ancak bariyer hala orada ve bizi içeriye hapsediyor. Kürsünün sağındaki bir kapı açılıyor ve daha fazla pelerinli figür salona giriyor, ancak diğer pelerinli insanlara katılmak yerine kürsünün basamaklarından yukarı doğru yürüyorlar.

Maize arkalarından geliyor, siyah saçları zarif bir topuz halinde başının tepesinde, figürlerin her biri alırken Elitlere katılmadan önce bize gülümsüyor. Yeni gelenler boş koltuklara otururken Darius hâlâ kürsünün önünde duruyor, adamları da onun yanında.

Odanın etrafındaki insanların hepsi başlarını saygıyla eğiyor, bakışları çoğunlukla benimkilere dikilmiş olan Elitler hariç hepsi. Sandalyelerin ortasındaki pelerinli figür daha sonra boğazını temizler ve kapüşonunu indirir. Baş dönmesi Beni ele geçiriyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, yumruğum beni ayakta tutmak için bileklerime zincirleri olabildiğince sert kavlıyor. Ortadaki adam doğrudan bana bakarken gözlerim donuyor, hava kayboluyor, göğsümdeki bir cıvata beni çatlatıyor. Gözleri vücudumda memnuniyetle gezinmeden önce hafifçe parlıyor ve bir daha asla bakamasın diye derimi kemiklerimden sıyırmak istememe neden oluyor. *O benim kim olduğumu biliyor.* Yıllar sonra ilk kez onun sesini duyduğumda kusmamaya çalışarak sertçe yutkunuyorum.

"Duruşmaya başlayalım."

OceanofPDF.com

KIRK

RK R

Lordum.

Daha
yüksek.

Charles.

Sesi koridor boyunca yankılanıyor. O derin ses zihnime o kadar yerleşmiş ki kendimi toparlamak, hızla atan kalbimin patlayıp durmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Uzun zamandır duymamıştım ama çok iyi hatırlıyorum. Ben ağladıkça güldüğünü, ben çığlık attıkça benimle alay ettiğini, annem ve babamın ölümü hakkında benimle dalga geçtiğini, bana sahte bir teselli verip bir anda onu benden aldığı, beni ziyaret ettiğinde hangi tarafını göreceğimi hep merak ettirdiğini hatırlıyorum, ta ki sadece acı çekene kadar.

Zihnimden geçen anılar dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor ve onların gücüne dayanamıyorum. Kendimi sabitlemek için elim bariyere uzanıyor, bariyerden avuçlarıma doğru fırlayan acı kıvılcımları geliyor. Gözlerimi yavaşça açıyorum, nefes alırken onları yerde ve zincirde tutuyorum. *Sadece nefes al, Rhea.* Sol tarafıma bakıyorum, Josh'un yaptığı her şeyi bilerek ona ters ters baktığını görüyorum. O da soluma doğru

Bariyerinin bana en yakın kenarında, gözleri nefret, öfke ve benim adıma endişe dolu. Bana baktığında başımı hafifçe sallıyorum, sonra Kade'e bakmak için başımı sağa çeviriyorum. Omurgası dimdik, yumrukları hala iki yanında sıkılı, Josh ve beni tamamen görmezden gelerek önüne bakıyor.

Kade bu oturmuş erkeklerin Higher olduğunu biliyor olabilir, ama tam olarak bilmiyor.

kim olduklarını biliyor. Anne babası ve kardeşleri için de aynı şey geçerli. Herkes için aynı şey geçerli. Ona hayatı boyunca onlardan uzak durmasını söyledim. onlara yakın olduğu bir zaman oldu. Görünüşe göre kan bağımız olan ailemizin yüzündeki gülümsemeler yüzünden bu tamamen göz ardı edilmiş. Ona ne söylediler ve gerçekten anıları var mı? Çünkü hatırlıyor olsaydı böyle davranmazdı. Bana yaptığı şeyleri söylemezdi. Hepsini parçalıyor olurdu.

Derin nefes alıyorum ve kendimi toparlamayı başarıyorum, onu onlardan uzaklaştırmalıyım. Ailesine geri dönemez ve Yüce'lerin pençesinde olamaz. Bu düşünceyle gözlerimi kaldırıyorum ve kararlılıkla ileriye bakıyorum.

"Alfa Darius, bu üç kurdun neden yargılandığını anlat. Benimle kısaca konuştunuz ama odanın geri kalanına da haber verin." Lord Higher Charles elini salondaki insanlara doğru sallayıp koltuğuna geri yaslanıyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum. Beni canlı canlı yakana kadar ayaklarımı yalayan bir ateş gibi.

Kürsüye bakıyorum ve diğer Başrahiplerin kukuletalarını çıkardıklarını görüyorum,

Yüzlerinde nötr ifadeler vardı. Her birine bakıyorum, tanıdık bir yüz arıyorum, ama Edward hiçbir yerde görünmüyor. Nerede o? Burada olduğumu biliyor mu? Burada mı? Gelmek zorunda. Beş Highers'a doğru bakıyorum. İki koltuk boş ama oturan beş kişi zamanı geldiğinde yine de oylarını kullanabilir.

"Bu kurtlar Vrohkaria'ya ihanet ettiler, bazıları diğerlerinden daha fazla. Kaden," diye söze başlıyor Darius, ona doğru başını sallayarak ve ben geriliyorum. "Masum olabilir ama Rhea'ya ihanetinde yardım etmiş de olabilir, buna en son değineceğim. Kaden'in şu anda burada misafir olan ailesiyle konuştum.

Onu şifacı kanadına görmüşler.

onu görür görmez histeriye kapıldı. Annesi Selena bana onun yavruyken alındığını ve bir daha hiç görülmediğini söyledi. Onu aramışlar, aramışlar ama asla bulamamışlar. Yeğenlerinin ve yetim bir erkeğin Aragnis sürüsünden kaybolması da aynı zamana denk geliyordu. Görünüşe göre,

Gece onu çalanlar Rhea ve Joshua'ydı." Gözlerinde nefretle bizi işaret ve ben yutkunuyorum. "Joshua ayrılmalarına yardım etti, Kaden'le birlikte fark edilmemelerini sağladı ama Aragnis sürüsünden iki muhafız onları gördü." Bizi durdurmaya çalışan birini öldürdüğüm, diğer muhafızın arkadaşının kalbine saplanan bıçakla geri çekildiği ve kaçtığımızı haber vermek için koştuğu aklıma gelince yutkunuyorum. "Sürü bölgesinden çıkarken bir muhafızı öldürdükten sonra üçünün de öldüğü düşünüldü ve bir daha görülmediler." Higher'ların hepsi Josh ve bana başlarını salladı,

Kalabalık mırıldanırken onlardan iğrenme sesleri geliyor.

"Alfa Paul, Alfa Darius'un söylediklerinin doğru olduğunu oda adına teyit edebilir misin?" Lord Higher Charles başını amcama doğru çevirerek sordu.

Ona bakmayı reddediyorum.

"Bu doğru. Yeğenim, annesi ve babası kaybolduğunda bizim tarafımızdan alındığında bir aile olarak bize büyük zarar verdi." Dişlerimi gıcırdatıyorum, bu doğru değil. "Ona bir yuva verdik ve o da bunun karşılığını bizimle yaşarken bize sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmayarak ödedi. Ama oğlumuzu çalacağını hiç düşünmemiştik." Sesi koridorda çınlıyor, güçlü ve kendinden emin

kelimeler. "Lütfen oğlumun üzerine fazla gitmeyin. Eminim yeğenim yıllar boyunca onu saçma sapan şeylerle doldurmuştur. Şifacı onun anılarını bloke ettiğini doğruladı. Anıları ona ancak şimdi geri verildi. Şimdiden bizimle çok zaman kaybetti."

"Kuzeninin anılarını bloke ettiğini biliyor muydun Kaden?" Lord Higher Charles ona soruyor ve ben de yedi yaşından beri büyüttüğüm bakıyorum.

"Hayır, şifacı kaldırıana kadar hiçbir şey bilmiyordum. O ve Josh'un bana söylediği tek şey eski sürümüzden uzak durmamdı. güvende." Başını çevirip gözlerimin içine bakıyor. "Yaşadığımız yerden ayrılmama, Vrohkaria'nın diğer bölgelerine gitmeme asla izin vermedi. I Sadece korumacı davrandığını sanıyordum ama şimdi ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Beni ailemden bir tür hastalıklı ceza olarak uzak tutuyordu."

"Carzan," diye fısıldıyorum, başımı ona doğru sallayarak yalvarıyorum. "Bu doğru değil, onları dinleme. Sen beni *tanıyorsun*."

"Yeğenim şu anda bile açıkça onu manipüle etmeye çalışıyor, Lord Higher," diye araya giriyor amcam. "Aragnis sürüsüne ve Kazari ailesine büyük bir utanç getiriyor-"

"Ailemin adını o boktan ağzından uzak tut seni... Arghhh!" Tüm vücuduma yayılan ani bir acıyla hazırlıksız yakalanarak çığlık atıyorum. İki elimi de bariyerlere bastırıyorum, acı geldiği gibi hızla kaybolurken nefes nefese kalıyorum ve kalabalığın sözlerime öfkeyle bağırmasını dinliyorum.

Annemin adını taşımayı hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor.

"Benim salonumda medeni davranacaksın!" Lord Higher Charles bana bağırıyor ve ben hırıltılı bir nefes alıyorum. Ondan nefret ediyorum, onlardan nefret ediyorum, yaptıklarından nefret ediyorum.

yaptı. Hepsinden iliklerime kadar nefret ediyorum, elimden gelse anında boyunlarını kırardım. Lord Higher Charles salonun tekrar sakinleşmesini bekliyor.

konuşmadan önce. "Şu anda senden bu kadar yeter Kaden. Teşekkür ederim. Joshua, bu kadını ve Kaden'i önce değiştirmek için başvurmadan, sonra da bu teklifin onaylanmasını beklemeden sürünün bölgesinden uzaklaştırdın mı, uzaklaştırmadın mı?"

"O kadar basit değil! Unghh!" Josh acı içinde tek dizinin üstüne düşerken etrafındaki bariyer kısa bir süreliğine parlıyor ve az önce yaptığım şeyle vurulduğunu fark ediyorum.

"Cevaplaması basit bir soru Joshua." Charles hırlıyor. "Evet ya da hayır."

Josh bana bakıyor, hala tek dizinin üzerinde ve gözlerinde ne yapmak üzere olduğunu görüyorum. Gözlerindeki teslimiyet ve kararlılık. Konuşmak için ağzını açıyor ama ben önce davranıyorum. "Onu ben zorladım," diye araya girdim, Josh'un şok olmuş gözlerini görmezden gelerek. "Onu başka bir sürüye gidebileceğimize ve birlikte bir hayata başlayabileceğimize inandırdım. Onun yetim kalması ve benim soyum nedeniyle Aragnis sürüsünde çiftleşmemizin imkânsız olduğunu biliyordu çünkü mevcut Alfa bunu reddedecekti. Çocukluğumuzdan beri bana karşı bir zaafı vardı. Bu yüzden ona, birlikte bir hayatımız olması için Kaden'le birlikte gitmemiz gerektiğini söyledim. Ayrılacağımızı kimseye söyleyemezdik çünkü sürü benim soyumdan geldiği için bunu yapmam yasaktı." Sözlerimi bitirirken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama Josh'un gözlerini tutarak sessiz kalması için yalvarıyorum. Başını öne eğmeden önce sertçe yutkunuyor, yavaşça ayağa kalkmadan önce derin nefesler alırken göğsü yükselip alçalıyor.

"Bu doğru mu, Joshua?" Lord Higher Charles sorar ve Josh'un yavaşça başını sallaması üzerine kendi kendine mırıldanır. "Görünüşe göre çok iyi bir manipülatörsün. Sen

Ama yine de daha fazla suç işledin," diyor Josh'a. Darius'a bakıyorum, gözleri Josh'unkilere dikilmiş, sonra da bana tiksintiyle bakıyor.

" edelim. Bu suçla ilgili yeterince şey duydum ve söylenenleri dikkate alacağım."

Yan taraftaki birine el sallıyor ve kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Koridorda bir mırıltı yayılırken uzun boylu, sarışın bir erkek kürsünün önüne yaklaşıyor, arkasında cansız bir Sarah sürüklüyor. Onu görünce verdiğim tepkiyi tutuyorum. Uzun boylu erkek ilk basamakta duruyor ve Sarah'yı yanında durması için yönlendiriyor.

Lord Higher Charles, yanındaki erkeğe bakmadan önce Sarah'nın dağınık görünümünü ve titrek bedenini inceliyor. "Alfa Christopher, senin kızı üç ay önce evinden alındı. Nerede olduğunu size söyledi mi?"

İçimden bir şok geçti. Bu Alfa'nın kızı mı? Hay sikeyim.

"Evet, Lord Higher." Alfa Christopher saygıyla başını eğdi. "Kızım bana daha önce hiç gitmediği bir yere götürüldüğünü ve oradan ayrılamadığını söyledi. Esir tutulmuştu. Çok geniş kapsamlı

Onu kaçırırlarla savaşmaya çalışırken yaralandı ve bu yaralar yüzünden yataktan kalkamadı, neredeyse yatalak oldu." Josh yanımda derinden ve alçak sesle homurdanıyor, ben de ona sessiz olması için bir uyarı bakışı atıyorum.

söylüyor, bunu biliyoruz. Yine de bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz ve Josh ona bir tepki gösterirse ne olacağını bilmiyorum.

"Bu doğru mu canım?" Lord Higher Charles, parmakları dolanarak ayaklarına bakmaya devam eden Sarah'ya sesleniyor. Sonunda başını bir kez sallıyor ve kalbim daha da kırılıyor.

Korktuğumu biliyorum ve bu benim hatam. Onu koruyacağımı ve güvende tutacağımı söylemişim. Şimdi ona zarar verenlerin elinde. Taş kesilmiş. Bu odaya girmeden önce onu dövdü mü? Tehdit etmek mi? Bilmiyorum.

ama her ne yaptıysa bu odadaki herkese yalan söylemesine neden oldu ve Alpha Christopher'ın az önce söylediklerini doğruladı. Josh'a baktım ve onun Tarafsız bir ifadeye bürünmeden önce yüzü düşüyor. Ama sözlerinin ona acı verdiğini biliyorum.

"Döndüğün için çok mutluyuz Sarah. Artık güvendesin. İyileşmek ve Patrick Kazari ile ayarladığınız çiftleşmeye devam etmek için ihtiyacınız olan tüm zamana sahip olabilirsiniz." Lord Higher Charles ona gülümsüyor ve yemin Josh'un üzerine bir durgunluk çökerken nefesim kesiliyor.

Ailemin pisliklerine bakıyorum, ikna edici, nazik bir şekilde Sarah'ya bakan kuzenim Patrick'in yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Sarah tekrar odadan çıkarılıp aceleyle bir kapıdan dışarı atılıp gözden kaybolunca gülümsemesi kayboluyor. İşte o zaman mavi gözleri benimkilere geliyor. Gözlerinde kötülük parlıyor ve ben dişlerimi gösteriyorum. Sırıttıyor, dudaklarını yalıyor ve ben ürperiyorum.

Lord Higher Charles, "Alfa Darius, lütfen devam edin," emredince dikkatim ona yöneldi.

"Rhea altı Elit stajyerin ölümüne sebep oldu.

Deadlands Sarah'yı arıyor. Cinayeti itiraf etti ama aynı zamanda Sarah'yı, yaralı Elitlerimizi iyileştirmek için gittiğimiz evinde saklıyordu.

Ona sorduk ve Sarah'nın bir robot resmini gösterdik. O ve diğerleri onun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını ve Ölü Topraklar'a girmeye cesaret ederse muhtemelen öleceğini söylediler. Onu bir kulübedeki bir odada yaralarından iyileşirken bulduğumuz için açıkça yalan söylediler. Sürüsü de etrafta dolaşıp onlara onu sorduğumuzda gerçeğı söylemedi. Hepsi bu suçtan ve bir sürü oluşturdıklarını gizlemekten suçludur.

"Daha fazla yalan ve manipölasyon," diye mırıldanıyor Lord Higher Charles, diğer Yüksekler de aynı fikirde olduklarını mırıldanırken.

Darius kürsünün altındaki basamaklara yaklaşıyor ve Eridian'da tuttuğu kristali çıkarırken her hareketini izliyorum. "Bu kristal bana Yüce Aldus tarafından verildi."

Eridian'da bulunan ve kristalle tüm bunlara sebep olan adam bu olmalı. Bir Yüksek oraya nasıl gitti? Koltuklarında oturan Yüksekleri tarıyorum ama hiçbiri konuşmuyor.

"Evet, kısa bir süre konuştuğumuzda da aynı şeyi söylemiştiniz. Ne yazık ki, Yüksek

Aldus'un kaçırılmaması gereken acil bir toplantıya katılması gerekiyordu, bu yüzden bugün burada olamadı. Maize ile buluşmaya gittikten sonra hafıza kristalini size verdiğini doğruladı ve arayışımızın ilerleyişini kontrol etti.

Sarah," diyor Lord Higher Charles. Maize nerede yaşadığımızı bir Higher'a mı bildirdi? İçimden öfke fişkırıyor. "Ayrıca bu hainlerin yaşadığı yerde bulunduğunu da doğruladı."

Bir hafıza kristali mi? Yaşadığımız yeri mi buldun?

"Hafıza kristali bana Rhean'ın bir tür ayin yaptığını gösterdi," diye devam ediyor Darius, ben başımı sallarken gözleri benimkilere geliyor. "O ayin Vrohkaria'yı lanetledi ve roguire'ları topraklarda kargaşaya yol açmaya, köyleri ve kasabaları katletmeye ve parçalamaya getirdi," diyor kristali elinde çevirerek odadakilere.

Kocaman gözlerim Darius'tan kristale ve sonra tekrar kristale bakarken etrafımda bağırışlar yankılanıyor. "Bu imkânsız. Bu doğru değil," diye bağırıyorum ona, bu düşünce karşısında göğsüm kabarıyor. İnsanlar bana küfrederken, ihanetimin bedelini nasıl ödemem gerektiğine dair sözlerini duymama izin verirken sözlerim görmezden geliniyor. Yapmadığım bir şey yüzünden asılacak, taşlanacak ve kırbaçlanacaktım. Panik içindeki gözlerim Josh'a dönüyor, ağzı hareket ediyor ama bana ses ulaşmıyor. Sesin bariyerlerden kaçmasını engellemişler, onlar isteyene kadar duyulmamıza izin vermiyorlar.

Darius kristali Lord Higher'a uzatır, o da kristali tutarken gözleri donuklaşır, nesneden kıvılcımlar çıkar. "Darius'un söyledikleri doğrudur. Bu Vrohkaria'ya karşı işlediğiniz büyük bir suçtur. Hepimize karşı, kendi türünüze karşı ihanet ettiniz."

Charles geçer

Başımı sallarken kristali diğer Yüce'lere gösterip hepsinin benim bu bariz anımın haydutları üzerimize getirdiğini görmesini bekliyorum. "Türümüz için bir utanç kaynağısın. Anlat bana." Koltuğunda öne doğru eğiliyor, koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Neden bu toprakların belaya uğramasına sebep oldun?"

"Ben ," diye bağıyorum ve Darius, öfkesi bariyeri delip geçerek benimle alay ediyor.

Lord Higher Charles, "Kanıtlar çok ağır," diye bağıyor; kemiklerimi sızlatacak kadar keskin olan bu ses beni yeniden küçük bir kız gibi hissettiriyor.

Savunmasız. Zayıf. "Kendi gözlerimizle gördüklerimizi inkâr edemezsiniz!"

"Kendi gözlerimle *gördüklerimi* inkâr edebilir misiniz? Bana ne yapıldığını?!" Ona bağıyorum, zincirlerimi yukarı kaldırıp bariyere vururken takırdıyor. Acı tekrar içime işlerken gözleri sertleşiyor, daha fazla konuşmamam için bir uyarı. Yüzünde nötr bir ifade tutarken dişlerimi sıkıyorum. Mükemmelleştirilmiş bir yüz ifadesi.

"Higher'lar ve ben senin söylediğin herhangi bir şeyi neden doğru kabul edelim? Neden herhangi biri?" diyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Yalan söyledin ve manipülasyon yaptın. Sürünüzden kaçtınız, bir çocuğu *çaldınız* ve anılarını engellediniz. Elit stajyerleri öldürdünüz ve ilgi çekici bir kişiyi kaçırdınız, onları sakladınız ve aynı zamanda bir sürü oluşturduğunuzu bize bildirmediğiniz. Tüm bunların ötesinde, bir ayin gerçekleştirdiniz ve vahşi yaratıkları Vrohkaria rastladıkları herkesi katlediyor ve öldürüyor," diye tükürüyor. Vrohkaria'nın

Elitler bana bakarken, salonun etrafındaki insanlardan daha fazla bağırış bana saldırırken, Highers onaylayarak mırıldanıyor.

"Ben lanet olası bir ayın falan yapmadım. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!" Darius'a ters ters baktım. "Gördüğünüz şey yanlış. Hepinizin gördüğü şey yanlış."

"Hafıza kristalleri değiştirilemez," diyor Darius bana. "Onlarla oynanamaz."

"Bu bir yalan çünkü belli ki öyle olmuş," diye homurdanıyorum, söylediklerinin iması karşısında bedenim titriyor ama ben yapmadım. "Ben yapmadım."

Nasıl yapılacağını bilsem bile asla böyle bir şey yapmazdım.

"Yine yalan söylüyorsun, Rhea," diye hırlıyor Darius. "Günahların önüne seriliyor ve sen doğruyu söyleme nezaketini bile göstermiyorsun."

"Doğruyu söylüyorum," diye bağıriyorum. "Ritüel hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Rogue'ların nasıl ortaya çıktığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Her şeyi ve her şeyi öldürüyorlar. Hepimiz onlar yüzünden tehlikedeyken bunu yapmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?!"

"Bize söyleyeceğin şey bu," diyor Lord Higher Charles ve ben çığlık atıyorum. Sırtıma elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

İçimde akan acıdan kemerlerim titriyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, zincirlenmiş ellerim yerde, burnumdan kan damladığını hissediyorum. "Bize neden lanetlediğini söyle

ve bunu nasıl durdurabileceğimizi." Sessiz kalıyorum, bana tekrar çarptığında devam eden acıyla nefes nefese kalıyorum.

Yanıma düşüyorum, tüm vücudum titriyor ve bulanık gözlerim Kade'i bulduğunda dudakımı ısırarak ağlıyorum. Sonunda bana tekrar bakıyor, sonunda bana her duyguyu gördüğüm mavi gözlerini . Nefret hariç. Şu anda bana öyle bakıyor. Gözleri nefret dolu ve boğuk bir hıçkırık

ama menekşe rengi parıltı bariyerden kaybolurken ve acı yavaş yavaş azalırken hızla sessizleşiyorum.

"Otuz kırbaç, belki bu onun dilini çözer," diyor başka bir Higher ve kalabalığın hepsi alkışlıyor ve onaylarını haykırıyor. Ayaklarıma doğru tökezliyorum, vücudum ağırırken ellerim kenetlenmiş bir şekilde onlara bakıyorum.

Ellerimi kaldırıp burnumun altındaki kanı silerken, bileklerimi birbirine bağlayan zincir aniden beni aşağı doğru çekiyor. Yere savruluyorum, dizlerim yere çarpıyor ve tıslıyorum. Ellerimi çekiyorum ama yere kilitlenmişler, hareketsizim. Ayağa kalkamıyorum, sadece dizlerimin üzerinde , bariyer yanıp sönüyor.

Başımı kaldırıp Maize'nin elinde bir kırbaçla Highers'a yaklaşmasını izliyorum. Belinden eğilerek onlara takdim ediyor. Lord Higher Charles başını eğip bana baktıktan sonra dönüyor ve yüzünde sadist bir gülümsemeyle bakışlarını Darius'un üzerinde gezdiriyor. "Elitlerin Alfa'sı olarak ve Rhea araştırmanı uzattığı, dolayısıyla topraklarımızı korumaktan seni alıkoyduğu için, bence bu onuru sen kazanmalısın."

KIRK BİR

RK R

Yapmaz, değil mi?

Diğer Elitler sessizce odaya bakarken Darius Charles'a bakar. Charles, sırtışı hiç Darius'a bakmaya devam eder. "Eminim bu onun aldatmacasına karşı içindeki öfkeyi bir süreliğine dindirecektir. Vrohkaria için yaptıkların ve yapmaya devam edeceklerin için bu benim sana hediyem olabilir," der. Darius hareket etmeyince, Charles başını ona doğru eğiyor.

Darius bir elini Maize'e doğru uzatıyor ve kırıbaçı siyah, yıpranmış sapından tutuyor. Kabaca yutkunuyorum. Yavaşça geri çekiyor, derinin Kırıbaçın şeritleri düşüyor, parçalar neredeyse yere değiyor. Yutkunuyorum, bağlandığım yerden bakıyorum, ellerim kenetleniyor. Burnumdan soluyorum ve yanımda Josh'un elinden geldiğince bariyerine vurduğunu, bağırırken damarlarının boynuna doğru gerildiğini görüyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Sadece gözlerindeki paniği görüyorum. Kade'e bakıyorum, Darius'un tuttuğu şey karşısında gözlerinin hafifçe açıldığını görüyorum, ama hemen ifadesini düzeltiyor ve yere bakıyor.

Hâlâ orada mı? Bana olacaklar için bir hissediyor mu? Artık umurunda değil mi?

Lord Higher, "Geri kalan acınası takipçilerini de içeri alalım," diyerek başımı ona doğru çevirmemi sağladı.

Birkaç dakika sonra Taylor, Sebastian, Hudson ve Colten aşağı indiriliyor. Anna, Josie ve Danny geliyor, hepsi de ileriye doğru itilirken ve merdivenlerden bizim olduğumuz yere inerken mücadele ediyor.

Bilekleri birbirine zincirlenmiş, geniş gözlerle bize bakarken ağızlarına bağlanan bezlerin arkasından boğuk sesler geliyor.

Leo, Damian, Zaide ve Jerrod'un her biri, onları pelerinli figürlerin yerine geçerek arkalarında yerlerini alıyor. Elitler onları önümde dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor, sert zemine vurduklarında yüz hatları acı içinde. Kıyafetleri benim ve Josh'un ki kadar kirli, yüzlerinde de dövüldükleri belli olan morluklar var.

Buna nasıl izin verilir? Yanlış bir şey yapmadılar.

"Hepsi ve yerleşim yerinizde bulunan diğer herkes sorgulandı. Konuşmayı reddediyorlar. Özellikle kan cadısını çözmek çok zor. Belki sana birkaç kırbaç vurduktan sonra konuşurlar." Kel kafası meşale ışığında parıldayan bir Yüksek diyor.

Lord Higher Charles ona, "Bunu henüz , Higher Frederick," der. "Eminim eninde sonunda konuşacaklardır, konuşmazlarsa hain konuşacaktır." Onun güveni salonda yüksek sesle konuşuyor, kendinden çok emin.

Koyu kahverengi saçlı Yüksek, Charles'a "Joshua da bir haine yardım ettiği için cezasının başlangıcı olarak kırbaçlanacak mı?" diye sordu.

"Sanırım bu uygun olacak, Yüksek Mathew," diye mırıldandı. "Yüce Berthold, Yüce Aiden?" Her iki Yüce de başlarını sallayarak onaylıyorlar, yüzleri asık.

"Kırbaçlarını alacağım," diye mırıldanıyorum ve sürüm hareketsiz kalıyor. Darius bile sözlerim karşısında duraksıyor. Boğazımı temizliyorum, ağızımdan akan kanı tükürüyorum.

burun. "Yasa, yargılananların yerine geçecek kişinin ceza almasına izin veriyor. Ben alacağım."

Lord Higher Charles, "Kanundan bahsediyorsun ama onu bu kadar kolay çığniyorsun," diye alay ediyor.

"Kanun hala kanundur." Gözlerimi kaldırıyorum, kararlılığım gözlerimden okunuyor.

İç çekiyor. "Bu koşullar altında bu özel yasaya katılmasam da, gerçekten de yasa budur." Saçmalık. "Senin uymadığın bir şey. Mevcut otuz kırbaça yirmi kırbaç daha ekleyin." Sürüm ayağa kalkma çabalarını yeniliyor, ağızlarındaki bezin ardında boğuk çığlıkları daha da yükseliyor, ancak Elitler onları bastırıyor ve zayıflamış halleriyle kolayca diz çökmelerini sağlıyor. "Kaden, on beş kırbaç cezası alacaksın. Ancak işlediğin suçlarda bir şekilde masum olduğun için. Cezanı haine devretmene izin vereceğim. Kabul ediyor musun?"

Kade bir an için dizlerimin üzerinde bana baktı, gözleri boş bakıyordu. Lord Higher'a cevap verir. "Katılıyorum." Kalbim kan , ama birazdan gelecek olan acıya katlanmak zorunda olmadığı için şükrediyorum.

Darius merdivenlerden yavaşça inerken başımı çeviriyorum, kırbaç yerde iz bırakıyor. Ona bakıyorum. Gözlerinde gümüş lekeler uçuşuyor ve artık onları gördüğümde büyülenmek yerine irkiliyorum. Runa inliyor İçimde ve zihinsel olarak başını okşuyorum, onu yatıştırmayı umarak Ona gönderdiğim sakinlik. *Sorun yok. Her şey yoluna girecek.* Bunun doğru olup olmadığından emin değilim ama buna inanmak zorundayım.

Darius önümde duruyor, botları zincirlenmiş ellerimde, onlara bakıyorum. Temizler, bağcıkları sıkıca bağlanmış. Kokusunu içime çekiyorum, kendimi hazırlamak için olabildiğince derin şekilde sarıyorum, çünkü havanın yakında kanımın kokusuyla dolacağından eminim.

"Sürün konuşup seni kurtaracak mı? Yoksa sonunda Gerçek mi?" diye , kırbacı yukarı kaldırdı ve boştaki ellerini deri şeritler üzerinde gezdirdi.

"Ben doğruyu söyledim. Ben herhangi bir ayin yapmadım. Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama yanılıyorsun Darius. Çok yanılıyorsun," diye fısıldıyorum, sesim son kelimedede çatlıyor. Homurdanarak yere çömeliyor ve ben konuşurken başımı kaldırarak yüzünü bana yaklaştırıyorum. "Eridian'da kendi gözlerinle gördüklerini bir düşün. İyi düşün. Elitlerinizi öldürdüğümü ve onlara zarar verdiğimi kabul ettim, bundan asla kaçınmadım. Sürümü *korumak* için seninle bir yemin ettim. Benim dünyamı. Tüm varlığımla neden dünyamı tehlikeye atacak bir şey yapayım ki? Neden bir şey yapayım ki? buraya getirmek gibi mi?"

"Sarah hakkında yüzüme karşı yalan söyledin ve onu burnumuzun dibinde sakladın.

Birçok kişi rogu're'lar yüzünden öldü. Onu aradığım için onları koruyamadım, çünkü sen onu benden sakladın," diye homurdanıyor. "Ağzını açtığında tek yaptığın yalan söylemek!" İç çekerken onun benekli gözlerine

"Darius, lütfen, bana inanmalısın. Düşündüm ki... Birbirimizi anlamaya başladığımız bir noktaya geldiğimizi düşündüm. Sanırım..." Aldığım tek tepki gözlerinin etrafındaki gerginlik. Hiçbir şey söylemeyince omuzlarım çöküyor. Bana inanmayacak. Eridian'da ona yalan söyledim ama bunu bir koruma duygusuyla yaptım. Hepimizi güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım ve zaten hepsi boşunaydı.

Bakışlarımız kilitleniyor, gözleri bir kez daha yüz hatlarımı incelerken bir kez daha beni gerçekten incitip incitmeyeceğini ya da bunun öfkesinin konuşması olup olmadığını merak ediyorum. Eridian'da aramızda olanlardan ve gözlerindeki zorlukla dizginlenmiş öfkeden sonra, şimdi beni gerçekten inciteceğini düşünüyorum.

Bunun bilgisi zaten kanayan kalbime istenmeyen bir çatlak daha gönderdi. Gerçekten de aramızdaki bu bağdan, koşullar ne olursa olsun bedenlerimizin bir araya gelmesinden sonra, beni buraya getirdiğinde belki de bana karşı hoşgörülü olacağını düşünmüştüm. Beni bu kişiden başka bir şekilde görecekti. benim olduğumu iddia ediyor.

Artık böyle düşünmekle hata ettiğimi biliyorum. o anda yanılmışım, etrafında dans eden dallar varken. Gülümseyip kahkahalar atarken yavrularla oynadığımızda göğsümde hissettiğim sıcaklık konusunda yanılmışım. Ay ışığının altında beni öptüğünde, benimle el ele tutuştuğunda yanılmışım. Çünkü o istedi. Bana benim onu korumam gerektiğini söylediğinde yanılıyordu, çünkü şu anda beni korumuyor.

"Yap şunu," diyorum ona ve gözlerimin olacaklardan dolayı sertleştiğini hissediyorum. "Ne?" diye soruyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. Parmak eklemlerini görüyorum.

Kırbacın sapının etrafı beyazlaşıyor, gözleri kararıyor.

"Dedim ya. Yap. Yap." Elindeki kırbacı başımla onaylıyorum ve mümkün olduğunca rahat olmaya çalışarak dizlerimin üzerinde sürünüyorum. "Bu kolay olmalı, değil mi?

Bir haini kırbaçlamak. yüzden devam edin."

Duraklıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde yüzümü inceliyor. "O ağzınla yalan söyleyip kurtulmaya çalışmayacak ? Merhamet için yalvarmayacak mısın?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve ona çok iyi bildiğim bir gerçeği fısıldıyorum. "Vrohkaria'da merhamet yoktur, Darius. Yüceler'in kendi tayin ettikleri yalan tahtlarında oturduklarını ve ayaklarının dibindeki topraklarda haydutların dolaştığını bilmen gerekir." Gözlerini kırpıştırıyor, gümüş lekeler biraz daha büyürken dişleri birbirine çarpıyor.

"Devam etmeye hazır mıyız, Alfa Darius?" diye soruyor Lord Higher Charles ve Darius gerilirken gözlerimi bir süre daha tutuyor, ayağa kalkmadan önce gözleri simsiyah parlıyor. Elleri kırbacın sapını sıkıca kavlıyor, Arkamdan geçip gözden kaybolurken deri gıcırıyor.

Ağzımdan derin nefes alıyorum, nefesimi yavaşça dışarı veriyorum. Tişörtümün kumaşı sırtımdan yırtılarak tenimi ona gösteriyor ve serin hava yüzüme çarptığında irkiliyorum. Runa içimde sızlanıyor, sırtıma doğru kıvrılıyor. Josh'a bakıyorum, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken ona üzgün bir gülümseme veriyorum, hala çığlık atıyor ve bariyere vuruyor, ama hiçbir şey duyulmuyor. Başımı öne çevirip sürü üyelerime, en yakınlarıma tek tek bakmadan önce gözlerimle onu rahatlatmaya çalışıyorum. Gözyaşları akıyor Anna ve Josie'nin yüzleri ve hepsi onları tutan Elitlere karşı mücadele ediyor, ama başımı salladığımda duruyorlar, gözlerim onlara sorun olmadığını söylüyor.

Son olarak gözlerim Kade'e gidiyor, mavi gözlerimiz buluşana kadar ona bakarken hüzünlü gülümsemem hâlâ yerinde duruyor. "Seni affediyorum, Carzan." Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama gerektiğini düşünmese bile, onu affetmemi gerektirecek hiçbir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Bir gün, her şey netleşecek, görecek ve bu an için kendinden nefret edecek. Yapacağını biliyorum ama buna izin vermeyeceğim. Sertçe yutkundüğünü görüyorum, duyguları içine sızıyor.

Yüzünü öne çevirmeden önce gözlerini açıyor, olacakları görmek istemiyor.

Higher'lara bakıyorum, Charles'a bakıyorum, onun sadist sırtışını görüyorum. sandalyenin koluna yaslanırken ağzını kapatan elinin arkasına saklanıyor.

Yine de gözlerinde görüyorum. Bana annemi ve babamı öldürdüğünü söylediğinde bunu daha önce birçok kez gördüm. Onlar için ağlayana kadar benimle alay ettiğinde,

Beni kurtarmaları için hıçkıra hıçkıra ağlarken. Bana istediğini yaptırmak için Kade'i bana karşı kullanmaya çalıştığında. İçimdeki savaşı görebilmesini seviyordu.

Benden istediği Şeye boyun eğip eğmemem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Neredeyse yedi yaşımdan on sekizinci doğum günümden sadece birkaç hafta öncesine kadar uzun yıllar boyunca bunu gördüm. Annemin ve babamın evinin altındaki bodrumda, onun ve kanım da dahil olmak üzere başkalarının kendi yaşayan kabusuma dönüştürdüğünü binlerce kez gördüm.

Charles elini bize doğru sallayarak, "Alfa Darius, ilerleyin," diye emrediyor. hiçbir hareket gelmiyor. "Bütün gece bekleyemeyiz, bir cezanın daha eklenmesini istemem."

Sözleri zerine kaşlarım çatılıyor, ama sonra Darius nihayet hareket etmeden önce arkamdan güçlükle duyulan bir hırıltı geliyor. Kırbacın havada süzüldüğünü duyuyorum. saplanana kadar hassas bir Şekilde süzüldüğünü ve keskin, yakıcı acıdan vücudumu kamburlaştırdığını duyuyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama ikinci darbe hızlı ve seri bir Şekilde gelince boğuk bir çığlık atıyorum. Sonra nc ve dördüncü, tekrar ve tekrar.

Tereddüt yok. Merhamet yok.

Tıpkı hiç olmadığını söylediği gibi.

Derimin yarılmasıyla yanlarımdan kan akıyor ve burnumdan nefes alıyorum, bir sonraki saldırıyı beklerken gözyaşlarım aşağı yuvarlanırken yerdeki tek bir noktaya bakıyorum. Hıçkırık gibi bir nefes kaçıyor benden ve o nefes geldiğinde dişlerimi sıkıp hırlıyorum. Kırmızı zemini boyuyor, sıçramalar çok fazla olmadan önce kendi desenini oluşturuyor ve etrafımda toplanıyor. Zaten yırtılmış olan etimin tam üstüne bir darbe daha inerken içimi acı dolduruyor. Vücudum şiddetli acıdan titriyor. Runa yüzeye olabildiğince yaklaşıp beni yatıştırmaya çalışırken içimde sızlanıyor ama faydası yok. Bir sonraki nefesimde boğuluyorum.

Bir grev daha.

Dudağımı ısııyorum, dişlerim dudağımı delip geçiyor.

Başka bir çatlak.

Sadece kabullen. Sonsuza kadar değil, Rhea. Daha kötülerini de yaşadın.

Bir kesik daha.

Nefes alın. zemine konsantre olun. Sadece o noktaya devam et. Bunu sana yapanın Darius olduğunu görmezden gel.

Başka bir vuruş.

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Tut . Sakın bir ses daha çıkarayım deme. Tek bir lanet ses bile.

Bir kırbaç daha.

Yap.

Ve bir tane daha.

Hayır.

Ve bir tane daha.

Mola.

KIRK İKİ

RK R

Görüşüm bulanık, hareket ettirilirken daralıyor, sertçe bir şeyin üzerine kaldırılıyorum ama yine de ses çıkarmıyorum. Kıyafetlerim ıslak, kan kokusu sarmış, kıyafetlerime ve tenime işlemiş. Başım yana yatarken su altındaymışım gibi sesler bana ulaşıyor.

Sonra parmaklar boynumda, bir hırıltı, sesler yükseliyor ve sonra soğuk hava üzerime çarpıyor. Hareket ettikçe itilip kakılıyorum, bir omuz karnıma saplandığında kan başıma hücum ediyor, kollarım altımda gevşekçe sallanıyor. Sıvı hissediyorum

parmak uçlarımdan ve bizi takip eden kırmızı bir sıçrama izi hayal ediyorum merdivenlerden inmeye başladığımızda. Gözlerim hafifçe açılıyor, tekrar bulanıklaşmadan önce önümdeki taşı görüyorum.

Bedenim soğuk zemine çarptığında, başım sert yüzeye çarptığında acı dolu bir nefes alıyorum. Acı kafatasıma vuruyor. Zincirlerin şangırtısıyla içimden bir inilti geliyor, sonra bedenim tekrar hareket ettiriliyor ve bileklerim çekilip bırakılıyor. Ardından kaburgalarım keskin bir tekme geliyor, beni yırtık sırtımın üzerine deviriyor, etrafımdaki hava durana kadar boğazıma bir çığlık takılıyor.

Ses yok. Hareket yok. Yalnızım.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum, hıçkırıklar bedenimi sararken hareket etmiyorum. Hıçkırıklar

Ardından ağızıma dolan bakırın tadı geliyor ve tat karşısında öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Vücudumdaki ağırları hissederek sığ nefesler alıyorum. Bileklerim, kaburgalarım, sırtım. Kesinlikle kahrolası sırtım. Uzun bir süre hareketsiz kalıyorum, tavana bakarken hareket etmeye cesaret edemiyorum. Su damlaları taşın çatlaklarından süzülüyor ve ben de onları hayranlıkla izliyorum, aşağı düşüyorlar, içeride sıkışıp kalmaktan kaçıyorlar. Sonunda sırtüstü yatmanın bana daha fazla acı verdiğini fark ediyorum ve biraz güç toplamak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Yavaşça karnımın üzerine yuvarlanıyorum, derimin gerildikçe daha fazla yarıldığını ve yaralardan taze kan damladığını hissettiğimde sessizce koluma doğru bağıyorum. Tanrım bu çok acıtıyor. Ağır nefesler alıyorum, kendimi dizlerimin üzerine çökmeye hazırlarken parmaklarım yere , enseme ter damlaları oluşuyor. Bir hırıltılı nefes daha alıyorum ve yerden kalkmadan önce zincirlenmiş ellerimi yüzümün altına alıyorum.

altında. Acıdan boğazımda safra birikiyor ve değil. Nefesimi tutarken içimde kalan azıcık şeyi de kusuyorum.

Hiçbir şey kalmadığında, titreyen ellerimi ağızıma götürüp siliyorum ve istismara uğramış bedenimi tekrar hareket ettirmeye hazırlanıyorum. Daha fazla nefes ve daha fazla sessiz çığlıktan sonra, nihayet kalçalarımın üzerindeyim, görüşüm gelip gidiyor ve kendimi sabitlemek için uyluklarımı kavriyorum, geçene kadar gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi açtığımda altımdaki kırmızıya boyanmış taşı görüyorum ve tüm çizgilerini hücremdeki parmaklıklara kadar takip ediyorum. O zaman kesinlikle buraya sürüklenmişim. İç çekiyorum, sonra dizlerimin üzerinde sürünerek odanın ortasına ve az önce midemdekilerden kurtulduğum yerden uzağa doğru ilerlerken sırtımdan gelen yakıcı acıyla yüzümü buruşturuyorum. Acı içinde inleyerek yırtık tişörtümü vücudumun ön kısmından dikkatlice sıyrıyorum. Kana bulanmış malzeme

Derime yapışıyor ve yavaşça kollarımdan aşağı sürüklüyorum. Elimden geldiğince yana atıyorum, yere çarpan ıslak tokat ne kadar kan emdiğini gösteriyor. Kırmızı çizgiler beni süslüyor, kendime bakarken beyaz sütyenim şimdi parlak kırmızı. Kaburgalarımındaki morlukları görebiliyorum. ve bana tekme atan kişinin ayaklarının büyük olduğunu biliyorum.

Sırtıma yediğim otuz sekizinci kırbaçtan sonrasını pek hatırlamıyorum. Görüşüm kararıyordu, bu yüzden acıdan ya da kan kaybından bayılmış olmalıyım. Sırtımı yakan bir ateş kırbacı gibi hissettiğimi hatırlıyorum ama kendime söz verdiğim gibi yine sesimi çıkarmadım. Acımı duymayı hak etmiyorlardı ve bu acının sebebinin Darius olduğu gerçeği daha da sertleşir.

Onunla aramda olduğunu sandığım bağ yanılttı. Her zaman birbirimizin bakışlarına kilitlendik ve her seferinde birbirimizin mümkün düşündüğümüzden daha fazlasını gördük.

İkimiz de gördüğümüz şeyde yanılmışız.

Ben onda çıkarabileceğim iyi şeyler gördüğümü sanıyordum, o ise bende sadece kötü şeyler görüyordu.

Kade'i nereye götürdüler acaba? Annesi ve babasıyla mı? Josh da benim gibi geri kalanlarla birlikte bir hücrede mi? Karşıma bakıyorum ve yine hiçbir hareket görmüyorum. Burada değillerse neredeler?

Ellerimi hafifçe uyluklarımın üzerine koyuyorum, sırtımdan aşağı ve yukarı akan lav hissiyle bedenimi elimden geldiğince rahatlatmaya çalışırken cildim sıcak hissediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Runa'yı kontrol ediyorum. O da en az kadar bitkin bir halde uyuyor. Onunla birlikte dinleniyorum, zihnimi başka bir yere götürmeye ve çeşit huzur bulmaya çalışıyorum.

Hiçbir zaman kalıcı olarak sahip olacağımı sanmıyorum, sadece orada burada parçacıklar.

Son yirmi bir yılda, gerçek huzuru hissettiğim zamanların sayısını iki elimle sayabilirim. Bu şekilde ne kadar az hissettiğimi düşünmek iç karartıcı.

Tanrılar bizi gerçekten terk mi etti? Sanırım ilk kez gerçekten terk ettiklerini hissediyorum, her ne kadar içimdeki her şey bu düşünceyle irkilse de.

Önümden bir itiş kakış sesi duyana kadar saatler geçmiş gibi geliyor ve gözlerimi tekrar açıp parmaklıklara doğru yöneldiğimde, çok uzun zamandır görmediğim bir yüz perişan arkama bakıyor. Yıllar içinde yavaş yavaş yaşlanmış ama hala yıllar önce tanıştığım adama çok benziyor. Gece yarısı gözleri bana bakıyor, önündeki parmaklıkları sıkıca kavrarken yüzünde endişe yazılı.

"Rhea," nefes alıyor ve içindeki hüznle hıçkırıklarımı tutuyorum. "Burada olmadığım için çok üzgünüm. Çok geç olana kadar bir duruşma olduğunu bile bilmiyordum.

Geç kaldım." Sarışın başını sallıyor ve alçak sesle konuşurken başını eğiyor. "Bu asla olmamalıydı."

"Bu senin hatan değil, Edward," diye onu temin ediyorum, çünkü değil. O beni korumaktan başka bir şey yapmadı. "Bu her zaman bir noktada olacaktı. Bunu ikimiz de biliyorduk." Bu kaçınılmazdı.

"İyi misin?" diye soruyor, iç geçirerek halime bakıyor.

Boş bir kahkaha beni terk ediyor. "Daha iyiydim." Elimi yüzüme sürerek kurumuş kan parçacıklarını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hiç gördün mü başka kimse var mı?" Başını sallıyor. "Kade'i ve sürümü buradan çıkarmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Emin değilim, Rhea. Diğer Yüksekler bensiz toplantılar , beni önemli işlerin dışında tutuyor ve diğer kasaba ve köylere gereksiz gezilere gönderiyorlar. Son zamanlarda neler olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey sezmiyorum."

"Denemek zorundasın. Rogue'ları Vrohkaria'ya getirmek için bir ayin yaptığımı gördüklerini söylediler. Bu nasıl mümkün olabilir?" Topraklara kaos getirecek herhangi bir ritüel bile bilmiyorum.

"Bilmiyorum. Hafıza taşları değiştirilemez ama bu mümkün olmalı. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım, kütüphanede araştırma yapmam gerekecek, bakalım eski kitaplarda bir şey bulabilecek miyim?"

"Bunu benim yaptığımı inanıyor musun?" diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Edwards şık siyah pantolonunun kirleneceğini umursamadan dizlerinin üzerine , elleri hâlâ parmaklıkları kavrarken gözleri benimkileri tutuyor. "Tanrılar hayır, Rhea. Sen asla böyle bir şey yapmazsın."

Bana olan sarsılmaz inancı karşısında dudağım titriyor ve ona gidip bana sunacağını bildiğim teselliye aramaktan başka bir şey istemiyorum. Sadece birinin bana bir saniyeliğine sarılmasını.

"Kade anılarının geri geldiğini söyledi ama sanırım onları da değiştirmişler, Edward. Hiç mantıklı konuşmuyordu." Burnumu çekiyorum ve burnumun altını siliyorum, zincirlerin şingirtisini duymuyormuş gibi yapıyorum. "Bunu yapabilecek kadar güçlü kim var? Kade'in Aragnis sürüsüyle olanlara dair anılarını engelleyen hafıza taşını üretmen yıllarını aldı. Hem onları geri getirecek hem de değiştirecek kadar güce nasıl sahipler?"

"En büyük güç Lord Higher Charles'ın elinde. Üst düzey bir cadıyla böyle bir şey yapılabilir. Ancak tüm güçlü cadılarımız birkaç haftadır kaleye . Lord Yüksek Charles onları kendisi için bir şey toplamaya gönderdi. Bana ne olduğunu söylemedi." Ellerini parmaklıklara sıkıştırırken yüzünde hayal kırıklığı vardı.

"Charles ona ulaştı, ama neden? Kade'in anılarıyla oynamanın ona ne faydası var?"

"Acı çektiğini görmek," diye mırıldanıyor, gözleri kendi sözleri karşısında düşüyor.

"Uzun zamandır senin öldüğünü sanıyordu, Rhea. Ondan kaçtığın için sana elinden gelen her şekilde acı çektirecek." Ellerini parmaklıklardan kurtardı ve saçlarının arasında gezdirerek iç geçirdi.

"Gerçekten ne kadar güçlü?" Hakimiyetinin güçlü olduğunu biliyorum. Elleri ve biraz sihirle neler yapabileceğini biliyorum. Ama Yüksek Lord pozisyonunu nasıl tutuyor?

"O bir kurt ve daha fazlası," diyor Edward ve ben başımı eğiyorum. "Kimsenin görmediği bir güce sahip ve bunu istediği gibi kullanabilir. Büyük salonda etrafının çevrildiği bariyerden bahsetmişlerdi bana. Bu onun gücünün bir parçası." I Yutkunuyorum, ona dokunduğumda bana acıyı hatırlıyorum. "Bundan daha fazlasını yapabiliyor ve kimse nedenini bilmiyor. Bazıları onun yeni Tanrı olduğunu söylüyor, eskileri toprakları terk ettikten sonra isimleri ve varisleri, onlar hakkında fısıldayan herkesin ağzında kül oluyor ve asla iyilikle değil." Tekrar uzaklara bakmadan önce hızla bana bakıyor.

"Ne oldu?" Aklında bir şey var ama bana söylemiyor. "Rhea..." diye devam ediyor.

"Eğer bilmem gerekiyorsa, Edward, o zaman bilmem gerekiyor. Bana ne söylemek istemesen de."

, alnını parmaklıklara yaslarken bacak bacak üstüne atar, yüzüne bir yenilgi ifadesi yayılır. "Charles bir süredir

Gittiğinden ve bulunamadığından beri senin gibi biri." Gözlerimi kırpttırıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Sürüden sürüye dolaşıyor, uygun olabilecek başkalarını bulmaya çalışıyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldıyorum, cevabından korkarak.

"Benzer belirtiler gösterip göstermediklerini görmek için yeterince büyüyene kadar genç yavruları eğitiyor," diyor bana üzülererek ve ben de boğuluyorum.

Bana söyledikleri karşısında başımı sallayarak ses çıkarıyorum. "Kanıtlayamam, izlerini iyi gizliyor ama bunu yaptığını biliyorum. Bunu durduramam."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin, bunu sadece bana yaptığını sanıyordum," diye mırıldanıyorum.

"Bu neyi değiştirir ki? Biz güçsüzüz. Sadece sen ve ben varız bu yeterli değil. Sürülere göz kulak oluyor, yakında doğacak yavruları arıyor ve sonra onları kutsuyormuş gibi görünerek geldiklerinde yanlarına gidiyor. Onları Vrohkaria'da ağırlıyor. Gerçekte ise size benzeyen herhangi bir şey arıyor. Senin öldüğün düşünüldüğünden ve başka kimse bulunamadığından, bir yol bulabileceğini düşündü." Kabaca yutkunuyor.

"Hoşuna gidenleri evlerinden alıyor ve onları eğitiyor.

Onları yeni hayatlarına hazırlıyor," diye fısıldıyor, konuşurken sesi titriyor.

Ağzımı açıp kapatırken gözlerim irileşiyor, şok geçiriyorum bir an için nutku tutuldu. "Bunca zaman Eridian'da saklandım, Yüce'lerden ve ailemden saklandım ve bunca zaman." Öğürüyorum. "Bunca zamandır bunu başkalarına yapıyordu." Başımı sallayınca kamburlaşıyorum, boğazıma bir şey tikanırken sırtımdaki acıyı görmezden geliyorum. "Ben etrafta olmadığım için *çocukları* alıyormuş. Onları eğitiyor. Oh, Tanrım. Hayır."

Avuçlarım ıslak zemine çarpıyor, midem bulanırken gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor. Çocuklara neler yaşattı? Benim yüzümden kaç kişi öldü? Çocuklar. Ben Eridian'da mutlu aileler oynarken o lanet olası çocukları kaçıırıyordu.

Ne yaptım ben?

"Bu senin hatan değil, Rhea." Beni yatıştırmaya çalışıyor ama . Hem de çok yanılıyor. "Ondan saklanmak zorundaydın. Sana sahip olmasına izin veremezdik."

"Çocuklar, Edward," diye ağlıyorum. "Bana yaptığını yapıyor. Ben gidince durur sanmıştım. Olması gerekenden daha fazlası olmaya çalışmaktan vazgeçeceğini."

"Biliyorum," diyor üzgün bir şekilde. Ekleyecek başka bir şey yok çünkü ne diyebilir ki? bakarsanız bakın, Tanrı bilir kaç çocuk benim yerime geçti, çünkü ben saklandım.

Benim hayatım onlarınkine değer mi?

"Kade'i ve sürünüzü buradan çıkarmaya çalışacağım ama korkarım durum pek iyi görünmüyor. Sadece sıkı dur, bir yolunu bulacağız. Onların ellerine bırakılamazsın. Charles ve diğer Üstler yakında cezayı belirleyecekler ve birçoğu bunun halka açık olmasını talep ediyor, bu yüzden şu anda hiçbir şey yapamaz. Bu bize bir şeyler bulmamız için zaman verir. Kalamam, yoksa yokluğumu fark ederler. Onlar gelip seni almadan önce dönmeye çalışacağım."

Bulanık görüşümle ona bakmak için kaldırmadan önce tamamen yenilmiş bir başımı sallıyorum. "Çıkar onları vallier, Edward," *Lütfen*.

Başını sallıyor, gözleri ciddi. "Umudunu kaybetme," diye yalvarıyor bana. "Bir yolunu bulacağım." Yeni hapishanemde beni yalnız bırakmadan önce bana küçük bir gülümseme daha veriyor.

Ama tek hissettiğim ruhumun içime çöktüğü. Yokluğumda bu kadar çok genç yavrunun masum kanının dökülmesinden duyduğum üzüntü.

Yüce'ler tarafından lekelenen öz için umut yok. Tanrılar yok.

Adalet yok.

Sadece yıkım ve kan. Geriye kalan tek şey bu.

KIRK ÜÇ

DRREUS

Kalenin içindeki bir yemek salonunda oturuyoruz, hepimiz açık renk ahşap bir masanın etrafına oturmuşuz, önümüze çok fazla yemek konuyor. Leo sağında oturuyor, onu Damian, Zaide ve Jerrod takip ediyor. Maize, masanın başındaki Charles'ın yanında oturuyor.

masada, diğer Yüksekler de karşımızda oturmuş duruşmayı tartışıyorlar. Gerçi Yüksek Müdür ve Yüksek Aldua burada değiller.

"Sizce çocuğa ne yapılmalı?" Yüksek Frederick bir lokma yemeğin etrafında soruyor.

"Elbette ailesinin yanına dönecek," diyor Charles. "Zavallı çocuk travma geçirdi. Maize'e iyileşmesiyle bizzat ilgilenmesini emrettim, gidebilir." Maize ona gülümserken ona bakıyorum.

"Bunu asla kabul etmedim," diye araya giriyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Charles'ın gözleri benimkilere kayıyor, yemek ağzının yarısına kadar gelmiş. "Senden izin almama yok. O yetenekli ve çocuğa yardım edecek. Onun iyileşmesine engel olmayacaksın, değil mi?"

Şimdi tüm gözler benim üzerimde, cevabımı bekliyorlar. "Rogureları avlamaya geri dönmem gerekiyor. Burada olmalarına neyin sebep olduğunu bulduk ama

onu nasıl durduracağımızı bulduk. Bu arada hepimiz Vrohkaria'yı korumak için dışarıda olmalıyız." Rhea bize ritüeli nasıl tersine çevirebileceğimizi söyleyene kadar, eğer bu , onları kesmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Charles, "Rogure'ları durdurmak için kadından gerekli bilgileri bizzat ilgileneceğim," diyor. "Yakın olacağız

Duruşmadan sonra Vrohkaria'da yeniden barış sağlanacak ve bize karşı isyan edenler dağılacak. Birçok kişi şu ana kadar hainle başa çıkma kabiliyetimden bahsetti ve Rogures'a son vermem için bana güvendi. Halkımı hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ya geri alınamazsa?" diye soruyor Yüksek Aiden, koyu renk bukleleri sallanırken başını sallıyor. "Söylediklerine güvenebilir miyiz? Elitler bize söyledi mi? Eğer onun sözüne inanır ve ona başka bir ayin yaptırırsak, bilmeden bize başka bir lanet yaptırabilir. gerekli."

Charles çenesini ovuşturarak, "Bu bir endişe kaynağı," diye onaylıyor. "Bize doğruyu söylemekten başka seçeneği kalmaması için üzerinde bir çeşit baskı kurmalıyız."

"Ne gibi?" Yüksek Frederick sorar. "O çok fazla ölüme sebep olan hain bir amcık. İçinde yaşadığı dünyayı bu kadar az umursuyorken ona karşı ne gibi bir kozumuz olabilir ki?"

"Bu doğru," diye söze karışıyor Yüksek Mathew. "Kaltak hiçbir şeyi umursamıyor."

"Peki ya Kaden?" Maize düşünüyor. "Onu sürüde izledim. O etraftaysa hep yanındaydı ve onu Darius'tan korudu.

Ölü Topraklar." Bana bakıyor, gülerken dişleri görünüyor. "Elinden geldiğince. Yerde ağlıyordu, Darius'un onu öldürmesinden ölesiye korkuyordu.

çocuğun boynunu keserdi. Şu anda ondan nefret etse de belli onu önemsiyor.

Ellerinde dünyanın bir parçası var. Onu korumama yardım edecek misin?

Rhea'nın sözleri içimde yankılanırken başımı sallıyorum ve Drax hırlıyor. Yüzeye bu kadar yakinken, kontrol için onu zorla geri itmek zorunda kalıyorum, öfkesini alıp uzakta tutuyorum. Rhea'nın büyük salondan baygın ve yaralarından kanlar akarak çıkarılışını izlediğimizden beri dengesizdi.

Kusursuz sırtında açtığım yaralar.

Ayağa kalkar kalkmaz, kırbacımı elime alıp ona bakarken her şey iğrençleşti. Ama her konuda yalan söyledi. Tüm bunlara rağmen, Charles'ın siparişini neredeyse reddediyordum.

bir tehdidin alt tonu. Sonra neredeyse Drax'ın kontrolünü kaybediyordum.

"Hmm," diye mırıldanır Charles düşünceli bir şekilde. "Eğer hisleri doğruysa, diğer önerilerle birlikte kesinlikle işe yarayabilir," diyor Maize'e, gözlerinde bir parıltıyla. "manipülatif bir kadın olduğu için bundan emin değiliz. Ebeveyninin ölümünden sonraki yıllarda Aragnis sürüsünün başına açtığı belalar düşünüldüğünde, Kaden'in ailesi de aynı fikirde olabilir." Başını sallıyor, söyleyecek söz bulamıyor gibi. Ki bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

"Ailesi nasıl öldü?" Leo bir içki alarak sorar.

"Korkunç bir kaza. Çok yazık. Babası büyük bir Alfa'ydı ve benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı. Ölüm haberi bana ulaştığında üzücü bir gündü ve kızının dönüştüğü şey beni üzüyor."

"Onları tanıyor muydun?" Kaşlarım çatıldı. Neden bundan daha önce bahsetmedi? Saatlerdir burada oturuyoruz ve duruşma emri vermeden önce konuştuk.

Başını sallıyor. "Evet, Lasandrhea'nın doğumunda bile oradaydım," diye iç geçirdi. Lasandrhea mı? Gerçek adı bu mu? "Yüksek Gardiyan'la birlikte onun bir nevi seçilmiş koruyucusuydum. Ona olanlardan utanıyorum. Acaba sürüsünde kalsaydı ona rehberlik edebilir miydim? Yıllar boyunca sık sık ziyaret ettim ama çok dengesizdi. Buna ailesinin ölümünün neden olduğunu düşünmüştüm ama belli ki kız dengesiz." Elindeki içkiye bakıyor, yüzünde hüzünlü bir ifade belirliyor.

Zaide bıçaklarından birini temizlerken ona bakmadan, "İyi karşılamışa benziyorsun," diyor. Neden sorduğunu merak ediyorum, adam mecbur kalmadıkça onunla nadiren konuşuyor. Ama işte bu yüzden yaptığı işte en iyisi. Gözlemliyor. "yakın olduğunuzu ve doğduğunda orada olduğunuzu düşünürsek, bu konuda daha çelişkili olacağınızı düşünmüştüm."

"Evet... şey," diye boğazını temizler Charles. "Ben Lord Higher'ım ve kişisel duygularım yapılan bir yanlışın önüne geçemez." Rhea'nın cezası ve Kade'in laneti kaldırma sürecine nasıl yardım edebileceği hakkında Yüksekler arasında konuşmaya devam etmeden önce bir içki alır.

Rhea'nın neden koruyucularının Higher olduğundan hiç bahsetmediğini merak ederek onları duymazdan geliyorum. Onlara Eridian'ı, özellikle de sürüsünü anlatmamakta kararlıydı. Hayatta olduğunu bileceklerini bildiği için miydi? Kade ve Josh'la birlikte olup Kade'i çaldığı ve Josh'a yardım ettirdiği için onu cezalandırmak mı?

Zaten cezalandırılacaktı. Ailesi olmadığını söylemişti ama Aragnis sürüsünün Alfa'sı olan bir teyzesi ve amcası ile birçok kuzeni var. O sürü yüzlerce yıldır var, hatta benden bile önce.

doğdu, saygı görüyor ve Yüce'lerle ittifak içinde. Peki Rhea neden gitti? Ailesinin ondan çalındığını ama bir kazada öldüklerini söyledi. Mantıklı gelmiyor ama fark eder mi?

Rogue'ların Vrohkaria'ya gelmesine neden oldu, bunun gerçekleşmesi için ayini gerçekleştirdi. Kendi gözlerimle gördüm. Bu onun suçu, ailem ve Küçük kız kardeşim onlar tarafından parçalanarak öldü. Yaşadığımız kasabaya saldırdıklarında yakınlardaki bir köyde haydut avlıyordum. Isabell üç yaşındaydı, önünde koskoca bir hayat vardı ve benimle birlikte o hayat da elinden alındı. Annesi onu korumaya çalışıyordu. Parçalanmış cesetlerini evimizin yan tarafında, saatlerce vakit geçirdikleri bahçemizin yanında birbirine sokulmuş halde buldum. Babam rogarlardan aldığı yaralarla bir hafta hayatta kaldı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Son nefesinde bana söz verdirdi. Highers'a ne yapmaları gerektiği ve Elitlerin Alfa'sı olmaları konusunda söz verdim. Bu sözümü bugüne kadar tuttum.

Rhea yaptıklarıyla binlerce kişiyi öldürdü. Eridian'da umursamadan yaşadı ve Vrohkaria' etrafında çürümesine izin verdi. Laneti geri alacak ve sefil hayatının geri kalanında yaptıklarının bedelini ödeyecek. Şimdi cevaplanmasını istediğim tek soru neden olduğu.

Merdivenlerden hücelere doğru yürüyorum, kapıyı açtığımda ölüm kokusu yüzüme çarpıyor. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve taş koridorun sonuna doğru yürüyorum. Havada her zamanki kokusuna karışmış kan kokusunu alabiliyorum ve Drax tepki vermeden önce onu kilitliyorum. Onun kokusuyla, kanının kokusuyla içimde hırlıyor. Sessiz adımlarla hücrelerine ulaşip parmaklıklara doğru yürüyorum ve parmaklıklara yaslanıyorum.

Rhea dizlerinin üzerinde parmaklıklara bakıyor ama başı duvara dönük, varlığımdan habersiz öylece bakıyor. Ya da görmezden gelmek. Gözlerim

Vücudunda iz sürüp, inceliyor. Kurumuş kan lekeler halinde üzerini kaplıyor, yer yer daha koyu, özellikle de kaburgalarının yanlarında. Sol tarafında morluklar beliriyor ve başımı eğip dikkatle inceleyerek bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Zincirlenmiş elleri uyluklarının üzerinde duruyor, sessizlik devam ederken ellerinden bir kıpırtı bile gelmiyor. Nefes alışları bile duyulmuyor. Yanı başındaki zemini daha fazla kurumuş kan kaplıyor ve sırtını ortaya çıkarmak için yırttığım tişörtün yana fırladığını görüyorum. İçimde kabaran duyguyu kabullenmeyi reddediyorum.

Onu gördüğümde içim içime sığmıyordu.

Oturduğu yerden hücrenin parmaklıklarına kadar uzanan kırmızı çizgilere bakıyorum ve yere yatırılmak yerine hücre sine sürüklendiği bilgisiyle içimde öfke yükseliyor. "Bunu neden yaptın?" Ses tonum nötr, neredeyse sıkılmış. Beni sadece sessizlik karşıladı, bir kıpırdanma bile olmadı. Burada olduğumu biliyordu. Elimi sallayıp içeri girmeden önce parmaklıklarda bir delik açıyorum. Çömeli p kollarımı dizlerime dayamadan önce ondan birkaç adım uzaklaşana kadar yürüyorum. "Laneti kaldırabilir misin?" Bir parmağımı oynattım ve zincirleri bileklerini çekerek onu uyardı, sarsıldı ve sonunda başını bana çevirdi.

Donuk gözleri benimkilerle çarpışıyor ve bir zamanlar canlı olan buz mavisi gözlerinde bazen cam gibi görünen o bakışı gördüğümde tepkimi tutuyorum. Ateş yok, ışık yok, benek yok... sadece hiçbir şey yok. Gözyaşı bile yok, gerçi ağladığını görebiliyorum, gözleri şişmiş. Ama gözlerindeki bakış, onun gölgesi olduğumdan beri geçen haftalarda gördüklerimden çok daha farklı. Gözlerimizin Ölü Topraklar'da karşılaşp çarpıştığı andan beri.

Neden bu görünüşü sevmiyorum?

İçimdeki her şey huzursuz hissediyor ve Drax alçak ve ölümcül bir şekilde hırlıyor, tüyleri diken diken oluyor. Ona tepki vermem bile beni kızdırmaya başladı.

İlk andan itibaren, sanki onunla ilgili her şeye uyum sağladım. Gitmesini istiyorum. Durmasını istiyorum. etrafında, üzerinde, içinde olma ihtiyacım var. Onu koklamak, ısırarak, işaretlemek istiyorum, böylece seviştikten sonra yaptığım gibi, teninde kendim görebileyim. Bu sürekli bir ihtiyaç, hiç değişmiyor. Bu yüzden haftalardır onu takip ediyordum.

Bazen izin verdiğimde fark ederdi, bazen de etmezdi. Özellikle de onu ormana kadar takip ettiğimde ve oraya aitmiş gibi vahşi kurtlarla oynamasını izlediğimde. Orada durup uzaktan izledim ve hiçbir şey gözlerimi onun özgürce gülüşünden ve gülümsemesinden alamadı. Yavrularla oynaması ve annelerinin bakışlarındaki güvenle onu izlemesi, bunu ilk kez yapmadığını bilmemi sağlıyordu. Onları sık sık görmeye gittiğinden şüpheleniyorum.

Yine de bir haydut salgınının tüm bölgeyi yıkıma uğratmasına neden oldu. ailemin acı içinde ölmesine neden oldu, bu yüzden ona olan tepkim sikilebilir. O çok daha fazlasını hak ediyor.

izin vermeyeceğim. Bu süreçte öfkemi ve içgüdülerimi kontrol altına almam gerekecek.

Drax içimde hareket ediyor, gözlerime gelmeye çalışıyor ve kırbacın havada süzülerek sırtındaki deriyi yarmasına izin verdiğimde Draxı ne kadar zor zapt ettiğimi hatırlıyorum. İşlediği suçlardan dolayı onu cezalandırmak için kendimi kapatmak zorunda kaldım, çünkü içimdeki her şey bunun olmasını engellemek için onu oradan çıkarmamı söylüyordu. Onu kırbaçlamak bile istemedim ama Charles'a karşı geri adım atamazdım. Bunu benim yapmam gerektiğini ve reddetmemin beni zayıf göstereceğini söylerken gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Sahip olmadığım bir zayıflığı ortaya çıkarmak. Ben de kırbacı tuttum ve kadar onu kırbaçladım, Drax'ın her vuruşta içimde hırlamasını dinledim. Her gözyaşında. Her damla kan.

Eridian'da büyümemiş. Güneyde Zakith'te, Aragnis sürüsünde doğdu, bir çocuk çaldı ve başka bir erkeği manipüle etti. Diğer sürü üyeleri Eridian'a nasıl geldi? Nasıl kalmalarını sağladı? Sarah gibi onları da çalmış olmalı. Gerçi bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O kız hareket eden her şeyden korkuyor, babasından bile.

"Ormanda bir mezarlığımız olduğunu biliyor musun?" diyor Rhea aniden. Sesi susuzluktan pürüzlü çıkıyor ve bu düşünce ellerimi yumruk yapıyor. "Birkaç yıl orada kaldıktan sonra mezar taşları yaptık. Ben annem ve babam için bir tane yaptım, diğerleri de kaybettikleri yakınları için yaptılar. Her yıl kış sonunda onların yaşamlarını kutluyoruz ve ardından baharda ortaya çıkan yeni yaşamı karşılıyoruz."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Umurumda değil," diye homurdanıyorum. Nereye varmaya çalışıyor bu?

"Orayı bir daha göreceğimden şüpheliyim, orada ölenler için daha fazla mezar eklemek için

bizden alındı. Solvier'in hayatını ailem ve yıllar içinde kaybettiğimiz bazı üyelerimizle birlikte kutlamak isterdim. O Eridian'ı korudu, biliyor musunuz? Bunu çok uzun zamandır yapıyordu. Toplantıda anlattığım hikayeyi hatırlıyor musunuz? Canaric kurtlarının hikayesini anlattım. O

Bu hikayedeki erkek, seçtiği hamile eşiyle üzereyken kan arkadaşını buluyor. Yıllar sonra, o erkeğin kan arkadaşı ölmüş ve o da kızını ve kadını aramaya çıkmış.

Sonunda Eridian'a varmış ve Tanrılar onunla konuşarak neler olduğunu anlatmış.

Perişan haldeydi, buna inanamıyordu ve birçok pişmanlıkla doluydu. Ama

Tanrıların senin için seçtiklerine nasıl karşı çık? Tanrılarla bir anlaşma yaptı.

Tanrılar o gün, seçtiği eşinin ve kızının bulunduğu son yeri koruyacağını, özünü evimizi çevreleyen ve bariyeri oluşturan ilk ağaçlarına bağlayacağını söyledi.

Tanrılar ona daha uzun bir yaşam bahşetti.

sahip olacağı şey, Eridian'ı uzun süre koruyabilmesini sağlamaktı ama bu onu ölümsüz yapmadı. Bariyer yıkıldığında, o da yıkıldı."

"Ne istiyorsun, Rhea?" İçimi çektim. Elitlerin ve muhafızların içeri girmesi için bariyerin kırılması gerekiyordu. Aldus bunun yapıldığından emin oldu.

Solvier, sözde koruyucu olarak, bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Rhea'nın ona yakın olduğunu söyleyebilirim, benimle konuştuğunda bunu bana da söyledi. Ama bana anlattığı şeyleri bilmiyor, muhtemelen de asla öğrenemeyecek.

"Solvier, Eridian'ı ve oraya giren herkesi korumak için seçildi. Tanrılar'ın bariyeriyle buna değerdi. Ben tüm yaşamı korumak için seçildim. Tıpkı senin onu yok etmek için seçildiğin gibi."

"Sen neden be?" Nereye varmaya çalıştığını merak ederek ona dikkatle bakıyorum.

"Bu iş bittiğinde mezarlıkta kimin olacağını merak ediyorum."

"Mezarlığın umurumda değil. Sadece bana laneti nasıl söyle," diye hırlıyorum ona. Bana bir şey vermesi gerekiyor.

Başını yavaşça bir o yana bir bu yana sallıyor. Saçları sallanırken yüzündeki ve vücudundaki kana yapışıyor. "Bilmiyorum, Darius. Buna ben sebep olmadım, nasıl olabilirim ki?"

"Yalan söylüyorsun, hafıza kristalinden gördüm. Bunu inkâr edemezsin." Taştan bir çemberin ortasındaydı, kenarlarında yazılar parlıyordu, kollarını iki yana açmış lanetini okuyordu ve karanlık içine doluyordu. Rogure'lar etrafındaki topraktan yüzeye doğru tırmalayıp ve hırlayarak geliyorlardı.

"Gördüğün şey gerçek değildi çünkü ben yapmadım." Dizlerinin üzerinde sürünürken acı içinde tıslıyor ve ben kendimi sakinleştirmeden önce bedenim öne doğru sarsılıyor, Drax acısını hafifletmek için beni ona doğru itiyor.

Onu kilitliyorum.

"Eninde sonunda bize bunu nasıl durduracağımızı söyleyeceksin, o zamana kadar daha çok kan dökülecek," diye hırlıyorum ona ve hayal kırıklığı içinde ayağa kalkıyorum. Dönüp arkasındaki parmaklıklara parmağımla bir fiske vurarak yeniden ortaya çıkarken, ondan gelen iç çekişi duymazdan geliyorum. Ağır, boyun eğmiş. Drax kontrolü ele geçirmeden önce buradan gitmeliyim.

"Bana inanmak zorundasın, Darius. Buradan çıkmam gerek." Rhea'nın sesi arkamdan yankılanıyor. "Eğer yapmazsan sonunda pişman olacaksın."

İkimiz de pek çok şeyden pişmanlık duyuyoruz ve birbirimizle tanışmak da bunlardan biri.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRT

RK R

İki gardiyan tarafından sert bir şekilde hücremden Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Darius beni görmeye geldiğinden beri buradayım ama sanki günler geçmiş gibi geliyor. Yaptığı şeyden sonra beni görmeye gelmesinden nefret ediyordum, sırtımdaki eti parçaladıktan sonra.

Canavarların yanında duruyor ve hiçbir şeyden haberi yok. Haydutlara benim sebep olmamın ne kadar imkânsız olduğunu göremeyecek kadar öfkeden gözü dönmüş.

Bu hafıza taşında her ne gördüyse, benim düşman olduğuma ikna olmuş ve bir 'haine' kim inanır ki?

Muhafızlardan biri tarafından itilip kakıldım, yaralı yüzünde alaycı bir ifade vardı ve acıyla tısladım. Bileklerimin etrafındaki kelepçeler, ki şimdi terbiyum ile aşılandığını fark ediyorum, iyileşme sürecimi yavaşlattı. Bu özel metal nadir bulunuyor ve ona erişimi olan tanıdığım sadece bir kişi var. Derim kirpiklerden dolayı zar zor kapanmaya başladı ve her ani hareket derimi daha da yararak sırtımdan aşağı taze kan akmasına neden oluyor.

Kapılarına varana kadar büyük salona en son gittiğim yöne doğru götürülüyorum. Biz içeri girmeden önce muhafızlar bir an için önlerinde durup zırhlarını düzeltiyorlar. İnsanlar yine odayı doldurmuş, bize bakıyorlar.

Ayaklarıma tükürüp dudaklarından küfürler dökülürken beni tiksinti ve öfkeyle süzüyorlardı. Muhafızlar beni basamaklardan aşağı, çukur alanın ortasına doğru itiyorlar, Josh ve Kade bir kez daha yanımda. Bir kez daha yere zincirlenmişken Kade bana kısa bir süre baktığında görünüşüm karşısında kılını bile kıpırdatmıyor. Josh'un yüzünde daha fazla yara var, başının yanından kan geliyor, gözleri yorgun ve acı dolu.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, ben de sessiz kalarak başımı sallıyorum. Bana bakıyor, beni içine çekerken gözleri geriliyor ama başka ne diyebilirim ki?

Kalbim sırtımdaki yaralardan daha çok kanıyor. Ona iyi olmadığımı söylemenin hiçbir faydası olmaz.

Sağımdan ayak sesleri geliyor, dönüyorum ve kuzenim Patrick'in merdivenlerden bana doğru geldiğini görüyorum ve kaslarım kilitleniyor. Önümde çok yakın durduğunda mavi gözleri gözlerime dikiliyor ve nefesimi tutuyorum. Ellerim titriyor ama çenemi kaldırıp konuşmasını bekliyorum.

"Merhaba kuzen," diye sırtıyor, gözleri sadece sütyenimin örttüğü göğsümde geziniyor. Ona dişlerimi gösteriyorum, ne olursa olsun boğazını parçalamak istiyorum.

Ondan ne kadar korktuğumu. "Bu kadar huysuz olmana gerek yok. Yaramazlık yapan sensin."

"Uzak dur ondan," diye hırlıyor Josh, zincirlerin izin verdiği ölçüde bana yaklaşıyor.

Patrick onu görmezden geliyor. "Küçük kardeşimizi bizden aldığın için mutlu musun?" diyor bana, Kade'i kastederek. "Bir çocuğu ailesinden çaldın ve beynini yıkadın. Cezalandırıldığını görmek için sabırsızlanıyorum," diye sırtıyor, gözleri parlıyor. "Eminim Lord Higher, Aragnis sürüsünün varisi olduğum için sana kendi cezalarımın bazılarını vermeme izin vermeyi kabul edecektir."

"Kade'i kurtardım-"

Eli fırlıyor, bana ters bir yumruk atıyor ve boğazımı tutup sıkmadan önce başım yana kayıyor, daha fazla konuşmamı engelliyor. Bana dokunuşu tenimi ürpertiyor, vücudum titriyor. Ellerimi kaldırıp onu üzerimden çekmeye çalışıyorum ama o şu anda benden daha güçlü. Gözlerindeki arzuyla daha sert sıkıyor. Nefesini kulağında hissedene kadar yüzünü yaklaştıırken benden boğuk bir ses geliyor. Elitler o anda içeri giriyor, kürsünün önünde durmak için çukur alanın etrafında ilerliyorlar. Kuzenim sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma sessizce mırıldanırken Darius'un gözleri benimkilere dikilmiş, kızarmış yanağımı ve Patrick'in beni tutuşunu inceliyor.

"Sonunda sana sahip olacağım." Elinin altında yutkunuyorum, başını bize doğru eğdiğinde korku dolu gözlerim Darius'un meraklı gözlerinde. "Daha önce hiç beklemek istemedim ama Yüce'ler bunu talep etti. Artık durum farklı. Seni ziyarete geldiğimde birlikte oynayarak geçirdiğimiz onca zaman, şimdi sana yapacaklarımın yanında hiç kalacak." Gözlerim yaşlarla doluyor ve Darius'un gözleri kararıyor. "Sarah'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye alay ediyor ve parmaklarımı bileğine daha sert geçiriyorum. "Sürüye doğru yola çıktı, bağlanacak, hazır ve beni bekliyor. Merak etme, benden yeterince var.

Yine de." Kulağımı ısırtıyor, dudakları midemi bulandırıyor ve inliyorum.

"Bırak beni-" boğazımı daha sert sıkıyor ve ben onu üzerimden atmak için çaresizce çırpınıyorum.

"Bu kadar yeter," diye emrediyor Darius kürsünün önündeki yerinden, aramıza bakarak.

"Sadece kuzenimle hüküm giymeden önce konuşmak istedim," diye omuz silkti Patrick. "Eminim onunla daha sonra konuşabilirim sanırım." Vücuduma bakıyor, bakışlarımı yere çevirip ondan kaçmak istediğimde gözlerini sıcaklık dolduruyor.

Benimle zaman geçirmesine izin verilirse neler olacağını düşünerek bir ürpertiye bastırıyorum. Bunu isteyeceğinden hiç phem yok. Ama Sarah. Tanrım, Sarah onun evine gidiyor. Çıplak ayaklarıma bakıyorum, göz ucuyla Josh'a bakarken nefesimi içime çekiyorum. Eğer bakışlar ldrebilseydi, Patrick aileye doğru yürürken ölmüş olurdu. Josh, Sarah'nın eski evimize doğru yola çıktığını öğrendiğinde kendini kaybedecek ama şu anda sakın kalmasına ihtiyaım var. Onu cezadan kurtarmalıyım ki gidip onu alabilsin. Denemek zorundayım.

"Ne dedi o?" Josh dişlerini sıkarak fısıldıyor. Henüz bilmesini istemediğim için başımı sallıyorum.

"Tüm bu olanlara benim sebep olduğumu kabul etmelisiniz. varsayarak," diye mırıldanıyorum, bizi duyan var mı diye etrafa bakıyorum. "Diğerleriyle birlikte buradan gitmen gerek. Bütün suçu bana at. Bir bulacağım." Başını sallamaya başlıyor. "Lütfen Josh," diye gözlerimle, başımı Kade'e doğru sallayarak. "Sana ihtiyaı var. Hepsinin ihtiyaı var."

"Rhea, sana her şeyi yapabilirler." Başımı sallıyorum, muhtemelen istedikleri kadar uzun süre burada kapalı biliyorum. Edward geri dönmedi, yani onları dışarı çıkarmanın bir yolunu bulamadı. Eğer tüm suçu ben stlenirsem. Bir şansları var.

Arkadaki kapı açılıyor ve Taylor, Sebastian, Hudson, Colten ve Anna tekrar içeri getirilip konuyor. Ardından Josie ve Danny odaya sürükleniyor. Altlarındaki zeminde eklentiler beliriyor ve arkalarındaki kapüşonlu figürlere bileklerindeki zincirleri onlara takarak ayakta duramamaları için dizlerinin üstüne çökmelerini sağlıyor. Ağızları

hâlâ bezle kaplı, konuşamıyor ama gözleri her şeyi anlatıyor. Taylor Kade'e bakar, başını ona doğru sallarken gözlerinde hayal kırıklığı vardır. Hudson Başını eğmiş, kelepeleriyle oynayan Colten'a doğru bakmaya devam eder

bileklerinde sanki onlardan kurtulabilirmiş gibi. Gözlerim Sebastian'ın hüzünlü gözlerine takılıyor ve onun cilveli verdiği hafifliği şimdiden özlüyorum. Josie ve Danny önlerine konuyor, Josie'nin gözleri kıpkırmızı

Danny ise ona olabildiğince yaklaşmaya çalışıyor. Diğerleri gibi yere zincirlenmişler, hepsi yorgun görünüyor, omuzları bitkinlikten çökmüş. Üzerlerini kaplayan morluklar ve kanla neler yaşadıklarını düşünmekten korkuyorum.

Buraya nasıl geldik ki? Her şey çok hızlı oldu. Bu Yüksek Aldus nasıl bir hafıza kristali aldı ve beni nasıl bir tür ayin yaparken gösteriyor? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ama mantıklı olsun ya da olmasın, sürüm tehlikede. Sarah eski evime doğru yola çıktı ve en yakın arkadaşlarım ceza için benimle birlikte. Kade benden nefret ediyor ve onun

Anıların hepsi yanlış. Diğer sürü üyelerimin de nerede bilmiyorum. Yavrular güvende ve anneleriyle birlikte mi yoksa hala

Ayrıldık mı? Ve Eridian... Tanrılar evimizin şimdi nasıl olduğunu biliyor.

Ama artık bizim evimiz değil, değil mi? Solvier'in gidişiyle Eridian muhtemelen istila edildi ve artık bir sır değiliz.

Ön kolumdaki dövmeye bakıyorum ve sonra kendi kanımla bakıyorum, sessizce yapmak zorunda kalabileceğim şey için güç istiyorum. Ben ne Umarım yapmak zorunda kalmam. Bir söz verdim ama başka seçeneğim var mı? Herkesi buradan çıkaracak kadar güçlü olabilecek miyim? Denemek zorundayım ama korkuyorum ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu mümkün mü?

Bunu hayatımda sadece bir kez yaptım ve annem bir daha asla yapmamamı söyledi. Bana söz verdirdi. Bana hiçbir koşulda kimseye göstermememi söyledi ve ben de göstermedim. Kade dışında en yakınlarım benim ne olduğumu biliyor ama hiç görmediler. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Kendimi ve onu mu göstereyim? O Benden hiçbir şey hak etmiyor, tek bir iyilik bile, ama kendini saklıyor.

Tıpkı benim gibi bir sebebi var. Bilip bilmediğinden emin değilim ama işaretlerini gördüm. Onları dövmelerinin arasına saklamaya çalıştı ama ben onları tanıdım. Onları görür görmez tanıdık geldiklerini anlamıştım ama ormandaki o gün bunu doğruladı. Hissettiklerimden sonra artık inkar edemem.

Leo ile konuşan Darius'a bakıyorum, bakışları yan tarafta duran birine gidiyor ve konuşurken ellerini hızla hareket ettiriyor. Leo'nun omzunun üzerinden tekrar baktığında görüş alanını takip ediyorum ve ailemi görüyorum. Amcam heybetli bir duruş sergiliyor, sarı saçları yüzünü kapatacak şekilde taranmış. Yengem de onun yanında duruyor, koyu kahverengi saçlarını

Karmaşık bir tarz. Patrick kollarını göğsünde kavuştururken beğenmiş görünüyor, mavi gözleri aşağıda üzerimizde geziniyor. Diğer kuzenlerim Alister, Richard ve Sophia onun yanında duruyor ve hepimiz kararı beklerken sıkılmış görünüyor.

Bu insanların beni ve ailemizi koruması gerekiyordu. Onun yerine, yok olmasına yardım ettiler. Peki ne için? Yüce Tanrı'nın gözüne girmek için. Güç ve unvan için. On sekizinci yaş günümden önce kaçmamı ya da Kade'i yanımda götürmemi beklemiyorlardı. Bunca zamandır ne yapıyorlardı? Charles'a yardım mı ediyorlardı?

Yüce Tanrı'nın benim gibi olup olmadıklarını görmek için başka çocukları da yanına almasını beklemiyordum. Onları benim gibi eğitmek için. Charles yönetiyor Vrohkaire, sadakat yemini etmeyi reddeden birkaç toprak dışında krallığını yönetecek bir kral. Peki ben kaçtıktan sonra neden daha fazlasını istiyor? Durdurulması gerekiyor. Yaptıkları ve halen oldukları için diğer Yüce'lerle ve ailemle birlikte alaşağı edilmeli. Döktükleri kan için hepsi ölmeli, yoksa daha fazlası toprakları ıslatmaya ve kirletmeye devam edecek.

Benimle yapmaları ayrı bir şeydi. Bıraktıklarını sanıyordum. Şimdi durumun farklı olduğunu anlıyorum. İstediklerini elde kadar asla durmayacaklar.

Bunu tek başıma yapabilecek kadar güçlü değilim. Yüce Lordlar'ın gücü çok kuvvetli, eşsiz bir güç, özellikle de diğer Yüce Lordlar ve onların cadılarının yardımıyla. Yıllar boyunca ondan intikam almanın bir yolunu bulmaya çalıştım, Edward'la birlikte bir plan yapmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı, bizi başarılı kılacak hiçbir şey olmadı ve ben de bunu kabullenmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Hepsinin bana, anneme ve babama yaptıklarını kabullenmeli, hepsinin hâlâ yaşadığını ve nefes aldığını bilmeliydim.

Ama yıllarca masum çocukları güç oyunlarına alet etmelerine izin veremem. Bilseydim, kendimi açığa çıkarırdım. Ona gider, istediğini yapar ve kabul ederdim. Kendimi asla çocukların önüne koymazdım ve bilmeden Eridian'da saklanarak bunu yaptım. Başkaları acı çekerken ben hayatımı yaşadım, güvende oldum.

Bu da başka bir
başarısızlık. Başka bir
günah.

Olduğum her şey yüzünden ruhuma karşı bir leke daha.

KIRK BEŞ

RK R

Kapılar açılır ve Yüksekler salona girer, kürsüye doğru yürür ve alırlar. Bir kez daha iki sandalye boş kalır ve Edward'dan eser yoktur. Salondaki mırıltılar onların varlığıyla sessizleşirken hepsi kukuletalı pelerinlerini çıkarır.

"Vrohkaria'nın hainini ve takipçilerini cezalandırmanın zamanı geldi." Charles net ve emredici bir şekilde konuşuyor, sesi büyük salonu kolayca dolduruyor. "Biz gece boyunca bu nadir durumun en iyi sonucu üzerine konuştular. "Joshua Satori'ye karşı işlenen suçlar, bir hainin sürüsünden ayrılmasına ve bir çocuğun kaçırılmasına yardım etmek, Eridian'a götürülmek ve orada tutulmak üzere başkalarını kaçırmak, Yüce'leri bir sürünün kurulduğu konusunda bilgilendirmemek ve topraklardaki haini teslim etmemek."

Başımı yana çevirip Josh'a ondan istediğim şeyi yapması için yalvarıyorum. "Bunu bana o yaptırdı," diye ağzından geçiriyor ve vücudumdaki gerginlik biraz azalıyor. Bu şekilde mahkum edilemez. Edilemez. "Benim ve diğerlerinin hayatını tehdit etti,

Bu nedenle ayrılamazdım ya da kimseye söyleyemezdim çünkü onun söylediği kişileri öldürmüş olurdum."

"Bunu doğru mu söylüyorsun Joshua?" Lord Higher Charles merakla aramıza bakarak soruyor.

"Öyle ama değer verdiklerimi öldürmesinden endişe ediyorum. Onları korumaya çalışıyorum, özellikle de çocukları." O konuşurken doğrudan gözlerinin içine baktığımda omurgam . Korku yok. Titreme yok. "Hepsi öldüreceğinden korkuyor. sevdiklerini. Bu yüzden konuşmadılar, Kade hariç hepsi." Ona bakıyorum ama yine ikimize de bakmıyor.

Darius alay eder ve Yüksekler kendi aralarında mırıldanır. "Söylediklerinize neden inanalım ki? Kısacası ona yardım etmekten başka seçeneğiniz olmadığını söylüyorsunuz. Oysa raporlar sizin onun en yakını, kardeşi gibi olduğunuzu söylüyor."

"Kimseye zarar vermemesi için hepimizin hizada kalmasını sağlamak amacıyla ona yakın olmak zorundaydım. Ya da biri yanlış bir şey yaparsa, ona haber verebiliyordum ve onu sakinleştirebiliyorlardı." Josh kabaca yutkunuyor, kendi ağzından çıkan kelimelerden nefret ediyor. Beni lanetliyor. "Aşık olduğumuzu sanmıştım, yanılmışım, beni kullandı."

Charles mırıldanıyor ve dirseğini sandalyenin kolçağına dayayarak elinin üzerine eğiliyor. Charles bana, "İnsanları alıp Eridian'da tutmak sana ne kazandırdı?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bir sürü istedim, bu yüzden bir tane yarattım ve onları hizada tuttum. Biz işleri böyle yapmaz mıyız?"

"Sürüsü korkuyordu," diye ekliyor Darius, yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor. "Bana nedenini söylemezdi ama bizden hep korkup sinerlerdi.

Muhtemelen sevdiklerini öldürebilecek bir şey söylerlerse sonuçlarından korkuyorlardır." Etrafındaki Elitler homurdanıyor, gözleri mümkün olsa beni anında öldürebilecek bakışlarla bana kilitlenmiş.

"Hmmm." Charles çenesine vuruyor, koyu renk gözleri arasında gezinirken ben de kısaca sürü üyelerime bakıyorum.

Gözleri Josh'unkilere sert bakıyor, ama geldiklerinde, umarım kendi gözlerimde istediğimin bu olduğunu, olması gerekenin bu olduğunu görürler. Josie başını sallıyor, gözleri hala kırmızı, Danny'nin dizi onunkine bastırırken ben de ona yavaşça göz kırpıyorum.

"Joshua, açık konuş. Rhea seni ve diğerlerini hizada tutmak için herhangi bir şekilde tehdit etti mi?" Yüksek Frederick soruyor.

Josh'un gri gözlerini üzerimde hissediyorum. Benim için her şeyin yokuş aşağı gittiğini bildiği halde cevap vermekte tereddüt ettiğini hissediyorum ama onun sözleri olsun ya da olmasın bunu durdurmak mümkün değil. Başımı çeviriyorum, gözlerim benim yerime konuşuyor. Böyle olması gerekiyor. olmak. Onları buradan çıkarabilmemin tek yolu, tüm suçu üstlenmem.

Yutkunuyor, sonunda konuştuğunda sesi sert çıkıyor. "Bu doğru. Benim ve Alfa Darius'un söylediği her şey doğrudur."

Daha fazla mırıltı ve tiksinti dolu bakış bana yöneliyor. "Sen gerçekten aşağılık bir kadınsın," diyor bir Yüksek, dağınık, siyah saçları çenesine düşerken bana doğru bir el sallayarak.

tekrar bir bariyer konuyor ve acı vücudumu sarmadan önce parladığını görüyorum. İçimdeki yanmadan uzaklaşmaya çalışırken bileklerim kelepçelere doğru geriliyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, arkamdaki bariyere yaslanıp akıntıya ve yırtılmış etimi saran acıya karşı homurdanıyorum. Kulaklarımdan kan damladığını hissediyorum, zaten kanlı olan vücuduma bir de bu ekleniyor. Ter Serbest bırakılmak isteyen bir çığlığı tutarken ensemde toplanıyor, güç almak için Josh'a bakıyorum. Gözleri benimkileri tutuyor, içlerindeki ıstırap bedenimi sarsan şimşekten daha kötü. Beni böyle görmenin onu öldürdüğünü biliyorum ama Sarah'ya ulaşamazsa bu onu daha çok öldürecek.

Akım düşük bir vızıltıya dönüşüyor ve titreyerek nefes alıyorum, parmaklarımı oynatarak oradaki karıncalanmayı durduruyorum. İçime batan küçük iğneler gibi hissettiren bariyerden dik duruyorum ve ortaya doğru bir adım atıyorum, bir sonraki adım için hazırım. Olmak zorundayım. Kade'e ya da çantama bir daha bakmıyorum.

Gözleri Charles'ı buluyor, canımın yandığını görünce yüzündeki lanet sırtış kaybolmadan önce koltuğunda daha dik oturuyor.

"Bu dışının bizim türümüzden olması akıl alır gibi değil. O bir kurt değil, bizim ırkımızdan değil," diye tükürüyor Charles ve kalabalık da fikirde olduklarını haykırarak ölümümü istiyor. "Joshua'nın söylediklerini gerçek olarak kabul ediyorum. Bu kadının, sürüsünü terk etmelerini ve herhangi bir otoriteye ulaşmalarını engellemek için onlara ağza alınmayacak şeyler yaptığına inanıyorum. Kendi hataları olmadığı halde

bu kadın tarafından kaçırılmış ve istismar edilmiştir. Sarah Woodly de vücudundaki yaralar gibi bunu doğruladı." Kıpırdamıyorum, yalan yanlış ifadeler verirken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Vrohcaria'nın üzerindeki laneti kaldırarak bizi Rogure'lardan kurtarmanın yanı sıra güçlü ve uzun bir ceza verilecek. Şimdi bize bunu nasıl kaldıracağımızı söyleyecek misin?"

Sessiz kalıyorum, düzenli nefes alıyorum. Benim suçum olmadığına inanmıyorlar. odayı başka türlü ikna edemem. Ben kötü adamım, Rogure'ların tüm ülkeye yaydığı acılar için suçlayacakları kişiyim, oysa hala onları durdurmanın bir yolunu aramaları gerekiyor.

Bu durumda kazanamam. Beni dinlemiyorlar ve Darius'a yalan söyleyerek kendime yardım etmedim. Onlara göre tüm sözlerim yalan ve manipölasyondan ibaret. Artık yapabileceğim tek şey dayanmak. Bariyer tekrar parlıyor ve dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerim Darius'la birleşiyor, akım bu sefer daha yoğun, iniltili bir nefesle dişlerimi takırdatıyor benden geliyor.

Yeşil gözleri benimkilere dikilmiş, kenarlarının gerildiğini, izlerken omuzlarının gerildiğini görüyorum.

"Bize Rogure'ları nasıl durduracağımızı söyle!" Öksürürken burnumdan ve dudaklarımdan kan akarken Charles'ın sesi bariyerin içinde gürliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Runa içimde inlerken nefes alıyorum, acımı paylaşamayacak kadar bitkin. Tek yapabildiği acıyı benim aracılığımla hissetmek.

Charles lanete benim sebep olmadığımı biliyor, o neden Bu mu? Bir kafesin içinde kilitliydim ve onlar tarafından işkence görüyordum. Yedi nasıl bir ayin gerçekleştirmiş olabilirim? Eğer bir kişi bir saniyeliğine de olsa sağlıklı düşünebilseydi, bu zaman diliminin mantıklı olmadığını bilirdi. İnsanlar öfkelerinden bunu göremeyecek kadar körleşmiş durumda, Elitler de bu kristalin onlara gösterdikleri karşısında. Hepsinin gözlerine perde inmiş durumda ve sisi dağıtmayı reddediyorlar.

Acı hafıflıyor ve kelepçeli ellerimi bariyere dayıyorum, burnumdan ve kulaklarımdan hala kan damlıyor, çenemden aşağı süzülüyor. Vücudum ağrıyor, kaslarım çok fazla gerildiği için ağrıyor ve sırtım Lav gibi. Gözlerim açılıyor ve bir kez Darius'unkilerle kilitleniyor. Görüşümün bulanıklığı içinde başını eğmesini, gözlerinin vücudumda gezinmesini ve benden akan taze kanı izlemesini izliyorum. Eli yan tarafında seğiriyor Kollarını kavuşturmadan önce, onlar konuşurken sıkılmış bir çeneyle Highers'a bakıyor ve bağlantımızı koparıyor.

"Bize söylemeyecek Lord Higher," Higher Frederick. "Ne Vrohkaria ne de halkımızın Rogure'lar tarafından katledilmesi umurunda."

"Görünüşe göre ," diye Charles. "Kaden, haine ne söylemen gerekiyorsa söyle. Belki onu ikna edebilirsin."

Konuşurken Kade'e bakıyorum, sesi soğuk ve duygusuz, nefesim daralıyor. "Anılarım engellendi, sen

Beni evimden aldılar ve ailemle geçirdiğim uzun yılları kaybettim. Bu bana asla geri verilemez. Bilmeden insanları Eridian'a getirmenize yardım ettim, onlara yardım ediyoruz kisvesi altında, aslında sadece onları alıyordunuz ve korku içinde çalışmalarını sağlıyordunuz. Tüm bunlara karşı krdm ama artık değil. Bana yaptıklarınız için asla adalet bulamayacak olsam da en ağır ceza verilmeli. Kaybettiğim zamanı asla geri alamayacağım," diye hırılıyor, gözleri kin dolu. "Söyleyeceğim hiçbir şey sana doğruyu syletmeyecek. Sen hasta ve sapkınsın ve beni çaldığın halde yıllarca sana bir anne olarak baktığım için utanıyorum." diye bariyere tükürüyor. "Seninle hiçbir bağlantım olsun istemiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Eğer kalbimi grebilseydiniz, az önce açtığı yaralardan dolayı kanıyor olurdu. zerinde defalarca tepindiği için ayağının altındaki zeminde yavaşça kle dönüşüyor olurdu. Anılarının onun düşündüğü gibi olmadığını hatırlamaya çalışırken titrek bir nefes alıyorum. davranması için ona bir şey yapıldığını hatırlamaya çalışıyorum. Bilseydi, onların kafalarını koparmak için ilk sıraya girerdi, biliyorum. Karşımda duran benim Kade'im değil.

Muhtemelen bilmemesi en iyisi. Bu onu biraz tutacaktır şimdilik güvende. Ama bu, benim bunu yapabileceğimi düşünmesinin göğsümde yarattığı acıyı dindirmedi. Tek yaptığım, benimki lekelendikten sonra ihtiyaı olanlara yardım etmeye alışmakken, birini evinden alabileceğimi düşünmek. Kade'in hayatındaki pek çok dönüm noktasında yanında oldum. kabuslar ve kalp kırıklıkları. Başarılarında ve yaratımlarında, dövme yaptırma ve kurdunu alma gibi kutsal ritellerimizde hep yanındaydım. Ona bir hayat veren, gülmesini sağlayan, okuma yazmayı öğreten ve nasıl nazik olunacağını öğreten bendim.

Onlar değil. Benim.

"Bir bıçak alabilir miyim?" Kade aniden soruyor ve bedenim , morarmış kalbim göğsüme çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dışarı fırlıyorum, Darius'un küçük bir bıçağı kaldırıp ona uzatmasını izliyorum. Zincirleri çıkarılırken Kade merdivenlerden yukarı doğru yürüyor ve Darius'un yanında durana kadar onu takip ediyorum.

"En olmasına asla izin vermemem gereken bir şeyi geri alıyorum," diyor Kade bıçağın kabzasını sıkıca kavrarken.

Bıçağı işaretli ön koluna götürürken ve ucunu dirseğinin iç hemen altındaki derisine bastırırken her şeyi ağır çekimde izliyorum. Kan yüzeye çıkıyor. Sonra hızlı bir hareketle Josh ve benim sevgiyle oraya yerleştirdiğimiz tasarımı etkili bir şekilde keserek kan bağımızı kopardı. Oraya kazıdığımız şeyi yok etmek Tanrılar . Bağımız adına, ailemiz adına.

Dizlerimin bağı çözülünce düşüyorum ve sertçe yere çarpıyorum, ön kolundan damlayan kanın yere sıçrayışını izlerken bir inilti beni terk ediyor. Sonra keskin, bıçak gibi bir acı başımı delip geçiyor.

Çığlık atıyorum.

Aramızdaki bağ gerildikçe ikiye ayrılıyormuşum gibi hissederken çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyorum. Onun bağının benimkiyle iç içe geçen teli geriliyor, yıpranmaya başlayana kadar çekebildiği kadar çekiyor. Başımı tutuyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken hala acı içinde çığlık atıyorum. "Carzan," diye inliyorum.

Sonra, ipler kopuyor, bağlantısı karanlığın içinde kayboluyor ve geriye kalan tek bir zamanlar bağlantısının olduğu yerde bir boşluk oluyor. Bağlantısını aramaya çalışırken sonsuz bir siyah çukur. Uzanıp onu tutmaya ve asla bırakmamaya çalışıyorum ama orada değil. Gitmiş.

Hıçkırıklar içimden kaçıyor, bedenim bu kayıp karşısında titriyor. Hissetmek istemiyorum, durmasını istiyorum. Hepsinin durmasını. Bu çok fazla.

Dayanamıyorum. Kade düşüyor

Darius'un yanında yere yatmış, başını ellerinin arasına almış çığlık atıyor. Benim hissettiklerimi hissediyor. Onu yok edecekler. Bana ulaşmak için onun her şeyini yok edecekler. Bir kan bağıını koparmak, bizi birbirimize bağlayan ipleri nazikçe çözmek zaman alır. Bu şekilde parçalamak tehlikelidir. Bir bağ kutsaldır ve ona yaptıkları yüzünden onu yok etti. Ettiği yeminleri bozdu. Beni elde etmek için ona başka ne yaptırabilirler ki? Onunla işleri bittiğinde bir insan kabuğuna dönüşecek.

"Şimdi bize laneti nasıl bozacağımızı söyle!" Ben yerde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Charles yine benden bir şeyler istiyor; Kade'in kan bağıının aniden kesilmesinden kaynaklanan acıyla vücudum titriyor. Bulanık görüşümü dizlerinin üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almış, Kade ve benim gibi kopan bağın aynı etkilerini hisseden Josh'a doğru sürüklüyorum. "Sanırım ona daha fazlasını göstermenin zamanı geldi.

bizi reddetmenin sonuçları."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, öksürüyorum, çığlıklarım arasında zar zor hava alıyorum. Başımı kaldırıyorum ve Darius'un yerde yatan Kade'e baktığını görüyorum.

Eğilip bıçağını alırken kaşları çatıldı. Bana bakıyor ve gözlerindeki bakış neredeyse pişmanlık görünüyor ama bu doğru olamaz.

Josie ve Danny'nin arkasında beliren iki pelerinli figür görüyorum ve gözlerim açılıyor. Pelerinli figürler boğazlarına bir bıçak dayadı ve ben Ayağa fırlıyorum, vücudum bariyere çarpıyor ve ona dokunduğum için aldığım iğne benzeri bıçak darbelerini görmezden geliyorum. Arkalarındaki adamlarım onlara ulaşmaya çalışırken ağızlarını kapatan bezlerin arkasından bağırmaya başlıyorlar.

"Hayır, yapmayın, lütfen. Laneti nasıl bozacağımı bilmiyorum," diye bağıriyorum, arkalarındaki adamlar onlara ulaşmaya çalışırken zincirlenmiş ellerimi hâlâ parıldayan mor bariyere vuruyorum. Darius'a bakıyorum. "Ben doğruyu söylüyorum. Lütfen, bana inanın!" Kılıcını kabına geri koyuyor ve basamakların tepesinden bana doğru bir adım atıyor.

"Sadece söyle bize!" Charles ayağa kalkıp beni göstererek bağıriyor.

"Yapamam!" Josie ve Danny'nin arkasındaki pelerinli figürlere bakarak başımı sallıyorum. "Çok gençtim-" Bariyer tekrar parlıyor ve acı içinde haykırıyorum. "Bunu ben yapmadım. Lütfen, bana inanın. Vallier," inliyorum, bıçakların yavaşça boyunlarını kesmeye başlamasını izlerken, gözlerim Josie'ninkilerle buluşurken kan fişkırıyor.

Koyu yeşil gözleri nazik, gözünden bir damla yaş süzülürken bana sözsüz olarak sorun olmadığını söylüyor. Başı Danny'ye doğru döner, dudaklarını kan boyar ve bedeni yana düşüp gözleri son kez kapanana kadar birbirlerine büyük bir acı, aşk ve kalp acısıyla bakarlar. Danny yanına iniyor, zincirlenmiş elleri her zaman yaptığı gibi ona dokunuyor, ona olabildiğince yakın olmak istiyor. Ölümde bile bedenleri birbirine yakın, her zaman birlikte ve özlerinin bedenlerinden çıkışını izlerken, acı dolu bir çığlıkla hepsini dışarı bırakıyorum.

Bütün acılar, bütün incinmeler, bütün kalp kırıklıkları Runa olarak benden geliyor. ayağa kalkıyor ve içimden kederli bir uluma çıkarıyor. Parıldamadan önce bariyerde çatlaklar oluşuyor ve ben geriye savruluyorum, vücudum bariyere çarpıyor. Zincirler çekiliyor ve ben yere düşüyorum.

Bulanık görüşümde önümde siyah botların belirdiğini görüyorum, bağcıkları düzgünce bağlanmış ama şimdi kan lekeleriyle kaplı. Başımı kaldırıyorum, hıçkırıklar hâlâ bedenimi sarıyor, Darius bariyerin diğer tarafında çömelirken içimden gırtlaktan sesler geliyor. Kade'e bakıyor, hâlâ elini tutuyor.

Başını ellerinin arasına almış, zincirlerini çekiştirerek ayağa kalkmaya çalışan Anna, Taylor, Sebastian, Hudson ve Colten'a bakıyor. Sonra Josie ve Danny'ye, onların

özü havaya doğru süzülüyor. Sonunda Josh solumda dizlerinin üzerine çöktü, başı öne eğikti, gözleri benimkilere döndü, yeşile dönmeden önce hızla siyahlaştı.

Çenesini sıkıyor. "Eğer bu senin için sadece bir başlangıç-" "Mağarada sana söylediklerimi unutma," diye haykırıyorum.

Gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Ben devam ederken Darius'un kara kaşları şaşkınlıkla iniyor. "Sevdiğin biri hakkında, onu korumak." Gözlerim parlıyor ve yüzüm

karıncalanmaya başlıyor. Danny ve Josie'arkasındaki bedenlerine bakarken, "Onlar için çok geç kaldım," diye hıçkırıyorum. "Ama daha fazlasının benden alınmasına izin veremem."

"Sen neden ?" diye soruyor, sesi sert. Arkasına, hâlâ ayakta duran Lord Higher Charles'a bakıyor, bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce bize doğru bakıyor.

"Bunun olmasına izin veremem, ama kendimi ifşa etmem gerekiyorsa, sen de edeceksin," diye boğuluyorum. "Ama sen saklanmaya, Vihnarn olmaya layık değilsin." Sözlerim üzerine gözleri açılıyor, yüz hatlarımı incelerken yüzüne şok yayılıyor.

"Yapma," diye sesle homurdanıyor, o kadar alçak sesle ki hıçkırıklarımın arasında hıçkırırken içimden bir ürperti geçiyor.

"Hepimiz düşüyoruz, siz de düşeceksiniz."

Yüzümü okşayan parmakların fısıltılarını hissediyorum, avuç içleri yanaklarımı kavıyor ve kapatmadan önce gümüş benekli yeşil gözlerin derinliklerine bakıyorum. Tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık hissediyorum, tanıdık bir sıcaklık.

Güvenl
i.

Home.

"Sorun yok, tatlım. Bırak . Bu senin yolun. Gizli kalmakla çok iyi yaptın. Bu yükün senin omuzlarına binmesini istemedim. Hiç istemedim Milal, ama . Korktuğunu biliyorum ama toprakların yanlışı düzeltmek için sana ihtiyacı var. Zamanı geldi."

"Anne," diye inliyorum, sıcaklığın daha da arttığını, göğsümde yoğunlaşıp boynuma ve yüzüme doğru ilerlediğini hissediyorum.

"Evet tatlım, ben buradayım. Ben hep buradaydım, senin içindeydin. Ben yaptım Bundan eminim. artık gitme vaktim geldi. Seni bekleyen son parçamı da sana vermenin zamanı geldi."

"Gitme anne, lütfen. Sana ihtiyacım var." Karanlıkta elimi uzattım ama orada kimseyi hissetmedim.

"Sus artık. Her şey yolunda. Tek yapman gereken . Bana verdiğin sözü bozmayacaksın. Seni bundan kurtarıyorum." Dudaklarım dokunuyor Alnım ısınmadan önce minik acı iğneleri orayı okşuyor ve kapalı göz kapaklarımın ardında ışık parlamaları görüyorum.

Aklımdan anı üstüne anı geçiyor. Annem ve babamla evimizin arkasındaki ormanda oynamak. Lesia çiçeklerini toplayıp anneme verişimiz. Babamın bana bıçağını vermesi ve yüzündeki gururlu gülümseme. Annem ve babam verandamızda kendi müzikleriyle dans ediyorlardı. Sonra acı ve hapsedilme. Ayak sesleri duyduğumda kafesimin ağzından saklanıyordum. Ben ağlarken alaycı kahkahalar ve alaylar. Bana dokunmaları. Josh'un bana sarılması ve beni bodrumdan çıkardığında kan miktarı yüzünden panikleme. Josh'ın geceler boyunca bana sarılması ve her zaman yanımda olacağına söz vermesi.

Kade'i almak ve bir kabustan sonra ağlarken ona sarılmak ve düştüğünde onu yatıştırmak. gömmek, kurdunu almak ve ilk kez değiştikten sonra yüzündeki gülümseme. Dövmelerimizi yaptırmak ve

Kan bağı. Josie sarılmalarıyla ve nazik dokunuşlarıyla bana yardım ediyor, bazen yemek yemeyi bıraktığında Kade'e yardım ediyordu. Gözleri Danny'ye takıldığında gözlerinin parlaması ve Danny'nin onun etrafında dönüp birbirleriyle fısıltıyla konuşurlarken gülmesi. Solvier ile tanışma
İlk kez ormanda gözlerimden yaşlar akarken, kendimi kaybolmuş hissederken ve Eridian'dan çok fazla baskı görürken. Solvier'in yanıma kıvrılması ve benim ona yaslanıp uyumam. Ve göller boyunca yürürken bana rehberlik edip tavsiyelerde bulunması ve bana hikayeler anlatması.

Ve Darius.

Ölü Topraklar'da Darius'un gözleri üzerime dikildi. Darius Wisps ile. Darius kurt yavrularıyla. Darius dövmeleriyle. Darius Sam'i bulmama yardım ederken. Kabus gördüğümde mağarada bana sarılan Darius. Ay ışığının altında beni öperken ve gözlerindeki benekli gümüş beneklerle bana bakarken, varlığımın her zerresinin derinliklerini görürken.

İçime bir sıcaklık hücum ediyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Kendimi bırakırken hepsini kollarımı açarak karşılıyorum.

"İşte bu . Seninle gurur duyuyorum tatlım. Sen güçlüsün kızım. Göster onlara."

"Korkuyorum."

"Biliyorum Lasandrhea, ama cesur ol ve onlara göster. Yılmayacağını, teslim olmayacağını göster onlara. Onlara tam olarak kim olduğunu göster. Sen. Olduğunu göster."

Sıcaklık bedenimi hızla terk ediyor, gözlerim açılırken alnımdaki kalıcı dokunuş kayboluyor. Saçlarım suyun altındaymışım gibi etrafımda uçuşuyor ve fiziksel bir acı hissetmeden yerden kalkıyorum. Bacaklarım sabit, omurgam dik ve içimde akan, beni içten içe aydınlatan gücü hissediyorum. Beni takip ederken gözlerimi Darius'tan ayırmıyorum.

ve boynundaki dövmelere karışmış işaretlerinin nabzının , benim yüzümdeki, boynumdaki ve gövdemdeki dövmelere tepki verdiğini görüyorum.

Kendi işaretlerime bakıyor, şok ve huşu dolu açık yeşil gözleriyle görebildiği her yerde onları izliyor. Göğsümün ortasındakini takip ediyor, narin çizgiler halinde yakam boyunca yayılıyor

kemiklerimden omuzlarıma, oradan da ince bir şekilde boynuma. Gözleri daha sonra yüzüme kayıyor, alnımın ortasında durmadan önce elmacık kemiklerimden yukarı ve şakaklarımın etrafına kadar işaretlerimi takip ediyor.

"Demek sen busun," diye fısıldıyor ve büyük salon sessizleşirken bana sorduğu onca soruyu hatırlatıyor. Bana en son kim olduğumu sorduğunda, onun olmamı istemeyeceği biri olduğumu söylemiştim.

"Ben Lasandrhea Zaphina Kazari, Kanarik kurt, Zahariss'in varisi, toprakların koruyucusu. Sen, Darius Rikoth..." Durup gözlerinin siyahlaşmasını ve işaretlerinin boynundan çenesinin hemen altına doğru ilerlemesini izliyorum. "Sen Canaric kurdusun, Cazier'in varisi, aşağıların yok edicisi."

Sonra bir güç patlamasıyla etrafımdaki bariyeri parçaladım ve herkes çılglık atarken onu geriye savurdum.

Devam edecek...

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Darius'tan alternatif bir bakış açısı ister misiniz? Buradan alın> [Darius](#)

Bir ile on bir arasında bir ölçekte, bana ne kadar taş atmak istersiniz? Yani, çok da kötü bir son değil, değil mi?

Gergin kahkahalar

Rhea sonunda bunu yaşıyordu, değil mi? Danny ve Josie ölürken gözlerimden akan yaşlar yüzünden zar zor yazabildim,

Gah! Son bölümlerde her şeyi hissettim, özellikle de Rhea annesiyle konuşurken.

Umarım kelimelerim bu duyguyu aktarmış ve sizin de hissetmenizi sağlamıştır.

Ve Darius, oh oğlum, bunun içindesin!

Darius'un Rhea'ya yaptığı şey beni çok gerdi. Değiştirmeyi, takas etmeyi, yeniden çalışmayı denedim ve dürüst olmak gerekirse? Onların hikayesi

Ben de onları, onların yolculuğunu dinlemek zorundayım.

Bu kitap ruhuma çok yakın.

İki yıl boyunca her şeyimi buna ve çıktığına inanamıyorum.

dünyaya.

Bu seri tamamen farklıydı ve Rhea ve Darius vahşileşip tamamen kontrolü ele alana kadar bağımsız bir seri olması gerekiyordu.

Korkutucu ve heyecan verici ve kitabımla çok gurur duyuyorum bebeğim.
Vrohkaria'nın Saklısı'nın birinci kitabını okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Eğer ilgileniyorsanız, Darius'tan nasıl alternatif bir POV alacağınızı öğrenmek istiyorsanız okumaya devam edin.

Çok sevgiler ve okumalar.

-Kelly x

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Benim ailem.

Seni ne kadar sevdiğimi söyleyecek kadar güçlü bir kelime yok. Bana olan sarsılmaz inancın olmasaydı yayınla butonuna basmazdım.
bunu yapabilirdi. Seni ölesiye seviyorum.

Incognito

Siz olmasaydınız, gerçekten kaybolurdum. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim.
destek.

Alfa ve Beta okuyucularım.

Bana verdiğiniz geribildirim çok değerli, bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olmak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

K

Düzenlemelerinizle onu parlattınız ve ona o gücü verdiniz. Çok teşekkür ederim.
Çok fazla.

Mazoşistler

Kim olduğunuzu biliyorsunuz, desteğiniz benim için dünyalara bedel. Her zaman birlikte başka dünyalara kaçalım.

Okuyucu.

Şansınızı denemeye ve değerli kitaplarınızla bir şeyler okumaya karar verdiniz.

Zaman.

Çok teşekkür ederim. Umarım Rhea ve Darius'u benim kadar sevmişsinizdir.

Yaptım.

OceanofPDF.com

GEL BENİ YAKALA

Vrohkaria'nın Saklıları serisinin ikinci kitabı için ön sipariş> [TDR](#)

Book Two Goodreads TBR - [Here](#)

Güncellemeler, tanıtımlar, çekilişler ve daha fazlası için gelin ve okuyucu grubuma katılın > [The Cove](#)

Veya ARC ilgi formu da dahil olmak üzere daha fazla bağlantı için buraya tıklayın> [İşte](#)

Darius'tan alternatif bir bakış açısı ister misiniz? Buradan alın> [Darius](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

